

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

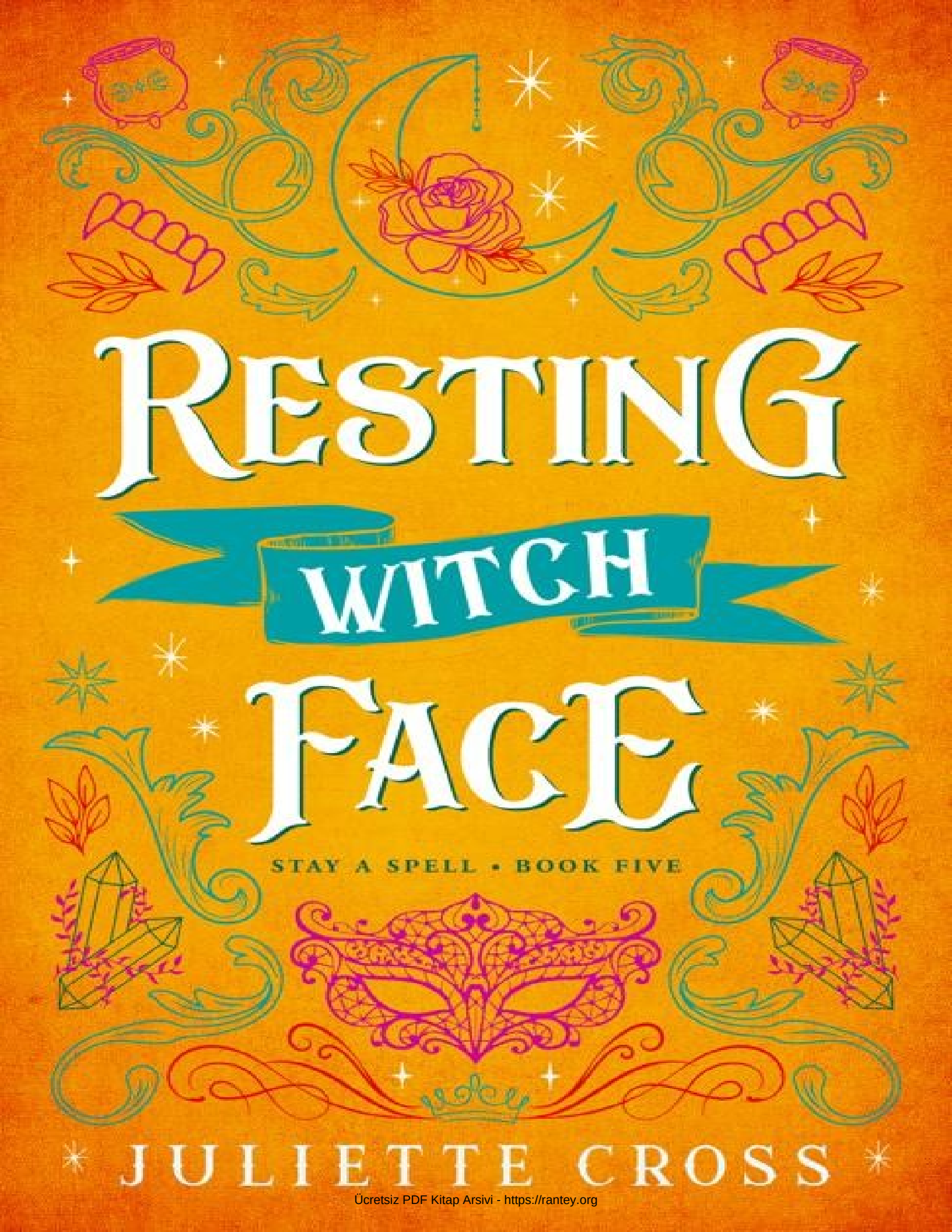
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RESTING WITCH FACE

STAY A SPELL • BOOK FIVE

JULIETTE CROSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DINLENEN CADİ YÜZÜ

JULIETTE CROSS

OCEANOFFPDF.COM

Copyright © 2022 by Juliette Cross, LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımı Jennifer Zemanek tarafından yapılmıştır.

Corinne DeMaagd ve Krysten Kruse tarafından düzenlenmiştir.

OceanofPDF.com

Kocam için,
Bana gerçek sevginin ne olduğunu her küçük
şeyde ve pek çok şekilde sürekli olarak gösteren.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Çalma Listesi](#)
[İçerik Uyarısı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27 Sonsöz](#)

[Sneak Peek: GRIM AND BEAR IT](#)

[Ayrıca Juliette Cross](#)

OceanofPDF.com

LES VE RUBEN'IN ŞARKI LİSTESİ:

e Vampire Masquerade - Peter Gundry
ke a Stone - Shawn James
Canavar Geliyor - Karliene
An't Help Falling in Love - Tommee Profitt, feat.
Brooke
e and Mine - The Brothers Bright
Little Wicked - Valerie Broussard
ar of Hearts - Ruelle
vely - Billie Eilish, Khalid
evrim - Bishop Briggs
Kralın Adamları - The Rigs
Sensiz Devam Edemem - KALEO
kederli günler - Ashley Serena
y Aşk Asla Ölmeyecek - AG, Claire Wyndham
e Cadının Kızı - Ashley Serena
e're the Devils - Karliene
ovement - Hozier
alk Through the Fire - Zayde Wolf, Ruelle
uly Madly Deeply - Yoke Lore

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İçerik Uyarısı

Lütfen Not o Orada vardır örnekler .
işkence ve bu kitapta kan/kore var.

OceanofPDF.com

Önsöz

~JULES~

"BANA İSTEDİĞİMİ VER." KARANLIK EMİR İÇİME SIZDI
Ruben'in araştıran dudaklarından.

Beni duvarın daha yukarısına kaydırıp daha derin bir açıyla içimi okşadığında boğazımdan bir nefes koptu. Geçen seferki gibi, beni acımasız itişlerle unutulmaya zorlamıyor, bir kadının bedenini ve ruhunu hipnotize edici, uyuşturan bir zevkle nasıl tahrip edeceğini bilen bir vampir gibi beni dolambaçlı bir şekilde yavaşça okşuyordu.

Tanrı yardımcım olsun. Salı günü sevgili olma sınırını aşmıştık. Haftalarca, aylarca... yıllarca onun büyüsü altında kaldıktan sonraki ruh halimi hayal bile edemiyordum. Burada cadı olan ben değildim; oydu. Ne kadar düştüğümü bilmiyordu çünkü ona söylemeyi reddediyordum. Aklımı kaçırarak kadar takıntılıydım ve bunun farkına varmak hem son derece harika hem de son derece dehşet vericiydi.

Bu çok tehlikeliydi ama onun kollarındayken kendimi umursamaya bile zorlayamıyordum.

Çıplak omuzlarını kavrayarak başımı duvara yasladım, boynumu ona doğru eğdim ve yarı deli inilti boğazımdan akararak yüksek tavanlı oturma odasında yankılandı. Gerçi ben mükemmel

İtaatkâr bir pozda, çırılçıplak, boğazımı bir vampire sunarken, o beni duvara yaslayıp tatlı tatlı becerirken, beni ısırmayacaktı. Bunu yapmasını yasaklamıştım.

Yine de... içimdeki pek de aydınlık olmayan bir parça bunu yapmasını diledi. Seçimi elimden almasını ve bana nihai zevkini vermesini diledi.

Ne zamandan beri böyle bir şekilde ihlal edilmeyi arzuluyorum? Bu geçici arzu beni neredeyse o anki vecd halimden uzaklaştıracaktı. Ama sonra başını aşağı eğdi ve gergin göğüs ucuma bir dişini geçirdi, doruk noktam yaklaşırken benden bir çığlık kopardı.

"Ver onu bana, Juliana," diye homurdandı göğsüme karşı, ucunu acı verecek kadar emmeden önce. "Buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı boğazıma doğru. "Tatlı, tatlı amının sikimin etrafında kenetlendiğini, onsuz yaşayamıyormuşsun gibi beni boğduğunu hissetmeye ihtiyacım var."

"Oh, Tanrım! Geliyorum. Geliyorum!" Tırnaklarımı omuzlarının bükülmüş kaslarına geçirdim, topuklarım çıplak kalçalarının arkasına saplandı.

Boğazımdaki eli kısa saçlarımı kavradı ve beni duvara yapıştırırken ona bakmam için başımı aşağı doğru salladı, hala gerçek, asırlık bir vampirin tüm vahşi şehveti ve yuvarlanan duygusallığıyla itiyordu.

"O gözleri görmeme izin ver," diye mırıldandı ağzıma karşı, kendi gözleri yarı karanlıkta saf gümüş renginde parlıyordu. Avına odaklanmış çılgın bir avcının güçlü büyüsü havayı elektriklendirdi. "Evet sevgilim," diye gürledi derin ve canavarca. "Sıkıca sık beni, aynen böyle." Sıvı gümüş gözleri kayarak kapandı. "Sanki sadece senin için gelmeliymişim, sadece senin içine girmeliymişim gibi."

Öne doğru eğildim, yumruğu saçlarımda sıkılaştı ama çenesine doğru "Benimmişsin gibi" diye fısıldayana kadar ağzımın yaklaşmasına izin verdi. Sonra kör dişlerimle onu ısırdım.

Homurdandı, sonra beni duvara yapıştırıp inlemeye başlamadan önce son olarak dört kez şiddetle vurdu.

Orgazm, kalçamdaki eli acıyla sıkıyordu. Daha sonra morluklara bakıp gülümseyecektim. Onun orgazmı benim de ikinci bir çırpınışımla tetikledi.

Kollarında gevşerken inledim, alnım boynunun ve omzunun kıvrımlarına düştü. Neredeyse bir dakika boyunca hareket etmedi, nefes nefese beni kendine yakın tuttu. Sonra her iki kolunu da hala derinlere gömülü olan sırtıma doladı ve beni deve rengi kesitli kanepesine taşıdı. Üstüme uzanarak yanaklarımı kavradı, parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve beni aynı anda hem geren hem de sersemleten o yoğun ifadesiyle bakışlarımı tuttu.

Hiç kimse bana Ruben Dubois'nın baktığı gibi bakmamıştı. Ciddi maskemin ve soğuk dış görünüşümün ardındaki en sıcak, en parlak kalbimi gördü. Bana böyle baktığında kendimi ham, savunmasız ve kaybolmuş hissediyordum. Sanırım bunu biliyordu, bu yüzden havayı ne zaman yumuşatacağını da biliyor gibiydi.

"Seni yemeğe davet ettiğimde amacım seni baştan çıkarmak ve duvarıma yaslayıp becermek değildi."

Güldüm, dağınık bir tutamı alnından geriye doğru taradım, normalde mükemmel olan saçlarının benim yüzümden seksi bir şekilde karışmış görünmesine bayıldım. "Evet, yaptın."

Ağzımı izlerken gülümsemesi genişledi, köpek dişleri keskinleşti, görünüşe göre o yüzümün o kısmıyla büyülenmişti. "Pekâlâ. Belki de yaptım. Ama önce seni beslemeyi planlamıştım."

"Bu pozisyondan mutfağa ulaşabileceğinden emin değilim." Kalçalarımı oynatarak ona hâlâ içimde olduğunu hatırlattım.

Hâlâ gümüş rengi olan gözleri sonunda benimkilere kaydı. Dudaklarını ağızda gezdirdikten sonra daha derin bir öpücükle inledi. Topuğumun arkasını çıplak baldırından uyluğuna kadar takip ettiğimde inledi ve üzerimden kalkıp ayağa kalktı. Vücudumu aniden terk edişi karşısında nefesim kesildi.

"Bir kıza biraz uyarı ver," diye güldüm.

Bana bakarken bakışları için için yanıyordu. Serin hava yüzünden tüylerim diken diken olmuştu. Kanepenin ucundan yumuşak örgü bir battaniye açtı ve üzerime örttü. Sonra beni bir dürüm gibi içine soktu ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Kımıldama."

"Eğer yapmazsam, kanepenizi kirletebilirim."

Gözlerini devirdi. "Başka bir tane alırım."

Aceleyle soyunup içime girmeye çalışırken fırlatıp attığı boxer'ını giydi ve mutfığa yöneldi. Battaniyeyi üzerime örterek kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Oldukça pahalı olan kanepesini mahvetmeyecektim.

İşlerimi halledip temizlendikten sonra aynada kendime omuzlarıma bir şal gibi örtülmüş battaniye dışında çıplıktım.

Kendimi zar zor tanıyabildim. Ruben'in sert öpücükleri yüzünden kızarmış ve iz bırakmış solgun bir ten, nadiren parlayan karanlık bir şehvetle parlayan gri gözler, iyi kullanılmaktan ve derin bir zevk almaktan yumuşamış bir ifade. Beni görmek yine harika ve korkutucu bir paradokstu.

Beni kapısının önünde öfkeyle durmaktan dakikalar sonra çıplıktık ve acımasızca becerilmeye götüren şeyi hatırladıkça ürperdim.

İç çekerek ellerimi yıkadım ve battaniyeyi omuzlarıma çektim. Kapıyı açtığımda Ruben hâlâ üzerinde sadece boxer'ı ve elinde bir bardak kırmızı şarapla duruyordu. Giyinik haliyle adam yürek parçalayacak kadar güzeldi. Kıyafetleri olmadan ise yıkıcıydı. Çok ince ve mükemmeldi.

"Teşekkür ." O beni izlerken bardağı aldım. "Bana inanmıyorsun."

Düşüncelerimin nereye gittiğini ve yüzümdeki kasvetli ifadeyi neyin geri getirdiğini tam olarak biliyordu.

"Sana inanıyorum, Ruben."

Her zaman dikkatli ve inceleyen biri olarak, beni kollarına alıp rahatlatmak için hareket etmedi. Ama elimi tuttu. "Gel. Konuşalım." Sonra beni mutfağa götürdü.

Savoie'deki evimizdeki yemek masamızdan daha büyük olan mermer adasına oturdum ve bir elimle battaniyemi kapatırken diğer elimle şarabımı yudumladım.

"Beni etkilemek için yemek yapmak zorunda değilsin," dedim ona hafifçe.

Omzunun üzerinden sevimli bir gülümseme fırlattı, dişleri artık yoktu, sonra biber doğramaya geri döndü. "Mutfakta tamamen yetenekli olduğumu ve seninle mutfak becerilerin için çıkmadığımı bilmeni isterim." Biberleri ve soğanları tereyağlı bir tavaya attı. "Beverly'ye dönelim."

Onun adını anmak bile midemi bulandırıyor. Daha önce hiç yatmadığı bir kadını delicesine kısıkanıyordum.

"Neden onunla yattığımı düşündün?"

Varsayımlarım dışında utanmam için bir neden yoktu ama yine de boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Bugün seni aramak için Nightjar'a gittim." Nightjar, nadir kitapçı dükkânının arkasında kısa süre önce açtığı yeni vampir sığınağıydı. "Gabriel ofisinde olduğunu ve geri dönmemi söyledi. Ama kapınıza yaklaştığımda Beverly dışarı çıktı ve o..." Düşüncesi bile midemi bulandırırken durakladım. "Bluzunun düğmelerini ilikliyordu. Ve bir şeyden dolayı suçlu görünüyordu."

Ruben iç çekmedi ya da öfke nöbeti geçirmedi. Bu onun tarzı değildi. Yine de tavayı ocaktan indirip bana döndüğünde havada yüksek bir yük vardı, büyüğü öfkeyle süzülüyordu. Yüzü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde ön kollarının üzerinde adaya yaslandı.

"Beverly senin tarafından tehdit ediliyor."

"Ama hiç birlikte olmadığınızı söylemiştin."

"Değildik," dedi ısrarla. "Eğer bana inanmıyorsanız, kız kardeşiniz Clara'yı buraya getirebilirsiniz."

yalan dedektörü şeyi. Auraların yalanla gerçeği ayırt etmede en iyisi olduğunu biliyorum."

Başımı salladım. "Buna gerek yok. Ama neden beni bir tehdit olarak görsün ki?"

Devam etmeden önce gözlerini kırptırdı. "Onu New York'ta yaşarken tanıyordum. Sık sık gittiğim vampir barında takılırdı ve bir gece"-durakladı, kaşları pişmanlıkla çatıldı-"ondan içtim."

Ruben'in ağzını Beverly'nin ince, güzel boğazında düşününce benim de kanım dondu. Ama yine de birinden içmek zorundaydı. Vampirler kolaylık olsun diye genellikle ikinci elden içerlerdi ama ondan bir daha asla doğrudan damardan içmemesini istemek onu soğuk, yavan bir çorbaya mahkûm etmek gibi bir şeydi. O kadar bencil olamam. Yine de...

Tavır değişikliği hemen fark etti çünkü tezgahın üzerinde şarap kadehimin yanında duran elimi almak için ellerini yaklaştırdı. Küçüklük edip elimi kurtarmak istedim ama kıpırdamadım.

"Cinsel bir alışveriş olmadı ama sonrasında bunun bir hata olduğunu anladım. Korkunç bir hata."

Suçlulukla kaşlarını çatı. Söylemesine bile gerek yoktu, onun yerine ben söyledim.

"Toksin onu baştan çıkardı."

Vampirler ısırıklarında iğneyi uyuşturmak ve aynı zamanda konakçıya zevk vermek için bir toksin salgırlar. Birçok insanın ve diğer vampirlerin kendilerini kan taşıyıcısı olarak sunmalarının nedenlerinden biri de budur. Vampir ne kadar yaşlıysa, ısırığının o kadar güçlü ve bağımlılık yapıcı söylenir. Ruben'in üç yüz yaşından fazla olduğu için nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim.

"Korkarım daha da kötüsü." Çenesini sıktı. "Tuhaf bir şekilde büyüdü."

İrkildim. Fang-spelled olmak, fang mania olarak da adlandırılan şeyi geliştirmek - resmi olarak vampir toksin psikozu olarak bilinir - bir vampir başka bir büyü varlıktan beslendiğinde ve kan konağı olduğunda ortaya çıkan bir bozukluktur.

Vampir için bir tür şehvet histerisi ile hasta. Kurban yemekten ve uykudan vazgeçerek vampir konakçıları için bir tehlike haline geliyor ve tek bir şey istiyordu. Ne pahasına olursa olsun ısırik ve toksin.

Yüzyıllar boyunca kimse buna neyin sebep olduğunu ya da bir kez geldiğinde nasıl önleneceğini bilmiyordu. İnsanlara asla olmazdı, sadece diğer doğaüstü canlılara olurdu, bu yüzden vampirler insan kanını tercih ederlerdi. Bazı büyülü imzaların kan yoluyla asla geçilmemesi gerektiği teorisi ortaya atılmıştı. Bu kimsenin tam olarak açıklayamadığı büyülü bir hastalıktı.

Kurban bir cadı şifacı tarafından iyileştirilebilir, ancak bir daha asla başka bir vampire kan konukçuluğu yapmaması konusunda uyarılırdı.

"Birkaç hafta boyunca onu tedavi etmesi ve ona bakması için çok yetkin bir cadı şifacı tuttum," dedi usulca. "Elbette ona bir daha asla ev sahibim olamayacağını söyledim ve tüm bu karmaşa için özür diledim."

"Ama bu senin hatan değildi. Vampirler kimin maniye yakalanacağını bilemezler."

"Yine de kendimi sorumlu hissettim. İyileştikten sonra bile bana takıntılıydı," diye itiraf etti bariz bir rahatsızlıkla. "Ama kısa bir süre sonra New Orleans'taki pozisyon bana teklif edildi."

Bu sadece üç ay önceydi.

"Beverly seni buraya kadar takip mi etti?"

Fang Mania'nın tamamen iyileştirilemeyebileceği düşüncesi içimi ürpertti.

"Geçen hafta Nightjar'geldi ve bana iş için yalvardı, New York'taki dairesini hastalık nedeniyle kaybetmişti. Bunun için biraz sorumluluk hissettim ve ona bir iş teklif ettim." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Bugün gördüğünüz şey, beni işverenden daha fazlası olarak yanına çekme çabasıydı. Ofisime geldiğinde masamda çalışıyordum ve döndüğümde onu bluzunun düğmelerini açarken buldum. Ona dışarı çıkabileceğini, eşyalarını toplayabileceğini ve hemen gidebileceğini söyledim." Kaşları çatıldı

derinleşti. "O zaman o ağladı ve yalvardı Ben için Bir daha asla olmayacağına yemin ederek kal."

kelimesinde ve samimi ifadesinin her satırında gerçeklik vardı.

"Ama onun varlığı sizi rahatsız ederse, onu gönderirim. Söyleyin ve iş bitsin."

"Sana söylesem onu kovar ve sokağa mı atarsın?"

"Senin için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

Onun ifade kaydırılmış için bir şey tehlikeli ve vahşi.

"Kadının işsiz ve evsiz kalmasını istemiyorum."

"Ona başka bir yerde iş bulabilirim."

Erkek arkadaşına umutsuzca aşık olan sarışın bir bombanın varlığına tahammül edememem benim hakkımda ne söylüyordu? Kibrimi yatıştırmak ve güvensizliğimi gidermek için onu sokağa atmayı düşünmem neyi gösterirdi?

"Hayır. Bunu yapma."

Dirseklerimizi adaya dayamış, ellerimizi bilek güreşi yapacakmışız gibi birleştirmiştik. Gülümsedim ve birleşen ellerimizi doğru çekerek sırtına bir öpücük kondurdum. Safir gözleri tekrar gümüşe döndü, bakışları bir milisaniye içinde karardı.

"İstediğın her şeyi yaparım," diye fısıldadı kısık sesle. "Her şeyi."

Endişelendiğım şey de buydu.

Bugün Beverly'nin gözlerinde gördüğüm umutsuz özlem beni neredeyse kıskançlıktan öldürecekti ama şimdi sadece acımdan midemi bulandırıyor. Bu özlemi kendi içimde tanıyordum.

Ruben'e duyduğum bu çılgınca özlem, sonunda arzularımıza boyun eğmekle yatışmamıştı. Giderek güçleniyor, bir çığ gibi yuvarlanıyordu ve bu iş bitmeden onun güçlü kuvveti altında ezilmekten korkuyordum.

Seks sırasında köpek dişlerini kazımayı severdi ama asla deriyi kırmazdı. Beni ısırarak istedi. Bunu

Gözlerinin gümüşü yuvarlanıyordu. Ben de beni ısırmasını istiyordum. Bu dürtü korkutucu derecede güçlüydü, boynumu geriye eğmemi ve doyasıya içmesine izin vermemi istiyordu. Eğer ona yalvarırsam, bunu yapardı. Benim için her şeyi yapacağını söyledi.

Ruben kenetlenmiş ellerimizi kendine doğru çekti ve beni taklit ederek benimkinin arkasına bir öpücük kondurdu. Göz kırparak sobaya geri döndü.

"Şimdi, gurme bir akşam yemeği için."

Gülümseyerek taburemde döndüm ve çıplak bacaklarımı çaprazladım, battaniyem daha da genişledi. "Peki bu gurme yemeğin ana yemeği nedir?"

"Omlet mi?"

Gırtlaktan bir kahkaha attım. "Omlet, başka bir şey pişiremeyen herkesin pişirdiği şeydir."

Spatulayı tezgâha geri fırlatıp bana saldırdığında hâlâ gülüyordum, bana sıkıca sarıldı, iri bir elini kalçamda gezdirdi ve boynumu öptü.

"Yani bir omlet benim süslü şef kız arkadaşımı etkilemeyecek mi?" Kulak mememi ısırıldı.

"Şimdiden etkilendim." Sonra kollarımı, battaniyemi ve kalçalarımı açtım, böylece onu bana karşı sıcaklığıyla sarabilecektim.

Kollarını battaniyenin altından belime doladığında göğsünden umutsuz bir inilti yükseldi, elleri sırtımda düzleşti ve beni yakınıma bastırdı.

"Çok baştan çıkarıcısın. Bu yemeği asla pişiremeyeceğim."

"O zaman köşedeki İtalyan restoranını ara. ve beni kanepene geri götür."

Ağızma gülümseyen bir öpücük kondurdu, gözleri sevinçle parlıyordu. "İşte bu yüzden seninle çıkıyorum. Sen tanıdığım en zeki insansın."

"Çünkü nereden iyi sipariş edebileceğimi biliyorum?" "Çünkü öncelikleriniz doğru belirlenmiş."

Beni tabureden kaldırırken bağırdım.

"Paket servis uzun sürmez, ben de gelene kadar seni kemiririm."

"İşte bu yüzden seninle çıkıyorum," dedim ona, içimde kabaran saf mutlulukla sırıtarak. "Zamanını nasıl verimli kullanacağını çok iyi biliyorsun."

Beni kanepeye götürdüğünde Beverly'yle yaşadığım olayı ve her şeyi elimden almakla tehdit eden o dehşet duygusunu tamamen unuttum. Şimdilik.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

~JULES~

TAŞIDIĞIMIZ CHUPPAH'IN FILDIŞI IPEK VE DANTEL BİR TENTESİ VARDI, Alt tarafında sallanan minik kristaller, her biri Aura büyüleriyle parıltıyor. Clara'nın işi. Kız kardeşlerim ve ben, Isadora'nın altında yürüdüğü chuppah'ın dört ahşap direğini Ruben'in bahçesinin geniş koridoruna kadar taşıdık. İkizler olarak Clara ve Violet bir direği taşıırken Evie sağlarında, Livvy sol arkada ve ben de sağ arkada duruyordum.

Devraj ve Isadora, Ruben'in bahçesinde samimi ve özel bir düğün yapmayı tercih etmişlerdi. Resepsiyon ise havuzunun diğer tarafındaki büyük bir çadırın altında olacaktı. Ruben'in evinin lüks Yukarı Bahçe Bölgesi'nde, kale benzeri yüksek bir mahremiyet çitine ve vampir korumalara sahip olduğu düşünüldüğünde, doğaüstü düğünümüze kimsenin girmesinden endişe etmiyorduk.

Biz Isadora'ya damadına kadar eşlik ederken bahçeyi klasik Hint müziği dolduruyordu. Güzellik ve aşkla , bakışları Devraj'a sabitlenmişti.

Altın boncuk ve kristallerle işlenmiş kırmızı kadife ve ipekten iki parçalı bir Lehenga gelinlik giydi. Büyüleyici görünüyordu. Biz kız kardeşlerin her biri farklı renklerde daha az süslü ipek Lehenga giymiştik. Clara'nınki

bastırılmış pembe, Violet lavanta, Evie safir, Livvy en koyu kırmızı ve ben de şampanya altını giydim.

Törenin bizim batı kültürümüzden çok Devraj'ın kültürünü yansıtmaması Isadora'nın isteğiydi. Devraj'ın anavatanından o kadar çok şeyi terk etmek zorunda kaldığını ve annesini yıllar önce kaybettiğini, karı koca oldukları gün onu sevdiği her şeyle kuşatmak istediğini söylemişti. Düğünü planladığımız bir gece aile odasında ona fısıldadığını duymuştum: "Belki annen seni izliyordur ve bir gölgelik altında evlendiğini görmekten gurur duyar."

Onu kucağına çekti, ensesinden tutarak kendine yaklaştırdı ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Tek bildiğim, Isadora'nın kollarını onun boynuna dolamasına ve yüzünü saçlarına gömmesine neden olduğu ve uzun, çok uzun bir süre orada kaldıkları. O kadar uzun süre ki düğün planlaması sona erdi ve geri kalanımız onları yalnız bırakmak için ortadan kayboldu. Onların o resmi aklıma gelip duruyordu; iki aşık sessizce birbirlerine sarılmış, aşkın sessiz bir hoşnutluk içinde içlerine işlemesine izin vermişlerdi.

Özellikle bugün meşalelerle aydınlatılmış koridorda ilerlerken, her iki taraftaki birkaç sıra beyaz sandalye ailemiz ve yakın dostlarımızla doluyken sevgileri hissediliyordu. JJ ve Charlie, Tia ve erkek arkadaşı Marcus, tüm Cauldron ekibi ve Dev ve Ruben'le birlikte çalışan vampirler. Vampirlerin yanında Empress Ink'ten Sean, Tom ve Lindsey oturuyordu. İki kuzenimiz Drew ve Cole ile Lafayette'ten iş ortakları ve en iyi arkadaşları Travis, annemle babamın arkasında gelin tarafında oturdular.

Annem ve babam Beryl Teyze ile birlikte ikinci sırada oturuyorlardı ve her biri Mateo ve Evie'nin üçüzlerinden birini kucaklıyordu. Ama beni en çok gülümseten Büyükanнем Maybelle oldu. Babamın omzuna yaslanmış olan Diego'ya mırıldanıyordu. Diego, Maybelle'in kolyesindeki dev inci boncuklarla oynayıp onları ağzına sokmaya çalışırken kıkırdamaya devam ediyordu. O bebek her şeyi yemeye çalışırdı.

Maybelle güzel elbiseleri, takıları ve aksesuarları çok severdi. İki hafta önce evimizi bir kasırga gibi istila etmişti ve tüm süslü kıyafetleri için dolabımın yarısına ihtiyacı vardı. Bir Lehenga elbisesi giymemiş olmasına şaşırdım.

Kız kardeşlerimin erkek arkadaşları Nico, Mateo ve Gareth, Henry Blackwater'ın yanı sıra sağdıç olarak ön tarafta duruyordu. Ortada Devraj ve hemen solunda sağdıçı Ruben duruyordu.

Koridorda yürürken gözlerin hepimizin üzerinde ve özellikle de benim üzerimde olduğunu hissederek direği tutan ellerime baktım. Isadora ellerimizi geleneksel Mehndi ile boyaması için Nilika adında bir Hindu cadı tutmuştu. Kırmızı-turuncu boya ellerimizin arkasına, parmaklarımıza ve bileklerimize çiçeklerden, desenlerden ve hatta ay ve yıldızlardan oluşan çarpıcı ve karmaşık bir tasarım örmüştü.

Nilika bir büyü bozucuydu, bu da büyü yapmakta da iyi olduğu anlamına geliyordu. Bize kına dövmelemlerimizi boyarken onlara bereket, iyi şans ve neşe büyüleri yaptığını söylemişti. Gerçekten de kız kardeşimize rehberlik edip onu Devraj Kumar'a teslim ederken onun huzur veren büyüünün tenimde karıncalandığını, hepimizin üzerine bir huzur ve dinginlik merhemi sürdüğünü hissettim.

Devraj'ın gözü sadece geleneksel Sherwani giymiş gelinindeydi. Uzun ceketi Isadora'nın gelinliğiyle aynı canlı kırmızılar ve altınlarla işlenmişti. Sağdıçlar da Sherwani giymişti ama onlara doğru bakmayı bile reddettim, yoksa gözlerim bana ihanet edecek ve kaçtığım kişiyi bulacaktım.

Devraj'a ulaştığımızda yüzü ıslıl ısıldı. Direklerimizi tutuculara yerleştirmek için ikisinin üzerinden geçirirken gölgelikleri daha da yükseğe kaldırdık.

Aptalca bir nedenden dolayı, elimdeki direğin Ruben'in yanındaki tutucuya gireceğini düşünmemiştim. Manevra yapıp direği tutucusuna yerleştirdiğimde, onun ağır bakışlarını ve daha da ağır aurasını eskisinden daha fazla hissettim.

Dürüst olmak gerekirse, kurtadamları Yüksek Lonca Meclisi'ne getirme kampanyamız üzerinde birlikte çalıştığımız ve bu düğünü planladığımız son birkaç hafta içinde, yıllar önce belirlediğim sınırların aşınmaya başladığını fark etmiştim. Sadece bu da değil, sınırlar aşıliyordu, özellikle de onun tarafından. Ruben olmaktan başka bir şey yapmıyordu.

O bendim. Hâlâ üzerimdeki yıkıcı ve güçlü etkisi beni endişeyle yutkunmaya itiyordu. Yıllar boyunca ördüğüm duvarlar ve koruduğum mesafe, saplantımı kontrol altına almaya ve bu duyguları uzak tutmaya yetmişti.

Ama şimdi, sadece bir adım arkamda durup beni izlerken, tüm bedenim bir uyarı titremesiyle sarsıldı. Uzak bir gökyüzünde çakan sessiz bir şimşek gibi, bir fırtına yaklaşıyordu.

Tente kurulduktan sonra nedimeler ve sağdıçlar tentenin dışında, iki yanda sıralar halinde yerlerini aldılar. Ona doğru bakma isteği çıldırtıcı olsa da gözlerimi Isadora ve Devraj'dan ayırmadım.

Rahip onlara yeminlerini ettirdi ve birlikteliklerini kutsamak için dua etti. Tek kelime duymadım ama Devraj'a bağlılığının sessiz sözcüklerini söylerken kız kardeşimden yayılan saf mutluluğu izledim. Görünüşe göre gecenin enerjisini içine çekiyor ve kendini sevgilisine bağlarken bu enerjinin içinden akmasına izin verdiğinden teni sihirle parlamaya başladı.

Aynı şey Devraj için de geçerliydi; kız kardeşime yeminlerini ederken gözleri gümüş gibi parlıyordu. Devraj, birbirlerine ömür boyu bağlılıklarını temsil eden bir Hindu geleneği olan geleneksel Mangalsutra kolyesini boynuna taktığında Isadora'nın gözleri daha da parladı. İpe benzeyen altın kolyenin ön kısmında zümrütler yer alıyordu ve bu zümrütler ortada daha büyük bir zümrüdü çevreleyen eşsiz bir çiçek tasarımına yol açıyordu. Kadın yüzünü ona döndüğünde, parmakları kolyeyi nazikçe okşarken, adam kulağına aşk sözcükleri fısıldadı.

Bu an. Kız kardeşlerim için değer verdiğim birçok andan biriydi. Benim tatlı ailem. En büyük olmak her zaman çok zordu ve asla bilemeyecekleri fedakârlıklar gerektiriyordu, onlara yük olmak istemediğim fedakârlıklar ama ben bunları yapmaya fazlasıyla istekliydim. Böyle anlarımız olsun diye sorumluluğun ağırlığını üstlendim. Böylece hak ettikleri neşeyi buldular.

Yine de bu, kendi mutluluğumu bulamayacağım anlamına gelmiyordu. Kendime ait bir eş. Denemiştım ama hiç kimse, gölgelikten bana baktığını fark etmemeye çalıştığım, güç ve karizma saçan vampir derebeyi ile kıyaslanamazdı. Belki de tekrar denemeliydim. Isadora ve Devraj'ın arasındaki mutlak mutluluğu görmek bana kendime birini bulma isteği verdi. İrademi tamamen silmeyecek ve ailemi ve toplumumu tehlikeye atmayacak birini.

Rahip son kutsamasını yaptığında ve Devraj gelinini öpmek için kollarına aldığında - kesinlikle bir batı geleneği - herkes alkış ve tezahüratla patladı. Ben de öyle yaptım, boğazım düğümlenerek güldüm, ta ki dikkatim dağılıp Ruben'e bakana kadar.

Büyük hata.

Ona bakmamaya o kadar kararlıydım ki, uzun işlemeli ceketinin benim şampanya rengi ceketimle aynı renkte olduğunu ancak o zaman fark ettim. Anlaşılan diğer sağdıçlar da nedimelere uymaya karar vermişlerdi. Ama muhtemelen Isadora tarafından kararlaştırılan bu ayrıntı o ana kadar gözümünden kaçmıştı.

Hepimizin bir erkek arkadaşla -ya da Clara için müstakbel erkek arkadaşla- eşleştirildiği gerçeği, çünkü Henry Blackwater'la işlerin nereye gittiğini görmemek için kör olmak gerekirdi- beni bir an için sersemletti. Çünkü ben eski erkek arkadaşım ile eşleştirilmişim.

Öte yandan, şu anda bana bakış şekli pek de eski gibi hissettirmiyordu. Yıllardır bana hiç böyle bakmamıştı.

Ve Tanrı aşkına, meşale ışığının o ceketin içindeki fiziğini, mükemmel simetrik yüzünün hatlarını, yontulmuş çene çizgisini ve altın sarısı saçlarını yaldızlama şekli hiç adil değildi.

Bu uzun yurtdışı iş seyahatine nasıl çıkacaktım ve her fırsatta ona nasıl karşı koyacaktım?

Tabii ki yapabilirdim. Ben Jules Savoie'ydim, ünlü buz kraliçesi ve New Orleans'ın en ciddi infazcısıydım. Elbette güzel bir vampire sürekli yakın olmanın hafif cazibesine dayanabilirdim.

Biz nedimeler ve sağdıçlar, Devraj'ın Isadora'yı kucağında taşıdığı mutlu çifti koridorda ve Ruben'in mozaik döşeli Yunan havuzunun etrafında geniş bir kavis çizen Yunan mimarisi avluda takip ettik. Konukların geri kalanı da gürültülü bir şekilde peşimizden resepsiyon çadırına doğru ilerledi.

Tören burada çok daha batılı bir hal aldı. Gareth çifte bir hediye olarak DJ'i kendi kulübünden kiralamıştı.

"Bekle, Dev!" Adam onu ayağa kaldırıp elinden tutarak dans pistine çekmeye çalışırken Isadora ciyakladı. "Resimler."

"Ah, doğru." Güldü ve Ruben'in avlusunun fotoğrafçı için ışıklarla donatılmış kısmına geri izin verdi.

Havuzun yanından geçerken teras alanını çevreleyen İtalyan selvi ağaçlarının arasındaki Yunan heykellerine hayranlıkla baktım. Hades'in Persephone'yi götürdüğü bir heykel özellikle dikkatimi çekti, ama daha yakından bakmak için yaklaşmadan sırtımın altında bir el hissettim.

"Resimler, Jules."

Ruben'in kulağıma yakın alçak perdeden gelen sesi, hatırlamam gerekmeyen anıları canlandırdı. Sıçradım ve yuvarlak teras boyunca adımlarımı hızlandırdım.

Livvy'nin tanıdığı ve bizim için tuttuğu kurt adam fotoğrafçı Jackson'ın herkesi konumlandığı yere doğru adım attı.

Kız kardeşlerim erkek arkadaşlarının önünde dururken "Mükemmel," dedi.

Henry'ye dönük olan ve onun çatık kaşlı yüzüne bir şeyler fısıldayan Clara hariç. Söylediği her neyse Henry'nin kaşlarının çatılmasına neden oldu ve Clara dönüp Henry'nin önünde durarak düşün grubunun geri kalanıyla aynı hizaya geldi. Ruben ve ben hariç.

"Gelin ve damadın bu tarafında sağdıç ve nedimeye ihtiyacım var."

"buyurun," dedi Ruben, yanımda sırtarak.

Yeni evlilerin doğasında olduğu gibi Devraj'la fısıldaşmayı ve gülüşmeyi bırakmayan Isadora'nın yanındaki yerimi aldım. Ruben benim biraz arkamda ve solumda yerini aldı.

Jackson merceğinden baktı. "Ruben, Jules'a biraz daha yaklaş." Sol omzumda onun sıcaklığını hissettim. "Evet, bir santim daha yakın. İşte böyle. Ve eğer sağ elini onun sağ kalçasına koyabilirsen."

Tanrım, bu fotoğrafçıyı öldürecektim.

Elinin ağırlığı kalçamı buldu ve neredeyse ağzımdan kaçacak olan iniltiyi ısırdım.

Bu çok saçmaydı!

Bu şehvetti. Sade ve basit. Evet, Livvy'nin lanet suratı çok yakınımda duruyordu. Livvy'nin omzunun üzerinden ona ters ters baktım. Beni gördüğünde kaşları şaşkınlıkla kalktı ama sonra hınzır bir mizahla aydınlandı.

Bu hiç komik değildi.

Kendimi bugünkü tüm duygulara hazırlamamıştım. Ve Ruben neredeyse üzerimdeyken o gaddarın aurasıyla bombardımana tutulmak...

Beynim, yıllar önce üzerimde olduğu ve bana yapmayı planladığı her şeyi kulağıma fısıldadığı bir geceye hızlı bir geri sarma yaptı.

Çabuk.

"Tamam," dedi Jackson, "sanırım bu-"

"İşimiz bitti mi?" Biraz fazla agresif bir ses tonuyla bağırdım. "Harika! Gidip Maybelle'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

Teras merdivenlerinden hızla indim ve kırım yanıyormuş gibi arı gibi koşarak partinin hızlandığı çadıra geri döndüm.

Sonunda Ruben'in ve her şeyi daha da kötüleştiren o suratsızın baş döndürücü yörüngesinden çıktım, vampir olmayan havayı derin bir nefesle içime çektim ve bara doğru yöneldim.

"İşte orada," diye mırıldandı kuzenim Drew, beni yandan kucakladı ve bir bardak kırmızı şarap uzattı.

"Beni mi bekliyordun?" Bardağın yarısını yudumlarırken kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

Daha da sırttı. Kuzenim Drew da Livvy gibi bir Influencer'dı. Ayrıca günah kadar yakışıklı ve doğuştan çekici biriydi. Violet gibi bir Kahin olan kardeşi Cole ise bunun tam tersiydi; karanlık, düşünceli ve konuklara ters ters bakarken bara destek oluyordu.

"Beklemiyorum ama buradan bir içkiye ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum."

"O kadar belli mi?"

"Dur tahmin edeyim. Belli bir vampir seni yanlış mı etkiliyor?" "Hayır." Yalan söylüyor. "Sadece uzun bir gün ve çok Hazırlık yapıyorum ve iki gün içinde kim bilir ne kadar süre için şehirden ayrılıyorum..."

"Sakin ol, Jules." Drew arkasına yaslandı ve bir kadeh şarap daha aldı, benim boş kadehimi de aldı çünkü evet, hepsini birkaç dakika içinde bitirmiştım. Ya da belki bir buçuk dakikada. Tam olarak dakikalar değil.

"Teşekkür ederim." Isadora ve Devraj çadırın altına doğru ilerlerken resepsiyona doğru geri döndüm, ardından düğün partisinin geri kalanı da benim belirlediğim hızlı, biri beni kurtarsın temposunda değil, yavaş bir tempoda ilerliyordu. Hepsi aile ve arkadaşlarıyla kaynaşmaya başladı.

Mateo ve Evie hemen yukarı çıkıp anne ve babamı rahatlatıldılar. Büyükanem artık Diego'ya sahip değildi. Söylemeye gerek yok.

O serserinin kendini nereye getirdiğini.

"Travis'in konuştuğu siyah saçlı güzel kim?" Drew mum ışığıyla aydınlatılmış masaların arasından dans pistine doğru eliyle işaret ederek sordu.

Başımı sallayarak cevap verdim: "Adı Nilika. Düğün için kına dövmelemlerimizi o yaptı. O ve Isadora birkaç hafta önce tanıştıklarında çok hızlı arkadaş oldular ve Iz onu davet etti."

Travis'i o şeytani sırıtışıyla izlerken, bu gece Nilika'yı yatağına atmak için kullandığı tüm çekici sözcükleri biliyordum. Onu uyarmak üzereydim ki Cole aniden barı itip onlara doğru yürüdü. Birkaç sessiz kelimeyle, şu anda Beryl Teyze'yle konuşmakta olan annem ve babama doğru işaret etti. Travis başını salladı ve Cole'u Nilika'ya gülümserken bırakarak onlara doğru yürüdü.

Bir kahkaha patlattım. "Az önce Travis'in randevusunu mu çaldı?"

Drew başını salladı. "Her zaman olur. Konu kadınlar olduğunda bu ikisinin durmak bilmeyen bir rekabet çizgisi var. Birkaç dakika içinde Travis, Cole'un onu aptalca bir işe gönderdiğini anlayacak ve misilleme yapmaya gelecek."

Şarap sinirlerimi yatıştırdı ve Maybelle'in bize doğru salınışını izlerken bir gülümsemeyi gizledim. Dört yüz yaşına yakın olan ve ellili yaşlarında çok sağlıklı, hayat dolu bir kadın gibi görünen büyükannem, çoğu erkeğin femme fatale diyeceği bir kadındı. Büyükbabamız yüz yıl önce öldüğünde, bir daha asla evlenmeyeceğini söylemiş ve yaban yulaflarını ekmeye karar vermişti.

Görünüşe göre, onlarca yıldır seyahat ettiği için dünyanın her ülkesinde bulunmuş. Şu anda Ruben'in adamlarından biri olan ve kendisinden en az iki yüzyıl daha genç olması gereken Sal onu bara kadar takip ediyordu.

"Gerçekten o kadar korkunç muydu?" Büyükannem hemen yanıma sokulurken Sal sordu.

"Sana söylüyorum sevgili oğlum, büyükbaban tanıdığım en kötü çapkındı. Onu bölgenin derebeyliğinden indirdikten sonra bile kapımda salyalarını akıtmaya devam etti. Lanet evin etrafına bir koruma büyüğü yapmak zorunda kaldım."

Bardağıma doğru kıs kıs güldüm. Koruma büyüğü temelde doğaüstü bir yasaklama emriydi. Biri bu emri ihlal edip çok yaklaştığında, sığır sopasından farksız, sarsıcı bir darbe alırdı.

Sal bu haber karşısında hem cesareti kırılmış hem de büyülenmiş görünüyordu, muhtemelen büyükbabasının bir kadın için yırtıcı bir köpeğe dönüşmesi onu şok etmişti.

"Kendini kötü hissetme," dedim Sal'e, kolunu okşayarak. "Maybelle'in kendine has bir tarzı var. Erkekler onun için kendilerini aptal yerine koymaktan başka bir şey yapamazlar. Değil mi, Maw Maybelle?" Alay ettim.

Bana sert bir bakış attı. "Diline dikkat et, tatlım."

Ona Maybelle dememizi tercih ederdi. Az önce bana attığı o sert bakış olmadan ona Maw Maybelle diyebilen tek kişi Clara'ydı.

"Buna inanabilirim," diye ekledi Sal gülümseyerek, yakışıklı, karanlık yüz hatları mum ışığında daha da çekiciydi. Komplocu bir tavırla fısıldamak için bana doğru eğildi, "Sence bir şansım var mı Jules? Belki iyi bir şeyler söyleyebilirsin."

"Büyükannem üzerinde çok az etkim var ya da hiç yok."

"Bu saçmalığın daniskası," dedi Maybelle, zarif yeşil elbisesi dolgun göğüslerini, küçük belini ve yuvarlak kalçalarını vurguluyordu. Livvy vücudunu kesinlikle Maybelle'den almıştı. Ben sadece kalçalarını almayı başarmıştım. "Sana sonsuz bağlılığımı sunuyorum," dedi ve çenemi çimdikledikten sonra bara dönüp Drew'a sarıldı.

Sal daha yakına eğildi, sesi alçaktı, kehribar rengi kahverengi gözleri benimkilere sabitlenmişti. Birden bu İtalyan adamın neden bu kadar tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı olduğunu hatırladım. Her ikisinin de görünüşüne sahipti.

"Eğer gerçekten şanslı olsaydım, belki torun bana bir şans verirdi."

Bir an şok içinde ona baktım ama cevap veremedim etrafımdaki hava bir büyü çatırtısıyla karıştı.

"Yavaş ve acı dolu bir ölümle ölmek istiyorsan," dedi çemberimize aniden dahil olan vampir, "o zaman neden bu konuşmayı bitirmiyorsun?"

Sal, efendisinin öfkeli uyarısıyla irkildi, ama sadece eğilmekle yetindi -önce Ruben'e, sonra bana- ve suçlu bir gülümsemeyle kendini affettirdi.

"Bu sizin yaygın bir uygulamanız mı? Astlarınızı ölümle tehdit etmek?" Şarabımı yudumladım, daha önce onun huzurunda hissettiğimden daha sakinleşmişim.

Ruben'in tavrı öncekine göre çok az değişmişti. Mezar avcısı şimdi daha tedirgindi, soğukkanlı görüntüsü alnındaki çizgilerle kırılmıştı.

"Sal daha iyi bilmeli." "Bu da ne demek oluyor?"

Tamam, küçük kaş çatma ölüm bakışına dönüştü. "Ciddi misin sen?"

"Biz çıkmıyoruz Ruben. Uzun yıllardır çıkmıyoruz. Ne fark eder ki? Sal bir şans olup olmadığını sorabilir."

"Hayır, yapamaz." Bardan kendisi için doldurulmuş burbon bardağını aldı ve bardağın tamamını yudumladı. Sonra şaklayan safir gözleri tekrar bana döndü. "Dur bir dakika. Ona bir şans vereceğini mi söylüyorsun?"

Bu soruda bir an tereddüt etmeme neden olan tehditkâr bir ifade vardı.

"Hayır, yapmazdım. Ama bu dışında." "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

Keyifsizce homurdandım. "Çalışanlarınıza kiminle çıkıp çıkamayacaklarını söyleyemezsiniz."

"Tabii ki yapabilirim. Söz konusu sen olduğunda." Bakışları gümüş gibi parlıyordu sonra kayarak boğazımın ve korsemin üzerinden geçti.

yüzüme geri dönüyordu. "Denese bile onu sığ bir mezara gömerim" dediğinde sesi karanlık bir gümbürtüydü.

Bir an için gözlerimi kırptırdım. Daha önce hiç bu kadar sahiplenici konuştuğunu duymamıştım, gerçekten birlikteyken bile. Bir şeyler değişiyordu. yumuşatmanın zamanı gelmişti.

"Merak ediyorum..." Düşünceli ve alaycı bir şekilde çeneme vurdum. "Ne? neyi merak ediyorsun, Juliana?" o tersledi sabırsızca.

Birden çok yaklaştı ama geri çekilmedim. Külotum ne ıslak olursa olsun Ruben'den korkmayacaktım.

"Yani çalışanlar arasında sıkı bir kardeşlik yasağı politikanız mı var?"

"Saklamak için iyi bir şey, evet." "Peki bunu hep sakladınız mı?"

Beni bara doğru sıkıştırdı. "Bir zamanlar patronumla çıktığım zamanlar hariç. Onun için her kuralı çiğnerdim."

Oh, lanet olsun. Bununla nereye varmak istediğimi bilmiyordum. Bu da nereden çıktı?

Ağzının köşesi hayal edilebilecek en baştan çıkarıcı şekilde kıvrıldı.

"Ben bizden söz etmiyordum," diye karşılık verdim. "Beverly'den bahsediyordum. Acaba sonunda istediğini elde etmesine izin mi verdin? Ne de olsa yıllar önce çıkmayı bıraktık ve sen onu yanında tuttun. Herhalde çok istediği o kaşıntıyı kaşımaya izin vermişsindir."

On dakikadan kısa bir süre içinde iki kadeh şarap içmek ve gevşek dilimin kontrolü ele geçirmesine izin vermek ne büyük bir hataydı. Beverly'ye karşı hâlâ kıskanç duygular beslediğimi itiraf etmişim. Sesimi hafif ve şakacı tutmaya çalışsam bile, bu çok açıktı. Ve sadece imrendiğiniz bir şeyi ya da bu durumda birini kıskanabilirsiniz.

Gülmesini ya da o hınzır gülümsemesinin güzel yüzüne yayılmasını bekliyordum ama tam tersi oldu. Gözleri şok ve acı içinde genişledi.

Ona tokat atmışım gibi baktı ve kendimi özür dilemek isterken buldum. Ama ne için olduğundan bile emin değildim. Sadece basit bir soru sormuştum. Sonra bana cevabı verdi.

Başını bana doğru eğdi ve jilet gibi keskin bakışlarıyla beni delip geçerek fısıldadı: "Eğer inandığın buysa, hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Beni hiç tanıımıyorsun."

O kederli, acı dolu bakışıyla bana işkence etmeye devam ederken zorlukla yutkundum. Ama sonra öfkeye dönüştü.

"Peki ya Carter?" diye sordu kötü niyetli bir kinle.

İrkildim, hatırladıkça midem bulanıyordu. Yere baktım, hiç suçluluk ya da utanç duymamam gereken bir şey yüzünden içimi suçluluk ve utanç kaplamıştı. Carter'la çıktığımda ayrılmıştık, uzun zaman önce ayrılmıştık. Şimdi çıkmıyorduk, o zaman neler oluyordu? Carter'ın anısı düşüncelerimi hemen ikizlerin doğum günü partisinde onunla haydut bir vampir hakkında tartıştığım ve o akşam dünyamı altüst eden resimli bir mesaj aldığım geceye geri götürdü.

Müzik aniden kesildi ve DJ ses sisteminden şöyle seslendi: "Düğün ekibi lütfen dans pistine gelebilir mi? Gelin ve damat ile nedimeler ve sağdıçlar için ilk dansı başlatma zamanı."

Ruben bir adım geri çekildi, bir dakika önce yüzümde beliren şaşkın ifadeyi sildi ve sonra kolunu uzattı. "Gidelim mi?" diye sordu oldukça sert bir şekilde.

Tek kelime etmedim ama koluna girdim ve beni dans pistine götürmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

~RUBEN~

JULES ON İKİ YIL BOYUNCA UZAKTAN, PROFESYONEL VE tüm konuşmalarımızda kişiliksizdi. Gözleri ona ihanet ettiğinde bile, bu gece mihrabın yanında bana baktığında olduğu gibi, benimle ilgili düşüncelerinin kayıtsızlıktan başka bir şey olduğunu asla belli etmedi.

Ve beni ilk kez işle ilgili olmayan bir konuda sorguladığında, bu Beverly'yi becermekle ilgiliydi. Birlikteyken sadece bu fikrin bile onu incittiğini bildiğim halde ondan içki içeceğime ya da onu becereceğime gerçekten inanıyor muydu?

Ama o zaman, hiçbir fikri yoktu, değil mi? Böyle bir şey yapmanın bana vereceği acı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra o insan Erik'in evine girmesine izin verdiğinde neredeyse aklımı kaçıırıyordum. Neyse ki, sert önlemler almamı gerektirecek kadar uzun kalmamıştı. Jules pratik zekâlıydı ve kendisinden birkaç yüz yıl daha uzun yaşayacak biriyle duygusal olarak bağ kurmazdı, bu yüzden onun için endişelenmeye değmeyeceğini düşündüm. Neyse ki aralarında her ne oluyorsa kısa sürdü. O gecedan sonra bir daha onun evine girmemişti.

Kısa bir süreliğine çıktığı o lanet büyücü Carter beni neredeyse tamamen mahvediyordu. Gareth bana kızın onunla eve gittiğini ve bütün gece orada kaldığını söylediğinde ilk kez cinayet işlemeyi düşündüm. Ayrıca ilk kez soğuk, karanlık bir mezar bulup birkaç on yılımı geçirmeyi de düşünmüştüm. Ama kısa süre sonra onu bıraktı ve ben de soğukkanlılıkla başka bir hayatı yok etmekten kurtuldum. Ya da kendiminkini yok etmekten.

"Her şey hazır mı?" Az önceki sorusunun acısını sesimden bastırarak ona rahatça sordum.

"Evet."

"Elbette." Onu fark ettiğinden daha iyi tanıdığımı fark ederek gülümsedim. "Geçtiğimiz pazartesiden beri eşyalarını topluyorsun, değil mi?"

Bana doğrudan sikime giden o dar gözlü bakışlarından birini attı. Acaba meydan okumasının ve öfkesinin bana ne yaptığına dair bir fikri var mıydı? Muhtemelen yoktu, yoksa hala bana öldürücü bir niyetle bakıyor olmazdı.

"Hazırlıklı olmayı severim." Eli omzuma doğru kaydı ve dokunuşu hafif olsa da aramızda kıyafet yokken nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordum. Belli belirsiz bir iz bunca yıldan sonra hâlâ oradaydı ve tenimin üzerinde çizdiği yolları yeniden keşfetmesini bekliyordu.

"Evet, biliyorum." Belindeki elim çoğunlukla elbisesinin eteğindeki kumaşın üzerindeydi ama başparmağım ve işaret parmağım çıplak tenine değiyordu.

Gece boyunca bu Lehenga elbiseleri dönüşümlü olarak hem sevmiş hem de nefret etmiştim. Onu sunakta kız kardeşleriyle birlikte gölgelik taşırken gördüğüm ilk saniye, sarkan kristallerden gelen Aura büyüsü yüzünün, yakasının, kollarının ve göbeğinin açık teninde parlıyordu, dizlerimi bükülmemeleri için kilitlemek zorunda kaldım ya da onu kapmak ve onunla birlikte yatak odama gitmek gibi intihar gibi bir şey yapmadım.

Azı dişlerim anında uzamış, boğazım kurumuştu ve kuduz ihtiyacın verdiği o şiddetli his beni neredeyse öldürüyordu.

Beni oracıkta.

Saplantılı, sersemlemiş, büyülenmiş. Hiçbiri gerçeği, bu gece onu gördüğümde kalbimi demir bir yumruk gibi saran duyguyu tam olarak karşılamıyordu. Juliana için hissettiklerimi tanımlayabilecek bir kelimenin henüz yaratıldığından emin değildim. En kötüsü de onun hiçbir şeyden haberi olmamasıydı.

Ya da belki bir fikir. Başparmağım göğüs kafesinin alt kısmına, ten tene değdiğinde nabızı hızlandı. Onu kollarımda hissetmek sarhoş edici olmanın ötesinde, aynı zamanda acı vericiydi. Ve gerçekten istediğim gibi değildi.

Hozier'in düğün partisi şarkısı Movement dansımızı yavaş, samimi bir çemberde tuttu, tıpkı diğer nedimeler ve sağdıçlar, gelin ve damat gibi. Ama bu benim için daha anlamlıydı çünkü bana ait olan ve on iki yıl önce beni reddeden kadına sarılmak için bir bahaneydi.

Devraj'ın Isadora'nın omzunun üzerinden bakışını yakaladım, yüz ifadesi şefkat ve bilgi doluydu. Yüzyıllardır en iyi arkadaşım olan Jules'le tanıştığım anda ona itiraf ettiğim tek kişi oydu. Jules'un hayatımdaki önemini anlamıştı ve Jules hayatıma son verdiğinde onun kaybının derinliğini anlayan tek kişi de oydu.

"Yani," diye düşüncelerimin arasına girdi, "plan hâlâ aynı mı? Sen ve ben Houston'a gidip oradan Salem'e uçacağız ve adamların bize katılacak? Oradan da doğruca Londra'ya mı uçacağız?"

"Planımız bu."

Bakışlarım Sal, Gabriel ve Roland'ın toplanıp bir şeye güldükleri bara kaydı. Düzeltiyorum, Sal ve Roland gülüyordu, Gabriel değil. İş odaklı sağ kolum nadiren herhangi bir şeye gülerdi.

Sal. Jules'a asılarak aklından ne geçiyordu? Adam gerçekten yüzüncü yaş gününden önce ölmek istiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Jules.

Tutuşumun çok sertleştiğini fark etmemiştim, parmak uçlarım kalçasının etine doğru kıvrılıyordu. Tutuşumu gevşettim.

"Siz yokken anneniz İnfaz Koruma Memuru olarak görev yapacak mı?"

Bunu zaten biliyordum ama adamlarımdan birinin ölmek istediği gerçeğini aklımdan çıkarmam gerekiyordu. On yıldan uzun bir süredir Juliana'ya açık bir ilgi göstermediğim için vazgeçtiğimi ve hayatıma devam ettiğimi düşünüyorsa, işleri yoluna koymam gerekiyordu.

"Evet. Annem ve babam burada kalıp yardım edecekler. Merak etmeyin. Ben her şeyi hallettim."

Endişeli değildim. Ayrıca biz uzaktayken Savoie ailesinin ve meclisinin güvende olmasını sağlamak için Gareth ve Henry'yi görevlendirmiştim.

Şarkı sona erdiğinde DJ, "Şimdi gelin ve babası ile damat ve Bayan Savoie dans edecekler" diye anons etti.

Jules'un anne ve babası dans pistine adım attığında ayrıldık. Serena Savoie'nin yüzyıllar önce ölen annesinin geçmesi karşısında Devraj'ın gözyaşları içinde gülümsemesi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. Devraj hiç sahip olamadığı ailesini hak ediyordu.

"Benim" -Jules üçüzleri kucağında tutan Beryl Teyze, Tia ve erkek arkadaşı Marcus'u işaret etti- "gidip bebekleri kontrol etmem gerekiyor."

Çok yakında benden kaçamayacağı fikri hoşuma gitmişti. Onu bıraktım ve aniden dönüp bardaki üçlüye doğru yöneldim. Kendime sakın olmam ve bunu nazıkçe yapmam gerektiğini hatırlattım. Evet, onlar benim çalışanlarımdı ama aynı zamanda benim için kardeş gibiydiler. Üçü de New York'ta benim emrimde çalışmış ve terfi New Orleans'taki yeni meclisime taşınmışlardı. Gabriel ve ben İngiltere'deki gençlik günlerimizden beri arkadaştık. Onlar da şimdi

Devraj ve düğündeki konuklar, bu yüzden Sal'ı istediğim gibi parçalayamadım.

İfademi soğuk ve mesafeli tutmama rağmen, etrafıma yayılan öfkeyi hissetmiş olmalıydılar. Gabriel bara yaslandığı yerden doğruldu, kaşlarını çatarak etrafta bir tehlike olup olmadığını kontrol etti. Roland ve Sal, muhtemelen çok fazla içtikleri için, benim yaklaşmamla daha yavaş uyandılar.

Çemberlerine girdiğimde Gabriel "Sorun ne?" diye sordu.

Konuşmadan önce kendimi sakinleştirmek için bir an daha bekledim ama bu sadece üçünün de tedirginliğini arttırdı.

"Bu yurtdışı seyahatine çıkmadan önce bir hususu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Juliana benim korumam altında." Ben öfkemi kontrol altına almak için bir kez daha duraklarken beklediler. "Başka bir şekilde ifade edeyim. Hepinizden ona en üst düzeyde saygı göstermenizi ve zaman, özellikle de İngiltere'deyken onun güvenliğini sağlamanızı bekliyorum. Ama şunu bilin ki... o benim korumam altında." Sesim birkaç oktav düşmüş, köpek dişlerim uzamıştı ve gözlerimin gümüş gibi parladığını biliyordum. Her birini vahşi niyetimle kıstırdım, en son Sal'e asıldım. "Anlıyor musun lan sen?" Ürkütücü bir kararlılıkla sordum.

Üçünden de anında "Evet, efendim," yanıtı geldi. "Güzel."

Gülümsedim, dişlerim hâlâ sivriydi, Sal'ı alkışlarken arkaya. "İyi akşamlar o zaman."

Artık sosyalleşme havamda olmadığım için uzaklaştım.

Buzlu bir bardak Macallan ile bir köşe bulup izledim.

Gareth, Livvy, Violet ve Nico gecenin büyük bölümünü Savoie kuzenleri ve Lafayette'ten gelen arkadaşlarıyla geçirdiler. Henry, Clara'nın bariz hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde erkenden ayrıldı. Clara, Henry'nin uzaklaşmasını izledikten sonra -ki bu onun tarzıydı- gecenin geri kalanını üçüzlerle oynayarak geçirdi. Evie ve Mateo birlikte birkaç kez daha dans ettikten sonra bebeklerle birlikte ayrıldılar.

Juliana ev sahibesi gibi davranarak bir gruptan diğerine geçiyor ve kimsenin bir şeye ihtiyacı olmadığından emin oluyordu. Isadora'nın düğünü olmasına rağmen, herkesle ilgilenmek Juliana'nın doğasında vardı. Onun arka bahçedeki bir partide ev sahibesi gibi davrandığı düşüncesi, bu rolü burada kalıcı olarak üstlenmesinin nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden oldu. Bu düşünce bedenimi alev alev yaktı.

"Hayatımın en mutlu gecesinde bir köşeye çekilip somurtuyorsun, ha?" Devraj siyah pantolonunu ve beyaz düğmeli bluzunu giymiş bir halde yanıma geldi.

Isadora'nın krem rengi sade bir elbise giydiğini fark ettim. Geceyi geçirmek üzere Monteleone'ye kaçmaya hazırlanıyorlardı. Yarın balayı için Fransa'nın güneyine uçacaklardı.

Gülümseyerek bardağımı kaldırdım. "Tebrikler, dostum. Tüm mutluluğu hak ediyorsun."

Elindeki burbon bardağını kendi bardağıyla tokuşturdu. "Sen de öyle Ruben. Sen de bunu benim kadar hak ediyorsun."

Döndü ve ikimiz de Jules'un Isadora'ya el ele tutuşurken bir şeyler anlatmasına baktık. Kız kardeşler arasında çok hassas bir andı.

Devraj benimle sessizce konuşurken onları izledik. "Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi, değil mi? Avı yeterince erteledin."

"Bizim kadar yaşlı vampirler için on yıl çok uzun bir süre değil." "On iki yıl oldu, dostum. Ve on iki yıl bir "Keşif olarak yaşayan herkes için sonsuzluk."

1600'lerin başında doğmuş biri için on iki yılın göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman gibi görüldüğü doğrudu. Ama onsuz geçen bu yıllar çok şiddetli bir ıstıraptı. Sadece ona yakın olmak beni sözüme sadık tutmuştu.

"Boşluğa ihtiyacı vardı." Boşluktan daha fazlasına. Sana güvenemem.

"Bunu ona ben verdim. Onun yanında olmak yeterliydi." "Hâlâ yeterli mi?"

Devraj yüzünü bana döndü ama bakışlarım Juliana'dan ayrılmadı.

"Daha fazla devam etmesine izin veremezsin," diye mırıldandı, sesinde acıma duygusu vardı. Sonra omzumu sıktı ve o sırada etrafta onu arayan Isadora'ya doğru yürüdü.

Hâlâ resepsiyonda olanlar bahçe kapısına doğru yürüdüler. Ben de Juliana'nın yanından geçtiği herkese maytap çubukları dağıtmasını izleyerek sabit bir tempoyla onları takip ettim. Tüm parti neşeyle dolup taşıyor, gecenin mutluluk veren büyüyle kendilerini tamamen kaptırmışlardı.

Bu arada, ruh halim melankoliye değil, tamamen farklı bir yola doğru kararlı bir dönüş yaptı. Zihnim etrafımdaki dünyadan uzaklaşmaya, Devraj'ın söyledikleri üzerinde düşünmeye başlamıştı. O haklıydı.

Dev'in Lamborghini'si dairesel sürüş alanına park edilmiş, yola çıkmalarını bekliyordu. Juliana ve Clara herkesi yerlerine yerleştirerek yeni evlileri uğurlamak için bir sınır oluşturdular. Maytapların uçlarını yakmak için mumlar elden ele dolaştırılıyordu. Fotoğrafçı Jackson çoktan Dev'in arabasının yanındaki yerini almış, anı yakalamak için hazır bekliyordu.

"İşte geliyorlar!" diye bağırdı Clara.

Ama tezahüratlar patlayıp en iyi arkadaşım ve gelini maytaplardan oluşan kemerli geçitten geçerken, bakışlarım tam karşımdaki Juliana'ya sabitlenmişti, havadaki kıvılcımlar yüzünü ışıkla okşuyordu. Devraj ve Isadora geçerken dikkati bana yöneldi. Ve orada kaldı.

Herkes arabaya koşup bağırarak vedalaşırken bile o hareketsiz kaldı, bakışlarımın esiri oldu. Cazibe kullanmıyordum. Bunu ona yapamazdım.

İkimiz de bir an için kıpırdamadık. Aramızda bir şeylerin değiştiğine dair onun narin yüz hatlarında beliren farkındalığı içime çekmekten başka bir şey istemiyordum. Artık iyi davranmayacak ve onu rahat bırakmayacaktım. Bana güvenebileceğini fark etmesini beklemekten bıkmıştım. Tek sevgilisi olarak. Hayat arkadaşı olarak. Sadık eşi olarak.

Aramızdaki mesafeyi silmenin ve onu avlamanın, ona kur yapmanın, ona benim biriciğim olarak olması gerektiği gibi tapmanın zamanı gelmişti.

Sonunda hareket edip açık yürüyüş yolunda sinsice ilerlediğimde gözleri büyüdü. Kalp atışları üç katına çıktı ve köpek dişlerim içgüdüsel olarak uzadı, canavarımız en gözde avımızın hızlanan nabzını tespit etti.

Sonunda kişisel alanının içinde durduğumda geri çekilmedi. Eğildiğimde de ürkmedi, ağzım kulağına yaklaştı, cennet gibi kokusu damarlarımı umutla doldurdu.

"Zaman doldu Juliana," diye fısıldadım, dudağımı kulağının üst kabuğuna sürtünerek.

Nefes nefese kaldı ve sıçradı ama yine de geri adım atmadı. Başımı kaldırdım ve niyetimi belli ettiğimi bildiğim bir bakışla onu kıstırdım. Farkında olmasını ve olacaklara hazır olmasını istiyordum. Bana ne demek istediğimi sormadı çünkü biliyordu.

Kalp atışları daha da hızlandığında ve arzusunun hipnotik kokusu aramızdaki havayı ısıttığında haklı olduğumu anladım. Sonunda Juliana Savoie'yi benim yapma zamanı gelmişti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

~JULES~

İKİ FİNCAN KEREVİT KUYRUK TAVA İÇİNE DÖKTÜM.
cızırdayan tereyağını, yeşil soğanları ekledim ve en sevdiğim şarkıcı Loreena McKennitt'in "Prologue" şarkısını mırıldanarak karıştırdım. Kerevit ve soğanlar yapışmasın diye yavaşça karıştırırken bir kadeh şarabımı alıp yudumladım, ev bir geceliğine bana kaldığı için çok mutluydum.

Annem ve babam, Maw Maybelle de dahil olmak üzere herkesi akşam yemeğine ve ardından Şehir Parkı'nda bu yıl her zamankinden daha erken yanan Noel ışıklarını görmeye götürmüşlerdi. Yolculuk için hâlâ toparlanmakta olduğumdan ve açıkçası bir geceliğine boş bir evin bana cennetten başka bir şey gibi gelmeyeceği düşüncesiyle gitmemek için yalvardım.

"Tamam bebeğim. Akşama görüşürüz," dedi annem göz kırparak, sessiz bir zamana ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu beni.

Her sabah beşte kalkmama rağmen yalnız geçirdiğim zaman nadirdi. Her günün ilk birkaç saatini e-postalarımı bakarak ve meclis işlerini yöneterek geçirirdim. Eğer herhangi bir sorunu yüz yüze halletmem gerekirse

Şef Mitch, Cauldron'u gün boyunca yönetecekti. Çoğu küçük mutfakta yardımcı aşçı bulunmazdı ama Mitch'in bazen tüm gün mutfağı idare etmesi gerekirdi, bu yüzden mutfağıma bile giremediğim günler için onu yanımda bulundurmam gerekiyordu. Ama çoğu gün, cadılar meclisi işleri mesai sonrasına kadar bekleyebilirdi.

Sabah on civarında Cauldron'a gider ve gün için hazırlıklara başlardım. Aşçıları ve Mitch çoktan işlerinin başında olurlardı ve ben de günümün geri kalanını mutfakta geçirirdim ki bunu çok severdim. Ama yine de işti ve çoğu zaman stresliydi. O gün mesai saatleri dışında cadılar meclisi işi yoksa, JJ veya Isadora ile envanter ve makbuzların üzerinden geçerdim. Ve eve döndüğümde kız kardeşlerim evin etrafında dolanıyor, bir şeye ya da başka bir şeye ihtiyaç duyuyorlardı. Bugünlerde, çok fazla ilgiye ihtiyaç duyan üç küçük doğaüstü varlık daha vardı.

Yeğenlerimi çok seviyordum ve Mateo ile Evie'nin genç aileleriyle birlikte evde olmalarını seviyordum ama bazen sadece biraz boşluk ve huzurlu bir sessizlik istiyordum. Şimdi olduğu gibi. Böylece sonunda gevşeyebilir ve çok yaşlı siyah kedimiz Z ile aklımdan geçenler hakkında sohbet edebilirdim.

Şu anda aklımda tek bir şey vardı. Daha doğrusu bir vampir.

Bir kenara ayırdığım yarım düzine kerevit kuyruğunu aldım ve hala onu koyduğum minderli taburede kıvrılmış olan Z'ye (Zombi Kedi'nin kısaltılmışı olan sevgi dolu lakabı) döndüm.

"Al bakalım, Z." Kerevit kuyruklarını önündeki peçeteye koydum. Turuncu gözlerini yavaşça bana kırıştırdı ve ilkinin yemeye başladı.

"Bu gece de ikram alacağız, değil mi?"

Şarabımı bırakıp tezgahın üzerindeki yarım buçukluğu açtım ve tavaya bolca döktüm. Kerevitli makarna ve peynirin bir araya gelişinin kokusu ağzımı sulandırdı.

"Londra'da ne tür yemekler yiyeceğimi bilemem Z, ama bunun olmayacağını söyleyebilirim."

En sevdiğim rahatlatıcı yemeği yapmıyormuş gibi davranmaya bile çalışmadım çünkü gerçekten de rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Zaman doldu, Juliana.

Ruben'in derin, kadife gibi pürüzsüz sesi, dün gece resepsiyonda bana bu sözleri söylediğinden beri binlerce kez olduğu gibi zihnimde çınladı.

Ne demek istediğini hiç anlamamıştım. On iki yıl önce ondan ayrıldığımda, gitmeme izin vereceğini söylemişti. Pişman olacağımı da söylemişti. Uzun bir süre benden uzak durdu. Sonraki aylarda cadılar meclisi işleri dışında yanıma gelmediğinde ya da profesyonel nedenlerle benimle konuşmadığında, sadece meslektaş ve arkadaş olduğumuzu kabul ettiğini düşündüm.

Ama arkadaş değildik. Olamazdık da. O cayır cayır yanan birkaç ay boyunca birlikte olduktan sonra bu kadar hafif ve basit bir şeye geri dönüş olamazdı. Hiç olmamış gibi davranmaya çalıştığımda, hatta kız kardeşlerime ilişkimizin boyutunu anlatmadığımda bile anılar peşimi bırakmıyordu.

Yıllar sonra bile onu rüyamda gördüğümde panik içinde uyanırdım; birbirine dolanmış uzuvlar, terden sırılsıklam olmuş çarşaflar, morarmış tutuşlar ve çarpan etler. Tamamen uyanmadan önceki o bir saniyelik an için o kadar gerçekçi gelirdi ki, gerçeklik üzerime çöktüğünde hıçkırıklara boğulurdum.

Ama daha yumuşak, daha tatlı rüyalar en kötüsüydü, beni öyle bir şefkatle kucaklıyordu ki, gözlerimi açıp gerçek olmadıklarını fark ettiğim anda kalbim tekrar kırılıyordu. Artık gerçek değillerdi. Şimdi bile, bir zamanlar sahip olduğumuz şeylerin uzak anıları, sanki acı verici bir hassasiyetle oraya kazınmış gibi zihnime kazındı.

Yine de doğru seçim olmuştu. Bu benim tek seçim.

Peki neden şimdi, bana resepsiyonda gibi baktığında, sanki bana nasıl davranacağını hesaplıyormuş gibi

Beni yavaş yavaş ısırarak yiyip bitirmek, sanki tekrar peşimden gelmek için tatlı zamanını bekliyormuş gibi bu sözleri söylediğinde, bu düşünce beni hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü mü? Heyecan vericiydi çünkü Ruben'in tüm dikkatinin odağı olmanın, yeniden arzusunun nesnesi olmanın tek bir ipucu bile baştan çıkarıcıydı. Ama dehşet vericiydi çünkü... çünkü artık ona direnmek istemiyordum. Onu istiyordum. Sözleri beni şok etmişti çünkü bunca zaman sonra hâlâ ilgilendiğini fark etmemiştim.

İki yıl önce Violet ve Clara'nın doğum gününde o isimsiz mesajı aldıktan sonra, sonunda hayatına devam ettiğinden emindim. Garipti, çünkü tekrar konuşmaya başlamıştık ve hatta kırdığımız bazı şeyleri onarabileceğimizi bile düşünmüştüm. Ama o gün New Orleans'taki serseri bir vampirle nasıl başa çıkacağımız konusunda tartıştıktan sonra, başka biri - o mesajı gönderen kişi - bana vampirlerin doğalarını görmezden gelemeyeceklerini hatırlatmak istedi. Beslenmeleri gerekiyordu. Ve Ruben beslendiğinde.

Bana mesaj olarak gönderilen ve o gece zil zurna sarhoş olduktan sonra sildiğim fotoğraf aklıma geldi. Ruben kırmızı kadife bir kanepede, minyon bir esmer kucağında oturuyordu. Bir eli kadının ensesinde, başını arkaya yatırmış, dişleri boğazında, diğer eli de bacağının ortasında kenetlenmişti. Beni hala en çok rahatsız eden kadının yüz ifadesiydi. Gözleri yarı kapalı, ağzı mest olmuş bir şekilde açık, belli ki zevkten ağlıyordu. Fotoğraf, akıllara durgunluk veren bir seks gecesinin mükemmel başlangıcını yakalamış gibiydi.

Beslendikten sonra ne yaptıkları beni ilgilendirmezdi. Artık birlikte değildik ama yine de içimi boşaltmıştı. Sanki biri kör bir bıçak alıp kalbimi oymuş gibi, o resim bana neden birlikte hatırlatmıştı.

Sahiplenici bir kaltaktım ve tekrar birlikte olsaydık başkalarından içki içmesine asla izin vermezdim. Isırılma deneyimi yoğun bir şekilde cinseldi, ne olursa olsun

İçki içerken seks olup olmadığını. Ya da bana öyle söylendi.

"Ayrıca Z," dedim ona omzumun üzerinden, böyle yalnız kaldığım zamanlarda hep yaptığım gibi, "benden içmesine asla izin veremem." Kaşlarımı çatarak son kerevit kuyruğunu yemekte olan Z'ye döndüm. "Yapabilir miyim?"

Her zamanki gibi Z'nin bir cevabı yoktu. Yine de müthiş bir dinleyiciydi.

Bir fincan Colby Jack peynirini karıştırırken "Hayır, kesinlikle olmaz," diye vurguladım. Beynim asla gitmemesi gereken yerlere, yollara ve lezzetli patikalara doğru sarmal çizmeye başlamıştı bile. "Tekrar çıksak bile bunu asla yapamam. Risk değişmedi."

O zaman risk neden bu kadar az hissedildi?

Muhtemelen artık konumuma güvendiğim içindir. Yine de bu, Ruben'in beni ısırmasına ve kanımı içmesine izin vermenin güvenli olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ama bana sorarsanız bu biraz haksızlık. Vampir bir erkek ya da kız arkadaşına sahip olmanın en büyük avantajlarından biri ısırıklarının verdiği hazı yaşamaktır."

Sonra bir fincan kaşar peynirini döktüm ve karıştırdım, koyulaştıkça biraz daha yarım buçuk ekledim.

"Erkek arkadaşım olduğundan ya da olmak istediğinden değil," diye düzelttim kendimi, sessiz arkadaşıma bakarak. "Yani, ben aptal değilim. Lütfen böyle düşünme, Z." Omuz silktim. "Sadece zamanın dolduğunu söyledi, ki bu her anlama gelebilir. Zaman doldu gibi. Bu kadar resmi ve profesyonel olmayı bırakalım ve gerçek arkadaşlar olalım."

Önceden pişirdiğim çıtır domuz pastırması parçalarını serpiştirdim, bunu düşündüm. Vahşi bakışlarındaki sıcaklık, sesindeki kaba saldırganlık, kulağıma değen dudaklarının o kadar da ince olmayan fırçası.

"Hayır." Bu gece ekstra kremalı ve peynirli makarnaya ihtiyacım olduğu için biraz daha yarım n-half koydum. "O bakışın bu anlama gelmediğinden eminim."

Beni ne kadar kolay çözebildiğini hatırlayınca boynum ve yanaklarım ateşle kızardı. Ayrı geçen zamanın Ruben'in ellerini, ağzını ve vücudunun diğer kutsal kısımlarını nasıl kullanacağını bildiği gerçeğini değiştireceğini sanmıyordum. Eğer benim için geliyorsa, o zaman... "Z, sanırım başım büyük belada."

Nefesimi üfleyerek Bon CaCa Cajun çeşnisinden birkaç tutam kerevitli makarna ve peynire serptim, sonra da tadına baktım. "Mm. Mükemmel."

Ocaktan indirip ocağı sonra kocaman bir yığını makarna kâsesine kaşıkladım. Sonra diğer tabureyi Z'nin yanına çektim ve şarabım tezgahın üzerindeyken yanına oturdum. Bir kaşık dolusu üfleyerek kremesi, erimiş lezzeti yedim, şimdiden daha iyi hissediyordum.

Z gözlerini kırpıştırarak bana baktı, kuyruğu seğiriyordu.

"Evet, duygularımı yiyip tüm sorunlarımın ortadan kalkmasını umamayacağımı biliyorum." Bir lokma daha yedim. "Bu sorunun kalkmasını istediğimden değil." Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı, başımı kendime doğru salladım. "Hayır, Z. Bu sorunun gözlerimin önünde olmasına hazır olduğumdan eminim."

Z miyavladı, yaşlı ses tellerinden gıcırtilı bir ses geliyordu. "Evet, biliyorum. Sonunda, değil mi?"

Benim için de bir tür şok oldu. Ama sanırım Ruben Dubois için hazırdım. Tekrar.

~RUBEN~

"YANISIMON İTİBAREN LAFAYETTE OLACAK KOŞMAK
BU YEŞİL IŞIK?"

Gabriel bir bardak viskiyi barın üzerinden bana doğru kaydırarak sordu, şu anda vampir odamda oturuyorduk. "Peki ya teknoloji işlerin?"

"Gareth Blackwater halledecek."

Vampir inime ve kitapçıma ek olarak birkaç uygulamam daha vardı. Uygulama işletmelerindeki çalışanlarımın hepsi uzaktan çalışıyordu ve ben şehir dışındayken Gareth'a gitmeleri için talimat almışlardı. Şehirdeki diğer birkaç vampir ininde de yatırımcıydım ama hepsi başka vampirlere aitti.

"Simon da vampir sorunlarıyla ilgilenecek."

Simon Lafayette bölgesinin derebeyi idi ve ben yokken yerimi doldurmak için kendi bölgesinden ayrılmayı kabul etti. İkincisi daha küçük bir bölgeyi idare edebilirken, benim yönettiğim New Orleans ve çevresindeki şehirlerden oluşan daha büyük bir alanı pek kimse idare edemezdi. Simon ve ben arkadaş değildik, ancak yıllar boyunca Lonca Zirvelerinde ona güvenebileceğimi bilecek kadar sık karşılaşmıştık.

"Ve Devraj balayından döndüğünde," diye ekledi Gabriel, kendi viskisinden bir yudum alarak, "Simon'ın yerine o mu geçecek?"

Kafamı salladım, içkime dokunmadım, aklım çok dağınıktı. "Hayır. O ve Isadora en az iki ay boyunca Fransa'nın güneyinde kalacaklar."

Balayını bu kadar uzun tuttuğu için onunla dalga geçmiştim, ama o bana kendi balayımda güzel karımı muhtemelen çok daha uzun süre dünyadan uzakta tutacağımı hatırlatmıştı. Eğer Jules'u karım yapabilseydim, o zaman kesinlikle haklı olduğunu tartışmamıştım. Onu çok uzaklara götürürdüm. Ve bana kalırsa geri dönersek şanslı sayılırlardı.

"Peki ya kitapçı?" Gabriel dirseklerini barın tepesine dayadı.

"Biz kitapçıyı kapatıyorum." "Beverly bununla başa çıkamadı mı?"

Onun adını duyunca kaslarım gerildi. "Hayır," diye bağırdım.

Gabriel kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi çünkü odada büyülmüş imzamda ani bir artış oldu. Alevlendi.

Öfkeyle, sinirlerimin tepeme çıktığına dair bir uyarı olarak. Jules ile düğünde yaptığım konuşmayı hatırladım.

Beverly'i becerdiğimi mi düşündü? Onun hakkında ne hissettiğini bildikten sonra mı? Beverly'nin işine devam etmesine izin vermişim çünkü Jules kovulmasını istemediğini söylemişti. Ama Jules, kaşınımı giderebilmek için onu yanımda tuttuğuma inanmıştı.

Keşke bilseydi.

Beverly, sanki telepatiyle çağrılmış gibi, kitapçıyı Yeşil Işık'a bağlayan uzun koridordan hızla odaya girdi. Sarı saçları ve makyajı kusursuzdu; 1940'ların kırmızı elbisesinin dar versiyonu Marilyn Monroe'yu andıran vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu. O bara yaklaşırken bakışlarımı kısmıştım.

Beverly her zaman benzer kıyafetler giyerdi. Muhtemelen 1940'lardan kalma özel dikim takım elbiselerin çağdaş bir versiyonunu giydiğim ve dinlenmek için sık sık o dönemin müziklerini dinlediğim için bu dönemin en sevdiğim dönem olduğunu düşünüyordu. Kitapçıdaki dinlenme salonumuzda müşteriler için bu müziği çalmayı severdim. Aklımın bir köşesinde hep onun benim beğenilerimi taklit ettiği, muhtemelen bana daha çekici görünmek için böyle bir çaba içinde olduğu düşüncesi vardı. Muhtemelen bu geçmiş döneme bürünmenin bir şekilde dikkatimi çekeceğini düşünmüştü.

Ne onun ne de bir başkasının fark ettiği şey, kırklı yılların şık ve sofistike olmaktan başka gerçek bir çekiciliği olmadığıydı. Kitapçımın ve kulübümün 1920'lerden kalma dekoru kalbimin yattığı yeri yansıtıyordu. Ama Beverly bunu asla bilemez ya da anlayamazdı. Sanırım kimse anlayamazdı.

Ona söyleyene kadar olmaz.

Jules'u düşünmek bile yapılması gerekeni gözler önüne seriyordu.

"Beverly."

"Evet, efendim." Yaklaşırken gülümsedi, kalçalarını elinden geldiğince salladı ve taburemin bir adım önünde durdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Yine dudaklarının kasıtlı kıvrımına ve gözlerindeki şehvetli bakışa dikkat ettim, çok uzun zamandır görmezden geldiğim bir şeydi bu.

"Kitapçıya dönmenizi ve tüm eşyalarınızı toplamanızı istiyorum. Bu senin son günün."

Beklendiği gibi, dramatik bir şekilde nefesi kesildi ve hemen gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Ne!"

"Bana karşı sesini yükseltme," diye uyardım.

"Ama efendim, anlamıyorum."

"Çok kolay. Kovuldun. Bu, bu işi bırakıp başka bir yerde iş bulacağın anlamına geliyor."

Evet, alaycı bir hıyar gibi davranıyordum ama onun flörtüne çok uzun süre katlanmış, önemsizmiş gibi görmezden gelmişim. Görünüşe göre önemliymiş, çünkü dünyada en çok istediğim kadın Beverly ile bir tür ilişkim olduğunu düşünüyordu. Ve bunu yapamazdım. Jules'la aramda hiçbir engel kalmasın istiyordum.

"Ama sana her zaman iyi hizmet ettim." Artık açıkça ağlıyordu. Koluma dokunmak istercesine uzandı.

"Sakın buna cüret etme."

Elini geri çekti, acımış görünüyordu.

"Bunu daha önce yapmadığım için üzgünüm çünkü görünüşe göre, bir gün bizim için bir şans yanılgısı içindeydin. Açık konuşayım." Tabureden kalktım. "Asla olmayacak ve hiçbir zaman da olmayacak."

Açıkça hıçkırdı, siyah rimel izleri yüzünden aşağı akıyordu. "Ama nereye gideceğim? Ne yapacağım?"

"Beverly, bu bir iş. Kariyer bile değil. Kendine bir yuva bulabileceğin binlerce cadı var. Ama seni artık benimkinde tutamam."

Tekrar itiraz etmek için ağzını açtı ama onunla işim bitmişti.

"Gabriel, Beverly'ye eşyalarını toplaması için kitapçıya, oradan da arabasına kadar eşlik et. Dükkânın anahtarlarını da al."

"Bu kadar mı? Yaşadığımız onca şeyden sonra!" diye bağırdı şimdi daha zehirli bir şekilde.

Tehditkâr bir adımla yaklaştım, o da geri çekildi, maskara bulaşmış gözleri büyüdü. Gabriel çoktan barın önünde durmuş, onun gitmesini bekliyordu, yüz ifadesi gergin ve ciddiye. İş şiddete dönüşürse beni savunmaya hazır olduğuna eminim.

"Eğer bana dişlerini gösterirsen, Beverly, pişman olursun." Neyse ki aptal değildi.

"Biz hiçbir şey yaşamadık," diye açıkladım. "Sana acıdım ve yalvardığımda sana bir iş verdim. Eğer aramızda efendi ve vampir ya da patron ve çalışan dışında bir şey varsa, o da senin kandırılmış beynindeydi. Şimdi git. Son çekini bu hafta hesabına yatıracağım."

Gabriel'e sertçe başımı salladım, o da Beverly'yi hemen kolundan tutup koridora geri götürdü, hıçkırık çığlıkları koridorda yankılanıyordu.

Onun bir daha dönmemek üzere gittiğini görmek birdenbire keyfimi yerine getirdi. Viskiye yudumladım ve adımlarımda bir hafiflikle kapıya doğru yürüdüm.

Bir gün daha ve Juliana ile yola çıkacağım.

Dördüncü Bölüm

~JULES~

HER ZAMAN OLDUĞU GIBI, CLARA CADİ ÇARKININ DIŞINDA DURDU. törenimizin çağrısı. Bugün çiçekli tacını ve Harry Potter esasını bir kenara bırakıp daha ciddi bir şeyler giymeyi tercih etmişti. Sadece benim için diktığı mavi-gri bir şal giymişti. Bu geceki cadı turundan kalan tüm Aura enerjisini ipliklere aktarmak istiyordu, sonra da yolculuğuma çıkmam için bana verecekti.

"Ekstra koruma için," demişti bu sabah kaşlarını çatarak.

Benim için endişelenmesi çok hoştu. Bu genellikle benim işimdi. Violet bile bu gece sessiz ve kasvetli bir hal almıştı.

"Bensiz başlamayın," diye seslendi Maybelle, sırf bunun için özel olarak sakladığımız küçük, gizli bahçemizi ayıran ferforje kapıyı açarken.

Annem de hemen arkasından onu takip etti. "Sanki sensiz uzağa gitmelerine izin verecekmişsin gibi, anne."

Maybelle çoktan yatmak için giyinmişti, yani kırmızı ipek bir kimono bornoz giymişti ve altında da bir tür ipek gibi gecelik vardı.

"Şuraya otur, Maw Maybelle." Clara tebeşirle çizilmiş çarkımızın üst köşesinde, Samhain yazısının önünde duran minderli koltuğu işaret etti.

Violet çarkın tepesinde Yule'nin üzerinde oturuyordu. Annem Imbolg'da Isadora'nın yerine oturdu. Livvy Lughnasa'da onun yerindeydi. Ben de Beltane'nin altındaki çarkın sağ alt tarafına bağdaş kurmuş, beyaz sütun mumlarını henüz yakmıştım. Yeni ayın hilali berrak bir gökyüzünde tepemizde asılı duruyordu.

"Evie nerede?" Ben sordum.

"Biraz kestiriyor. O ve Mateo üçünü de yeni indirdiler."

Bu tura herkesten çok onun ihtiyacı olduğunu iddia etmek istiyordum ama Diego, Joaquin ve Celine'in doğumundan beri ne kadar bitkin olduğunu da görmüştüm. Muhtemelen iyi bir gece uykusuna her şeyden daha çok ihtiyacı vardı.

Büyükannem, "Siz kızlar grup olarak vizitelerinizi nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Her zaman yaptığımız gibi anne," dedi annem alaycı bir tavırla.

"Kaba olma, Serena."

"Hepimiz dünya gezgini olamayız, hizmetini sunan her ateşli büyücüyle sihirli enerji şarj edemeyiz." Annem bunu kinle değil, alaycı bir şekilde söyledi.

Clara normalde olduğundan çok daha ciddi bir tavırla, "Anne ve Maw, bu kadar yeter," dedi. "Bu Jules'la ilgili ve tüm sihirli enerjimizi ona odaklamamız gerekiyor."

"Ve onun korunması," diye ekledi Violet ağırbaşlılıkla.

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Bir soru sormak için kaşlarımı ona doğru çattığımda Violet başını iki yana sallayarak "Sonra" dedi.

Sonra Clara her zamanki gibi turumuza başladı.

"Kız kardeşler -ki hepimiz kız kardeşiz- bu gece dikkatimiz Ruh'un koruyucu elinde olmalı."

Gözlerinizi kapatın ve başlayalım."

Gözlerimi kapatmadan önce, Clara'nın teni Aura büyüyle beyaz renkte parlamaya başlamıştı bile. Biz büyülerimizi birbirimize bağlarken o da duygularımızdan beslenerek büyük bir yansıtma yapıyordu.

"Ay Ana, Dünya Tanrıçası." Clara'nın sesi uhrevi bir tınıya bürünerek titredi. Sonra kafiyeleli duasını okudu. Her zaman kafiyeleliydi. "Cadı enerjisi için yakarışımızı duy. Kız kardeşimizi yabancı bir ülkede güvende tutmak için yol gösterici elini istiyoruz."

"Aferin Clarabelle," dedi büyükanne takma adını kullanarak.

Clara'nın kafiyeleli yakarışları cadı turlarımıza başlamak için gerekli değildi. Hiçbir şey söylenmesine gerek yoktu, ama Clara'yı mutlu ediyordu, bu yüzden annem ve babam İsviçre'ye emekli olduktan sonra cadı turlarını devraldığım da bir gelenek haline gelmişti.

Hayatımın o döneminde New Orleans'ın İnfazcısı olarak görevi devralmakla mücadele ettiğimi düşünmek içimde derin bir burkulma yarattı. Özellikle de Ruben'in beni resepsiyonda çenesi düşük bir aptal gibi bırakmadan önce söylediklerinden sonra.

Zaman doldu, Juliana.

Bunu söylerken sesindeki şiddetli yoğunluğu hatırlayınca içimden bir ürperti geçti.

"Jules," dedi Clara o gümüşü, ruhani sesiyle, "endişelenmeyi bırak ve tura odaklan."

Ağır bir iç çekerek, dikkatimi etrafımızda sıcak dallar halinde kayarak çemberimizde çalışmaya ve hareket etmeye başlayan büyüye çevirdim.

Annem mırıldandı, "İplikçilerin ipleri çok sıkı çekilebilir." Çoktan büyüleli diyarın derinliklerine dalmıştı. Sık sık yuvarlak içinde garip şeyler söylerdik.

Gülümsedim ve kendimi o yere bıraktım. Bir havuzun yüzeyinde kayar ve yüzer gibi, bedenim hafif hissetti, kız kardeşlerimin uğultulu enerjisine daldı, benim

annem, büyükannem. Üç kuşak cadı büyüü yuvarlakta birleşti ve her geçen saniye güç topladı.

Derinlere düşmeden önce Violet'in fısıldadığını duydum: "Taşlar yaşlıdır, taşlar soğuktur ama kan daha soğuktur."

Sonra gücümün kalın ve ağır bir şekilde titreştiği içsel benliğimin derin karanlığındaydım. Çoğu zaman, buradayken hiçbir şey görmüyordum. Sadece Ruh'un bana verdiği gücün tadını çıkararak bu diğer düzlemde var oldum. Enerji dalgalarının beni yıkamasına izin verdim.

Ama sonra, altın ışıktan bir kare zihnimi daha da yakınlaştırdı. Kare büyüdü, ta ki bir kapı aralığında durup tuhaf bir sahneye, tuhaf bir rüyaya bakana kadar.

Siyah smokinler, elbiseler ve maskeli balo maskeleri içinde dönen çiftler ürkütücü bir müzik eşliğinde baş döndürücü bir bulanıklık içinde dans ediyordu. Küçük bir orkestra müziği sahnede icra ediyordu. Şef tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü, yüzü tamamen gizlenmişti, uzun siyah saçları sallanıyor, kollarını savuruyor, esasını ürkütücü, karnavala benzeyen melodi eşliğinde havada sallıyordu.

Dikkatim, çiftlerin mükemmel bir uyum içinde döne döne vals yaptığı, beni hiç fark etmedikleri dans pistine kaydı. Ruben tamamen siyah bir smokin giymişti, yüzünün sadece yarısını kapatan maskesi dikkatimi güzel ağzına çekti. Beni izlemekten başka bir şey yapmadı.

Sonra beyaz bir ışık gözüme çarptı. Çiftlerin arasından sıyrılan, peri kızına benzeyen tanıdık bir kızdı. Sivri kulakları ve morun en koyu tonundaki dünyevi gözleri kalabalığın arasından beni buldu. Gülümsedi ve . Bu Tanrıça ya da Ruh'tu, bu imgelem aleminde bana geldiğinde canlandırmayı sevdiği formlardan .

"Beni takip edin," diye seslendi omzunun üzerinden, sesi çocuk, anne ve karışımıydı.

Ama onu ilk takip eden Ruben oldu.

"Bekleyin!" Beni görmemiş gibi dönmeye devam eden maskeli çiftleri iterek arkalarından seslendim.

Kitapların olduğu duvara doğru koştu ve parmağını ince altın bir sırta dokundurdu. Bir kapı açıldı, sonra karanlığın içinde kayboldu. Ruben eşikte durdu ve bana döndü. Elini uzattı ve gülümsedi. Uzandım ve elini tuttum, sonra beni karanlığın içine doğru çekti.

İçeri girdiğimde ortadan kaybolmuştu. Peri de öyle. Vahşi bir ormanda durdum, yaprakların kıpırtısı bakışlarımı yanımdaki yaşlı meşe ağacına çekti, kalın yeşil sarmaşıklar gövdesine dolanarak onu boğacakmış gibi görünüyordu. Titrek bir ışık parıltısına doğru adım attım. Bir açıklıkta, yanan bir ateşin üzerinde asılı duran bir kazan vardı.

Etrafta kimse yoktu ama belli ki birileri tarafından oraya yerleştirilmişti. Sonra o ses beni çağırdı. Ateşe doğru yürüdüm ve kazana baktım, içindeki dem tehditkâr bir tıslamayla dönüyordu. Sonra sesi tekrar duydum. Violet'ti.

"Taşlar eskidir, taşlar soğuktur, ama kan daha soğuktur."

Trans halindeyken birden uyandım ve mumlara bakarken gözümü kırıpıştırarak hayali uzaklaştırdım. En az bir saattir burada olduğumuzu anlamama yetecek kadar az yanıyorlardı.

Annem ve Maybelle çoktan uyanmışlardı ve birbirlerine mırıldanıyorlardı. Violet da uyanmış, kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"O sen miydin?" Ben sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Taşlarla ilgili mesajı bana sen mi gönderdin?"

Kaşları daha da çatıldı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ya da düşündüysem bile bilinçaltımdaydı."

Clara ve Livvy uyandılar, içlerinde titreşen taze enerjiyle gülümsüyorlardı. Her zamanki gibi ben de hissettim. Cadı turunu yaptıktan sonra her zaman biraz kafam güzel olurdu ama aklımdaki en önemli düşünce bu değildi. Ayağa kalktım ve Violet'in ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Dibe batmadan önce, eski taşlar hakkında bir şeyler söylediğini duydum. Sonra imgelem dünyasında, bir kazandan konuşarak bunu bana tekrar söyledin."

Violet homurdandı. "Gerçekten mi? Taşlarla ilgili bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

Alt dudağımı ısırarak, "Rüyada ne gördün?" diye sordum.

Kaşları kalktı. "Nico. Duh." "Ama ne oluyordu?"

"Oldukça seksiydi ama iyiydi. Beni bir ahırda ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırdı. Neden bir ahır bilmiyorum ama-"

"Boş ver." Ona el salladım.

Bazen tur sırasında zihnimizde gördüklerimiz rüya veya fanteziden başka bir şey değildi. Ama çoğu zaman bunlar imgelemdi. Önseziler. Benim yaşadığım şey kesinlikle bir önseziydi.

"Neler oluyor?" Clara bir kolunu belime dolayarak ve mutluluk büyüsünü içime akıtarak sordu.

Ona gülümsedim, çünkü her zaman en çok benim için endişeleniyor gibiydi. "Sorun yok, Clara. Sadece anlamadığım garip bir imgelem gördüm."

"Bazen netlik sonradan gelir," diye açıkladı Violet. "Kahin görülerim bana ilk başta çözebileceğim bir şey göstermiyor. Ama daha sonra size yardımcı olacak bir şey gelebilir." Violet başını eğdi, uzun sarı saçlarının mor boyalı uçları bir omzunun üzerinden kayıyordu. "Tehlike hissettin mi?"

"Hayır." Bir ağacı boğan sarmaşıkları hatırlayarak durakladım. "Pek sayılmaz. Ama pek de iyi bir imgelem değildi."

Violet bana güven veren bir baş hareketi yaptı. "Psişik gözünü açık tut. Muhtemelen yakında sana gelecektir."

Violet, doğuştan gelen yeteneğini istediği zaman kullanabilen Kahinimizdi. Ama geri kalanımız sadece derece derece psişik yeteneklere sahiptik. Esinti kadar çabuk gelir ve giderdi.

"Hadi gidip biraz sıcak kakao yapalım ve Clara'nın yaptığı kaplumbağa keklerini ısıtalım," dedi büyükannem.

ipek terlikleriyle kapının önüne çıktı. "Bu turlar beni hep munchies yapıyor."

Maw'ı mutfağa kadar takip ederlerken Livvy annesinin koluna girerek, "Evet, ben de aynı fikirdeyim," dedi.

Clara mumları aldı, teker teker üfleyerek söndürdü ve ardından takip etti.

Diğerleri dışarı çıkarken Violet'e "Bana daha sonra ne söylemen gerekiyordu?" diye sordum.

Kollarını kavuşturdu, giydiği büyük boy kapüşonluyu toparladı. Nico'nun olmalı. "Az önce bir önsezi gördüm. O takımyıldızı kitabını kütüphanenize iade ettiğimde, okumak için her zaman oturduğunuz sandalyeye dokundum." Durakladı, tebeşirle çizilmiş cadı çarkına doğru baktı.

"Ve? Neydi o?"

"Yüzünü örten kukuletalı bir pelerini olan bir kadın heykeli. Heykel, etrafı ormanla çevrili bir tarlada duruyordu."

"Tuhaf."

"İmgelemlerim her zaman tuhaftır, ama en ürkütücü kısmı bu bile değildi. Sanki canlıymış gibi etrafını saran sarmaşıklar vardı, sanki onu boğmaya çalışıyorlardı. Ya da onu yere sabitlemeye çalışıyorlardı."

Yine mi sarmaşıklar? Bu garipti. Ne anlama geliyordu? "Önsezinin benimle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Bundan eminim." Bir adım daha yaklaştı ve omzumu sıkarak daha yumuşak bir sesle, "Belki de bu yolculuğa çıkmamalısın," dedi.

Bir nefes çektim. "Ve kurtadamlara ait oldukları Yüksek Cadı Loncası'nda bir koltuk kazandırma kampanyasından vaz mı geçeyim? Hiç şansın yok." Kolumu onunla birleştirdim ve onu eve doğru yönlendirdim. "Ayrıca, dediğin gibi, bu imgelemler her zaman göründükleri gibi değildir. Sarmaşıklar her anlama gelebilir. Bağlantı, güç, kurtadamların Lonca'ya bağlanması anlamına gelebilir."

"Ya da boğulma ve boğulma ve ölüm."

"Bu kadar hastalıklı olma, Violet. Ölümü gördün mü?"

Sonunda başını sallamadan önce sessiz kaldı. "Hayır. En azından senin değil."

"Bu ne demek, benim değil mi? Başka birininkini mi gördün?" Paniğe kapıldım, nabzım çılgınca hızlandı.

"Ölümü hiç görmedim. Heykel muhtemelen sendin ama ölümü hissetmedim."

"Heykel bir insanı bile temsil etmeyebilir. Kukuletalı bir figür. Lonca'daki cadıların ev sahibi olabilir ya da cadılığı veya büyüünün kendisini temsil edebilir."

"Ya da sen olabilirsin."

Güldüm çünkü Violet bu günlerde imgelem gördüğünde hep en kötü senaryoya odaklanıyordu. Kendisine hiçbir zarar vermeyen kaçırılma olayını ve Livvy'ye yapılan, saldırgana büyük zarar veren ve Livvy'yi duygusal olarak sıkıntıya sokan saldırıyı görmediğinden beri Violet imgelemleri söz konusu olduğunda aşırı tetikte oluyordu. Ve her zaman en kötüsünü düşünüyordu.

"Tamam Vi, yolculuğum sırasında sarmaşık görürsem kaçırım." "Dalga geçme."

Avludan arka bahçe kapısına doğru geçerken koluma asıldı. Babamın yaptığı ve bize getirdiği küçük İsviçre kuş evine bakıp gülümsedim.

"Eğer tehlikeli bir şey hissedersen," diye devam etti Violet, "Ruben'e söyle. Ne olur ne olmaz diye ona da bu imgelemden bahsetmeyi planlıyorum."

Adının geçmesi kanıma iki kat adrenalin pompaladı ve önümüzdeki birkaç haftayı, belki de iki ayı onun günlük arkadaşlığıyla geçireceğimi hatırladım. Nabzım o kadar sert atıyordu ki boğazımda hissettim.

"Eğer bu seni daha mutlu edecekse, devam et," dedim sonunda, kapıyı açtığımda mutfaktan gelen çikolata kokusu ve kadın kahkahalarının sesiyle karşılaştım.

"Tartışacağınızı ve ona söylemememi söyleyeceğinizi sanıyordum."

"Seni ne daha rahat ettirecekse, benim için sorun yok."

"Mesele o değil Jules. Mesele seninle ilgilenmek." Mutfağa girmeden önce yüzümü ona dönmem için beni durdurdu. "Her zaman bizimle, diğer herkesle ilgileniyorsun ama bazen birinin sana göz kulak olması gerekiyor."

Gözlerime iğne ucu kadar bir duygu battı çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Her zaman onlara göz kulak olmuştum. En büyük kardeş ve New Orleans'ın İnfazcısı olarak bu benim görevim ve sorumluluğumdur. Bunu hiç umursamadım ya da pişman olmadım. Belki bir kez pişman oldum. Ama o zaman doğru kararı vermiştim.

Ruben'in dün gece bana söylediklerinden sonra, bu seçimin yine bana verileceğini anlamıştım. Ve damarlarımda dolaşan kan bana bu sefer tamamen farklı bir seçim yapabileceğimi söylüyordu. Korkmak yerine, emin olmasam da, kendimi yine de yarın için hevesli buldum.

ISLAK SAÇLARIMI FIRÇAYLA TARADIM, AÇIK SAÇLARIMA BAKIYORDUM.

İki hafta önce bir liste yapmış olmama ve o zamandan beri bavulumu hazırlıyor olmama rağmen unuttuğum bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Kendimi bu yolculukla ilgili bir endişe krizine sokmamaya çalışarak koridorda ilerledim. Evie ve Mateo'nun yatak odasının kapısı hafif aralıktı ama sadece Evie yataklarında mışıl mışıl uyuyordu. Koridorun sonunda bebeklerin odasının kapısı açıktı. Mateo'nun üzerinde boxer ve tişört vardı, küçük yavrularının en vahşisi biberon emerken tek ayağıyla Diego'yu sallıyordu. Sonra Celine'in beşiğinden gelen küçük homurtuları duydum.

"Onu getireceğim," diye fısıldadım.

Mateo gülümsedi ve uykulu bir şekilde başını salladı.

"Teşekkür."

Yumuşacık, mis gibi kokan bebeği Clara'nın ona diktiği pembe yorganına sararak sol omzuma bir gaz çıkarma bezi astım ve aşağıya indim.

"Biri acıkmış mı?" Yumruğunu çiğnerken, gözleri sevinçle kırışırken mırıldandım. "Sen çok tatlı bir kızsın."

Daha büyük gülümsedi, badem şeklindeki gözleri tıpkı annesininki gibi küçük yeşil yarıklardı.

"Küçük bir kalp kırıcı olacaksın, değil mi?" Oturma odasına doğru yürürken fısıldadım.

Annem elinde bir şişeyle karanlık mutfaktan içeri girerken gülümsedi. "Birazdan kalkacağını biliyordum, o yüzden gidip bir şişe hazırladım."

"Sen de rutinlerini biliyor musun?" Kanepeye oturdum.

Annem yanıma oturdu ve şişeyi uzattı. "Eğer Celine kardeşlerinden birinin uyandığını duyarsa, o zaman uyanmış demektir."

"Gerçek bu." Onu kendime yaklaştırdım ve meme ucunu ağzına soktum. Hemen işe koyuldu, pijama üstümü avucunun içinde yoğurdu, beslenirken gözleri kapandı.

Annem kolunu arkamdaki kanepenin arkasına dayadı ve bir elini Celine'in üzerine koyarak hafifçe okşadı. İkimiz de birkaç dakika boyunca sessizce onu izledik ve tatlı bebek sesleri çıkarmasını dinledik.

"Toplandınız mı?" Annem sordu. "Hazır mısınız?"

Gülümseyerek onun anaç yüz ifadesine baktım.

Doğrudan soru sormadan beni kontrol ediyordu. "Ben hazırım."

"Ve"-durakladı, sesi eşitti-"Ruben ile seyahat etmek ve bu kadar yakın çalışmak nasıl bir duygu?"

Ne mükemmel bir soru. "Belirli bir zamanda hissettiğim tek bir duygu yok anne. Her zaman tüm duyguları hissediyorum."

"Hepsi derken... hepsini mi kastediyorsunuz?"

Sertçe yutkunarak bakışlarını tuttum, bir şeyi açıkça anlamasını istiyordum. "O zamanlar beni uyardığında haklıydın anne. Ona güvenemedim." I

Seni asla bir korkak olarak görmedim. O zamanki suçlaması hâlâ canımı yakıyordu. "Denenmemiştim ve o ilişkiye devam etmeme izin veremememin nedenleri vardı."

Anneme şişeyi uzattıktan sonra Celine'i omzuma aldım ve usulca sırtını sıvazladım.

Annem yana doğru kayarak bana baktı. "Başka bir kadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Keşke öyle olsaydı. Onu unutmak daha kolay olabilirdi. Ama onu gerçekten unutabildim mi? Onu kendimden uzaklaştırıp işime odaklanabildim ve sessizce acı çektim, evet. Ama bu birini unutmak değildi. Unutmuş olsaydım, düğün resepsiyonundaki sözü -uyarısı- kafamın içinde tekrar tekrar çalmaz, bir siren şarkısı gibi benimle alay etmezdi.

"Bu iyi," diye ekledi annem usulca. "Penelope teyzenin başına gelenlerin senin de başına gelmesinden korktun mu?"

Ruben ve ben ilk çıkmaya başladığımızda, annem bana Broderick adında bir vampir derebeyi tarafından baştan çıkarılan kız kardeşi Penelope teyzemin hikâyesini anlatmıştı. Dişlerini teyzemin boynuna geçirdikten sonra, onun gücünü kendisi için bir Sifon ya da İnfazcı olarak kullanmıştı. Annem bana bu hikayeyi Ruben'in teyzemi taciz eden o vampir gibi olduğunu düşündüğü için değil, sadece Sifonların daha ağır bir sorumluluk yükleyen benzersiz bir güce sahip olduklarını hatırlatmak için anlatmıştı.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Pek sayılmaz. Birkaç şey vardı." Ve özellikle bir tanesini hâlâ düşünmek istemiyordum ama son on iki yıldır beni bu düşüncelerden ve Ruben'le "ya olursa" ihtimalinden uzak tutmuştu.

"Ve... bu sayıdaki şey hala daha önce olduğu gibi aynı sonuca mı varıyor?"

Celine'i tekrar kucağıma aldığımda, şişeyi ağzına koyduğumda ve yukarı baktığımda annem gülümsüyordu.

"Söylemek istediğin bir şey mi var anne?"

Koltuğun arkalığına dayadığı koluyla uzandı ve nemli sa tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bunu o kadar uzun zamandır yapmamıştı ki, en son ne zaman yaptığını bile hatırlayamıyordum. Ama bunun anısı, yumuşak bir şekilde ve gözlerindeki bilmiş bakışla yaptığı o ana dokunuş, kalbimin sıkışmasına neden oldu. Beni tek bir dokunuşla bu kadar savunmasız, küçük ve sevilmiş hissettirebilen tek kişi oydu. şey, tek kişi değildi.

"Ruben Dubois burada kendini vampirlerin efendisi olarak kabul ettirdi. Buradaki yerinden memnun görünüyor."

"Biliyorum anne, ben-"

Elini havada sallayarak beni durdurdu. Sihirle değil, sadece bir anne gibi susturma hareketiyle. Sessiz kaldım.

"Dediğim gibi, o yerini biliyor. Ve sen de kendi gücünle büyüdün. New Orleans'ın İnfazcısı olarak tam kontrole sahipsin. Seni takip ediyorum, biliyorsun ve herkes kızımın herkese karşı koyabildiğini ve gerektiğinde bu bölgeyi onurla ve güçle yönettiğini söylüyor." Elini benim elime koydu ve Celine'in karnının üzerine koydu. "Büyüdüğün cadı ve liderle daha fazla gurur duyamazdım."

"O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Boğazıma sert bir yumru oturmuştu.

"ünkü geçiş sürecinde çok sert davranmış olabileceğimden korkuyorum. Hala benim hatam olabilir..."

"Hâlâ bekâr mısın?" Bir çeşit kahkaha attım.

"Hayır. Ve evet. Ama hala çok mutsuz olduğunu ."

Büyüyen yumruyu yutmaya çalıştım, boğazım kurudu, gözlerim akıtamayacağım yaşlarla doldu. Dökmeyeceğim.

Annem başparmağıyla elimin arkasını hafifçe okşadı. "Sana söylediğim her şey seni korumak içindi ama belki de yanılmışımdır."

"Sen değildin anne. Sadece sen değildin." Bendim. Ve o. Ondan çok şey vardı. "Bunu neden zorluyorsun ki?" I

Celine'e doğru fısıldadım, çünkü boğazım duygularla düğümlenmişti.

"Gördüğüm kadarıyla Ruben'in bakışlarında artık farklı bir şeyler var. Buraya ilk taşındığında ve siz iktidar değişimini yaşarken olduğundan daha ılımlı."

"Ruben'in evcil olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?"
Bu saçma düşünceye gülümsedim.

Güldüğünde gerginliğim azaldı, boğazımdaki düğüm çözüldü. "Bundan ciddi olarak şüpheliyim, tatlım. Ama daha önce, ciddi bir hırsla hareket ediyor gibiydi."

"Biliyorum." Hatırladım.

"İnsanlar değişir, Jules. Ve o da değişti." Ayağa kalktı ve eğilip başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ruben Dubois gibi bağımsız ve güçlü bir adamda değişim için her zaman bir katalizör vardır." Parmaklarıyla çenemi kaldırdı. "Onun canavarını neyin evcilleştirdiğini bildiğime bahse girebilirim. Ya da kim olduğunu." Yanağımı okşadı ve oturma odasından çıkıp, o ve babam buradayken misafir yatak odası haline getirdiğimiz çalışma odasına doğru ilerledi.

Celine kollarımda uyurken uzun bir süre oturup annemin söylediklerini düşündüm. Ruben hiçbir şekilde evcil değildi ama ilk geldiği zamankinden farklıydı. Son seferden bu yana haddini aştığı bir anı hatırlamaya çalıştım ama hiç olmamıştı. Aslına bakarsanız, bir süre kendini o kadar seyrekleştirmişti ki, kasabayı tamamen terk ettiğini düşünmüştüm.

Yapmamıştı. Tüm odağını işlerini, özellikle de Yeşil Işık adını verdiği vampir yuvasını kurmaya vermişti. İsmi neden değiştirdiğini merak ettim. Belki de bana sembolik bir şekilde, vampir türünün doğasını kirli bir sır gibi saklamasına gerek olmadığını söylüyor, dedikleri gibi, doyasıya kan içmek için yeşil ışık yakıyordu.

Yapamayacaklarını ya da yapmamaları gerektiğini hiç söylememiştim ama belki de onu reddederken bu yönde bir imada bulunmuştum. Her iki durumda da, ona isim değişikliğini soracak cesareti hiçbir zaman bulamadım ve o da bu bilgiyi verme zahmetine katlanmadı. Çok uzun bir süre boyunca -benim de istediğim gibi- yoluma çıkmadı.

Geçtiğimiz iki yıl bizi daha çok bir araya getirmişti. Mateo'nun üzerindeki lanet, üzerinde çalıştığımız kan kaçakçılığı şebekesi, kurtadam sürüsünün kasabaya gelişi ve Livvy'nin başına gelenler. Ve şimdi, kurtadamlara Yüksek Cadı Loncası'nda bir koltuk kazandırma kampanyası bizi önümüzdeki haftalarda bir araya getirecekti. Damarlarımda artan bir beklenti ve biraz da endişe uğulduyordu.

Celine'i kollarımda sıkıca tutarak koltuktan kalktım ve en azından biraz uyumaya çalışmam gerektiğini bilerek üst kata çıktım. Çocuk odasına adım attığımda Mateo'yu görünce gülümsedim, başı arkaya eğik ve baygındı. Bacakları ve kolları genişçe açılmış Diego, babasının kollarında derin bir uykunun içinde kendinden emin ve güvendedi. Koyu renk bukleleriyle şimdiden Mateo'ya çok benziyordu.

Büyüyen ailemizi ve geleceğimizi düşünmek beni hem sevinç hem de üzüntüyle dolduruyordu. Kız kardeşlerim kendi ailelerini kurarken benim geleceğim nasıl olacaktı? Ben sadece evde kalmış, düşkün bir teyze mi olacaktım? Ve eğer öyle olursam bu kimin hatası olurdu?

Celine'i beşiğine yatırdıktan sonra Diego'ya da aynısını yaptım ve sonra Mateo'yu uyandırdım. "Gidip yatağına girebilirsin," diye fısıldadım.

Duyulmayan bir şeyler mırıldandı ve ben peşinden çıkarken yatak odasına geri döndü. Bebek telsizinin Evie ve Mateo'yu rahatlatmak için gece boyunca annemin odasına kurulduğunu bildiğimden, kapılarını kapatmak için uzandım. Mateo'nun bir kolunu Evie'nin beline dolamasını ve onu kaşık gibi vücudunun kıvrımlarına çekmesini izlemekten kendimi alamadım. Mutlu bir şekilde içini çekti ve ona sarıldı. I

Kapıyı sessizce kapattım, kalbimi sıkıştıran bir özlem vardı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

~RUBEN~

"ÜŞÜDÜN MÜ?" SORDUM AMA YINE DE KLIMANIN SESİNİ KISTIM.

Jules kollarını sanki ısınmaya çalışıyormuş gibi göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Ben iyiyim." Sıkı bir gülümsemeyle ekledi, "Her zaman herkesten biraz daha soğuk."

"Hatırlıyorum."

Muhtemelen kişiliğine atıfta bulunduğumu düşünerek bana doğru baktı ama bir kazak ya da battaniyeye sarılmaktan ne kadar hoşlandığını hatırladım. Ona bakmadan, takım elbisemin ceketini bulana kadar arka koltukta dolaştım ve sonra ceketı kucağına yerleştirdim.

"değil," diye itiraz etmeye başladı.

"Üşümüşsün. Belli ki bütün kazaklarını bavuluna koymuşsun." İnce bir kumaştan yapılmış, sade ve profesyonel mavi elbisesine baktım. "Oraya varana kadar ceketimi kullan."

Tekrar tartışabileceğini düşündüğümde, tartışmadı. Bunun yerine ceketı açtı, yüzü ona dönüktü ve vücudunun üst kısmına ve kucağına örttü. Ceketim neredeyse onu tamamen yuttu ve vücudumun tepkisi oldukça beklenmedikti. Nasıl ya da neden olduğundan emin değilim ama bu basit hareket

Onun benim giysilerimden biriyle kaplı olması, sikimin pantolonumun içinde sertleşmesine neden oldu.

"Aç mısın?" Yolda geçen iki saat boyunca çoğunlukla sessiz kaldığımız için konuşacak bir şeyler bulmak için sordum.

"Hayır." Bakışlarını üzerimde hissettim. "Öyle misin?"

Artık aletim tamamen sertleşmişti, yarım yamalak bir şey yoktu. Jules'un kendi boğazını teklif etmediğini biliyordum. Eğer teklif etseydi, muhtemelen arzudan aklımı kaçıırırdım. Onun mükemmel, ince boğazının yakınında kendime güvenebileceğimden emin değilim, ama onu anladığından daha iyi tanıdığım için, bu sorunun ne hakkında olduğunu tam olarak biliyordum.

"Hayır, dün gece beslendim. Bir ya da iki ay idare edebilirim."

Bakışlarını pencereden dışarı çevirdi, boynunda bir pembelik belirdi. Zalim olsaydım, düşündüğü şeyi düşünmesine izin verirdim. Zaten düşün resepsiyonunda yaptığım açıklamayı düşünüyordu. Muhtemelen ne zaman harekete geçeceğini ve bunun nelere yol açacağını merak ediyordu.

Ben sabırlı bir avcıydım. Bu kadar uzun süre beklemiştim, bu yüzden bunu doğru yapacaktım. Avımı ürkütmek yok. Kaçmasına izin vermek için ani hareketler yapmak yok. Çalılıkların arasında bekleyecek, varlığıma ve niyetime alışmasına izin verecek, etrafımda dönmesine ve küçük derecelerle yaklaşmasına izin verecektim. Bu yavaş, kasıtlı bir baştan çıkarma olacaktı, böylece bir kez ulaştığımda benim için hazır olacaktı.

Ancak taktiklerim yakın gelecekte ona acımasız görünse de, beni reddetmek için olarak kullanabileceği her türlü alçakça saçmalığı hayal etmesine izin vermeyecektim. Yavaş yavaş da olsa bazı şeyleri yoluna koymanın zamanı gelmişti.

"Damon çoğundan daha uzun süre beslenmeme izin verebiliyor," dedim eşit bir şekilde. "Bir süre daha idare edebilirim."

Şüphelendiğim gibi, kafasını bana doğru çevirdi. Yüz ifademi düzgün tuttum, karşıdan karşıya geçerken gözlerim yoldaydı.

Teksas, Houston'a yaklaşıyor.

"Damon? Erkeklerden mi besleniyorsun?"

"Neden yapmayayım?" Ona bakıp şaşkınlığını içime çekme isteğine boyun eğmeyi reddettim. "Ben kan konukçularıyla yatmam. Benim için cinsel bir alışveriş yok."

Vampirler ve kan için bir çöpçatan olan iBite uygulamasında kadınlar ne iddia ederse etsin, onları için içtiğimde onlara dokunmuyordum. Eğer zevk alırlarsa, bu benim kontrolüm dışındaydı. Toksinimin zevk verdiğinin farkındaydım. Damon'a göre, orgazmdan ziyade uyuşturucu etkisi yaratıyordu.

Yakın zamanda Damon'ı tercih ettiğim kan taşıyıcısı olarak seçmiştim çünkü karışık sinyaller yoktu. Çoğu zaman kadınlar onları bir ilişkinin başlangıcı olarak seçtiğimi düşünürdü. Bu garip ve can sıkıcı olabiliyordu. Damon heteroseksüel olduğu için, bunu onu yatağa atmak için bir numara olarak yanlış yorumlama şansı olmayacağını biliyordum. Bizimki karşılıklı fayda sağlayan bir alışverişti. O benim toksinimin güç ve gençlik veren özelliklerini alıyor, ben de haftalarca, hatta bazen bir seferde iki ay boyunca iyi besleniyordum.

"Erkek kan taşıyıcıları kullandığınızı bilmiyordum." "Artık kullanıyorsun."

"Onları sık sık kullanıyor musun?"

"Son zamanlarda giderek daha fazla. Damon bir yıldan biraz fazla bir süredir benim tek kan sahibim."

Sessizleşti, merakla beni izliyordu, o parlak beyni türlü düşüncelerle dönüp duruyordu.

"Devam et," dedim ona, "sor bana." "Neyi sorayım?"

Bakışlarına karşılık vererek gülümsedim. "Neden yalnızca erkek bir kan taşıyıcısını seçiyorum? Size anlatacağım." İçimi bir memnuniyet dalgası kapladı. Sonunda, bu saçmalığı ele alabilirim. "Çünkü yaklaşık bir buçuk yıl önce bir cadının kız kardeşlerinin doğum günü kutlamasında sahneye çıkıp Alanis Morissette'in 'You Oughta Know' şarkısını sarhoş bir şekilde yorumladığını, ardından da

Sarhoş kız kardeşinin telefonunda başka bir kadını beslediğime dair bir mesaj gören kız kardeşi tarafından yatağa atıldı."

Tamam, belki de salyangoz hızında ilerlemeyecektim. Konu böyle bir şey olduğunda değil. Şansımı sabote edip her şeyi bir anda ortaya dökerek değildim ama bu konuyu açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti.

Yüzündeki şaşkınlıktan zevk alıyordum.

"Isadora mı söyledi?" diye tısladı neredeyse.

"Sanki kız kardeşin senin güvenine ihanet edecekmiş gibi." Alay ettim. "Devraj yaptı."

Kızdı ama tam da istediğimi alıyordum çünkü "Kimin gönderdiğini biliyor musun?" diye tersledi.

"Hayır. Kim olduğunu bulmaya çalıştım ama bulduğumda kullandıkları kullan-at telefon çoktan çöpe atılmıştı. Gareth kim olduğunu bulamadı."

"Muhtemelen Beverly."

Beverly yerini biliyordu ve bana karşı gelirse bunun ciddi sonuçları olacağını biliyordu. "O değildi. Hazır Beverly'den bahsetmişken, onu kovdum."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Öyle mi?" Birkaç kez hızlıca göz kırptı, gergin bir ifadeyle. "Ne zaman?"

"Bu yolculuğa çıkmadan bir gün önce." "Oh. Yapmak zorunda değildin."

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ve sen her şeysin, bu yüzden evet, onu kovdum. O artık yok. Yani eğer o yaptıysa, artık gitti ve bir daha aramıza giremeyecek."

Kanım damarlarımda sert ve hızlı bir şekilde pompalanırken, bana bu şekilde ihanet eden kişiye karşı hâlâ öfkeliydim. Ve hangi nedenle? Sanırım bunu yapabilecek tek kişi Beverly'ydi ama yine de onun böyle bir şey yapacak cesareti olduğuna inanmıyordum, öğrenirsem ne kadar öfkeleneneceğimi biliyordu.

"Önemli değil." Sesi ciddiyetle alçaldı. "Kimi istersen ondan beslenebilirsin. Biz birlikte değiliz."

Bu son iç parçalayıcı cümleyi bir kenara iterek kısa ve öz bir şekilde şöyle dedim: "Beni başka bir 'dan beslenirken görmek seni incitti."

kadın-o yüzden durdum."

O genç kadının Jules'a olan tuhaf benzerliğini fark etmediği için şükrediyordum. O geceyi hatırladım çünkü adamlarımla ve şehir dışından gelen birkaç iş ortağı vampirle eğleniyordum. Kulübümdeki kırmızı kadife perdenin arkasındaki özel bir mesai sonrası partiye, yeni tanıştığım güzel bir esmerin yanı sıra uzun süreli kan ev sahiplerini ve kız arkadaşlarını da davet etmişlerdi.

Diğerleri o gece şezlonglarda, kanepelerde ve duvarlara yaslanarak kan ev sahipleriyle sevişirken, ben sevişmemiştim. Ondan içtikten sonra genç kadının yeşim yeşili gözlerine baktığımı hatırladım. Tamamen yanlış tonda ve yanlış şekildelerdi. Partiden ayrıldım ve bir şoförün beni evime götürmesini sağladım, orada yaptırdığım resimler benimle alay ediyordu. Gırtlaktan gelen bir kahkahanın ve gri gözlerin yankıları beni cehennem gibi bir uykuya sürükledi.

"Ama Ruben, biz-" Jules aniden durdu, tekrar pencereye döndü.

Kalp atışlarının hızı havada titriyordu, nabız gibi atan bu his o kadar lezzetliydi ki boşluğu dolduran baş döndürücü duygularını tadabiliyordum. Arabayı otoyoldan çıkarmak ve onun tatlı ağzını öpmek gibi pervasızca bir şey yapmamak için parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı. Henüz hazır değildi ama çok yakındı. Çok yakındı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordum. Yine de, beni rotamdan çıkaracak çok hızlı bir şey yapmayı reddettim. Görünürde tek ve sadece tek bir son oyunum vardı ve ona ulaşmayı tehlikeye atacak bir şey yapmadan önce ölürdüm. Sonunda ona ulaşmadan önce.

"Biliyorum sevgilim," dedim usulca, Shawn James radyoda "Like a Stone" şarkısını mırıldanırken sesim kaba bir törpüye dönüşmüştü, melankolik melodi eve biraz fazla yakından vuruyordu. "Bunu zaten söyledin. Birlikte değildik. Benden ayrılmıştın. Ama ben senden hiç ayrılmamıştım."

O hâlâ benimmiş gibi davranmaya devam ettim. Tüm bu uzun yıllar boyunca.

Ceketini boynunda daha yukarı çekti ve burnunu yakanın altına soktu. Gözlerini kapatarak beni dışarıda bıraktı.

Bu da iyi, Juliana.

Sessiz kalıp cevap vermeyebilirdi. Hiç fark etmezdi. Çünkü gerçek şuydu ki, onu tekrar takip etme niyetimi bir kez bile reddetmemişti. Az önceki açık sözlü sözlerimi bile reddetmemişti. Ve şu anda nabzının hızlandığını ve üzerine örttüğüm ceketimin yakasından kokumu derin derin içine çektiğini duyabiliyordum.

Olanlara alışması zaman alsa da sorun değildi, yeter ki artık geri adım atmadığımı ya da iyi davranmadığımı anlasın. Ona on iki yıl kadar zaman tanımıştım. Bu yeterince uzun bir süreydi.

ADRESİNİN BITİŞİĞİNDEKİ OTOPARKINDAN GARAJINA DOĞRU YÜRÜDÜK.

Güney Bölgesi Yüksek Lonca Meclisi'nin merkezinin bulunduğu gökdelene. Jules yolculuğun geri kalanı boyunca sessiz kaldı, sadece ceketimi teslim edip arabadan indiğinde "teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Asansörle -yine sessizce- Clarissa'nın ofisinin bulunduğu ve kampanyamızı güney bölgemizin yönetici vampirlerini, cadılarını ve büyücülerini içeren Yüksek Cadı Loncası'na sunmamızın beklendiği otuz birinci kata çıktık. Grimler konseyde bir sandalyeye sahipti ancak hiçbir zaman fikirlerini dile getirmediler ya da oylamaya katılmadılar. Sadece gözlemler.

Tabii ki, o iğrenç pislik Richard Davis'in yargılanmasıyla ilgili son olaylardan sonra, Gareth Blackwater'ın şimdiye kadar tanıdığım en güçlü doğaüstü varlık olduğu tamamen netleşti. Duruşmadan sonra, Jules

Gareth'a benim yanımda New Orleans'ın başkanı olarak hak iddia etmek isteyip istemediğini sordu. Büyünün en güçlüsü olarak bu onun hakkıydı.

Hemen reddetti ve hatta tiksintiyle ürperdi. Jules'un gülümseyerek "Tamamen anlıyorum" diye cevap vermesi dikkatimden kaçmamıştı. Tacın ne kadar ağır olduğunu merak ettim. Bölgemizdeki vampirlerin efendisi olarak yeterince ağır olduğunu biliyordum ve onun sorumluluğu daha da büyüktü.

Benden önce asansörden çıkıp Houston şehir merkezine bakan pencereleri olan geniş bir resepsiyona girmesine izin verdim. Resepsiyon görevlisi başını kaldırıp gülümsedi.

"Merhaba, Bayan Savoie ve Bay Dubois."

"Merhaba, Aimee." Jules onu sıcak bir şekilde karşıladı. "Clarissa bizim için hazır mı?"

"Henüz değil. Sanırım bir kişinin daha gelmesini bekliyoruz. Lütfen lobi alanında oturun, hazır olur olmaz sizi geri götüreceğim."

"Elbette. Teşekkür ederim."

İkimiz de bir sehpanın önündeki kanepeye oturduk. Saat 11:30'daki randevumuza yetişmek için New Orleans'tan sabah altı civarında yola çıkmıştık. Ofisler herhangi bir şirket binasından farksızdı, doğaüstü olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Aimee aslında insandı ve hiçbir büyülü iz yaymıyordu.

"Clarissa'ya verileri içeren sunum dosyalarını e-postayla gönderdim," dedi Jules usulca, bacak bacak üstüne atmış, parmaklarını zıplayan dizinin etrafında sıkıca kenetlemişti.

"Bunu yapacağınızı biliyordum," dedim güven verici bir şekilde. "Clarissa'nın bizi desteklediğini biliyoruz. Gergin olmanıza gerek yok."

Bana sıkı bir gülümseme verdi. Sonra yanımdan geçip gitti ve tamamen hareketsiz kaldı. Bedenimi lobiye giren güçlü bir büyücünün belirgin vızıltısına çevirdim ve sivri çeneli, sansar gibi gözleri olan uzun boylu, kızıl saçlı bir adamın bakışlarıyla karşılaştım. Bana doğru bakmadı bile, Jules'a odaklanmıştı. Göğsümün içinde sahiplenici bir karanlık çiçek açtı.

Ona kibirli bir bakış attı ve başını salladı. "Bayan. Savoie. Uzun zaman oldu."

Juliana'nın duruşu mükemmeldi, yüz ifadesi her zamanki gibi dingindi, "Öyle Bay Gentry. Sizi gördüğüme sevindim."

Homurdandı. "Göreceğiz bakalım." Sonra bana doğru bakmadan koridorda yürümeye başladı.

Ağzımı açmadan önce ona kadar saydım çünkü içgüdülerim yumruğumu o pisliğin boğazına gömmekti. Jules'a neden böyle küçümseyerek davrandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içimi kaplayan öfkeyi zar zor atlatabilmiştim.

"Sorun ," dedi Jules yumuşak bir sesle, iki hafif parmağını sol elimin eklemlerine koyarak.

Aşağıya baktığımda kendi dizimi sıkıca kavradığımı gördüm.

"O kızılacak biri değil."

Sonunda başımı kaldırıp bakmadan önce bakışlarım elimin üstündeki narin parmaklarında oyalandı. Parmaklarını çekti.

"Kimdi o?" Fısıltıyı zorlukla aşarak sormayı başardım.

Sesimin seviyesini kontrol ediyordum çünkü öfke yüzeye çok yakındı. Tasmamı gevşetirsem, kükrerdim.

Jules fırtına grisi gözlerini benden ayırmadan sakince, "Onun adı Geoff Gentry. O da benim gibi bir Siphon." Boğazını temizleyerek kaçırıldı. "Mississippi bölgesinde İnfazcı olarak görev yapıyor. Ama bir süre önce... gözünü New Orleans'a dikmişti."

"Ne oldu?"

Dizleri yeniden zıplamaya başladı. "Clarissa'ya kadar uzanan bir mesele için beni çağırdı. Bir büyücü ile bir cadı arasındaki bir anlaşmazlıktı. Clarissa'ya meseleyi hallettiğime dair güvence verdim ve hallettiğimi sanıyordum. Ama büyücüyü yanlış okumuştum ve uyarımı dikkate alıp geri çekilecek kadar ona güvenmiştim. Sonra bir baktım, cadı kara büyü yüzünden baygın halde bulunmuş ve büyücü de

şehirden kaçtı." Bakışlarını koridorda tuttu. "Söylemeye gerek yok, kontrolü ele almaktaki beceriksizliğim ağır yaralı bir cadının asla tam olarak iyileşememesine ve suçlu bir büyücünün ceza almadan kaçmasına neden oldu. Ve Geoffrey Gentry benim hatamı New Orleans gibi büyük ve vahşi doğaüstü varlıklarla dolu bir bölgeyi yönetemeyecek kadar zayıf olduğumun kanıtı olarak kullandı."

Dizleri hâlâ zıplıyordu. Elimi uzatıp üzerine koydum ve az önce bana yaptığı hareketin bir benzeriyle onu sakinleştirmeye çalıştım. Başını bana doğru çevirdi, gözlerinin soğuk grisinde hüznü bir kırılma yüzüyordu.

"Görünüşe göre Clarissa sana güvenmiş," diye hatırlattım ona. Çenesini eğdi ama yorum yapmadı.

"Ve de gücünü kanıtladın, değil mi?" "Kanıtladım."

"Bu yüzden o pislik Gentry için endişelenme."

Gözleri neşeyle dans ederken ısırmadan önce boğazından küçük bir kahkaha kaçtı. Bu neredeyse unuttuğum bir sestiydi, ayrıldığımızdan beri duymadığım bir sestiydi. Birlikte geçirdiğimiz o birkaç ay hayatımın en mutlu zamanlarıydı, onun kahkahası bana en büyük neşeyi veren seslerden biriydi. Sadece sikimin üzerine boşalırken adımı haykırdığı sesle eşdeğerdi. Siphon olarak o kadar ciddileşmişti ki bir daha güldüğünü duyup duyamayacağımı merak etmeye başlamıştım.

Gözlerinin tatlı çekikliğinde yüzerken, "Bu sesi özledim," diye itiraf ettim.

Yüzündeki küçük gülümseme tamamen kayboldu, bakışları hala elimi dizinde tuttuğum yere kaydı. Geri çekildim, parmaklarımı kucağımda gevşekçe birleştirdim ve hikayesiyle ilgili bir şey fark ettim.

"Bu ne zaman oldu? Gentry ile mi?"

İlk başta cevap vermedi ve "Dönüşümün başlangıcında" dediğinde kesinlikle bana doğru bakmadı. Annem ve babam İsviçre'ye taşındıktan hemen sonra."

Tabii ya. Onu sorgulayan bir başka güçlü adam. İçim daraldı ve toplantı odasına girip Gentry denen o pisliği kanlar içinde kalana kadar dövmek istedim. Ama sonra, Jules'la aramızda olanlar için onu suçlayamazdım. Bu benim hatamdı... ve onun.

"Bayan Savoie? Bay Dubois?" Aimee şimdi önümüzde duruyordu. "Benimle gelerseniz, hepsi hazır."

Jules benden önce fırlayıp onu takip etti, muhtemelen daha fazla sorumdan kaçmaya çalışıyordu. Aimee koridorun köşesinde durdu ve karşımızdaki açık kapıyı işaret ederek masanın etrafında on kişinin oturduğu büyük bir konferans salonuna girdi - Houston'dan Florida'ya kadar tüm bölgelerden gelen covenlerin başkanları.

ABD'de yedi bölge daha vardı: Houston'ın batısından güney Kaliforniya'ya, kuzey Kaliforniya'dan kuzeybatı Pasifik eyaletlerine, kendi başına bir bölge olan Chicago hariç Ortabatı, Pennsylvania'dan Kuzey Carolina'ya, New York City'nin de kendi bölgesi ve son olarak New York eyaletinin geri kalanı ve onun üzerindeki. Bu sonuncusu, yarın Boston'a uçtuğumuzda bir sonraki durağımızdı, ardından arabayla Salem'e gittik.

"Hoş geldiniz, Jules ve Ruben," dedi Clarissa, masanın başında durup bizi karşılamaya gelirken. İkimizin de elini sıktı ve sonra oturduğu yerin karşı ucundaki iki boş koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun ve başlayalım. Ruben, herkesi tanımıyor olabileceğin için odanın etrafında dolaşıp herkesi tanıtacağım."

Herkesi zaten tanıyordum. En azından bilmem gereken her şeyi. İsimlerini, adreslerini, varsa eşlerini, hobilerini, alışkanlıklarını -iyi ya da kötü- kimlerle yattıklarını, nerede içtiklerini, eğlendiklerini ve/veya geceleri nerede yattıklarını. Kulağa hastalıklı gelebilir, belki de öyleydi ama Gareth'la bir çalışan ve şimdi de bir arkadaş olarak yeterince zaman geçirdikten sonra, bilginin öneminin ve gücünün farkına varmıştım.

"Elbette." Clarissa'ya kibarca başımı salladım ve o odada dolaşırken yüzümdeki kibar ifadeyi korudum.

"Bu Dr. Derek Sullivan, Baton Rouge ve Kuzey Louisiana'nın başkanı."

Ve tam bir pislik. Büyücü bir keresinde Juliana'nın kız kardeşiyle çıkmış ve onu incitmişti.

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum, Bay Dubois." Ayağa kalktı ve saygılı bir hareketle masanın üzerinden bana doğru eğildi. Muhtemelen kötü bir haberin Evie'ye ve kocası Mateo'ya, nam-ı diğer Alfa'ya ulaşacağını ve bunun da sakatlanma ya da yaralanmayla sonuçlanabileceğini bildiği içindi.

Başımı salladım, sonra Clarissa masanın aşağısına geçerek güzel gözleri ve ölümcül gülümsemesiyle şehvetli bir İspanyol kadın olan Bayan Ramirez'i Florida'nın başkanı olarak tanıttı. Alabama'nın tamamını yöneten Titus adında bir vampir vardı, eyalette tek bir Siphon büyücüsü ya da cadı yoktu. Özel dikim krem rengi bir takım elbise giyerdi -benimkiler de öyle olduğu için biliyor olmalıyım- koyu teniyle tezat oluşturarak ona çekici ama güçlü bir görünüm verirdi. Biz vampirler hepimiz kibirli yaratıklardık. Bana hoş bir gülümseme verdiğinde gözleri gümüş renginde parlıyordu.

Jules gibi İnfazcı da denilen Sifon'u olmayan koca bir eyalet olması beni şaşırtmadı. Nadir bulunurlardı. Yarın yine çoğunlukla vampirlerin olduğu bir bölgeye seyahat edecektik. Salem cadılarıyla tanınırdı ama artık bölgede vampirler hüküm sürüyordu. Sömürge döneminde, Püritenlerin cadılıkla suçladıkları kız kardeşleri yakarken arkalarında bıraktıkları izler zaman içinde taşınmıştı. Bugün bile pek çok cadı ya da büyücü o bölgede yaşamayı tercih etmiyor. Bu yüzden Declan hâlâ Lonca Başkanı olarak orada hüküm sürüyordu. Farklı bir yer, farklı bir bakış açısydı ve Jules'u buna hazırlamam gerekiyordu.

Sonunda Bay Fuck-face'e gelene kadar her yeni tanıtımı kibarca başımı sallayarak karşıladım.

"Ve son olarak, bu Bay Gentry, Mississippi'nin İnfaz Memuru."

Kibirli bakışları benimkilerle buluştuğunda gülümsemedim, başımı sallamadım ya da herhangi bir saygı belirtisi göstermedim. Bunu hak etmiyordu. Aslında bağırsaklarının konferans salonunun zeminine dökülmesini hak ediyordu ama bu benim açımdan aşırı bir tepki olabilirdi. Yine de aklımın, onu kendi bağırsaklarıyla boğarken atacağı çığlıkların kulağa ne kadar hoş geleceğini düşünmesine izin verdim.

"Ruben." Juliana'nın sesi sapkın, cinayete meyilli düşüncelerimi böldü. "Hadi oturalım."

Kötü niyetli arzularımı dizginleyerek onun yanına oturdum. Çoğu insanın -doğaüstü canlılar da dahil- vampirler hakkında fark etmediği şey buydu. Bu dünyadaki en önemli içgüdümüz kan emmektir. Bu şiddet yoluyla ya da daha şehvetli yollarla olabilirdi. Ama bir düşmanla karşılaşıldığında -ki Jules'a zarar vermeye çalışan herkes lanet bir düşmandı- en acı verici şekilde cezalandırılmayı hak ederdi. Şu anda içgüdülerim bana bunu söylüyordu.

Canavarları içlerinde yaşayan kurtadamlar ve grimlerin aksine, vampirler sadece karanlıktaki canavarlardı. Ama daha da kötüsü, canavarlarımız baştan çıkarıcı bir güzellik maskesi takıyorlardı. Avımızı daha yakına çekip yakalayabilmek için. Çok az kişinin farkına vardığı ürkütücü bir gerçektir bu.

"Artık hepimiz tanıştığımıza göre Jules, teklifin olan Kurtadam Meclisi Pozisyonu ile başlayabilirsin. Bilgileri daha önce tüm Lonca üyelerine göndermiştim. Ancak, resmi teklifi doğrudan sizden duymak istedik elbette. Yanınızdaki kumanda sunumunuza bağlı." Clarissa, sunumumuzun ilk slaytının gösterildiği ekranın bulunduğu iç duvarı işaret etti.

Düşüncelerimi sırf nefes alıp verdikleri için beni sinirlendiren sık kafalı büyücüleri öldürmeye değil de elimdeki göreve geri çekerek dikkatimin sunum ekranının yanında duran Jules'a kaymasına izin verdim. Slaytlarda ne olduğunu zaten biliyordum. Onu izlemeyi tercih ederdim.

"Bildığınız gibi, ön raporumda," diye başladı, "tarih kurtadamları bariz bir şekilde Yüksek Loncamızın dışında bıraktı. Onlara hiçbir zaman masada bir koltuk teklif edilmedi. Bunun tek nedeni onların şiddet geçmişi ve açıkçası bizim bağınazlık geçmişimizdir."

Doğaüstü ırklara göre ayrılmış, dünya genelindeki şiddet olaylarına ilişkin verileri gösteren bir sonraki slayta geçti. Gareth bu bilgileri vermekten oldukça mutlu olmuştu. Nereden aldığını sormadım ama Obsidian Corporation'ın, amcası Silas Blackwater'ın sahibi olduğu ve yönettiği acımasız istihbaratın merkezlerinden biri olduğunu gayet iyi biliyordum. Aynı zamanda Henry ve Sean Blackwater'ın da babasıydı. Babalarıyla araları açıktı ve belki Gareth da amcasıyla öyle, ama yine de ihtiyacımız olan şeyi elde etmeyi başarmıştı.

"Verilerden de görebileceğiniz gibi, doğaüstü canlılar arasındaki şiddet suçu farkı yıllar içinde dengelenmiş olsa da kurtadamlar hala diğer üç ırkı geride bırakıyor. Son on yılda İngiltere, İskoçya ve İrlanda'da kurtadam şiddetinde bir düşüş olduğu görülüyor."

"Bunun nedeni büyük olasılıkla daha güvenli yerlere kaçmış olmaları," diye araya girdi Titus, boğuk ve ipeksi sesiyle, sandalyesinde rahat bir duruşla arkasına yaslanarak. "Orada kurtadamların İngiltere'de hoş karşılanmadığını söyleyen kardeşlerim var."

"Özellikle İngiltere," diye ekledim. Ben devam edince Juliana'nın dikkati bana döndü. "İrlanda ya da İskoçya adına konuşamam ama İngiltere'nin Yüksek Loncası Lycan'a asla müsamaha göstermedi."

Clarissa, babası Perry Baxter Londra'dan sorumlu olduğu için biraz sinirlenerek, "Babam bunu bana hiç söylemedi," dedi.

Ona saygılı bir gülümseme sunarak ekledim, "Londra bir istisna. Ancak ülkenin uzak bölgeleri, yabancı ya da sorun çıkaran olarak gördükleri kişileri asla kabul etmedi, bu yüzden Titus, Londra'da neden daha az şiddet gördüğümüz konusunda haklı olabilir."

İngiltere'de kurtadamlar. Geriye büyük bir nüfus kalmamış olabilir."

Clarissa'nın yüz ifadesi dalgındı. "İstihbaratınız nereden geliyor?"

"Benim ebeveynler canlı içinde Londra'da. Onlar var İngiltere genelinde dünyamızdaki birçok bağlantı."

Jules'un bana baktığını hissettim. Çıktığımız dönemde bir kez ailemden bahsetmiştim, sadece bir gün onlarla tanışmasını istediğimi söylemiştim. Ama biz ayrılmadan önce bu hiç olmadı.

Clarissa'nın dikkati tekrar ekrana döndü. "Lütfen devam et, Jules."

"Göreceğiniz üzere, geçtiğimiz yıl kurtadam şiddetinde keskin bir düşüş yaşandı. Özellikle de Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da."

"Bu bilgileri nereden aldınız? Bu rakamlara güvenebilir miyiz?" Geoffrey ekrana bakarak alay etti. Kanlı bir dayığa ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

"Veriler doğrulandı," dedi Clarissa. Verilerimiz hakkında hiçbir şüphe olmadığından emin olmak için onu Gareth ve Obsidian Corp'taki yüksek rütbeli bir grim ile bağladım.

"Dediğim gibi," diye devam etti Jules, "veriler açıkça gösteriyor ki şiddet eskisi kadar tek taraflı değil. Özellikle de son bir yılda."

"Geçen yıl ne değişti?" Bayan Ramirez o boğucu ama otoriter sesiyle sordu.

Jules tekrar tıkladı ve kız kardeşi Violet'in İmparatoriçe Ink'in önünde, kolları bir yanda Nico'ya diğer yanda Shane'e sarılmış bir fotoğrafını ortaya çıkardı. Kanlı Ay sürüsünün geri kalanı iki yanda durmuş, kameraya gülümsüyordu.

"Bu kız kardeşim Violet ve Kanlı Ay sürüsü. Onların üzerinde eski bir büyü kullandı-"

"Eski mi?" diye sordu Geoffrey. "Kara büyü mü demek istiyorsun?"

Kız kardeşin yasak sanatlarla mı uğraşıyor?"

"Neden soru zamanı gelene kadar ağzını kapalı tutmuyorsun?" Benim tehdidim, çünkü bu kesinlikle bir idi.

tehdit, ağzımdan derin, gürleyen bir tınıda yuvarlandı, dişlerim aşağı indi.

Geoffrey'nin ince yüzü, kaba ve kesici sözlerinin odadaki en yaşlı doğaüstünü rahatsız ettiğini fark ettiğinde soldu. Sihirli güçleri etkisiz hale getirme gücüne sahip bir İnfazcı olabilirdi ama ben onun göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde izini sürebilir ve o daha bunu düşünmeden boğazını kesebilirdim. Bakışlarımı tuttu, boncuk gibi gözleri şok ve biraz da korkuyla irileşmişti. Vampir Titus yattığı yerden gülümsemekle yetindi, görünüşe göre gösterinin tadını çıkarıyordu.

"Dediğim gibi," diye devam etti Jules sakince, bakışları takdirle benimkilere kayarken, "Violet büyülerini mürekkebe gömme ve doğaüstü varlıkların büyülerine yardımcı olmak için kalıcı bir tılsım olarak deriye dövme yapma yeteneğini keşfetti. Ya da şöyle demeliyim, bunu yeniden keşfetti çünkü bu uygulama yüzyıllar önce druidler ve cadılar tarafından kullanılıyordu. Kız kardeşim ayrıca kurtadamların içlerindeki canavarları kontrol etmelerine yardımcı olacak doğru büyüyü de keşfetti. Yüzbaşı Ortego'nun soyundan gelen her kurt adam için, orijinal Lycan laneti, canavarın dışarı çıkmasına izin verme ihtiyacını aşılamıştır. Ve bildiğimiz gibi, bu durum sıkıntı, öfke ya da kurdun kendini tehdit altında hissettiği anlarda kendiliğinden ve kurt adamın iradesi dışında gerçekleşebilir."

Arkansas'tan sorumlu yardımsever yüzlü yaşlı cadı, "Gerçekten işe yaradığından emin misin?" diye sordu.

"Olumlu düşünüyoruz," dedi Jules.

"Ben de onun bulgularını destekleyebilirim," diye ekledi Clarissa.

Jules, ABD ve Kanada'da kurt adamlara yönelik şiddet olaylarındaki dramatik düşüşü gösteren veri grafiğine baktı.

"Kız kardeşim diğer cadıları da kendisi gibi dövme mürekkebini hecelemleri için eğitiyor, bu yüzden Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'ya yayıldığını gördük. Bugünkü teklifimiz iki yönlüdür. Birincisi, bu uygulamayı dünya çapında öğretmek için bir cadılar örgütü kurmayı öneriyoruz tüm kurtadamlara fayda sağlamak için. Benim kız kardeşim Violet

bu organizasyonun yönetim kurulunda yer almak için gönüllü oldu. İkinci olarak, kurtadamlar için Yüksek Lonca'da bir koltuk açmayı öneriyoruz. Onların dışlanması, doğaüstü topluluğumuzun bir parçası olma haklarına aykırıdır. Bir sesi hak ediyorlar ve bunun reddedilmesi bariz bir önyargıdan başka bir şey değildir." Gözleri hem tutku hem de empatiyle parladı. "Lütfen burada kimseyi suçlamadığımı bilin. Bu körlüğün parçası olduğumun, bunu ele alınması gereken bir sorun olarak görmediğimin farkındayım ama artık farkına vardığım için kurtadamların masamızda dışlanmasının devam etmesine izin veremem."

Durdu ve sonuca varmış gibi ama oturmadı.

"Teşekkürler, Bayan Savoie. Sunumunuz için minnettarız."

Clarissa devam edemedi Jules, "Masamıza getirmek istediğim bir konu daha var," dedi.

Clarissa ellerini kavuşturdu, koltuğunda öne doğru kaydı, görünüşe göre meraklı ve başka bir sorunun farkında değildi. Ben de bir sorunun farkında değildim. Jules'un bakışları loncaya tekrar hitap etmeden önce bana doğru kaydı.

"Yüksek Cadı Loncası'nın ismi konusunda bir sorun var. Başlangıçta her bölgedeki loncaların cadılar ve büyücüler tarafından organize edildiğini biliyorum. Kısa bir süre sonra, vampirlere ve grimlere her bölgesel loncada koltuk verildi."

Nereye gittiğini biliyordum ve bu kadınla duyduğum gururu zorlukla bastırabiliyordum. Dünyanın dört bir yanındaki Yüksek Cadı Loncaları, bölgedeki tüm doğaüstü varlıkların bölgesel meclis liderleriydi. Bir bölgenin liderleri ya bir cadı ya da büyücü Enforcer ya da bölgenin en güçlü vampiri, genellikle de en yaşlısı tarafından yönetilirdi.

"Her ne kadar vampirler, cadılar ve grimler gibi sadece tek tek doğaüstü varlıklar için topluluklar, hatta kurtlar için sürüler olsa da, Yüksek Cadı Loncası amacının tüm doğaüstü varlıkları birleştirmek ve yasaları korumak olduğunu ilan etmiştir. Ancak, isim hiç değişmedi. Bu

Eğer loncalarımız tüm doğaüstü varlıklardan oluşuyorsa, isminin de bunu yansıtmaması bana gayet doğal geliyor."

Masanın etrafında bir anlık rahatsız edici bir sessizlik oldu ama ben gülümsememi bastıramadım. Görünüşe göre Titus da bastıramıyordu. Cadılar ve büyücüler her zaman büyü türleri arasında düzeni sağlamaktan sorumlu oldukları pozisyonunu korumuşlardır. Bu yüzden Yüksek Cadı Loncası'nın adı da bunu oldukça baskıcı bir şekilde yansıtıyordu. Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar hiç kimse bu noktaya itiraz etmedi.

Jules yanıma oturdu. Ne saçında bir tel, ne sesinde bir titreme, ne de mükemmel, solgun teninde bir kırılganlık vardı. Sakin ve dingin bir şekilde onların kararını bekliyordu ama ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Yıllar önce tanıştığım ve aşık olduğum kadındı, ama aynı zamanda farklıydı - o zaman tanıdığım kadından daha özgüvenli ve kendinden emin. Bunca zaman birlikte çalışmış olmamıza rağmen, onun şu anki halini daha iyi tanımak istiyordum. Masaya baktı, görkemli, muhteşem ve tamamen büyüleyiciydi.

Clarissa konferans masasının diğer ucunda duruyordu, gözlerindeki pırıltı dışında ifadesi boştu. "Teşekkür ederim, Bayan Savoie. Bunun yerine önermek istediğiniz bir isim var mı?"

Hâlâ pasif görünümünü koruyarak, "Sadece Yüksek Meclis Loncası yeterli gibi görünüyor, çünkü bu tüm birleşik doğaüstü meclislerin en yüksek makamıdır" dedi.

Hiç tereddüt bile etmedi, bu da beni tekrar gülümsetti çünkü kurtadamların dahil edilmesine yönelik oylama henüz karara bağlanmamıştı. Kurtadamları masamıza davet etmemiz gerektiğini vurguluyordu.

"Tekrar," diye devam etti Clarissa, "Bayan Savoie ve Bay Dubois, ikinize de teşekkür ederim. Bize tartışmamız ve dikkate almamız gereken üç kritik konu sundunuz. İkiniz de lütfen lobiye çıkın, teklifinizi oylayacağız."

Doğruca şehre bakan pencerelerin olduğu duvara giden Jules'u takip ettim. Öğleden sonraydı ve

Işık yumuşak bir dokunuşla onu yaldızlıyordu. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak ona doğru yürüdüm ve yüzümü ona dönebilmek için omzumu cama yasladım.

Başını kaldırıp bana baktı, yüzünde o güvensiz, savunmasız genç kadının titreşimi belirdi. Bana ne düşündüğümü ya da onun nasıl biri olduğunu düşündüğümü sormadı. Bana sormadı ama ben yine de ona bir cevap vermek istedim.

"Harikaydın."

İki saniyeliğine gözlerini kapattı ve yüz ifadesinde bir değişim oldu. Rahatlama ve neşe. Bana gülümsedi. "O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum. Ben sadece gerçeği söyledim."

Başımı salladım, onun şaşırtıcı güzelliğini içime çektim. Her birimize, bunca zamandır kurtadamları haksız yere dışladığımız gerçeğini görmezden geldiğimiz için aslında tembel ve cahil olduğumuzu söylerken -zekâsı, zarafeti, duruşu, soğukkanlı inancı-.

"Sen," diye tekrarladım, bir elimi kaldırıp düz siyah saçlarını kulağının arkasına taradım ve parmaklarımın teninin ipeğini emmesine izin verdim, "harikaydın."

Yüz ifadesi bir kez daha değişti. Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kırıştırmadan önce o güzel gözlerinde bir anlık özlemi görmeme izin verdi.

"Jules," diye seslendi Clarissa, lobide hızla bize doğru koşuyor, kulaktan kulağa ısıldıyordu. Birlikte döndük ve Clarissa mobilyaların etrafından dolanarak pencerelerin yanında bize ulaşırken öne doğru adım attık. Bir elini Jules'un üst koluna doladı. "Sen kazandın. Her açıdan!"

Jules bir kahkaha attı ve belli ki tuttuğu ağır nefesini dışarı verdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Clarissa eğildi ve fısıldadı, "Gentry bile karşı oy vermeye cesaret edemedi." Sonra bana göz kırptı ve koluma vurdu. "Ona haddini bildirdiğin için aferin Dubois."

"Benim için zevkti." Çünkü gerçekten de öyleydi.

"Artık resmi olarak Cadı Meclisi Loncası yerine Yüksek Meclis Loncası olarak anılan ilk lonca biziz. Komiktir ki kendi ismimizin dışlayıcı olduğunu fark etmemiştim bile."

Jules, "Hepimiz kayıtsız kalabilir ve bize aktarılanları kabullenebiliriz," dedi. "Ancak bir şeyin her zaman tek bir şekilde yapılıyor olması onun doğru olduğu anlamına gelmez."

"İyi dedin." Clarissa göz kırptı. "Şimdi, burası açık. Yarın Aimee ile birlikte Los Angeles'a gideceğim. İsim değişikliği önerisini de ekleyeceğim. Bu loncadan loncaya geçecek bir karar olacak."

"Buradaki diğer tüm loncalarla ilgilenmenin senin için sorun olmayacağına emin misin?"

Elini küçümser bir sesle salladı. "Bunlar kolay oylar olacak. Bunu biliyorum. Zaten en zoru sende, bu yüzden sana bırakıyorum." Bana baktı. "Ve sen, Dubois. Declan üzerindeki etkinin bir kısmını senden bekliyorum. Zor biri olabilir."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdim. Declan'ın bu konularda nerede duracağı konusunda benim de şüphelerim vardı ama Jules'a söylemeden önce bir zafer kazanmak istiyordum.

Diğer Lonca üyeleri lobiye ve asansörlere doğru yürüdüler. Titus bana başını salladı ve gülümsedi, kampanyamızı gönülden onaylıyor gibiydi.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi Jules, sarılmak için eğilerek.

Clarissa, Jules'un annesinin iyi bir arkadaşıydı ve New Orleans'taki en yeni ve en genç İnfazcı olarak Jules'a akıl hocalığı yapmakta başarılı olmuştu. Annesinin yerine geçtiğinde otuzlu yaşlarındaydı, ancak şimdi kırklı yaşlarında bile, böyle bir güce sahip olmak için çok genç bir cadı olduğu düşünülüyordu.

"Bir şey değil. Burada harika işler yapıyorsunuz," dedi ve sarılmaktan vazgeçip önce onu bir kez daha sıktı. "İkiniz de . Ama yurtdışındayken dikkatli olun. Zor kısmı o olacak."

"Biliyorum," diye cevap verdim Jules'tan önce.

Kaşlarını çatarak bana baktı ama ben sadece Clarissa'nın elini sıktım.

"Desteyiniz için teşekkür ederim."

"Elbette. Babam İngiltere'de size yardım edecek. O iyi bir stratejist ve tüm etkili oyuncularını tanıyor."

"Onun yardımına güveneceğiz," diye onu temin ettim.

Tüm Lonca üyeleri gittikten sonra Jules'a asansörlere doğru rehberlik ettim. Asansörde Gentry ile yalnız vakit geçirmek istemiyordum çünkü İtalyan Canali takım elbiseme kan bulaştırarak ortamı bozmak istemiyordum.

Garajın düğmesine basarken kendi kendime gülümsedim, Jules için özel bir şey ayarladığım için mutluydum. Az önce sadece kurtadamlar için değil, vampirler ve Grimler için de yaptıklarından sonra bunu hak etmişti. Loncalarımızın pasif ve baskıcı unvanını kimsenin sorgulamamış olması ilginçti. En azından modern çağda. Jules hariç.

"Bu gizemli bakış da neyin nesi?" diye sordu, sesinde çok hoşuma giden bir hafiflik vardı.

"Sana bir sürprizim var."

Altıncı Bölüm

~JULES~

"SÜRPRİZ NE?"

Otelimizin bulunduğu iş bölgesinden uzaklaştıkça Ruben gözlerini yoldan ayırmadı.

"Sana söylersem sürpriz olmaz, değil mi?"

Pencereye bakarak, çok geniş gülümsememek için dudağımı ısırdım. Ruben'in bir sürpriz planladığı düşüncesi içimi sersemletici bir duyguyla doldurdu. Düğün resepsiyonunda yaptığı açıklamayı tartışmamıştık bile. ne olduğunu? Benimle çıkmak mı? Beni baştan çıkarmayı mı? Her iki durumda da bu fikre tamamen karşı değildim çünkü bana bir sürprizi olduğunu söylediğinde tüm vücudum havai fişek gibi parladı.

Zihinsel duvarlarım yavaş yavaş yıkılıyor olsa da, en başta ayrılmamızın tüm nedenlerini gözden geçirmemiştik. Sanırım bu küçük konuşmayı görmezden geliyordum çünkü bunun nelere yol açabileceğinden korkuyordum. Düşüncesi bile kusma isteği uyandıran kendi duygu erimemin yanı sıra, konuşmanın ilerlememizi engelleyecek gerçekleri ortaya çıkarma ihtimali de vardı.

Vücudumun içinde patlayan heyecan kuyusunun adrenalin salgılattığından oldukça emindim.

damarlarımda dolaşması, gerçekten de ilerleme isteğimin, hatta hevesimin bir işaretiydi. Ruben ile.

İçimde parti veren duygular sirkine odaklanmak yerine, Houston'dan ayrıldığımızı fark ederek otoyola odaklandım. "Tamam, bu sürpriz ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil. Gerçekten acıktın mı? Yolda durup bir şeyler atıştırabiliriz."

Aslında hızlı bir ısırık alma konusundaki umursamaz önerisi karşısında ürperdim. İsteğim dışında, dikkatim ağzına gitti. Neden bu kadar güzel bir ağzı vardı ki? Ve neden onu ne kadar iyi kullanabildiğini hatırlıyordum? Sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı, bana baktığını ve onun da bunu fark ettiğini hatırlattı.

"Küçük bir ipucu bile mi yok?" Şakacı bir şekilde sordum.

Yüzünde gerçekten flört ettiğime dair bir anlık şok ifadesi vardı. Ateşle flört ediyordum, çünkü hala emin değildim ama aynı zamanda bunun gerçekleşiyor olabileceği için de çılgınca heyecanlıydım. Tekrar. Ve bu sefer kendimi daha hazır hissediyordum. Saplantım yüzünden gafil avlanmayacaktım. Bakışlarım yine onun ağzına kaydı. En azından gafil avlanmayacağımı umuyordum.

Sonunda otoyoldan çıkıp yerleşim olmayan bir alana girdiğimizde kendimi camdan dışarı bakmaya zorladım. "Beni dünyanın götürüyorsun?"

Ceketinin iç cebine uzandı, siyah ipek bir eşarp çıkardı ve bana uzattı. "Bunu gözlerinin üzerine takmanı istiyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, aynı hem panikledim hem de heyecanlandım. "Bu Ruben? Sapıkça bir şey değil...?"

Yüz ifadesi düpedüz şeytaniydi. "Biraz sapıkça ne?"

Ne düşündüğümü dile getirmeyecektim çünkü beynim bir seks zindanı, siyah ipek ve Ruben'in sorumlu olduğu düşünceleri bile işleyemiyordu.

Atkıyı bana doğru salladı ve güldü. "Tak ve sıkıca bağla. Söz veriyorum aklında müstehcen bir şey yok."

Eşarbı gözlerimin etrafına bağlarken, alçak sesle "Bugün değil, her neyse" diye eklediğini duydum.

Beni tamamen kör eden eşarbımla ilgilenerek onu duymamış gibi davrandım.

Hah. Bu yeni bir şeydi. Ruben'in yanında kendimi savunmasız bırakmakta hiç tereddüt etmedim. Çünkü ona güveniyordum. Bunun farkına neden bu kadar sert varmıştım?

Çünkü daha önce yapmadın.

Ellerimi kucağımda birleştirerek bekledim. Daha engebeli ve çakıllı bir arazide yavaşladığımı hissettim. Uzaktan gelen insan seslerini duydum, sonra sağımda bir yerde bir araba kapısının açılıp kapandığını. Ruben arabasını park etti.

"Orada kal ve bakma."

Yaptım, her saniye daha da gerginleşiyordum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapısını açtı ve ceketini çıkarıp arka koltuğa atarken bir hışırtı duyuldu. Özel dikim kıyafetleriyle övünen biri olarak, onları çok az özenle kullanıyordu.

Kapısını kapattı ve birkaç saniye sonra benim kapım açıldı. Elimden tuttu ve beni dışarı çıkardı. Sağ eliyle sağ elimi tuttu ve sol elini belime dolayarak beni insan seslerine doğru yönlendirdi. Bir sürü insan, heyecanla konuşuyor, bazıları gülüyordu.

"Ruben, artık dayanamıyorum."

Beni durdurdu ve arkama geçtiğini hissettim. Sırtımdaki sıcaklığı tüm vücuduma bir ısı dalgası gönderdi. Eşarbımı çözdü ve çıkardı. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve duvarlarla çevrili bir yapıya açılan büyük bir kapının üzerindeki büyük tabelaya baktım.

"Teksas Rönesans Festivali mi?" Bunu bir soru olarak yüksek sesle okudum çünkü Ruben'in beni böyle bir şeye getireceğine inanamıyordum. Bu onun tarzı değildi.

Yanımda duruyordu, yeleğini ve pantolonunu çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamış, rahat bir görünümdeydi.

Onu hiç görmediğim kadar. Onu çıplak gördüğüm zamanlar dışında.

Tabelaya baktı, kollarını kavuşturmuş, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu. "Highland Fling hafta sonu. Görünüşe göre, temalar yapıyorlar, ama sizi buraya getirmemin nedeni bu değil. Bilin bakalım bu hafta sonu için özel folk grupları kim?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim, hâlâ sersemlemiş bir halde, temalı bir Rönesans festivalinin dışındaki bir okul çocuğu gibi gülümseyen New Orleans'ın sofistike, nazik vampir efendisine bakıyordum.

Bana gülümsedi. "Loreena McKennitt." "Ne? En sevdiğim şarkıcı mı?" Kalbim sarsıldı.

"Gerçekten."

Arka cebinden iki bilet çıkarırken kapıya doğru ilerlememi sağlamak için bir eliyle sırtıma bastırdı. Bunu bir süredir planlıyordu.

"Burada olacağını nereden biliyordun?"

Sanki bunun aptalca bir soru olduğunu düşünmüş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Öğleden sonra oynaması gerekiyor ama eminim açsındır. Hadi gidip biraz et bulalım, olur mu?" Yere baktı ve kaşlarını imalı bir şekilde salladı.

Çok uzun zamandır görmediğim bu çocuksu cazibeyi içime çekerken kahkahalar boğazımda düğümlendi. Gülümsemesi yumuşadı ama bakışları yoğunluğunu korudu.

"Onu gerçekten göreceğime inanamıyorum."

Kelt ve Orta Doğu esintileri taşıyan Kanadalı bir şarkıcı ve söz yazarıydı. Ve yaşlanıyordu, bu yüzden artık konserler için seyahat ettiğini düşünmüyordum.

Kız kardeşlerim her şeyden çok Alman ve Kelt folk gruplarına yönelen eklektik müzik zevkim konusunda benimle hep dalga geçerlerdi. Ben de bir Moğol folk metal grubu olan Hu'ya bayılırdım ki bu muhtemelen en geleneksel favorimdi. Sanırım bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Ruben biletlerimizi kapı görevlilerinden birine uzattı ve elimi tutarak beni itişip kakışan kalabalığın içine doğru çekti. O tek dokunuşla içime bir sıcaklık doldu. Barbar kıyafetleri giymiş üç adam geçerken beni daha da yakına çekti. İçeri girdiğimizde ve insanların farklı yönlerle dağıldığı kapıdaki kalabalığın ötesindeki açık şeritlerde, elimi tuttuğu yere baktım. Fark etti ve dostça bir gülümsemeyle elimi bıraktı. Küçük bir kayıp acısı içimi yaktı ama gülümsedim ve yürümeye devam ettik.

Kendimi biraz garip hissediyordum çünkü bu ilk randevumuza, daha doğrusu ikinci ilk randevumuza çok benziyordu. Sonunda Teksas Rönesans Festivali'ni kendi gözlerimle göreceğim için heyecanlıydım, yılda sadece birkaç ay açık olmasına rağmen kalıcı köyün Elizabeth tarzı dükkan cepheleri ve tiyatrolarla inşa edildiğini biliyordum. Violet ve Livvy birkaç kez gelmiş ve bana her şeyi , her seferinde de işten güçten kopup gelmemi istiyorlardı.

"Her zaman buraya gelmek istemiştım ama bir türlü vakit bulamamıştım."

Ruben parmaklarını benimkilerle birleştirdi, eli benimkini tamamen yuttu ve baş döndürücü bir hayranlıkla bana baktı. "O zaman seni getirdiğime sevindim. Her zaman yapmak istediğın şeyleri yaparken yanında olmak isterim."

Boğazım aniden kuruduğu için yorum yapmak yerine ona küçük bir gülümseme verdim. Hayat boyu sürececek olumlamalar yapıyordu ve ben henüz o noktada değildim. Yakınında bile değildim. Şu anda sadece o ilk randevudaki heyecan ve olasılık hissindeydim. Birbirimizi çoktan öpmüş, yalamış ve anlamsızca becermiş olmamızın bir önemi yoktu. Bu yeniden başlamanın başlangıcıydı ve bunun gerçekten hissettiğim kadar doğru olup olmadığını görmek için bu hızda gitmem gerekiyordu.

"Bak, şuraya ne dersin? Kaptan'ın mutfağı." Boştaki eliyle işaret etti. "Bir kaptan için yeterince süslü değil.

şef, ama midenizin guruldamasını durduracaktır."

"Karnım guruldamıyor." Tabii ki hemen beni yalancı çıkardı ve guruldadı.

Güldü. "Hadi gel. Seni doyuralım."

Ben çubukta sosis ve kızarmış mantar aldım. Ruben hindi budu ve patates kızartması aldı. Açık alanda insanların geçişini izleyebileceğimiz bir masa bulduk.

"Neden bir şeyler yiyorsun?" diye sordum. "Bu senin normal yemeğin değil."

Vampirler normal yiyecekler yerlerdi ama onlara ihtiyaç duydukları besinleri ve sihirlerine güç veren şey kandı. Ruben sadece kaliteli yemeklerden hoşlanırdı. Daha önce birlikte olduğumuzda, neredeyse benimle aşçılık becerilerim için mi çıktığını sorguluyordum. New Orleans'ın Michelin yıldızlı restoranları dışında onu sadece benim yemeklerimi yerken görmüştüm.

"Ama tüm deneyimi yaşamam gerekiyor, değil mi?"

Sonra dev hindi budunu ısırdı, son derece gülünç görünüyordu. Bu son derece rafine adamın bir ren panayırında aylak aylak dolaşıp Captain's Galley'deki kızartma aşçıları tarafından kızartılmış bir hindi budu yemesi tamamen komik olduğu için yüksek sesle güldüm. Başını salladı ve hindi budunu yere bırakıp birkaç patates kızartması aldı.

"Ne?" Ben sordum.

"Hiçbir şey yok. Sadece bu sesin tadını çıkarıyorum."

"Dur, Ruben. Beni utandırıyorsun. Huysuz biri değilim ki ben. Gülüyorum."

"Benim yanımda olmaz." Bunu suçlayıcı bir şekilde söylemedi ama yine de canını yaktı.

Çubuktaki sosisimi elime aldım. "Biliyorum," dedim usulca, sonra da ekledim, "Bu çok güzel."

Demek istediğim biz. Her şeyin gerginliği olmadan birbirimizin olmak.

Sosisimi ısırdım ve sonra dudaklarımı yaladım. Dumanlı, baharatlı ve sulu. "Mmm. Fena değil, Kaptan'ın Mutfağı."

Kafamı kaldırdığımda, bakışları ağzımda donup kalmıştı. Aman Tanrım. O bakışı hatırladım. Vücudum tepki verdi

midemde bir takla ve bacaklarımın arasında bir karıncalanma ile.

"Peki," dikkatimi dağıtmak için suyumdan bir yudum aldım. "Loreena sahneye çıkana kadar ne yapmalıyız?"

Yemeğine yeniden odaklandı. "Mızrak dövüşünü izleyebileceğimizi düşünmüştüm."

"Kulağa hoş geliyor."

Panayıra gelenleri izleyerek yemeğimizi sessizce bitirdik ve sonra atmak için tabaklarımızı aldım.

"Hayır." Ayağa kalktı ve onları benden aldı. "Ben hallederim."

Yemek pişirmeye, temizlik yapmaya ve başkalarının arkasını toplamaya çok alışmışım. En büyük kız kardeş olarak ve daha sonra Cauldron'un sahibi ve şefi olarak bu ikinci doğam haline gelmişti. Yetkili olmaya alışmışım ama aynı zamanda her şeyle ve herkesle ilgilenmeye de alışmışım.

Beni yanlış anlamayın. Kız kardeşlerim her zaman yardım eder ve katkıda bulunurlardı ama yemekten sonra masayı toplamak gibi en küçük işlerde bile her zaman başı çeken bendim. Şimdi bunu yapmak benim içgüdümdü, ama Ruben'in küçük bir jestle işi devralması bana kendimi... aslında oldukça iyi hissettirdi.

Duvar boyunca uzanan barda el dezenfektanı kullandım, sonra Ruben bana katıldı.

"Gidelim mi?" Sağ taraftaki patikayı işaret etti. "Harita mızrak dövüşü arenasının bu tarafta olduğunu gösteriyordu."

Arenaya giden yol kalabalıktı ve insanlar aniden gülmeye ve alkışlamaya başladılar, bazıları arkalarını döndüler. Boyum kısaydı ve kalabalığın başlarının üzerinden arkalarında neyin dikkatlerini çektiğini göremiyordum.

Ruben iki elini belime koydu ve beni sola doğru yönlendirdi, sonra beni durdurdu. Biri toplarla, diğeri coplarla hokkabazlık yapan iki soytarı koşarak geldi. Toplarını ve coplarını havada tutarken bazı akrobasi hareketleri yaptıklarında kalabalık onları alkışladı.

Ben de alkışladım ama Ruben alkışlamadı. Elleri belimde sıkıca duruyordu, uzun parmakları ve geniş avuç içleri

Elbisemin ince kumaşından tenime sızıyordu. Hokkabazlar aptalca maskaralıklar yaparken, nesneleri aralarında hokkabazlık yaparken, bir adamın kafasından bir şapka kapıp küçük gösterilerine fırlatırken, benim odak noktam tamamen arkamda duran vampirdi.

Başparmağını hafifçe bana tutunduğu kalçamda gezdirdi. Nefes alışverişim hızlandı, bedenim onun hafif dokunuşunun tadını çıkarıyordu. Aynı anda hem tanıdık hem de yeni hissettiriyordu. Onu reddedip reddetmeyeceğimi görmek için test ettiğinden emindim. Reddetmek istemedim. Bunun en akıllıca yol olup olmadığından hâlâ emin olmasam da biraz bile. Yine de çok doğru geliyordu.

Hokkabazlar selamlarını verip zıplayarak uzaklaşırken bir alkış tufanı koptu ve kalabalık gezinmeye devam etti. Ruben ellerini indirdi, sonra sırtıma hafifçe dokundu ve bayrakların dalgalandığını görebildiğim bir demirci dükkânını işaret etti. "Arena tam şurada." Sesi boğuk ve sıcaktı.

Ona baktığımda gümüşün parıltısını gözden kaçırmadım.

Yürümeye devam ettik, iskoç eteği giymiş, kütük fırlatan adamların etrafındaki başka bir küçük topluluğun yanından geçtik. Görünüşe göre İskoçyalıların oyunları devam ediyordu. Ama biz mızrak dövüşü arenasına doğru ilerlemeye devam ettik.

Yer bulduğumuzda tribünlerde birkaç yüz kişi vardı. Turnuva yeni başlamıştı.

"Bakın, kral, kraliçe ve saray mensupları izliyor," diyerek arenanın arkasındaki kürsüde bize bakan oyuncularını işaret ettim.

Tudor tarzında giyinmişlerdi. Kralı canlandıran aktör iri yarı ve kızıl sakallıydı, Kral Henry VIII'e çok benziyordu. Kraliçe bol volanlı, köpüklü yeşil bir elbise içinde mükemmel görünüyordu, etrafındaki saray mensupları da pastelin çeşitli tonlarındaydı.

Ruben karşıdaki kraliyet topluluğuna baktı. "Biliyor musun, ben o kraldan yaklaşık yüz yıl sonra doğdum ama kostümler oldukça iyi uyuyor."

Bunu bilmeme rağmen yine de hayrete düşmüştüm. Bu beni her zaman çok etkilemiştir. "Bu kadar uzun zaman önce doğduğunu hâlâ unutuyorum."

"Yaşıma göre hâlâ dinçsin hayatım," diye takıldı. "Merak etme. Senin gibi genç biriyle hâlâ başa çıkabilirim."

Yapabileceğini biliyordum.

Rahatsız bir şekilde kıvranarak, yeşil şövalye ve siyah şövalye mızrak dövüşü ringine doğru at sürerken yüzündeki sırtışı görmezden geldim. Kırmızı, mavi, beyaz ve altın renkli şövalyeler arenanın kapısının dışında kalmıştı ama ellerinde bayrakları görölüyordu.

"Kimin için gidiyorsun?" Ben sordum. "Kara Şövalye. Hiç şüphesiz."

"Siyah olan mı? Onun kötü adam olması gerekmiyor muydu?" "Nasıl baktığınıza bağlı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kötü adam kendini kötü adam olarak görmez. Kendisini yanlış anlaşılmış olarak görür. Dünya ona karşı yığılmıştır ve onun davasına merhamet göstermez."

Şövalyelerin mızraklarını hazırlayarak sıraya girmelerini izlerken merakla ona baktım. "Kendini kötü biri olarak mı görüyorsun Ruben?"

Kıkırdadı. Dirseklerini dizlerine dayamış, birbirinden iyice ayırmıştı. Başını çevirdi ve daha yakına eğilerek biraz daha samimi konuştu. "Genelde değil, hayır. Ama olabileceğim zamanlar var. Olmuşum gibi hissediyorum." Sanki yüzümü ezberliyormuş gibi safir bakışlarıyla yüzümü haritaladı, sanki yıllar boyunca bana bu şekilde pek çok kez bakmamış gibi. "Bazen kötü adam olduğum için pişmanlık duyuyorum."

"Kötü adam sen değilsin," diye onu temin ettim.

Ama o anda benden daha fazlasını isteyen umut dolu bakışlarının ağırlığı altında söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Bazen öyleydin," diye düzeltti.

Kalkanların ve mızrakların çarpışması ve kalabalıktan yükselen kükremeler dikkatimizi tekrar arenaya çevirdi. Yeşil şövalye atından inmişti. Kara şövalye

Mızrağını bir kenara bıraktı ve bir yaverden sancak bayrağını kaparak ringin etrafında döndü. Yeşil şövalye arenadan çıkarılırken ve mavi şövalye kapıdan girerken kalabalığın tezahürat ve alkışladım.

Ruben yakınımı eğildi, pazusu omzuma değdi. "Kimi destekliyorsun?"

Alkışlamaya devam ederek arenaya doğru gülümsedim; kara sancağın dalgalanması, sahibinin zafer turu atmasıyla birlikte bir kargaşaya neden oldu. "Kara Şövalye."

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

~RUBEN~

BİZ YÜRÜDÜ VE TÜM FESTIVAL, SAHIP OLMAK DURDU
AT VE

Demirci dükkânında kılıç dövmelerini izledim, dansözlerin performansını gördüm ve yırtıcı kuşların gösterisini izledim ama hiçbir şey, bugün mızrak dövüşü ile kıyaslanabilecek tek bir fantastik şey bile yoktu. Bazen kendimi kötü adam gibi hissettiğimi itiraf ettikten sonra Jules'un bana kötü adamı desteklediğini söylemesi.

Ayrıldığımız gün kendimi farklı bir şekilde ele alsaydım, hala birlikte olur muyduk diye sık sık merak ederdim. Ama bunun sadece kaçınılmaz olanı uzatacağını biliyordum. Gerçek şu ki, bana güvenemiyordu -bazı nedenler benim kontrolüm dışındaydı- ve bana bunu söylediğinde kötü davrandım. Basit bir özür bunu düzeltmezdi çünkü ikimiz de farklı yerlerdeydik. O kim olduğunu ve hayatının o önemli döneminde nerede olduğunu değiştiremezdi ve ben de bunu düzelterip düzeltemeyeceğimizi görmek için kendi arzularımın, öfkem ve incinmişliğimin ötesini göremedim.

Ona zaman tanımak doğru bir şeydi çünkü benim de zamana ihtiyacım vardı. Tam olarak nerede yanlış yaptığımı ve gelecekte sonucu nasıl değiştirebileceğimi bulmak için. Bu sefer farklı olduğunu nasıl kanıtlayacağım konusunda endişeliydim.

Loreena McKennitt'in sahne alacağı sahneye giderken bir çiçek ve mücevher butiğinin önünden geçtik.

Gözüme bir şey takıldı. Koluna dokundum ve bir barı işaret ettim. "Sahne tam şurada." Geçen ay onu buraya getireceğimi öğrendiğimde buranın haritasını ezberlemiştim. "Gidip bize oturacak yer bulur musun? Kısa bir mola vermem gerekiyor."

Bana o dingin gülümsemesini verdi. "Elbette." Sonra sahneye doğru yürüdü.

O uzaklaşırken orada durup onu süzmemek için kendimi zorlayarak istediğim şeyi aldım ve onunla buluşmak için yanına gittim.

Artık güneş batmıştı ve yıldızlar berrak gökyüzünde yükseliyordu. Yollar meşale ışıklarıyla aydınlanmıştı. Hediye mi arkamda sakladım ve onu arka taraftaki bir bankın dış tarafında otururken buldum. Bu Jules'du. Asla dikkat çekmek istemez, her zaman arkaya doğru oturmaya ya da manzaraya karışmaya çalışırdı.

Anlamadığı şey, ortama uyum sağlamasının hiçbir yolu olmadığıydı. Bütün gün boyunca rastgele erkekleri yumruklamaktan kaçınıyordum. Juliana her zaman soğukkanlı davranırken, küçük gülümsemeleri ona gizemli bir hava veriyordu. Gri gözleri geniş ve çarpıcıydı, bu da onun gizemine katkıda bulunuyordu. Kusursuz teni, minyon vücudu ve cömert kıvrımları bir erkeğin parmaklarının kaşınmasına neden oluyordu.

Bu nedenle, bir centilmen gibi davranmak ve o farkına bile varmadan onunla göz göze gelen birçok erkeği sakatlamamak ya da öldürmemek için elimden geleni yapıyordum. Şu anda, İskoç eteği giymiş iri yarı bir adam onun yanında oturuyor ve bir şeyler geveliyordu. Kibarca başını salladı ama onu etrafına bakarken yakaladım. Benim geldiğimi görünce bir rahatlama dalgası geldi.

"Affedersiniz." Dağlının söylediği her neyse kestim ve elini tuttum.

Onu ışıklardan ve konser için yer arayan insanların konuşmalarından uzaklaştırdığımda kolayca geldi.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye sordum. "Evet."

"Bu senin hatan."

"Bu nasıl benim hatam olabilir?" diye itiraz etti.

Onu omuzlarından tuttum ve yüzünü barın cam penceresine çevirdim. "Çünkü sen çok güzelsin. Kendilerine engel olamıyorlar." Ellerimin altında gerildi, meşale ışığındaki yansımama baktı ve hiçbir şey söylemedi. Nazikçe ekledim, "Senin için bir şeyim var. Gözlerini kapat."

Yumuşak komutuma itaat etti ve bir kez daha içimde hem güç hem de uyarılma hissi uyandı. Bunun vampirik büyüümün bir parçası olduğunu biliyordum, bana boyun eğmesi ve teslim olması gerektiği konusunda beni uyarıyordu. Bu itaatkâr özellikler onun düzenli olarak takındığı özellikler değildi. Ama daha önce bir kez ihtiyaç duyduğum anlarda bunları sergilediğini görmüştüm ve bu sefer bana birazını geri verebileceğini umuyordum.

Şu anda tek istediğim hediyemi takmasıydı. Çiçeklerden oluşan tacı kaldırdım ve başına yerleştirdim, sonra ellerimi narin omuzlarına koydum. Eğildim. "Aç."

Gözlerini açtı, sonra dudakları kıvrıldı. "Çiçeklerden bir taç mı?"

"Pek senin tarzın değil, biliyorum," diye mırıldandım kulağına yakın bir yerden, yansımadaki bakışlarını tutarak. "Ama bilmen gereken ve anladığından emin olmadığım bir şey var. Ya da hiç anlamadığından."

"O da ne?" diye sordu biraz nefessiz kalarak.

Bakışlarını bardaktan hiç ayırmadı, sesi derinden gürlüyordu. "Sen her zaman benim kraliçem oldun, Juliana. Her zaman da öyle olacaksın."

Omuzları ellerimin altında kaskatı kesildi ama bir süre daha onu tuttum ve her şeyi anlamasına izin verdim. Bir zamanlar, onun tarafından yönetilebileceğime ya da yönetileceğime . Zamanla, onun yanıldığını kanıtladım. Ona sayısız kez gösterdim

ve onun emirlerini yerine getirebileceğimi söyledim. Ama kraliçe teriminin daha samimi bir anlamından da bahsediyordum.

Yansımada gözleri büyüdü. Sonra arkamızdaki sahnede müzik tıngırdamaya başladı. Dönmesine izin verdim ve taçtaki çiçeklerden birinde daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim.

"Kırmızı bir kamelya." Göğsümdeki iğneye bakarak sııttım. "Ne kadar uygun."

"Nedenmiş o?"

"Hadi gel." Soruyu duymazdan ve onu sahneye doğru ittim, rahat edeceğini bildiğim arka tarafa doğru bir yer buldum. Sadece cilveli dağlıya çok yakın olmamak kaydıyla.

Bir Rönesans panayırının benim tarzım olmadığı doğruydu. Juliana'nın şu anda sahnede açılış şarkısına başlayan şarkıcıya olan aşkı olmasaydı, bir üç yüz yıl daha katılmadan yaşardım. Gerçek şu ki, ben doğduktan sonraki bir ya da iki yüzyıl fantastik değildi. Genel hijyen eksikliği yeterince felaketti, su tesisatı, ilaç ve iyi bir terzi eksikliğinden bahsetmiyorum bile.

Yirminci yüzyıl çok daha gelişmişti ve yirmi birinci yüzyıl daha da iyiydi. Teknolojide ve ilerlemede istediğim hızda ilerleyen bir dünyayı seviyordum. Tüm birlikte, şu anda dünya üzerinde buradan başka olmak isteyeceğim bir yer yoktu.

Meşale ışığının yaldızladığı yüz ifadesi, dudakları Loreena'nın sözleriyle hafifçe kıpırdıyordu. Gözlerinde ve ağzında yumuşaklık, hiçbir gerginlik yoktu. Ve şaşırtıcı bir şekilde hâlâ başında duran o çiçek tacıyla tamamen büyülenmişim. Büyülenmişim.

Birkaç çift Loreena'nın söylemeye başladığı daha yumuşak bir balad eşliğinde koridorlarda dans etmek için ayağa kalktı, akıldan çıkmayan melodisi geceyi ruhani bir ambiyansla doldurdu.

"Cadı olmamasına şaşırdım," diye mırıldandım usulca.

Juliana'nın gözleri bana baktığında gülümseyerek kırıştı. "Böyle bir sese sahipken ben de aynı şeyi merak etmişimdir."

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Dans et benimle."

Elime baktı ve sonunda kendi elini benim elime koydu ve onu sahneye bakan seyircilerin arkasındaki gölgelere götürmeme izin verdi. Çekingendi ama tepkisiz değildi. Kollarıma girip onu kendime çekmeme izin verdiğinde, kendimi zaferimin tadını çıkaran kara şövalye gibi hissettim.

Nabızı boğazında çırpınıyor, havada ve onu göğsüme bastırdığım yerde göğsümde gümbürdüyordu. Bu kanımı kaynatan bir siren şarkısıydı ve dişlerimin aşağı inmesine engel olamadım. Onun kollarımda olması, bana yumuşak bir tatlılıkla bakması beni kalbimden vuruyordu.

Anı mahvetmek istemiyordum ama düşüncelerimi itiraf etme zorunluluğu çok fazlaydı. "Bunu şimdi konuşalım mı?"

Nedenlerimi bir kez bile sorgulamamıştı, bu da onları iyi anladığı anlamına geliyordu. İtiraz da etmemişti, bu da onun da aynı fikirde olduğu anlamına geliyordu. Ya da en azından ben bunu doğrulamak istiyordum.

"Yapmalı mıyız?" Sinirle yutkundü. "Bunu şimdi mi konuşalım?"

"Nerede benim cesur kızım?" Tınım alçak ve okşayıcıydı.

"Saklanıyorum," diye rahatça itiraf etti. Dikkati birkaç saniye boğazımda kaldı, sonra bakışlarını tekrar kaldırdı. "Şimdilik sadece rol yapamaz mıyız?"

"Bu bizim ilk randevumuzmuş gibi mi davranalım? Geçmişimiz yokmuş gibi? Birbirimizi incitmediğimizi ve ikimizin de yıllardır istediği şeyi reddetmediğimizi?"

Cevap vermedi, gri gözleri büyüdü, küçük elleri omzumda sıkılaştı. Başımı eğdim, yüzüm onunkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Dilini ağzıma almanın, kendi dilimi ağına sokmanın nasıl bir his olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Gözleri kapandı ama ben daha bitirmemiştim.

"Boşaldığında ve adımı haykırdığında sikimi sıkman için mi?" Dudaklarımı alnına bastırdım, kelimelerim fısıltıyla ve yumuşak bir şekilde dökülmeye devam ederken yakıcı bir saldırganlıkla. "Bütün gün boyunca seni yere itmek, dört ayağının üzerine binmek ve bir hayvan gibi becermek istemiyormuş gibi mi davranmalıyım? Böylece benim için yaratılmış tek kadının içinde olabilirim. Ta ki sen ikimizin de on iki uzun yıldır neyi özlediğimizi hatırlayana kadar."

"Dur." Gerildi ve bedenlerimiz birbirine değmeye kadar geri çekildi ama eli omzumda kaldı, diğer eli hâlâ benimkindeydi.

"Bana ne kaybettüğimizi söylemek zorunda değilsin," diye tersledi, gözleri fener ışığında havuz gibi parlıyordu. "Gayet iyi farkındayım."

"Öyle misin? Peki ya şu birlikte olduğun Erik?" "Onunla hiç yatmadım," tısladı. "Ve bu en azından on yıl önce."

Konu bu olduğunda zamanın hiçbir önemi yoktu. "Peki ya Carter? Ne olmuş ona?" Öfke damarlarımda dolaşıyordu. Onunla birlikte olduğu düşüncesi.

"Bu" -suçlulukla gözlerini kaçırdı- "bir hataydı."

"Haklısın, bu bir hataydı."

Gri gözleri benimkilerle buluştu, orada gözyaşlarının parıldadığına şüphe yoktu. "Ayrılmıştık," diye itiraz etti.

Öfkemi haykırmamak için çenelerimi sıktım ve kilitledim, kendi dişlerim alt dudağımın iç kısmını kesiyordu.

"Ayrıca," diye alay etti, anın tatlılığı artık çoktan gitmişti, "burada durup ayrıldığımızdan beri sayısız kadınla yatmamışsın gibi beni utandıracak mısın?"

Suçlayıcı bir şekilde bana baktı ama gözümü bile kırpmadım. Tek kelime bile etmedim. Olacaklardan çok korkuyordum.

ağzımdan çıktı. Damarlarımda sıvı öfke akarken bile bunu daha başlamadan mahvedemezdin.

"Ruben." Sorgularcasına, araştırırcasına baktı. Dans etmeyi bırakmıştık ama bir saniye bile kafamı çevirmedi. "Ciddi değilsin. Sen-? Yani, yapmadığını söylemiyorsun-?"

Sırtının alt kısmındaki elimi beline dolayarak onu bedenime çektim. Ağzı açık kaldı ve gözleri büyüdü, göğüsleri göğsüme bastırana kadar onu daha da yakınımaya çekmeme izin verdi.

"Bir daha asla yapamayacağın tek bir şey var," diye hırladım, öfkemi dizginlemeye çalışarak, "o da sadakatimi sorgulamak. Senden sonra kimse olmadı. Ve bir daha asla olmayacak. Hiç kimse."

Yüz ifadesi şoktan dehşete dönüştü. "Ama biz ayrılmıştık," diye fısıldadı, panik bakışlarına sızmıştı.

"Bu benim katılaşmış kalbim için hiç fark etmez. Ya da lanet olası ölümsüz ruhum için."

Bu sefer kollarımı itti ve ben de onu bıraktım. Ona söylediklerimi inkâr edercesine ya da belki de verdiği bazı kararlardan pişmanlık duyuyormuş gibi başını sallayarak gölgelerin arasından arka sıradaki banka doğru yürüdü.

Birkaç derin nefes alıp kendimi sakinleştirdikten sonra yanına gidip oturdum. Birkaç şarkı daha dinledik ama Loreena bitirmeden Jules bana doğru eğildi.

"Gitmeye hazırım."

"İşi bitene kadar beklemek istemiyor musun?"

Başını salladı, bana bakmayı reddetti, yüz ifadesi gergindi.

Lanet olsun. Onun için bütün geceyi mahvettim. Beklemeli ve bu konuyu yarın açmalıydım. Niyetim bu değildi.

"Lütfen," diye fısıldadı, hâlâ bakışlarımı kaçıırıyordu.

Lanet olsun. Ne yaptım ben?

Durdum ve onu bekledim, yakın yürüdüm ama çok yakın değil, sadece başkaları girdiğinde ona dokundum, böylece onu güvenli bir şekilde yoldan çekebildim.

Arabada sessizlik içinde yolculuk ettik. Yine. Ama bu sefer gergin bir heyecanla değil, üzgün bir pişmanlıkla. Evet, kısa bir süreliğine de olsa bir sevgili edindiği için onu cezalandırmak istiyordum, çünkü ondan beri bir kadının bana yakından dokunmasına izin vermemiştim.

Buna hakkı olan tek kadın oydu. Ve ona dokunmaya hakkı olan tek erkek bendim. Yine de, bir başkasının yatağına, bedenine girmesine izin vermişti ve kalbimde bıraktığı sivri şarapnel hala bükülmüyormuş ve beni kanatmıyormuş gibi davranamazdım.

Bu benim kendi hatamdı. Asil olmak, onun isteklerine itaat etmek ve ona gerçek eşim olduğunu söylemek istedim.

-ruh eşim, kan arkadaşım- onu daha da korkutur ve benden daha da uzağa kaçmasına neden olurdu.

İşte buradaydık, pişmanlık, üzüntü ve utançla ağırlaşmıştık... ve yakıcı, bedenimizi titreten bir özlemle. Bu karışım bizi ilerlemekten alıkoyan güçlü bir felç karışımıydı.

Bu yüzden daha önce harika günümüz sadece bir ilk randevuymuş gibi davranmak istemişti. O her zaman benden daha zekiydi. Ben de onu dinlemeli ve rol yapmalıydım.

Otele park ettim ve ikimizin de bavullarını taşıdım. Bu konuda bana hiç karşı çıkmadı, deri dizüstü bilgisayar çantasını kendisi taşıdı.

Otele giriş yaptıktan sonra asansörle beşinci kata çıktık, odalarımız tabii ki yan yanaydı. Kapısının kilidini açmasını ve çantasını benden almak için dönmesini bekledim.

"Özür dilerim," dedim ona açıkça. "Bugünün harika geçmesini istiyordum."

Hüzünlü bir kahkaha attı ve sonunda bana baktı, Tanrı aşkına . Rahatlama süzüldü içinden benim vücudum at

Hüznü hâlâ devam etse de gözlerinde yumuşaklık vardı.

"Harika bir gündü." Çiçekli tacını başından çıkardı, gülümseyerek kırmızı kamelyayı parmakladı. "Gerçekten, Ruben. Sen-" Duygusallaşan boğazını temizledi. "Harikaydın."

Sonra döndü ve kapıyı kapattı.

O anın acı-tatlılığından, yüzündeki acı dolu ifadeden ve gözlerindeki nezaketten kalbim acıdı. Ben hiç sevgili edinmemişken, o bir sevgili edindiği için kendini hırpalıyordu. İstedğim bu değildi. Tam olarak değil. Her ne kadar bir parçam onun pişmanlık duymasına ihtiyaç duysa da.

"İyi geceler, Juliana," diye fısıldadım kapalı kapıya, kendi ayrı süitime doğru yürümeye başlamadan önce.

Karanlıkta duş aldım, ışık olmadan mükemmel bir şekilde görebiliyordum, bu gece karanlığı tercih ettim. Sonra yatağıma uzandım ve tavana baktım.

Duş açıldı. Fayanslara vuran su damlacıklarını duyabiliyordum ama başka bir ses dikkatimi çekti ve kulaklarımı tırmaladı. Arada hıçkıra hıçkıra ağlayarak tuvalete öğürmesinin belirgin sesi. İlk defa kendi yüksek duyularıma lanet ettim, keşke onun yürek parçalayan hıçkırıklarını duvarlardan duymak ve hissetmek zorunda olmasaydım.

Yanıma döndüm ve gözlerimi kapattım, kendimi ona gitmemeye, onu teselli etmemeye zorladım. Vicdan azabıyla kıvranarak ağladığını duyduğumda içim parçalansa da, orada öylece uzandım, onun kederi çürük ruhuma karanlık bir merhem oldu. Üzerime yayılan serin, siyah bir kefen gibi, kaybettiklerimizin yasını tuttum. Sessizlik içinde. Ve tek başıma.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, tuvaletin sifonunu duyduğumda hafif bir rahatlama hissettim. Sonra çıplak ayaklarının banyoda ilerlediğini, tuvaletten duşa doğru birkaç adım attığını fark ettim. Suyun altında ağlamaya devam ederken birkaç saniyede bir çıkan hıçkırık sesi dışında sessizlik vardı. Vücudunu yıkadığını duyduğumda bile, küçük bir inilti ya da hıçkırık kaçıyordu, gözyaşları açıkça hala geliyordu.

Beni yataktan çıkmaya zorlamak ve yan odaya göndermekle tehdit eden ağır duyguyu yuttum. Bunun yerine sırtüstü yattım ve her sesi dinledim: musluğun kapanması, havlunun vücudunda gezinmesi, fırçanın kullanılıp banyo tezgâhına bırakılması, giysilerin teninde kayması, elektrik düğmesinin kapanması ve son olarak yatağa girmesi.

Duyduğum son ses, yastığına yerleşirken verdiği derin nefes oldu. Ancak o zaman rahatlamama izin verdim, hâlâ tavana, hiçbir şeye bakıyordum. Hemen yan odadaydı ama yine de milyonlarca kilometre uzaktaydı. Bundan önce yüzlerce gece yatakta tek başıma yatmış, onun hâlâ benim olmasını dilemiş, onunla bugünkü gibi bir gün geçirebileceğim zamanın özlemini çekmişim. Yeni bir başlangıç.

O haklıydı. Her şey harikaydı. Ama geçmişin hayaletleri yine de içeri sızmış, ikimize de musallat olmaya devam ediyordu. Ve bizi en başta ayıran en büyük meselenin üstesinden bile gelememiştik.

Ama artık geri dönüş yoktu. Gözlerimi kapatarak, yalnız kalbime atmaya devam etmesini söyledim, daha önce pek çok gece yaptığım gibi. Yakında yine bizim olacaktı. Olmak zorundaydı.

Sekizinci Bölüm

~JULES~

"İŞTE, BEN " RUBEN BAVULUMU ALDI VE kiralamanın arkasına.

Salem'e en yakın havaalanı olan Boston'a inmiştik ve Massachusetts Körfezi kıyısı boyunca kısa bir yolculuk yapacaktık. O bavulumu yüklemeyi önce ben bavulumdan bir hırka çıkarmıştım, çünkü burada sıcaklık ellilerin altında çok daha soğuktu.

Ruben bugün siyah chino pantolon ve krem rengi kablo örgülü bir kazak giymeyi tercih etmişti. Lanet olası bir Ralph Lauren reklamı gibi görünüyordu. İhtiyacı olan tek şey bir at, bir polo tokmağı ve vücudunun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılacak bir sis bulutuydu.

Kemerimi taktıktan sonra rahat hırkamı üzerime çektim ve kollarımı kavuşturdum. Ruben arabayı otoyola çekerken, "Otuz dakikalık yol mu?" diye sordum.

"Otuz ya da kırk. Salem'in dışındaki küçük havaalanından özel bir jetle Londra'ya gideceğiz."

"Özel jet mi? Declan'ın mı?"

Ruben gözlerini yoldan ayırmadı. "Benim."

Karşı çıktım. "Ne zamandan beri özel jet alıyorsun?"

Ve ne zamandan beri bir tane alabiliyordu? Yani, evet, Ruben zengindi, teknoloji ve uygulamalar alanındaki birçok yan işinden ve kendi vampir ininin yanı sıra New Orleans çevresindeki diğer birçok kulüp ve inin yatırımcısı olmasından dolayı oldukça zengindi. Koleksiyoncuların onun en eski ve en antika eserlerinden bazılarını satın almak için en yüksek doları ödediği nadir kitap dükkanından bahsetmiyorum bile.

"İşlerin bu kadar iyi gittiğini fark etmemiştim."

"Evet, son birkaç yıldır işime çok odaklanmış durumdayım."

Sanırım öyleydi. "Ben de işime odaklanmıştım ama Kazan özel jet parası getirmiyor."

Gülümsedi. "Farklı işler farklı türde servet biriktirir."

"Peki ne biriktiriyorum? Müdavimler ve tarifler?"

"Arkadaşlar ve Aile. Bu yatırım getiriyor daha fazla özel jetlerden daha fazla mutluluk."

Önündeki yola bakarken biraz kederli görünüyordu. "Kız kardeşlerim başarılı olduğumuzu duyunca çok sevindiler. Houston'da, bu arada. Bu sabah onlara iyi haberi mesajla bildirdim."

"Onlara söyle, iyi cadı büyülerini bize doğru getirmeye devam etsinler. Houston kolay bir turdu."

"Yapacağım," diye gülümseyerek kabul ettim, ama o ileriye odaklanmıştı.

Pencereye doğru döndüm ve Salem'e giden manzaralı yolda ilerlerken evlerin ve ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolan uzaktaki körfeze baktım. Elbette haklıydı. Sadece kız kardeşlerimin ve onların sevgililerinin değil, aynı zamanda Cauldron çalışanlarının da katıldığı Pazar yemeklerini düşündüm. Biz bir aileydik.

Ruben'i hiç davet etmemiştim ama hoşuna gideceğini bildiğim kocaman bir yemeğin masasında otururken sık sık ne yaptığını merak ederdim. New Orleans'ta hiç ailesi yoktu. Vampir kardeşleri ve Devraj vardı.

Kasabaya taşındığından beri ve anladığım kadarıyla, artık onun evinde bir erkek oyun gecesi vardı. Yine de, platonik bir arkadaş olarak bile olsa onu davet etmiş olmayı dilerdim.

Ha! Ne şaka ama. Bu yüzden hiç yapmadım ve bunu biliyordum. İlişkimizde asla platonik bir şey olmayacaktı, özellikle de dün geceden sonra.

Hâlâ manzaraya bakarken, dünü hatırlayınca dudağımı ısırdım. Ruben'le birlikte olmanın muhteşem mutluluğu sanki hiç ayrılmamışız gibi geri gelmişti. O kadar muhteşemdi ki hiç bitmesini istememiştim. Geçmiş ilişkimizin musallat olan hayaletleriyle, tüm pişmanlıklarla ve yanlışlarla yüzleşerek tüm günü mahvetmeyi kesinlikle istememiştim. Ama Ruben istemişti. Bir süre daha her şey mükemmelmış gibi davranmak istemiştim. O istemedi. Ve böylece o cehennem kabusu gerçek aramızdan dökülmeye başladı.

Hiç başka bir sevgili edinmemiş miydi? On iki yıldır mı?! Bu akıl almaz bir şeydi. En azından bir vampir için. Onlar şehvet düşkünü ve seks düşkünü olarak ün salmışlardı. Efsane ve söylencelere göre, aynı anda sevişmeden kan içmeyenleri bile vardı.

Vampirler. Kanları sıcak, iştahları daha da sıcaktı.

Yine de Ruben onca zaman kendini mahrum bırakmıştı. Ben yapmadım. Ona bunun sadece bir kez olduğunu söylemenin bir faydası olmayacağından şüpheliyim. Ya da sonrasında kusup banyoda ağladığımı.

Carter'la gerçekten denemiştim ve Ruben'e onunla seks yapmanın içgüdüsel olarak ne kadar itici olduğunu söylememiştim. Bunun onun becerileriyle hiçbir ilgisi yoktu, zihnim panik içindeyken, bedenimi bu deneyimden zevk almaya zorlamaya çalışırken boşalmam mümkün olamazdı. Bir yandan da acele edip işini bitirmesini bekliyordum ki banyoya kaçabileyim.

Hatta Carter'la üç hafta daha kaldım, kendimi aşık etmeye çalıştım ama onunla seks yapmaktan vebadan kaçır gibi kaçındım. Bunun faydasız olduğunu anladığımda

Kalbim ve beynim yerinde değildi, işime odaklanmıştım. Tıpkı Ruben gibi.

Ona baktım, gördüğüm manzara karşısında içimde o tanıdık erime hissi birikti. Bu adam güzelliğın de ötesindeydi. Bunu hep biliyordum ama çok uzun zamandır onu şu anda olduğu gibi özlememe izin vermemiştim. Dün geceyi kısa kesmişim, söylediğı ya da yaptığı herhangi bir şey için değil, bir zamanlar istediğim gibi onu hayatımda görememenin ve onun anısından kurtulmak için başka biriyle yatmış olmanın verdiği keder yüzünden. Bu bir suçtu, temizleyemediğim bir günahtı, bu yüzden yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Araba aniden sarsılıp titrediğinde, gösterge paneli yanıp sönmeye başladığında özür dilemek için kendimi zorluyordum. Ruben kolunu konsola uzatmış, emniyet kemeri takmış olmama rağmen bir avucunu karnıma bastırmıştı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Yolun kenarına çekerken kaşlarını çattı. "Emin değilim."

Durur durmaz araba durmuş. Çalıştırmaya çalışmış ama çalışmamış.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Bu hiç iyi değil."

"Sence ne olabilir?" Araç sorunları konusunda iyi değildim.

"Alternatör sorunları veya arızalı kontak anahtarı veya sensörler olabilir. Hiçbiri iyi değil." Arkamıza baktı. Yol çoğunlukla boştu ve yakınlarda hiçbir bina yoktu. Sonra telefonundan bir şeyler aradı.

"Kiralama şirketini mi arıyorsun?"

"Merhaba, evet." demeden hemen önce başını salladı. Ben Ruben Dubois. Kiraladığınız araç ıssız bir yerde bozuldu. Alternatör ya da arızalı sensörler gibi bir şey olmalı, ama emin olmak için bir tamirciye ihtiyacınız olacak." Bir duraklama oldu, sonra dinlerken bana baktı. Sonunda, "Sorun değil, ama çabuk ol." dedi. Sonra da telefonu kapattı.

"Eee?" Ben sordum.

"Sabah ilk iş olarak yeni bir araba getirecekler ve şu anda bir çekici gönderiyorlar."

"Bekle. Şimdi başka bir araba alamaz mıyız?"

"Tek bir araba bile kalmadı." Pahalı saatini kontrol etti. Marka isimlerini hiç bilmiyordum ama pahalı olduklarını biliyordum. "Saat beşi geçiyor. Birkaç mil geride bir pansiyonun önünden geçtik. Arabayı nereye teslim edeceklerini mesajla bildiririm."

"Ama... cidden mi? Öylece mahsur mu kaldık?"

Sonunda bana döndü. "Ben buradayım, Juliana. Seni koruyacağım."

Bunu söyleme şekli ve gözlerindeki hınzır parıltı beni ürpertti.

"Bu konuda endişeli değilim ama Declan'ın meclisi bu gece bizi bekliyor."

Ruben doğaüstü bir hızla mesaj yazmaya başladı, parmakları o kadar hızlı uçuyordu ki sinir bozucuydu. Ve ben lanet bir cadıydım.

"Sabah orada olacağımızı biliyor artık." "Bizi oraya sen götürebilirsin," diye önerdim.

"Kesinlikle." Kolunu kafalığının arkasına doğru uzattı ve ilahi mükemmelliğiyle beni sıkıştırdı. "Ama sen ve kollarımdaki bavullarla bir vampir olarak iz sürmek zor olurdu. Ben iyiyim sevgilim, ama o kadar iyi olduğumdan emin değilim." Kaynayan bakışları bana yine erimiş hisler veriyordu.

Boğazımı temizleyerek pencereden körfezdeki suya baktım, artık alacakaranlıkta koyu bir çarşaftı. "Bu doğru."

"Ve hiçbir insanın bizi tespit etmesini istemeyiz. Ayrıca, seninle bu kadar uzun süre iz sürmenin tavsiye edileceğinden emin değilim. Bu kafa karıştırıcı."

"Hatırlıyorum," dedim ona, sonra bir gülümsemeyi ısırarak geri çektim.

"Şehir Parkı'ndaki o günü mü kastediyorsun? Seni rahatsız etmediğini söylemiştin."

"Ruben, kendini kötü hissetmemen için sana tamamen yalan söylüyordum."

Yüzünde şaşkınlık ve korku vardı.

Güldüm. "Beni evinden NOMA'ya kadar takip ettin. Ve daha önce hiç bir vampir beni taşımamıştı."

"Ve asla da olmayacak," diye kesin bir dille ifade etti.

Sahiplenici ses tonunu duymazdan gelerek ekledim: "Her neyse, duygularını incitmek istemedim. Ve randevu iyi geçti, değil mi?"

Safir gözleri metalik bir kenarla parlıyordu. "Çok güzeldi." Daha yakına eğildi, parmak uçları başımın tepesine değdi. İster bir okşama ister bir kaza olsun, zar zor dokunuşunu iliklerime kadar hissettim. "Klimt'in Öpücük tablosunu ilk gördüğünde yüzünün aldığı şekli izlemek hâlâ en çok değer verdiğim anılardan biri."

Boğazımdaki yumruyu zorlukla yutarak usulca itiraf ettim: "O da benimkilerden biriydi."

Metalik bakışları yüzümde gezindi, ağzıma düştü ve orada çok uzun süre kaldı. Tepki olarak nabzım hızlandı. Gözlerimi kaçırdım, aniden yoğunlaşan havayla baş edemiyordum, ağzımdaki o günahkâr ağzın ve diğer yerlerin dokunsal anılarıyla ağırlaşmıştı.

Dışarı çıktım ve yolcu tarafına yaslandım, kollarımı kavuşturup serin havayı seyrederek suya baktım. Ruben bir dakika sonra bana katıldı ama birlikte sessizce bekledik.

Neyse ki uzun süre beklememiz gerekmedi. Bir çekici kamyon kornasına hafifçe dokunarak hızla yanaştı. Yıpranmış tenli ve güler yüzlü iri bir adam aracın arkasında bize katılırken el salladı.

"Merhaba. Adım Pete," dedi kurtarıcımız. "Arabayı bağlayayım, sonra sizi gitmek istediğiniz yere götüreceğim."

"Birkaç mil ötedeki pansiyona ne dersin?" diye sordu Ruben.

"Oh, evet. Willow Plajı. Söğütler tarafından işletiliyor." Kıkırdadı. "Anladın mı?"

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. Ruben bana bir bakış attı.

"Evet, arabanı halleder halletmez seni oraya götürebilirim."

"Kiralık araba," diye düzeltti Ruben.

Gözlerimi devirmiştim. Araba züppesi. Vampirlerin arabalarla olan maçoluklarının sebebi neydi?

Daha fazla uzatmadan, valizlerimizi kamyonun koltuğunun arkasındaki boşluğa taşıdık ve yatak ve kahvaltıya geri dönmek için tırmandık.

Pete bize teyzesinin turta dükkânından bahsetti ve bunu mutlaka deneyimlememiz gerektiğini söyledi. Ne yazık ki safra kesesi ameliyatı nedeniyle dükkân kapalıydı. Sonra bize oğlu Ethan'ın bu okul yılında o kadar çok ceza aldığını anlattı ki, en sonunda geçen hafta TikTok challenge yaparken kafeterya masasının üzerinde dans ettiği için okuldan atıldı. Bize romatoid artritinden ve karısının sırt ameliyatı olması gerektiğinden bahsettiğinde, körfez kenarındaki pansiyona doğru uzun yola çıkıyorduk.

Biz kamyonundan indikten sonra Ruben bavullarımızı kabinin arkasından çıkardı. "Senin için bir şeyim var, Pete. Hastalıklarına iyi gelecektir."

Ruben el çantasının cebini açtı ve kehribar rengi bir cam şişe çıkardı.

Pete, Ruben'in ona uzattığı şişeye baktı. "CBD yağını ve bunun gibi şeyleri denedik. Hiçbiri işe yaramadı."

"Bu seferki özel. Bana güvenmeniz gerekiyor. Sen ve karın bir hafta boyunca birer bardak çaya ikişer damla damlatın, kendinizi hiç olmadığınız kadar iyi hissedeceksiniz."

"Siz iki ilaç mümessili misiniz?" Pete'in kaşları gür saç çizgisine doğru kalktı.

Tam "hayır" diyecektim ki Ruben araya girdi, "Gerçekten. Yepyeni bir ilacın ortak sahipleriyiz. FDA onaylı. Sadece ağrıyı kesmekle kalmayacak, aynı zamanda kemiğin bozulmasından kaynaklanan ağrıya neden olan parçalanmış hücreleri de yenileyecek. Artritimize ve eşinizin sırt problemlerine iyi geleceğinden eminim."

"Vay canına." Elinde ne tuttuğunu bilmeden göze çarpmayan şişeye bakarak başını kaşıdı. "Çok teşekkür ederim Bay Dubois."

"Benim için zevkti." Ruben elini sıktı, sonra bavullarımızı kaldırdı ve yanımda kapıya doğru yürüdü.

Pete daha sonra arkamızdaki, iki katlı, etrafı sundurmayla çevrili, plaj tarzı büyük eve baktı. "Görünüşe göre Willows hippie atölyelerinden birini düzenliyor."

Evin körfez tarafında bir sürü ses duyabiliyorduk. Merdivenlerdeki bir tabelada şöyle yazıyordu: Bağlantı ve Ruhsal Gelişim Hafta Sonuna Hoş Geldiniz.

"İkinize de iyi şanslar." Pete el salladı ve çekicinin yanına döndü.

Tabelaya kaşlarımı çatarak baktım ama sonra Ruben'e döndüm ve dizüstü bilgisayar çantamı yukarı kaldırdım. "Ruben," diye tısladım büyük ön kapıdan geçerken, "ona toksinini verdin mi?"

Omuz silkti. "Buna ihtiyaçları vardı. Bu sadece onu ve karısını acıdan kurtarmakla kalmayacak, hayatlarını bir ya da iki on yıl uzatacak."

Buna inanamadım. "Toksin şişelerini yanında mı taşıyorsun?"

Ben kapıyı açarken o kapıda durdu.

"İhtiyacın olabilir Juliana ve benim ısırmamı istemediğini biliyorum. Toksini her ihtimale karşı topladım."

İki şey beni oldukça etkiledi. Birincisi, ileride bir tehlike olabileceğini öngörmüştü ve bunu tartışmamız gerekiyordu, özellikle de ciddi bir yarayı iyileştirmeme yardımcı olması için vampir toksinine ihtiyacım olabileceğini düşünüyorsa. İkincisi, kendi zehrini toplamayı akıl etmişti, böylece beni ısırmadan iyileştirici özelliklerini bana verebilecekti, çünkü bu geçmişimizde bariz bir anlaşmazlık noktası olmuştu.

Ne söyleyeceğimi ya da düşüneceğimi bilemedim. Onun için tuttuğum açık kapıdan geçip yanımdan geçerken Ruben'e baktım.

"Gel hayatım." Bana her zaman dizlerimin bağıını çözen o kibirli, orantısız gülümsemesini takındı. "Bu gece için bir oda ve yatağımızı bulalım."

Hâlâ keşfettiklerimi sindirmeye çalışırken onu, üzerinde antika bir tüy kalem ve mürekkep kabı bulunan bir podyumdan daha fazlası olan ön büroya kadar takip ettim. Oda denizcilikle ilgili ve biraz kalabalık bir dekora sahipti. Bir duvara deniz kabukları ve denizyıldızlarından yapılmış çelenkler asılmıştı, bir başka duvarda ise mavi ve yeşil camdan balıkçı şamandıraları iple birbirine bağlanmıştı. Farklı boyutlarda deniz fenerlerinden oluşan bir koleksiyon uzun bir sehpa boyunca istiflenmişti ve çift kapıdan görebildiğim arka güverteden en az dört deniz camı çanı sarkıyordu.

"Merhaba! Size yardımcı olabilir miyim?" Ruben kadar uzun boylu, yuvarlak yüzlü bir adam sallanan bir kapıdan çıkarak resmi, antika podyuma çıktı.

"Kiralık arabamız bozuldu," dedi Ruben, "sabah başka bir araba teslim edilecek. Bu gece müsait bir odanız olduğunu umuyorduk."

"Ah." Kaşları endişeyle aşağı indi. "Sanırım hepimiz doluyuz, ama emin olmak için bir kontrol edeyim."

Tam o sırada ahşap merdivenden bir adam ve kadın indi; adam mayo giymiş, kadın ise kısa bir örtü giymişti. Massachusetts'te Kasım ayıydı. Körfezde yüzmelerine imkân yoktu.

"Yüzmek için biraz soğuk değil mi?" Çift açık lobiden geçip çift kapıdan arka verandaya geçerken sordum.

Yuvarlak yüzlü adam kıkırdadı. "Öyle." Sağ taraftaki şövalenin üzerinde duran bir tabelayı işaret etti. "Atölyemiz tüm hızıyla devam ediyor ve Brown'lar arka çimenlikteki bir sonraki oturumumuza doğru ilerliyor." Kaşlarını çatarak podyumun yanındaki bölmeye baktı. "Rezervasyonlarla genelde Bayan Willow ilgilenir ama bir sonraki oturumu o yönetecek. Defteri kontrol edip boş yerimiz olup olmadığına bakacağım."

Bir kitap mı vardı? Evet, vardı. İncil boyutunda bir tane. Bugünlerde kim dijital misafir kayıt defteri kullanmıyor ki? Görünüşe göre Willows.

Bay Willow karısının titizliği hakkında gevezelik ederken Ruben dirseğiyle beni dürttü ve çenesini podyumun yanındaki şövalenin üzerinde duran tabelaya doğru eğdi.

Baktım. Sonra nefesim kesildi.

En İyi Haliyle Tantrik Seks: Ruhsal Büyüme ile Sevmeyi Öğrenin. Ve tabelanın altında madde madde sıralanmış bir liste vardı: çoklu orgazmlara giden yolda meditasyon yapın, erotik yoga yoluyla tensel merkezinizi bulun ve partnerinizi cinsel düzlemimize davet edin.

Donup kaldım. Kelimenin tam anlamıyla, Ruben'e dönmeden önce en az beş saniye boyunca nefes almayı bıraktım. Mavi gözlerinde ve hınzır gülümsemesinde şeytandan başka bir şey yoktu.

"İşte geldik. Aslında bir tane kaldı. Müdavimlerimiz Harvey'lerin iptal etmek zorunda kaldığını unutmuşum. Ne yazık. Bill Boston'da sertifikalı bir yoga eğitmeni ve yarınki seansı yönetecekti ama kocasının hastanede nöbetçi olması gerekti. Neyse ki Mira onun yerini doldurmayı kabul etti. Kendisi aslında Cirque de Soleil'de akrobat."

Bay Willow, Harvey'ler ya da akrobat Mira hakkında bilmeme gerek olmayan bilgiler kusarken, aklım diyalogunun belirli bir bölümüne takılmıştı.

"Bir oda mı?" Mırıldandım.

"Oh, evet. Haftalardır rezervasyonumuz var. Bu hafta sonu yarı yıllık Ömür Boyu Aşıklar İnzivamız var." İkimize de gülümsedi. "İsterseniz bu akşamki seansa katılabilirsiniz."

Neredeyse dilimi yutacaktım.

Ruben rahatça bana döndü ve bir elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Ne düşünüyorsun sevgilim? Cinsel düzlemlerde küçük bir bağlantı?"

İrkildim. Bu fikirden iğrendiğim için değil, ama biraz fazla cazip olduğu için. Bu

Cinsel uçaklarda bağlantı kurmak için çok erken! Mükemmel bir randevuyu dün gece sert bir kavgayla bitirmiştik.

Ancak Ruben bugün müthiş bir ruh hali içindeydi. Kendinden ve içinde bulunduğumuz durumdan keyif alıyor gibiydi. Bay Willow konuşmasını sürdürürken, içimden ölmek üzere farkında olmadan ona ters ters baktım.

"Rose Room, körfez daha büyük süitlerimizden biridir. Çok güzel."

Tanrıya şükür! Büyük bir süit. Yayılmak için alan. Ona kredi kartımı uzattım. "Bende var," dedim Ruben'e, tamamen ödemeye çalışmasını bekleyerek. "İş hesabıma yatırabilirim."

Bay Willow kart okuyucuyla uğraşırken, "Nasıl isterseniz," diye cevap verdi. Görünüşe göre bu, Bayan Willow'un düzenli olarak uğraştığı başka bir şeydi.

"Buyurun," dedi, sonunda makbuzumu uzattı ve bize gülümsedi.

"Oda anahtarı sende mi?" O kısmı unutmuş gibi görüldüğü için sordum.

"Ah! Elbette." Kıkırdadı ve dönüp çapa şeklindeki bir dolabı açtı. Boş bir sıranın üzerinden kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış rustik görünümlü bir anahtar çıkardı. "Merdivenlerden yukarı çıkıp sağa dönerseniz, soldaki son odanız olacak. Yemek salonumuz saat altıda açılıyor. Yani yaklaşık" -saatine baktı- "bir saat sonra. Geniş bir menümüz yok ama şefimiz mükemmeldir. Herhangi bir tercihiniz veya gıda alerjiniz varsa yemek salonuna geldiğinizde bize bildirin."

İki uzun dikdörtgen masanın bulunduğu küçük yemek salonunu açık kemerden endişeyle izliyordum. Ortak yemek. Sıradan bir restoranda sıradan bir günde bu benim için bir kabus olurdu. Ama burada, Tantrik inziva seks çiftleri ve Ruben'le bir araya geldiğimizde, daha mezelerimizi bitirmeden panik atak geçirmekten korkuyordum.

"Oda servisiniz var mı?" diye sordu Ruben, beni izlerken yüz ifadesi ciddileşmişti.

"Evet, elbette," diye cevap verdi Bay Willow memnuniyetle. "Yalnız kalmak isterseniz, hiç sorun değil." Göz kırptı. "Misafirlerimizin mümkün olduğunca rahat etmesini istiyoruz. Eğer arzu ettiğiniz mahremiyetse, size bunu sağlayacağız. İsterseniz herhangi bir seansta bize katılabileceğinizi bilin." Bakışlarını Ruben'e çevirdi. "Cinsel uçak seansı akşam yemeğinden sonra saat dokuzda başlıyor."

Bize arsızca gülümsediğinde, kiralık araba arızamızın Tantrik Seks İnzivası'nı çökertmek için bir hile olduğunu düşünüp düşünmediğinden emin değildim.

"Teşekkür ederim Bay Willow." Arkamı döndüm ve Ruben ve onun uzun adımları peşimden gelirken hızla uzaklaştım.

"Gerçek dışı," diye mırıldandım.

"Nedenmiş o?" İkinci katın sahanlığına çıktığımızda Ruben sordu. "Dünyada hem ruhsal hem de cinsel olarak bağ kurmak isteyen çiftler var, öyle mi?"

"Arka bahçede özel faaliyetlerde bulundukları belli olan çiftler var. Ve Bay Willow'un şey... her ne düşünüyorsa." Adımlarımı hızlandırdım, telaşlıydım ve hiçbir anlam ifade etmiyordum. "Oda servisini sorduğunuz için de teşekkür ederim."

"Willows'un ünlü konuklarıyla sosyalleşme fikrinin pek cazip gelmediğini görebiliyorum."

"Eminim çok iyi insanlardır," diye açıkladım, "ama ben sadece..."

"Evet, biliyorum."

Tabii ki biliyordu. İçine kapanık biri olduğum Ruben için yeni bir şey değildi. Kız kardeşlerimle, ailemle ve arkadaşlarımla sosyalleşmekten keyif alırdım ama yabancılardan oluşan büyük kalabalıklar, özellikle de masada cinsel deneyimlerini paylaşabilecek bu tür bir kalabalık, kaygımı endişe verici bir düzeye çıkarırdı.

Anahtarı, üzerinde Gül Odası yazan oval altın levhalı son yatak odasının kapısına soktum ve kapıyı açtım. Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü

Yatak odasının kapısından içeri girene kadar, yatak ve kahvaltı ile otel arasındaki büyük farkları (şafakta seks deneyimlerinin yanı sıra) bile fark etmemiştim.

Sadece bir yatak. Gül rengine, sayvanlı bir kraliçe yataktı.

Yanımdaki Ruben'e baktım, o da büyük bir keyifle odayı seyrediyordu.

"Bunu sen mi planladın?" Ben suçladım.

Gülümsemesi hınzır çizgiler halinde kıvrıldı. "Evet. Kiralık arabamızın bozulmasını ve iki yılda bir düzenlenen Tantrik Seks atölyesinin yapıldığı bu küçük yatak ve kahvaltıda uyumamızı planladım ve seni bilerek rahatsız edecektim."

Peki, tamam. Bu bana karşı bir komplo değildi. Kaderin kendisi oynamıyorsa tabii. Sanki bu garip durumun tek sorumlusu oymuş gibi Ruben'e ters ters bakmaya devam ettim.

"Bana istediğin kadar buz kraliçesi bakışı atabilirsin. Ama unutuyorsun sevgilim, ne kadar ateşli olduğumu biliyorum."

"Kes şunu," diye uyardım.

"Ne? Seninle flört etmek mi? Asla."

Bıkkınlık içinde, çekyat umuduyla odanın içinde biraz daha ilerledim. Ne de olsa bir süitti. Ama bunun tek anlamı, yatağa ek olarak şöminenin yanında iki kulüp sandalyesi ve kitap raflarının yanındaki en uzak duvar boyunca kırmızı kadife bir şezlong olduğuydu. Antika olduğu belli olan bu koltuk dar ve rahatsız görünüyordu.

"Bu konuda uyumayacağım," dedi Ruben. "Sen sığmazsın. Ben orada uyuyacağım."

Ruben boğazından sert, eğlenen bir ses çıkardı. "Git üzerine uzan. Ne kadar rahat olduğumu görelim."

Meydan okumaya karşı çenemi kaldırarak yanına gittim. "Tamam." Başımı büktüğüm koluma yaslayarak yan tarafıma uzandım. Şezlong öne doğru eğimliydi, bu yüzden otomatik olarak karnıma doğru yuvarlandım. Boştaki elimle kendimi yakaladım. Sonra

Burada uyursam bütün gece yuvarlanmamak için mücadele edeceğimi fark ettim.

Ruben orada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendini beğenmiş ve üstün bir ifadeyle bakıyordu.

Hırlayarak oturma pozisyonuna geçtim. "Seninle yatmayacağım Ruben."

"Eğer seksten bahsediyorsanız, evet, biliyorum. Henüz değil. Ama yetişkin olabiliriz ve aynı yatakta uyuyabiliriz."

Henüz değil yorumunu görmezden gelerek ekledim, "Eğer yaparsak, o zaman ellerini kendine saklamak zorundasın. Dokunmak yok."

Sırıtarak bana ellerini gösterdi -güzel ve uzun parmaklı- sonra onları arkasında birleştirdi. "Benim için sorun olmaz ama senin için olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Hatırladığım kadarıyla, buz gibi ayak parmakların her zaman yatağın benim tarafımda."

"Ayak parmaklarımın üşümesine engel olamıyorum. Ellerimde ve ayaklarımda kan dolaşımı zayıf. Bunu biliyorsun."

"Ediyorum. Ve şikayet eden ben değilim." Bana doğru üç adım atarak tepeme çıktı, elleri hâlâ masumca arkasında kenetlenmişti. "Eğer ceset gibi, buz gibi ayak parmaklarını bütün gece üzerimde gezdirmek istiyorsan, memnuniyetle buna katlanırım."

"Benimle dalga geçmeyi bırak, Ruben." "Neden? Bu çok eğlenceli."

Ona baktım, tekrar oynadığımız düşüncesiyle heyecanlandım.

"Sekse atlayamayız." Kendimi çok net ifade ettim. Henüz öpüşmemiş ya da "zor konuşmayı" yapmamıştık bile. Seks acele etmek istemiyordum. Sebepler ondan çok benimle ilgiliydi.

"Kim atlıyor? Sadece yatağımızı paylaşacağız. İnsanlar seks yapmadan da bunu her zaman yapıyorlar."

Öfkelendiğim nesne, uzaktaki duvara karşı çökmüş, rahat ve davetkâr görünüyordu; öğleden sonra ışığı altın örtüde turuncu bir ton bırakıyordu ve

göl Gossamer şekillendirme a özel mesken
için O örtülerin altında uyumaya karar veren
her kimse.

"Tam olarak neden korkuyorsun?" Ruben sordu, sesi artık ciddi idi. "Benden mi?"

"Hayır." Başımı salladım ve ona baktım.

Ben.

"Ben duş alacağım, sonra yemek siparişi verebiliriz." Kıyafetlerimi almak için etraftan dolaştım ve banyoya kaçtım, ilişkimizi ilk kez bitiren en büyük korkumu itiraf etmeye hazır değildim. Artık beni kontrol etmeyen bir korku, ama yine de kovamadığımız tüm o eski hayaletler gibi varlığını sürdürüyordu.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

~RUBEN~

İŞKENCEYE KARŞI DAYANIKLILIK KAZANDIĞIMI DÜŞÜNÜŞTÜM.

Ama bu gece odamızın küçük banyosunda Jules'un duşunu dinlemek sınırlarımı zorluyordu. Artan vampir duyularımla, ellerinin vücudunda her kayışını, küt parmak uçlarıyla saçlarını her fırçalayışını, ılık suyun altında rahatlarırken her hafif nefes alışını duyuyordum.

Bunları duydukça hayal etmek, orada onunla birlikte olduğumu, saçlarını kendi ellerimle yıkadığımı, ellerimi yemyeşil, ipeksi kıvrımlarının üzerinde kaydırıldığımı, parmaklarımı vücudunun girişini bulana ve derinlemesine okşayana kadar yarığı boyunca kaydırıldığımı hayal etmenin yanından bile geçmiyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım tam o sırada kapı hafifçe çalındı. "Şükürler olsun."

Oda servisi. Kafamı meşgul edecek başka bir şey. Jules'un en çok seveceğini bildiğim şeyi sipariş etmiş, kendim için az pişmiş bir antrikot seçmişim. Bugünden sonra aç olacağını düşündüm. En son doğru dürüst bir yemek yediğinde Houston havaalanında kahvaltı etmişti. Uçağımızda yemek servisi olmayacağını bildiğim için ısrar etmişim.

Pilotuma bizi Houston'dan aldırmadığım için kendime kızıyordum. Clarissa'nın adamlarından bazılarına arabamı New Orleans'a geri götürmeleri için para vermiştim. Houston'a giderken Jules'la yalnız kalmak istemiştim, bu yüzden adamlarımı Salem'e getirmek için jetimden ayrılmıştım. Mümkün olduğunca çok özel zaman geçirmeye çalışıyordum.

Kapıyı açtığımda üzerinde minik papatyalar olan kabarık bir elbise giymiş şişman bir kadınla karşılaştım. Gümüş kubbeli bir servis tepsi ve kolunun altına sıkıştırılmış bir şişe kırmızı şarap taşıyordu.

"İki kişilik akşam yemeği, Bay Dubois." Neşeyle gülümsedi, kıvrık saçları çılgınca omuzlarına dökülüyordu. "Bayan Willow hizmetinizde."

"Teşekkür ederim. Şunu alayım." Hemen tepsiyi aldım. "Çok hızlıydı."

Şarap şişesini yatağın yanındaki sehpa koyduktan sonra kapıya doğru yürüdü. Ben ağır tepsiyi şöminenin yanındaki sandalyelerin arasındaki küçük masaya koyarken o iki elini cömert kalçalarına dayamış, kapının hemen önünde duruyordu. Jules duş almaya gittiğinde yaktığım şöminenin ızgarasında sıcacık bir alev çıtırdıyordu.

"Şef Broque yemeklerinin soğumasını sevmez. Bifteğinizi az pişmiş sipariş ettiğiniz için aceleyle buraya getirmemi istedi." Jules'u arar gibi etrafına bakındı.

Bir yüzlük çıkardım ve ona uzattım. "Lütfen bunu oda için kullandığınız kredi kartına yatırmak yerine yemek için alın."

İçeri girdiğinden daha parlak bir gülümsemeyle baktı. "Şef Broque iyidir ama o kadar da iyi değildir. Paranızın üstünü getireyim."

"Hayır, sorun değil. Willow Beach'e bahşiş ya da bağış olarak saklayın."

"Teşekkür ederim Bay Dubois ve özür dilerim."

"Tam olarak ne için?" Ellerimi ceplerime soktum.

"Sen ve arkadaşının inziva için burada olmadığınızı biliyorum ve genellikle sadece inzivaya çekilenlere ömür boyu rezervasyon yaparız."

Aşıklar hafta sonları."

"Anlamıyorum Bayan Willow. Ne için özür diliyorsunuz?"

Kocasına çok benzeyen arsız bir sırıtışla bana göz kırptı. "Öğreneceksin. Kubbenin altında bir şişe açacağı var. İyi geceler." Sonra kapıyı arkasından kapattı.

Banyo kapısı açıldığında bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyordum.

Tanrım, lanet olsun.

Jules kısa kollu, altın rengi ipek bir pijama takımı giymişti ve üzerinde şort yerine pantolon vardı. Pijamaları seksi olmak için değildi. Sanırım başka bir erkek ona baksa, benim gördüğümü göremezdi. Kahretsin, şu anda başka bir erkek ona baksa, başparmaklarımla gözlerini oyardım.

Kendine gel lan.

Tavrımı mesafeli tutmak zorundaydım, yoksa çıldırmaya başlayacaktı. Yine de elimde olmadan her santimini yalayıp yutuyordum. Küçük, çıplak ayaklarından yuvarlak kalçalarına, serin ipeğin altında görünen sivri meme uçlarından köprücük kemiğinin narin kanatlarına, kızarmış, çıplak yüzünden nemli saçlarına kadar.

Çok savunmasız, tatlı ve lezzetli görünüyordu. Pişman olacağım bir şey yapmamak için bakışlarımı ayırmak zorunda kaldım. "Sekse atlama" konusunda kendini açıkça ifade etmişti. Asla atlama olmayacaktı. Yalama, emme, itme, vurma ve uzun kaygan kaymalar, evet. Ama atlamak yok.

"İstersen duş senin," dedi utangaç bir ifadeyle, kirli kıyafetlerini yatağın üzerindeki açık bavuluna götürürken.

"Neden önce yemek yemiyoruz? Soğumadan önce."

"Oh. Benim için mi sipariş verdin?"

"Evet."

Ne yemek istediğini bildiğimi varsaydığım için, bu kadar küçük bir konuda bile haddimi aştığım için beni azarlamasına hazırlandım.

Onun yerine fısıldadı, "Teşekkür ederim. Açlıktan ölüyorum."

Rahatlama göğsümdeki gerginliği gevşetti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ateşin yanındaki berjer koltuklarda bana katıldı. Gümüş kubbeyi servis tepsisinden kaldırdım. İki şarap kadehi, yemek tabaklarımızın ve gümüş takımlarımızın yanında düz bir şekilde duruyordu.

"Vay canına, çok lezzetli görünüyor." Koklarken burnu kırıştı.

"İstakoz ve istiridye kremalı sos ile tavada kızartılmış pisi balığını seveceğinizi düşündüm."

"İyi tahmin." Kucağına bez bir peçete yayarken gülümsedi ve tabağı ona uzattığımda aldı. "Cennet gibi kokuyor."

O da öyle. Hanımeli ve sümbül kokusunu içime çektim. Kokusunu hangi ürün kombinasyonundan elde ettiğinden emin değildim ama bu koku, alttan gelen baharat ve sıcaklıkla belirginleşiyordu.

Şarap şişesini açıp ikimize de birer kadeh doldururken, "Oldukça resmi olmayan bir akşam yemeği," diye gözlemledim. Kucağımda biftek ve kızarmış patates tabağımla oturdum ve çatal bıçak takımımı aldım.

"Bayıldım," dedi bir lokmanın etrafında, gözleri zevkten kısılmıştı.

"Yemekler mi yoksa gayriresmilik mi? Yoksa sıcak ateş mi?" Biftek bıçağım birinci sınıf et parçasını eritti, suyu kıpkırmızı oldu. Mükemmellik. "Ya da arkadaşlık?" Alay ettim.

Çırpılmış patatesinden bir ısırık aldı. "Yukarıdakilerin hepsi."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım, bu da dikkatini tekrar tabağına çevirmeden önce onu güldürdü.

"Yaşadığımız günden sonra gülümsediğini gördüğüme sevindim."

"O kadar da kötü değildi." Omuz silkti. "Pete'le tanışmak oldukça ilginçti."

"Bay Willow da çok eğlenceliydi." Birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yerken bir lokma etin daha tadını çıkardım.

"Size toksin şişesi hakkında soru sormak istiyordum."

Bunu bekliyordum ve bana ne sormak istediğini bilmiyormuş gibi davranmam için hiçbir neden yoktu. Onunla bu konuşmayı yapmak istiyordum ve şimdi bunun için yeterince iyi bir zamandı.

"Sadece ağır yaralı olmanız durumunda ihtiyaç duyacağınız toksini neden yanımda taşıdığımı bilmek istiyorsunuz."

"Evet." Istakoz ve midyeden bir ısırık alarak yemeye devam etti.

Pembe dili bir damla krema sosunu yalamak için dudağının üzerinde gezindiğinde uyarılmanın sarsıntısını görmezden .

"İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri'nden farklıdır."

"Nasıl yani?" diye sordu, sonunda tabağını bir kenara bırakıp şarap kadehini kaldırarak. Rahatladığında yaptığı gibi bacaklarını altına ve yana doğru kıvrıdı.

Göğüs kafesimin arkasında bir sıcaklık daha belirdi. Benim yanımda rahattı. Birlikte bu şekilde rahatlamayalı ve sohbet etmeyeli çok uzun olmuştu.

"Biraz tarih dersi dinlemenin sakıncası var mı?" diye sordum. "Tabii ki hayır. Tarihi sevdiğimi biliyorsun."

Gözlerini kırptırdı

hızla şarabını yudumlarken solgun yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

Evet, onun hakkında pek çok şey biliyordum ve bunun tersi de geçerliydi. O bağlantı ve aşinalık yerine geri dönüyorduk. Yorum yapmak yerine devam ettim. "Dört yüzlü yıllarda şimdiki İngiltere'yi istila eden Saksonlar, aslında yeni toprakları kendi türleri için fethetmeye niyetli acımasız vampirlerden oluşan bir meclisti. Aslında Saksonların meşhur bıçağı Seax, vampir dişi şeklini taklit etmek eğimli ve keskin bir uçla şekillendirilmişti."

"Gerçekten mi?" Öne doğru eğildi, gri gözlerinde ilgi parlıyordu. "İngiltere'deki covenlerin çok eski olduğunu biliyordum ama başka bir yerde ortaya çıktıklarını fark etmemiştim."

"İlk vampirler Almanya, Hollanda ve Danimarka kıyılarındaki Cermen kabilelerinde ortaya çıktı. Ancak kontrol edebilecekleri daha fazla toprak, kan konukçuları olarak sahip olacakları daha fazla insan istediler. Eminim o günlerde vampirlerin kan içerken kendilerini kontrol etmediklerinin farkındasınızdır. Kan taşıyıcıları genellikle vampir efendilerinin kollarında ölürdü."

"Karanlık çağların, ağırlıklı olarak vampirlerin serbestçe dolaşması nedeniyle bu şekilde adlandırıldığını biliyorum."

"Kesinlikle. Zamanla güçlü cadılar, büyücüler ve Sifonlardan oluşan loncalar kuruldu" - başımla onu işaret ettim- "güçleri vampirlerden daha üstündü. Vahşi olanları iyileştirenler onlardı. Ve sonra, nihayet, vampir derebeyleri uygarlaştı. Birçok vampir hükümdar atalarının davranışlarını kınadı. Avrupa klanları hizaya geldi. Bunu en son yapan İngiltere'nin Anglo-Sakson ataları olan covenlerdi."

Şarabından bir yudum daha alırken kaşları çatıldı. "Bunun benim tehlikede olabileceğimi düşünmenle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Bugüne kadar en büyük vampir nüfusu hala İngiltere'de yaşamaktadır. Vampirlerin ortaya çıktığı Almanya da dahil olmak üzere dünyanın her yerinden daha fazla. Ve Perry Baxter Londra'nın doğaüstü varlıklarını yönetiyor olsa da, Londra dışındaki her lonca bir vampir tarafından yönetiliyor."

Şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Clarissa babasının diğer loncaları devamıza çekmemize yardım edeceğini söyledi. Onun etkisinin cadı ve büyücü liderleri olan loncalar üzerinde olduğunu sanıyordum."

Loncalar, loncanın bulunduğu bölgedeki en güçlü doğaüstü varlık tarafından yönetildiğinden, bu kişi ya bir Sifon cadısı ya da büyücüsü ya da bir vampir olma eğilimindeydi. Yine de hepimizden daha güçlü bazı Grimler vardı, örneğin

Gareth Blackwater, Grims doğaüstü politikalardan uzak durmuş, katılımcı olmaksızın gözlemci olmayı tercih etmiştir.

"Londra dışındaki bölgelerde hiç Siphon yok mu?" diye sordu.

"Bir tane bile yok. Elimdeki bilgilere göre Sifonlar hoş karşılanmıyor ve zaten bir vampir tarafından yönetilen bir loncaya girdiklerinde hemen kovuluyorlar."

Sandalyeye geri yaslandı ve bakışlarını ateşe çevirdi. "Ve sen de bir Sifon'un gelip loncalarında kurtadamlara yer açmalarını söylemesinin şiddete yol açacağından korkuyorsun."

Onun tehlikede olduğu düşüncesi kanıma korku saldı ama işi şansa bırakmayacak ve atalarımın gelen kardeşlerimin nazik davranıp onu kollarını açarak karşılayacağını düşünecek değildim. Tıpkı ikinci komutanım Gabriel gibi ben de Anglo-Sakson vampirlerinin soyundan geliyordum. İstila etme, fethetme ve hükmetme dürtüsü çok derindi.

"Oraya gittiğimizde ne tür bir direnişle karşılaşacağımızdan emin değilim. Ama her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak istiyorum. Neyse ki Gabriel'in kardeşi Edmund Londra dışındaki en güçlü cadılar meclisinin ve en büyük doğaüstü loncanın lideri. Bu bizim tarafımızda." Ona itiraf edemiyordum çünkü korumam altında olsa bile Jules'un zarar görebileceğini kendime bile zar zor itiraf edebiliyordum. "İngiliz derebeylerinin hemen reddedebileceği üç şeyi bünyesinde barındırıyorsun."

"Ve ?"

"Sen bir yabancısın, bir Amerikalısın."

"Birinci vuruş." Gülümsedi ve şarabını yudumladı. "Sen bir Siphon'sun, onların gücü için bir tehditsin."

"Bunu anlıyorum. Peki ya üçüncüsü?"

Tereddüt ettim ama gerçeği saklayamadım. "Sen bir kadınsın."

Öfkeyle kızarmak yerine, gülerken başı geriye eğildi. Ve güldü. O kadar ki

Sonunda sakinleştğinde gözlerinde yaşlar vardı.

"Bana vampirlerin kadın düşmanı olduğunu mu söylüyorsun Ruben?" Son şarabını içerken yine kıkırdadı.

Gülümseyerek ona bir bardak daha doldurdum. "Hepsi değil. Ama bazıları.

Bunu eğlenceli bulmanıza sevindim."

"Bu kadar medeni olduğunu iddia eden bir ırk için, vampirlerin hala eski önyargılara bağlı kalması oldukça ironik. Bir kadının hükmedemeyeceği fikri gibi."

"Tekrar söylüyorum," diye vurguladım, "bütün vampirler buna inanmaz. Ben buna inanmıyorum." Ruh hali anında değişti. Damarlarımdaki kan sıcak bir şekilde akarken o sakinleşti. Belli ki ikimizden bahsediyordum. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Cevap vermedi ama yüzünde ciddi bir ifadeyle bakışlarımı tuttu.

"Bu bir retorik değildi," dedim ona. "Cevabınızı duymak isterim."

Zorla yutkunurken boğazı düğümlendi ve sonunda yumuşak bir sesle, "Biliyorum Ruben. Senin bilmediğini biliyorum."

O anın gerginliği uzuvlarımdan hafifledi. Sonra eklemek zorunda kaldım: "Ne yazık ki Declan ve Salem'deki klanı da aynı türden. Oraya gitmeden önce sizi uyarmak istedim, fazla anlayışlı olmayabilir."

Başını salladı. "Onunla başa çıkabilirim."

Sonra tekrar sessizliğe gömüldük, bu yüzden penceremizin dışındaki sesleri oldukça net duyduk. Yumuşak inlemeler dakikalar içinde daha derin inlemelere dönüştü ve ikimiz de duymamış gibi davranamadık.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Jules şarabıyla birlikte ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

Ben de onu takip ettim ve arkasında durdum. Arka çimenlikte, ateş çukurunu çevreleyen bir daire şeklinde yayılmış birkaç battaniye vardı. Battanilerin üzerinde birbirine bağlanan birçok çift vardı.

Bayan Willow bir tür talimat verirken cinsel düzlemlerinde.

Adamlardan biri partnerinin kıcını daha yukarı kaldırdığında Jules'un nefesi kesildi, kadın dört ayak üzerindeydi. Jules geri adım atarak bana çarptı, sonra sıçradı ve aceleyle ateşe doğru geri döndü. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Sanırım şimdi duş alacağım." Sesim sert ve kalındı.

Bu gece istediğim gibi çıplak uyuyamayacağımı bildiğim için bir çift boxer ve bir tişört kaptım. Duşun spreyi bile artan işitme duyumdan gelen orgazmik iniltileri bastıramıyordu. Eğer bu kadar dayanılmaz olmasaydı, durumun saçmalığına gülerdim. Ama kanıma pompalanan delice arzunun ya da sikimin acı veren sertliğinin komik bir yanı yoktu.

Kendimi elime alarak okşadım, başımı arkaya yatırdım, duş spreyi göğsüme çarpıyordu. Juliana'nın mütevazı pijamalarını ateşin önünde çıkardığım görüntüler zihnimi doldurdu. Sonra fantezi hızla gelişti.

Boynunu, meme uçlarını yalayıp emerken elim boğazındaydı. Dizlerinin üzerine çöküyor ve sikimi o dolgun dudaklarının arasından geçiriyor, neredeyse patlayana kadar tatlı ağzını izin veriyordu. Ama sonra onu dört ayak üzerine yatırır, ensesinden kavrar ve yanağını halıya bastırırdım, böylece kıcı kalkmış ve bana sunulmuş olurdu. Derinlere kayar ve çığlıkları ve daha fazlası için yalvarışları taşaklarımı sıkılaştırana ve içine boşalana kadar onu anlamsızca becerirdim.

Bir elimi fayanslı duvara dayadım ve neredeyse acı veren vuruşlarla sikimi salladım. Boşalırken Jules'un teslimiyeti aklımda ön plandaydı, duş fayanslarına ve giderden aşağıya sperm ipleri fışkırttım. Göğsümden ağır bir inilti yükseldi ama yan odadaki Jules'u korkutmak istemediğim için çıkarmak istediğim kükremeyi bastırdım. Bu yeni bir şey değildi. Onun fantezilerine kendimi kaptırmam. Bunu yüzlerce kez yapmıştım ama o hiç yan odada olmamıştı.

Daha sonra soğuk fayansa yaslanarak nefes nefese kaldım ve kendimi yumuşak bir şekilde okşamaya devam ettim. Onunla yatağa girmeden önce buna ihtiyacım vardı ve ona dokunmanın cazibesi beni deliliğe sürükledi. İrade gücüm bu gece tamamen test ediliyordu.

Medeni yetişkinler gibi aynı yatakta uyumamız konusunda rahat ve kendinden emin davranmış olabilirdim ama işin aslı hiç de komik değildi. Ona dokunmak, onu vücudumun kıvrımlarına çekmek ve ait olduğu yere, evine götürmek için yanıp tutuşuyordum. Sikimi arkadan içine sokmak ve miyavlayıp boşalmam için bana yalvarana kadar onu derin yavaş bir şekilde sevmek istiyordum.

Eskiden olduğu gibi.

Her zamanki soğuk ve mesafeli tavrına rağmen, yanaklarının tutkuyla kızarmasına neyin neden olduğunu, kendinden geçme çılgınlıklarının ve zirveye ulaşmak için yalvaran umutsuz yakarışlarının neye benzediğini biliyordum. Onu neyin sınıra getirdiğini ve erotik mutluluğa ittiğini biliyordum.

Ben yaptım. Bunu ona ben yaptım. Ve tekrar yapmak istedim. Hem de çok fena.

Fazla itiraz etmeden aynı yatakta uyumayı kabul etmesi bile bir kazançtı. Neredeyse hazırды. Ama sikimi kontrol ettiğimden emin olmalıydım. Artık çok yaklaşmışım ve bu noktada avımı ürkütmek istemedim. Bu yüzden onun arkasında kıvrılma düşüncesiyle sikim yeniden canlandığında, kendimi bir kez daha okşamaya başladım.

Bir kez daha onunla yatağa kıvrılabilir ve ona dokunmaktan kaçınabilirdim. Ben de öyle yaptım.

Duş aldıktan, yaklaşık yarım saat boyunca sıcak suyla haşlandıktan ve çıkarılabilir duş başlığıyla mastürbasyonumun kalıntılarını temizledikten sonra kurulandım ve giyindim. Tantrik seks seansından kalan son inilti de tamamen kesilene kadar ayna karşısında tıraş olmaya ve dişlerimi fırçalamaya vakit ayırdım.

Yatak odasına girdiğimde, ateş sönük bir parıltıya dönüşmüştü. Jules yataktaydı, yüzü diğer tarafa dönüktü. Kendimi onun yanına attım, yanımdaki küçük varlığının ve vücut ısısının tadını çıkardım. Her nasılsa, fırtınalı bir günün ardından, anında hoş bir uykuya daldım.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

~JULES~

GÜZEL BİR RÜYADAN ÇIKTIĞIMDA ILK FARK ETTİĞİM ŞEY

Yeğenim Celine'i sallayarak uyuturken ne kadar sıcak olduğumu fark ettim. Nedenini anladığımda tamamen uyandım ve donakaldım.

Kolumu Ruben'in beline dolamıştım, vücudum sırtına yaslanmıştı, kalçalarımın üst kısımları onun sırtına yapışmıştı. Benden çok büyük olmasına rağmen, vücudum hala onun arkasına güzelce sığıyor, sıcaklığı ipek pijamalarımın sızıyordu.

Dehşet içinde, elimin sadece beline dolanmadığını da fark ettim. Tişörtünün altına sokulmuş, yontulmuş karnına bastırılmıştı. Ellerini kendine saklaması için onu uyaran bendim ve burada ona lanet bir koala ayısı gibi yapışmıştım.

Kendimi bir kaplumbağa hızıyla geriye doğru bıraktıktan sonra, onu uykusunda taciz ettiğimi fark etmesini istemediğim için olabildiğince sessizce yataktan kayarak çıktım. Yerdeki açık bavulumdan giysilerimi aldım ve banyoya girerek gözden kayboldum.

Bugün Declan ve cadılar meclisi ile buluşacağım için daha resmi bir şeyler giymeyi tercih ettim - siyah pantolon, mavi ipek atlet ve

siyah bir ceket. Biraz makyaj yaptıktan ve saçlarımı taradıktan sonra tuvalet çantamla yatak odasına girdiğimde Ruben'i her zamanki kıyafeti olan özel dikim takım elbisesi içinde buldum. Bugünkü koyu maviydi, yeleği ise gözleriyle uyumlu daha soluk bir tonda. Yaklaştığımda, minik kafataslarından oluşan zikzaklı bir desen olduğunu fark ettim.

"Günaydın," dedi yanımdan geçip banyoya giderken.

"Günaydın," diye mırıldandım, bavulumu tekrar yatağın üzerine kaldırarak banyo malzemelerimi yerleştirdim ve her şeyi yeniden düzene soktum.

Dişlerini fırçaladığını duydum ve tekrar yatak odasında bana katıldığında saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı.

"İyi uyudun mu?" sordu arkamdan geçerken. "Uyudum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Nabzım hızlandı. "Ne demek istiyorsun?" İlgisiz bir şekilde sordum.

"Horlamadan belli oluyor."

Yatağın diğer tarafındaki muzip ifadesini görmek için başımı kaldırdım. "Ben horlamam."

"Aslında var." Tıraş takımını yerdeki açık bavulunun içine koydu ve fermuarını kapattı, sonra tekrar yüzüme bakmak için ayağa kalktı. "Ama bir kez yuvarlanıp bana sarılınca, aslında oldukça yakın sarılınca, durdun."

Isı boynumdan yanaklarıma doğru alevlendi. Doğru olduğunu bildiğim şeyi inkâr edemezdim. "Bunun için üzgünüm," diye mırıldandım.

Daha geniş sırttı. "Ben ." Sonra kapıya doğru döndü.

"Kiralama şirketi temsilcisiyle buluşmak için aşağı iniyorum.

Beş dakika içinde burada olacaklarını söyleyen bir mesaj aldım." O gittiğinde derin bir oh . Utancımdan kurtulmak için

birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Bir yatak arkadaşı olarak

yapışkanlığım üzerinde durmak yerine, bir şey bırakmadığımızdan emin olmak için banyoya geri döndüm.

Sonra da

odayı gözden geçirdi. Görünüşe göre Ruben akşam yemeğinden arta kalanları kapının dışına istiflemişti.

Bavulumu kapatırken gözüme bir renk parıltısı çarptı. Rönesans festivalinden aldığım çiçek tacım, dizüstü bilgisayar çantamdan çıkardığım pencere kenarında duruyordu.

"Neredeyse seni unutuyordum," diye fısıldadım pencere pervazından kaldırırken.

Önümüzdeki uzun yolculukta onu sağlam tutmanın hiçbir yolu yoktu. Bavulumda ve hatta büyük boy dizüstü bilgisayar çantamda ezilecek ve parçalanacaktı. Ama ondan birkaç çiçek saklamak istedim.

Güzel tacı inceledim, narin yaprakları kuruyordu, canlı renkleri çoktan solmuştu. Ancak kırmızı kamelya solmuyordu; koyu bir kızıla doğru derinleşiyordu.

Kırmızı bir kamelya. Ne kadar uygun.

Tacı bana verdiğinde aklıma kamelya gelmişti. Tacı yatağın üzerine koyup telefonumu elime aldım ve Google'da kırmızı kamelyanın sembolizmini araştırdım. O sırada ne demek istediğini merak etmişim ama boş vermişim, daha çok bana böyle bir hediye almayı düşündüğü ana ve onu başıma yerleştirirken fısıldadığı sözlere kapılmışım. Telefonumu elime alıp Google'da kırmızı kamelyanın anlamını aradım.

Tanımı okuduğumda içimde adrenalin fışkırdı. Kırmızı kamelya bağlılığı, romantizmi, arzuyu ve tutkuyu temsil eder, ancak en önemlisi, verenin kalbinin alevinin sembolüdür.

Kalbinin ateşi mi? Beni böyle görüyordu. Gözlerim yaşardı. Bir zamanlar hayatına devam ettiğine ve başka kadınlarla görüştüğüne inanmışım. Yıllar boyunca onu düşünmemek için kendimi buna inandırmışım. Aslında düne kadar buna hâlâ inanıyordum.

Ama Ruben'in yalancı olmadığı bir şey vardı.

Kapı aniden açıldı ve ben sıçradım. Ruben elimdeki taca baktı, sonra tekrar bana baktı.

yüz ifadesi boş kaldı. "Hazır mısın? Araba geldi." "Evet, geliyorum. Bavulumu alabilirim," diye ekledim. Tuvalet çantamı kıyafetlerimin üzerine koyarak kendimi meşgul gösterdim.

Bavulunu ve dizüstü bilgisayar çantamı aldı, sonra aşağı indi.

O gittikten sonra, tacı eksantrik ev sahiplerimize bırakmak için pencereye döndüm, ama taçtan kırmızı kamelyayı koparıp saklamak için çantama koymadan önce değil.

"BEKLEDİĞİN GIBI DEĞİL MİYDİ?" RUBEN SORDU, EĞLENCE sesinde.

"Sanırım gargoyleli Gotik bir şato fazla eksantrik olurdu," diye ekledim. "Salem için bile."

Ruben kıkırdadı. "Çoğu vampir gibi Declan da zenginliği ve çöküşü takdir ediyor ama tüm klişelere uymaya eğilimli değil."

"Bunu görebiliyorum."

Salem'den geçerken şehir canlı kırmızı, kahverengi ve altın rengi yapraklarla kaplıydı ve çok güzeldi. Sonbaharın ihtişamını haykırıyordu ama Declan'ın evine giden yol, uzun araba yolunu çevreleyen ve yolu dev, kemikli parmaklar gibi saran çıplak ağaçlarla ürkütücü bir hal aldı.

"Şimdi Hocus Pocus'tan çok Drakula titreşimleri alıyorum."

Ruben gülümsedi. "Bu uygun olurdu, değil mi?" "Evet, ama yine de. Biraz dramatik, sence de öyle değil mi?"

Ruben kiralık arabayı ağaçlardan oluşan tünelden çıkarıp üç katlı malikânenin önündeki dairesel yola yönlendirirken gülümsedi. Bu bölge için tipik Cape Cod tarzı bir ev değildi, daha ziyade uzun sütunları ve aşırı gösterişli görünen süslüsüslemeleri olan beyaz bir Colonial'dı.

Karmaşık vitraylarla süslenmiş devasa çift kapılar vardı. Tasarım iki kırmızı gülden oluşuyordu, her kapıda bir tanesi diğerine doğru eğilmişti ve her ikisinin de yaprakları kanıyordu. Sıradan bir gözlemci bunu fark etmeyebilir ve sadece soyut bir sanat eseri olduğunu düşünebilirdi ama ben bunun burada bir vampirin yaşadığına dair bir işaret olduğunu biliyordum.

"Özel yapım kapılar, anlıyorum."

Ruben, arabamızı durdururken büyük revakın altında nöbet tutan iki adama bakarak, "Gerçekten de öyle," dedi.

Arabadan indiğimde Ruben yanıma doğru ilerledi, eli sırtımın alt kısmındaydı.

"Ruben," diye fısıldadım, bunun onun özel bir hareketi olduğunu çok iyi biliyordum. "Bilmelerini istediğimden emin değilim..."

Beni dirseğimden yakaladı ve yüzümü ona dönmem için durdurdu. Sesi alçaktı, "Birlikte olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Sıradan sözleri karşısında nabzım hızlandı. "Öyle miyiz?" "Elbette."

"Ruben, bu o kadar basit değil. Daha üzerinden bile geçmedik" -elimle aramızda küçük bir daire çizdim -"Her şey."

"Ama çok basit." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce o yıkıcı gülümsemesiyle bana yaklaştı. Bu küçük dokunuş vücudumda vahşi bir heyecan yarattı. "Daha da önemlisi, Juliana, bu kaçınılmaz."

Sonra bir eliyle sırtımı sıvazladı ve beni nazıkçe kapıya doğru yönlendirdi.

"Bay Dubois," dedi iki vampirden uzun boylu olanı, simsiyah saçları ve aynı renge yakın gözleriyle. Renkleriyle biraz gaddar görünüyordu, solgun teni güneş ışığında daha da belirginleşiyordu. "Ben Jarek. Sizi salona bekliyoruz."

Bu seferki çok kişilikli. Ruben şaşırılmış görünmüyordu, daha ziyade kasvetli ve ciddi bir tavır takınıyordu.

Son birkaç gündür benimle olan neşeli ve çekici ilişkisinden çok daha farklıydı.

Jarek girmemiz için kapıyı açtı, sonra ilerledi ve bir uşak gibi bizi uzun, beyaz mermer bir koridorda yönlendirdi. Ayakkabılarımızın topukları, geçtiğimiz odalardan eşit derecede kristal berraklığındaki camlardan süzülen güneş ışığında bir ayna gibi parıldayan, hepsi de bir çeşit salon gibi görünen tertemiz döşemede yankılandı. Bir tanesi kütüphane ya da çalışma odasıydı. Konak eski evler gibi inşa edilmişti ama tüm parlak ve ısıtılı kaplamalarıyla eski görünmüyordu.

Koridoru süsleyen kaideler üzerinde gerçek boyutlardan daha büyük Grek heykelleri vardı. Hepsi de çıplak kadın ve erkeklerdi, yüzlerinde kendinden geçmiş ifadeler ve boğazlarında belirgin ısırık izleri vardı.

Ruben'e şaka mı yapıyorsun bakışı atarken gülümsememi geri çektim. O da kaşlarını kaldırarak, kendine gel bakışıyla karşılık verdi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ama sonra... Hayatta olmaz! Duvar kağıdını incelemek için duvara yaklaştım. Evet, bacaklarının arasından sokulan bir vampir tarafından boğazından ısırılan şehvetli, Raphaelci bir kadının -tabii ki çıplak- tekrarlanan bir deseniydi.

Mekânın abartılı ve müstehcen mobilyaları ve resmiyeti gülünçtü. Ama artık bir vampirin dünyasındaydım ve karşılığında saygı görmeyi bekliyorsam saygılı olmam gerekiyordu.

Jarek bizi kırmızı ve altın rengi İran halılarının altında parıldayan maun zeminli geniş bir odaya götürdü. Şezlong ve sandalyelerin hepsi altın ve safir brokarla kaplanmıştı. Salon alanının ortasında süslü bir ferforje avize asılıydı. Odanın kapıya bakan baş köşesindeki en büyük koltukta kırklı ya da ellili yaşlarda olduğu anlaşılan zarif görünümlü bir adam oturuyordu. Bir vampir için bu, dört yüz ila altı yüz yaşlarında olduğu anlamına gelebilirdi.

"Ah, işte buradasın." Bize doğru yürüdü, dikkatli bakışları vücudumda gezindi ve sonra göz açıp kapayıncaya kadar geri döndü.

Koyu kahverengi saçlarının kenarlarında gümüş rengi çizgiler vardı, bakımlı sakalları da öyle. Gözleri soluk yeşil renkteydi, sıra dışı ve çekiciydi. Kendinden emin bir şekilde hareket ediyor, siyah pantolonu ve gri düğmeli bluzuyla seksapel kokuyordu. Başka bir deyişle, mükemmel bir vampir efendisi gibi görünüyordu. Ama yine de Ruben kadar iyi değildi.

"Siz Bayan Savoie olmalısınız?"

Elini sıkmak için uzandığımda, elimi kaldırıp üzerine eğildi ve dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi. Tanrım, bu eski vampirlerin modası geçmiş geleneklerine bağlı kalmaları beni hep şaşırtmıştır.

"Bana Jules diyebilirsiniz. Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Gould."

"Lütfen bana Declan de, Jules." Sesi, onunla tanışan pek çok kişiyi mest ettiğine emin olduğum ballı bir ritimle çıkıyordu. Sonra soluma baktı ve Ruben'e elini uzattı. "Uzun zaman oldu dostum."

". Seni görmek çok güzel Declan."

Ruben'in sesinde gerçek bir şefkat duydum. Solumda korumacı bir şekilde duran adam hakkında bildiğim tek şey buydu. Duygularını maskelemekte, kayıtsızlık ya da soğukluk maskesinin ardına saklanmakta iyiydi ama herhangi bir duygu gösterdiğinde, bu özünde gerçektir. Yani o gülümseme ve derin el sıkışma, Declan adındaki bu vampire hayran olduğu anlamına geliyordu. Birden onu tanımak daha çok ilgimi çekmeye başladı.

"İş için de olsa ikinizin de burada olması güzel. Lütfen oturun."

Declan'ın döndüğü sandalyenin yanındaki kanepeye oturdum. Ruben hemen yanıma oturdu. Hem de hemen yanımda. Kaşlarımı çatmak ve onu hafifçe dürtmek istedim ama bunu yapacak bir şey yoktu.

bir vampiri geçemezsin. Zekice ya da değil, bunu aramızda bir tür çatlak olarak algılayacaklardı, sadece sahiplenme hisleriyle sakinleşmemi söylesem bile.

Onun yakınlığı Declan'a ve evdeki her vampire bir mesajdı. Benim mesajım.

Görünüşe göre Ruben, ben henüz evet dememişken ikimiz adına yeniden birlikte olduğumuza karar vermişti. Söylemeyi planlamıştım ama ön kapıya doğru yürürken kendi açıklamasını yaptığında buna fırsatım olmadı. Eğer yeterince açık değilse, Ruben yanıma oturduğunda kalçalarını benimkilerle aynı hizaya gelene kadar daha geniş bastırdı. Artık kalçalarımızdan dizlerimize kadar temas ediyorduk. Bu temelde vampirlerin etrafına işlemeye eşdeğer bir şeydi.

Ben.

Declan rahat bir zarafetle bacak bacak üstüne atmış, iki büküm olmuş elini gelişigüzel kucağına koymuştu. "Anladığım kadarıyla artık araba sorunu yok?"

"Yok. Sizden biri kiraladığınız yere bırakabilir mi?"

"Elbette." Açık kapıya doğru döndü ve Sesini zar zor yükseltti. "Jarek."

Vampir onun yanında belirdi, arkasından esen rüzgâr saçlarımı boynuma doladı. Tedirginlikten tüylerim diken diken oldu. Tek başıma bu kadar çok vampirle çevrili olmaya alışık değildim. Ruben'in bana bir şey olmasına izin vereceğinden değil. Bana hatırlatmak istercesine daha da yakına eğildi, bir kolunu kanepenin arkasına attığında üst göğüs kafesi omzuma değdi.

"Jarek bu işi halledecek ve bavullarınızı odalarınıza getirecek." Bunun üzerine Declan şaşkınlıkla gözlerini araladı. "Yoksa tek kişilik bir oda mı olmalı?"

"İki oda yeterli olacaktır," diye ekledim hemen.

"Elbette." Declan'ın gülümsemesi sadece biraz tedirgin ediciydi.

"Anahtarlar arabada," dedi Ruben Jarek'e, sesi sinirlilikten pürüzlüydü.

Jarek başını eğdi -evet, eğdi- sonra tekrar kayboldu. Buharlaşmış da olabilirdi. Göz açıp kapamadan daha hızlı iz sürebilirdi.

"Adamlarınız ne zaman gelecek?" diye sordu Declan.

Ruben bugün takmayı seçtiği Akıllı Saati kontrol etti. Genellikle yüzünde Roma rakamları olan aşırı pahalı türlerden birini takardı.

"Pilotum beş gibi inecek."

"Mükemmel. Saat yedide toplantımızı yapıp işleri aradan çıkaracağız, sonra da saat sekizde akşam yemeği ve kokteyller."

Ruben'in kalçası benimkinin yanında hafifçe sertleşti. "Sanırım gerçek yemeklerin servis edildiği bir yemek masasında akşam yemeği yiyeceğiz."

Declan güldü. "Elbette. Geleneksel bir vampir yemeği yiyerek Jules'a hakaret etmeye cüret edemem."

"Nezaketini takdir ediyorum Declan, ama merak ediyorum. Geleneksel bir vampir yemeği neleri içerir?"

Küçük gülümsemesi samimi görünüyordu, ancak cevap verirken gözlerinde bir meydan okuma vardı, "Tercih ettiğimiz yemek insan yemeği olmadığı için, vampir yemeklerini rahat bir salonda veya çalışma odasında servis etmek gelenekseldir, böylece hem vampir hem de kan sahibi için tüketimi daha rahat hale getirecek mobilyalar sunar."

"Anlıyorum," dedim. "Yani yemek tabaklarınız aslında kanepe."

Declan güldü. Ruben gülmedi; vücudu yanımda gergin gergin duruyordu.

"Bu doğru, Jules. Kan ev sahiplerimiz yemek masasında bize katılacak, insan yemeğinden sonra da onlardan yiyeceğiz. Normalde, tabii ki içecekleri ve ordövrleri önce kan ev sahiplerine servis ederdik."

"Evet, bu çok düşünceli bir davranış olur."

Ruben'in bakışlarını üzerimde hissederek ona baktım ve kaşlarını çatan ifadesini yakaladım. "Ukalalık yapmıyordum Ruben. Dürüst davranıyordum. Bu düşünceli bir davranış, değil mi?"

Çenesini üç kez esnettikten sonra sonunda ağzını açarak, "Öyle. Bir vampirin canavarca alışkanlıklarıyla ilgili iltifatlarınıza şaşırdım."

"Neden ki?"

Hayretler içinde bakakaldı.

Sonra onun uzun zaman önceki sözlerini hatırladım. O zaman gideyim ve seni canavarca alışkanlıklarımınla rahatsız etmeyeyim. "Ruben, senin ya da vampirlerin canavar olduğunu hiç söylemedim. Sen söyledin."

"Kesinlikle benimle çelişmedin."

"Çünkü gitmene ihtiyacım vardı. O zaman."

Birbirimize kenetlenmiştik, buruk anı tamamen su yüzüne çıkmaya çalışıyordu. Şimdi ne yeri ne de zamanıydı ama Ruben'in kalbi kırık, şaşkın ve acılı bakışları üzerimdeyken bunu tamamen görmezden gelemezdim.

"Hiç böyle düşünmemiştim," diye ekledim usulca. "Hâlâ da düşünmüyorum." "Harika," diye girdi Declan. "O zaman belki de

Akşam yemeğinden sonra kokteyller, böylece partideki vampirler yiyeceklerin tadını çıkarabilir."

Ruben itiraz etmek üzereydi ama ben hemen Declan'a döndüm.

"Evet, bu harika olur. Cadı yöntemlerimle araya girip geceyi mahvetmek istemem."

Declan yine güldü, melodik, yuvarlanan bir ses. "Hizmetinizdeyim, Jules. Görüşme talebin, yetki alanımdaki tüm lonca liderleri tarafından yerine getirilecektir."

"Bölgede kaç kişi cadı ya da büyücü topluluğuna liderlik ediyor?"

"Korkarım sadece bir tane. Büyücü. Salem tarihsel olarak cadılığıyla bilinse de, türünüzün çoğu Püritenler tarafından yakıldıktan sonra bölgeyi terk etti."

"Ve vampirler buraya taşındı," diye ekledim kibarca.

Ruben artık bana Declan'ın pahalı İran halısının üzerinde öğle yemeğimi kaybetmek istememe neden olan o kalp hastası bakışını atmıyordu. Ne düşündüğümü bildiğini gösteren o eğik gülümsemesi vardı.

buradaki cadıların kovulduğunu ve vampirlerin mutlu bir şekilde kontrolü ele geçirdiğini düşünüyordu.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye ekledim.

"Harika. Muhteşem." Sonra ellerini cırparak ayağa kalktı. "Muhtemelen akşam yemeğine kadar dinlenmek isteyeceksiniz. Kıyafet resmi olacak."

Violet ve Livvy'nin toplanmama yardım etmesine izin verdiğim için şükran dolu bir dua gönderdim. İkisi de neye ihtiyaç duyulabileceğini benden daha iyi biliyordu. İkisinin de ısrarla üzerinde durduğu şeylerden biri, resmi yemekler için en az iki kokteyl elbisesi getirmemdi. Şu anda giymekte olduğum küçük siyah elbise ve boleronun Declan'ın masasındaki bir akşam yemeği için yeterli olmayacağının farkındaydım.

"Misafirperverliğin için teşekkür ederim Declan. Benim için bir zevk."

Elimi tuttu ve iki eliyle sıktı, göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. "O zevk bana aitti, sizi temin ederim."

O ve Ruben başlarıyla onayladılar ve sanki efendisinin zihnini okumuş gibi yeniden ortaya çıkan Jarek tarafından dışarı çıkarıldık. Tabii ki okumuş olabilir.

Jarek bizi geniş, dolambaçlı, mermer bir merdivenden ikinci kata çıkardı, sol taraftaki bir kanattan aşağıya indirdi ve iki bitişik kapının önünde durdu. "Saat yedideki iş toplantısından önce bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Sonra koridorda birkaç adım attıktan sonra vampir hızıyla merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu.

"Uzaklaşman benim iyiliğim için miydi?" diye sordum.

"Evet," dedi Ruben, bir omzunu kapı pervazına yaslariken elleri pantolonunun cebindeydi. "Vampirler, cadıların ve insanların önünde farklılıklarını çok belli etmemeye çalışırlar."

"Sanırım bu mantıklı." Doğaüstü varlıklar arasında duyuları ya da hızları artmamış olanlar sadece cadılar ve büyücülerdi. Elbette bazı cadıların üstün telekinetik gücü vardı. Örneğin ben istesem bir futbol sahasına on sekiz tekerlekli bir araba fırlatabilirim.

için. Ama bu gücün bilinmesine izin vermedim. Sanırım ışık hızında hareket edemiyormuş gibi davranmak onlar için nezaketti.

"Kan içmenin canavarca olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu ipek gibi, bakışları öfkeli değildi.

Agresif, evet, ama kızgın değil. Daha çok a gibiydi. "Hayır," diye drstce cevap verdim.

Gözleri benimkilerden uzaklaştı, sonsuz bir dikkatle güneye doğru ilerledi ve boğazımın dibinde, tam da nabzımın attığını hissettiğim yerde durdu.

"Boğazıma mı bakıyorsun, Ruben?"

Bakışlarımla buluşmak için tekrar yukarı çıkmadan önce dikkatini saniyeler boyunca sıcak bir okşamayla oyalamasına izin verdi. Oldukça yavaştı, tatlı bir şekilde kıvrılan gülümsemesi asi arzularla parıldayan gözleriyle buluşana kadar.

Kapı pervazından uzaklaştı ve elimi eline aldı. Elimi kaldırdı ve Declan'ın daha önce yaptığıyla alay edercesine eğildi. Ruben ağzı elimin arkasındaki deriye ulaşmadan durana kadar gülmeye başladım. Elimi ters çevirdi ve dudaklarını nabzımın yüzeyinde gezdirdi, içine çekti ve ardından sıcak nefesini yumuşak bir şekilde dışarı verdi. Ağzını yaklaştırdığında hissettiğim dudaklarının kuru sıcaklığı değil, nabzımın attığı damarın etrafında dolaşan dilinin ıslak sıcaklığıydı. Dilinin çok iyi hatırladığım tanıdık temposuyla yavaşça tekrar dolaşmadan önce ucuyla birkaç kez fiske vurdu.

Vücudumun onun erotik ilgisine verdiği ani tepki karşısında boğulurcasına bir ses çıkardım. Lezzetli bir anının dalgası, onun baştan çıkarıcı öpücüğüne cevap veren bir sıcaklık dalgası bacaklarımın arasında birikti. Uyluklarımı birbirine kenetledim, yine de uyarılmışlığımın kokusunu alacağını çok iyi biliyordum.

Tahrik mi? Kahretsin, zonklama çoktan hızlanmıştı, beni daha fazlası için hazırlıyordu. Onun için.

Başı hâlâ bileğimin üzerinde eğikti, gözlerini benimkilere dikti ve az önce yere tek bir öpücük kondurdu.

Şimdi erojen bölgelerimden biri olduğunu bildiğim şeye son derece yaramaz şeyler.

"Yedide görüşürüz sevgilim," diye mırıldandı kadife yumuşaklığında bir duygusallıkla. Sonra dik durdu, döndü ve odasına doğru yürüdü, kapıyı arkasından nazikçe kapattı.

Zombi gibi yatak odama girdim ve kapıyı kapattım, etrafımdaki zenginliği fark etmedim bile. Kapıya yaslandım ve ona neden hemen sekse atlamak istemediğimi söylediğimi merak ettim. Külotum yanıyordu, orgazmın eşiğindeydim ve onun tek yaptığı bileğimle öpüşmektir.

Sonunda o dili ait olduğu yere koyduğunda ne olacaktı?

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

~RUBEN~

ANASINI SIKTIĞIM OROSPU ÇOCUĞU.

Jules'un giydiği o lanet elbisenin içindeyken ona nasıl odaklanabilirdim ki? Özellikle de bu evdeki tüm aç vampirler aç köpekler gibi onun üzerinde salyalarını akıtırken.

Giydiği her şey gibi safir elbisesi de mütevazıydı, ancak kepçe yakası, spagetti askıları ve vücuda oturan malzemesi tüm kıvrımlarını ve narin kemik yapısını çok net bir şekilde ortaya koyuyordu. Her şekilde yumuşak bir kadınsılık yayıyordu. Onu kapalı kapılar ardında soymaya henüz hakkım olmaması yeterince kötüydü, ama şimdi bu pisliklerin geri kalanı benimle aynı şeyi yapmayı hayal ederken acı verici bir lonca toplantısı ve ardından akşam yemeği boyunca oturmak zorundaydım.

Ona aşağıya kadar eşlik ettiğimde, o da benim gibi sessiz kalmıştı. Arzularımız karşılıklıydı. Bunda bir hata yoktu. Asıl soru, Jules'un geçmişe olan bağlılığından ne zaman vazgeçeceğiydi? Bu saçmalığı sonsuza dek unutmanın zamanı gelmişti. Burada yeri yoktu. Ama önce şu lanet olası lonca sunumunu yapmamız gerekiyordu ve ben bu konuda Houston'daki kadar kendime güvenmiyordum.

Declan bir zamanlar benim akıl hocamdı ve New Orleans'ın ilk efendisi olduğumda onun rehberliğine saygı duymuştum. Ama o eski yöntemlere bağlıydı ve ilerlemeyi geleneklerden ayrılmak olarak görüyordu. Ayrıca kadınlar hakkındaki çağdışı görüşlerinin eski vampirlerin çoğundan çok da farklı olmadığını biliyordum. Amerikalı bir vampir olarak ilerici olduğunu iddia etmekten hoşlanıyordu ama bazı dişi kan konukçularına nasıl davrandığını görmüştüm. Zalimce değil, ama kesinlikle eşit olarak değil.

Üç adamımın burada olması ve bize destek olmaları beni rahatlatmıştı. Özellikle Sal'in biz yaklaşırken gözlerini Jules'tan ayırmayıp ait oldukları yerde tutması beni rahatlatmıştı. Üçü, lonca toplantısına dahil edilmeyecekleri için birinci kattaki bir çalışma odası olan toplantı odasının dışında bir sırada durdular. Sadece Declan'ın bölgesindeki covenlerin başkanları davamızı oylamak için burada olacaktı.

Devraj burada değilken Roland benim ana gücümdü. Temiz traşlı kafası Declan'ın tüm muhafızlarından daha uzun duruyordu. Sal sosyal oyunda benim ön adamımdı, vampirler arasında ve hatta kapalı kapılar ardında neler konuşulduğuna dair gözleri ve kulakları açık tutuyordu. Gabriel her konuda Devraj'dan sonra ikinci adamımdı. Dimdik dururdu, aristokrat yüz hatları ve buz mavisi gözleri onun İngiltere'nin en eski ailelerine mensup bir vampir olduğunu gösterirdi.

"Efendim," diye sertçe başını sallayarak beni selamladı, ardından aynı derecede sessiz bir şekilde "Bayan Savoie," dedi.

"Merhaba Gabriel," diye kibarca cevap verdi. "Umarım hepiniz evden kolay bir uçuş geçirmişsinizdir."

"Özel bir jetin içinde bunu yapmamak biraz zor," diye ekledi Sal arsız bir sırıtışla. "Değil mi Roland?"

Roland'ın gözleri az önce ön kapıdan girip uzun mermer koridorda ilerleyen kadına takılmıştı, ince topuklu ayakkabıları uzun bacaklı adımlarına sabit bir tempo katıyordu. Yere kadar uzanan elbisesi kırmızılar ve turuncularla çizgiliydi, ne olduğunu çıkaramasam da belli belirsiz tanıdık gelen bir deseni vardı.

O bir vampirdi, yaşı bir vampir. Declan sadece yaşı bir kadın vampirin kendi bölgesindeki covenlerden birini yönetmesine izin verirdi. Koyu kahverengi teni, kalçalarına kadar uzanan karmaşık örgülü saçları, yüksek elmacık kemikleri ve bir vampirden çok kurt adamlara benzeyen ela altın rengi gözleri vardı. Ama odadaki herkesi yırtıcı bir şekilde gözlemlediği, tehditleri, arkadaşları ve potansiyel yiyecekleri saydığı konusunda hiçbir şüphe yoktu. Bir vampirin doğasında her zaman ya müttefik ya da av peşinde olmak vardı. Çalışma odasına girdiğinde sadece birkaç metre ötedeki bizi fark etti.

"İçeri girsek iyi olacak," dedi yanımdaki Jules.

Odaya girerken, en son gelen bizmişiz gibi görünüyordu. Odadaki beş doğaüstü varlık hâlâ yanan şöminenin yanında duruyorlardı ve henüz oturmamışlardı. Ay ışığını içeri alan pencereler ve Fransız kapıları boyunca kiraz ağacından yapılmış uzun bir konferans masası vardı.

"Ruben, Jules," diye seslendi Declan. "Lütfen gelin ve lonca başkanlarımızla tanışın."

Jules kendinden emin adımlarla önüme çıktı. Onda sevdiğim bir başka şey de buydu. Bir grup güçlü doğaüstü arasında boyu en kısa olan o olabilirdi ama yine de kendini bir kraliçe gibi görüyordu. Görünüş, doğaüstü varlıklar arasında oldukça aldatıcı olabiliyordu. Jules'un büyülü imzası Declan'ınki ya da benimki kadar parlak ve güçlüydü ve biz ondan üç asır daha yaşlı vampirlerdik.

Minyon ve güçlü cadımın ne kadar ateşli olduğu konusunda heyecanlanmak yerine kalp atışlarımı sabit tutmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Odadaki yırtıcı hayvanlar muhtemelen popüler olmayan ve tehlikeli bir teklif sunduğumuz için korkunun nabzımı hızlandırdığını düşüneceklerdi. Jules'a ağzımın suyu aktığı için davayı tehlikeye atmak istemedim. Tekrar.

"Bu Cassius Napoli," diye tanıttı Declan.

Kır saçlı bir vampir ikimize de başıyla selam verdi. New York'ta çalışırken onunla tanıştığımı hatırlıyorum. O ikinci bir

New Jersey'de oldukça acımasız bir cadılar meclisine. "Ve Zuri Aku."

Az önce içeri girdiğini gördüğümüz muhteşem kadın bize başıyla selam verdi. Boncuklu takıları gözüme çarptı, özellikle de köprücük kemikleri arasında asılı duran Maasai kalkanı şeklindeki büyük süsleme. 1700'lerde İspanya'yı acımasız Engizisyonundan kurtarmaya çalışan, vampire dönüşmüş bir Maasai savaşçısıyla birlikte çalışmışım. Bir vampir olarak böyle bir korumaya ihtiyacı olmamasına rağmen, Maasai kalkanını gittiği her yere yanında götürüyordu.

Zuri'ye bakarak, vampir soyunu, ilk vampirlerin fethetmek ve yönetmek için toprak arayışına girdikleri bir başka kıta olan orijinal Afrika atalarına kadar uzanabileceğine bahse girerim.

"Bu Phillip Abraham," diye devam etti Declan. Sihirli imzasına göre benim yaşımın yarısı kadar bile olmayan ince, iyiliksever görünümlü bir vampir kibarca başını salladı ve elimizi sıktı. "Ve Dean Bishop." Jules dışında odadaki tek cadı. Kalkık çenesi ve üstün ifadesiyle hem Jules'u hem de beni ölçüyormuş gibi bir hava takınmıştı.

"Hepinizle tanışmak bir zevk," dedi Jules önce, bakışları kendisi gibi bir Sifon olan Dean ile birleşti.

"Neden oturup toplantıyı başlatmıyoruz? Sonra da sosyalleşip akşamın tadını çıkarabiliriz," diye ısrar etti Declan, üzerinde üç şamdan yanan uzun masayı işaret ederek.

Onu tanıdığım için bu toplantıdan keyif almayacağımızı ima ettiğinin farkındaydım. Hepimiz masaya geçtik, her koltuğun önünde Jules ve benim toplayıp Houston'da Clarissa'ya sunduğumuz son verilerin yer aldığı bir dosya vardı.

Jules için Declan'ın solundaki sandalyeyi uzattım ve onun yanındaki koltuğa oturdum. Bütün gözler ona çevrildi.

Jules, "Hepinizin önceden gönderilen dosyayı okuma şansınız olduğunu varsayabilir miyiz?" diye sordu.

Herkes başını salladı.

"İncelemek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Beklenen bir şey olmasına rağmen Jules minnettarlıkla doğru bir yaklaşım sergiliyordu. "Şu anda önünüzde, geçtiğimiz yüzyılda doğaüstü canlılar arasında yaşanan şiddet olaylarına ilişkin rakamlar var. Son birkaç on yılda doğaüstü varlıkların ırklarının başa baş gittiğini ve sadece geçtiğimiz yıl belirgin bir fark olduğunu göreceksiniz."

Houston'da yaptığı konuşmanın aynısını yaptı ve özellikle kurtadamların işlediği şiddet suçlarının geçtiğimiz yüzyıldaki diğer doğaüstü canlılardan pek de farklı olmadığına dikkat çekti. Cassius öne doğru eğildiğinde henüz kız kardeşi Violet'ten bahsetmemiştir.

"Bu sayıların düşmesinin nedeni, kurtadamları çoğunlukla topluluklarımızın dışında tutmuş olmamızdır. Türlerinin çoğu medeniyetin eteklerinde yaşar ve kendi içlerine kapanırlar. Hepsi bu kadar."

Bunu küçümseyerek ya da kibirle söylemedi, bir gerçek olarak ifade etti.

"Aynı fikirde değilim," dedi Jules eşit bir şekilde. "Verdiğim verilere bakacak olursanız, geçtiğimiz yıl kurtadamlar için hafif bir düşüş değil, keskin bir düşüş söz konusu. Öyle ki, şiddet suçu işleme sayıları artık vampirlerden daha az."

Cassius'un gözleri gümüş gibi parlıyordu. "Ve nedenini bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Ses tonuna dikkat et," diye homurdandım, canavarımın gürültüsü göğsümde yuvarlanıyordu.

Jules sertleşti ama bana doğru bakmadı. Cassius'un ağzı alaycı bir şekilde yukarı kalktı.

"Bir cevabım var," diye devam etti Jules, sesi sabitti. "Kız kardeşim Violet kurtadamların canavarlarını kalıcı bir dövme tilsimiyle kontrol etmelerine yardımcı olacak bir yol keşfetti."

Violet'in yeteneğini ve ABD'nin dört bir yanından ve Avrupa'dan gelen bazı cadılara nasıl çıraklık yaptığını anlattı.

New Orleans'a ondan bir şeyler öğrenmek için.

"İlginç," dedi Dean, bir elinin parmakları kapalı dosyaya vurarak. "Aile bağınızı anlıyorum ve söylediklerinize bakılırsa yerel kurtadamların nasıl davrandıklarına ilk elden tanık olmuştunuz, ama onların türünün neden olduğu yüzyıllar süren şiddet ve kargaşayı nasıl görmezden gelebiliriz? Doğaüstü yetenekleri bizler gibi Ruh'un verdiği bir yetenekten değil de bir lanetten doğan bir yaratığın masamızda oturmasına nasıl izin verebiliriz?"

Bu beklenmedik bir şeydi. Büyücü bizim tarafımızda değildi. "Büyüleri bir büyüçüden geldiği için mi Bizimle aynı hakları hak etmedikleri için mi lanetleniyorlar?" Jules sordu.

Ölüm sessizliği. Cassius gözlerini devirmek üzereydi. Dean ciddi ve kuşkulu ifadesini korudu. Zuri ve Phillip düşünceli görünüyordu ama Declan iki kolunu da masanın üzerine koyup ellerini gelişigüzel birleştirdiğinde Zuri bir şey söyleyecek gibi oldu.

"Bizim türümüzle onlarınki arasındaki farkları görememenize biraz şaşırdım," dedi Jules'a, "ilk kurtadamı lanetleyen ve onların soyunu başlatanın kendi atalarınızdan biri olduğunu düşünürsek."

"Bir cadı, evet, ama o benim atam değildi," diye yanıtladı Jules. "Cadı türünden kız ve erkek kardeşlerimle olan bağıma değer versem de, bu sırf büyüde akrabalığımız var diye adaletsizliğe göz yumacağım anlamına gelmez." Jules soğuk bakışlarını masanın üzerinde gezdirdi.

Cassius, "Ruh, laneti açıkça her erkek kurtadam üzerinden sürdürürken bunu adaletsizlik olarak görmüyor," diye araya girdi. "Eğer Ruh onları lanetli bir tür olarak görüyorsa, neden onları kabul edelim?"

Zuri alay etti. "Onları ruh lanetlemedi. Bir cadı yaptı. Böyle olmaları onun suçu, tanrıçanın değil."

Cassius ona cevap vermek için ağzını açtı ama ben daha fazla sessiz kalamadım. "Sanırım bir şeyi kaçırıyorsun.

Tartışmanın kilit noktası Cassius." Belli ki kararlarını vermişlerdi ve bir kadın cadının masaya getirdikleri yüzünden fikirlerini değiştirmeyeceklerdi.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Lütfen devam edin." Tavrı kibirden başka bir şey değildi, ama sanki sonunda değerli bir rakiple yüzleşiyormuş gibi kambur pozisyonundan dik oturdu.

"Eğer Ruh laneti kabul ettiyse, o zaman kurtadamların yaratıcılık ve sanatçılık yeteneğini de kabul etmiş demektir. Hepsinin yaratıcı ifade ve üretime yönelik eşsiz, doğuştan gelen bir yeteneğe sahip olduğunu bilmek için veriye ihtiyacımız yok."

Kimse bir an bile konuşmadı. Jules bana bakıyordu ama ben masada bize en açık şekilde karşı olan Cassius'tan ayrılmıyordum.

"Bu doğru," diye onayladı Zuri. "Onları dışarıda tutma gerekçen hatalı Cassius."

Cassius ona bakarken dudağını büktü ama kız gözünü bile kırpmadı. Aksine, Cassius'a bakarken gözlerinde doğaüstü bir altın parıltısı vardı.

Hmm. İlginç.

"Yani teklifiniz, dosyada da belirtildiği gibi, bu kurtadamlara masamızda bir yer açmak," dedi Declan, sesi tamamen sinirli çıkıyordu. "Verileriniz ilginç olsa da, Jules, burada bir anlaşmazlıkta canavara dönüşmeyeceklerini ve bunun gibi medeni bir lonca toplantısında kafalarımızı koparmayacaklarını garanti eden hiçbir şey göremiyorum."

"Ama size kanıt gösterdim," diye itiraz etti. "Özellikle Kuzey Amerika'da son dokuz ila on iki aydaki yüzelere bakarsanız, dramatik bir dönüş var-" "Kız kardeşinin tedavisi yüzünden olduğunu kanıtlamak için yeterince uzun bir süre değil," diye araya girdi Declan.

yüzüne yumruk at.

Kurtadamlar hastalıklıymış gibi tedavi terimini kullanması gözümde kaçmadı.

Declan devam etti. "Sonuçları incelemek için daha uzun bir zamana ihtiyacımız var. Size bunun gerekli görünmediğinin farkındayım ama siz de çok gençsiniz. Biz yaşlı vampirler tedavinin etkinliğinin kanıtını görmek için daha uzun bir çalışma süresine ihtiyaç duyarız."

Artık onu cinsiyeti yüzünden değil, yaşı yüzünden reddediyordu.

"Oylama zamanı geldi," dedi

Declan. "Ama eğer-" diye itiraz etti Jules.

İkna gücümü beyanına katarak, "Bir talep ediyorum," diye vurgulu bir şekilde ifade ettim.

Bu grubun hepsi güçlü vampirlerin yanı sıra güçlü bir büyücü ve cadı olmasına rağmen, ikna kabiliyetim kaslarını sertleştirecek ve isteğimi bir talep olarak hissetmelerini sağlayacaktı. Odadaki ani gerginlik bana hepsinin üzerlerinde kurduğum baskıyı hissettiklerini söylüyordu.

İhtiyati tedbir talebi sadece oylamalarını erteledi. Temel olarak, başka bir büyük lonca meclisi toplanıp oylarını kullanana kadar işlemleri dondurdu. Bu, tartışmalı bir konuda daha büyük bir çoğunluğun ne hissettiğini görmenin bir yoluydu ama aynı zamanda bir oylamanın tamamen reddedilmesini de geciktirdi.

Cassius göğsünün derinliklerinde homurdandı ve Declan çenesini sıktı, ikisi de odaya hükmetmek için büyü kullanmamdan hoşlanmadı. Umurumda bile değildi. Onların iradesini kendiminkine zorlayamazdım ama güçsüz zayıflarla uğraşmadıklarını anlamalarını sağlayabilirdim. Jules ve ben hesaba katılması gereken bir güçtük ve onu henüz öyle görmüyor olsalar da, bu savaşı daha başlamadan kaybetmediğimizden emin olacaktım.

"Ruben, sen bu loncanın bir üyesi değilsin." Cassius bana ters ters baktı. "Beklenmedik bir durum talep edemezsin."

"Ama yapabilirim," diye araya girdi Zuri, bakışları bana dönmeden önce. "Peki kimin oyuna güveniyoruz?" Gözleri eğlenceyle kırıştı.

"İngiltere Yüksek Meclis Loncası'nın oylaması," diye cevap verdim. "Onlar oy verdikten sonra, biz de sizden bunu isteyeceğiz."

yeniden toplanın ve kendi kararınızı verin."

"Yüksek Meclis mı?" diye alay etti Dean. "O da ne?"

Onu buz gibi bir küçümsemeyle mızrakladım. "Jules yüzünden, güneydoğu bölgesi Loncası oylama yaptı ve artık tüm doğaüstü varlıklardan oluştuğu için Yüksek Cadı Loncası olarak anılmayacaklarını ilan etti. Ve şu andan itibaren, yeni ismi oylasınlar ya da oylamasınlar, tüm doğaüstü loncalara bu şekilde hitap edeceğim."

"İsim değişikliğini takdir ediyorum," dedi Cassius neredeyse isteksizce, "ama Yüksek Loncamız henüz tüm doğaüstü varlıklardan oluşmuyor, Ruben."

Declan'ın gerginliği bir anda azaldı, yüzüne cana yakın bir gülümseme geri döndü. Nedenini biliyordum. Yüksek Lonca'daki koltuklarında vampirlerin sayısı cadılardan fazla olan İngiltere'nin teklife karşı oy kullanmasını bekliyordu. İngiltere'de kaybetmemizi bekliyordu. Ve kaybedebiliriz de. Ama kaybetmeyebiliriz de.

Declan, "O zaman bu olasılığı destekliyorum," dedi. "Bu lonca toplantısı kapanmıştır ve İngiltere Yüksek Meclis Loncası Kurtadam Meclisi Pozisyonunu oyladıktan sonra yeniden toplanacaktır." Declan ayağa kalktı, gülümsemesi her zamanki sevimli cazibesine dönüştü. "O halde kokteyl ve akşam yemeği için yemek salonuna geçelim, olur mu?" Ellerinini cıvrıttı. "Jarek!"

Sol tarafta duvarın bir parçası gibi görünen gizli bir kapı açıldı ve Jarek girişte durarak bitişikteki odaya geçmemizi işaret etti. Jules oturduğu yerden hızla kalktı ve Jarek'in yanından geçerek kapıdan içeri girdi.

Hay sikeyim. Bana çok kızmıştı ama o oyun nereye gideceğini biliyordum ve onu kurtarmanın tek yolu bir Acil Durum çağrısı yapmaktı. Hepimiz yan odaya geçtik.

Jules hızla odanın diğer tarafına geçti ve perdelerin arasından geçerek açık balkona çıktı, etrafa bir göz attıktan sonra buna minnettar oldum.

Gecenin kanlı ev sahipleri şaraplarını yudumluyordu. Duvak yakalı, tatlı kızıl saçlı bir kadın

Naval, kemerli elbise pantolonu giyen ve hiç gömlek giymeyen kaslı bir adamın yanında duruyordu. Tipik.

"Phillip," diye seslendi adam önümde yürüyen vampire, kadından uzaklaşıp vampirine ve muhtemelen sevgilisine doğru ilerlerken insanın gözleri parlıyordu.

Cassius vampir hızıyla odanın içinde ilerledi ve kızıl saçlıyı kendine doğru çekti, bir merhaba bile demeden dişlerini boğazına geçirdi. Kız nefes nefese kaldı ve şampanya kadehini düşürdü, kadeh ahşap zemine çarpıp paramparça oldu, sonra inleyerek vampirinin omuzlarına sarıldı. Jarek aniden oradaydı, cam parçalarını temizliyor ve sanki bu normalmiş gibi fırlatıp atıyordu.

Tabii ki bu vampirler için normaldi. Nezaket ve Jules'un tüm bu kan emiciler arasında rahat olmasını sağlamak buraya kadarmış.

"Kusura bakma," dedi Declan, samur saçlı, straplez kırmızı bir elbise giymiş güzel bir kadın gözlerini Declan'dan ayırmadan bize doğru yürürken arkamdan yaklaşarak. "Onlara sakın olmalarını ve insan yemeği sonrasına kadar beklemelerini söyleyeceğim."

"Evet, Declan. Bu daha düşünceli bir davranış olurdu." Kan ev sahibi solgun, ince kollarını boynuna dolamadan ve asıl yemekten önce bir ısırık bekliyormuş gibi boğazını açmadan hemen önce ona bir bakış attım.

"Ruben, seni Mingzhu ile tanıştırmak istiyorum." Onu ısırarak yerine zonklayan nabzına bir öpücük kondurdu.

Lanet olsun.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim uzaklaşmadan önce. Havadaki keskin kokudan sıcak kan olduğunu anladığım bardakları taşıyan garsonlar da vardı. Açlık kokusu midemi bulandırır da hiçbir şey beni Jules'u bulmaktan alıkoyamazdı.

Görünüşe göre onu arayan tek kişi ben değildim. Zuri kabarık perdelerin ardında kayboldu ve ben de hemen peşinden gittim.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

~JULES~

SERİN GECE HAVASINI DERİN DERİN SOLUMAK TAM DA İSTEDİĞİM ŞEYDİ. İhtiyacım vardı. Birkaç vampiri ve bir büyücüyü saçma, bağınaz ve düpedüz aptal oldukları için boğazlamak istedikten sonra, kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım vardı. Ama bunun da olması gerekmiyordu.

Uzun boylu, heykelsi Zuri'yi yanımda görmek için dönmeden önce başka bir doğaüstünün varlığını hissettim.

"Orada konuştuğunuz için teşekkür ederim," dedim ona. "Lonca üyelerinizin teklifimi kabul etmediği çok açık."

"Onlar aptal," dedi açıkça.

Ruben açık balkona çıkıp bize katıldığında neredeyse gülecektim, bakışları yüz ifademi inceliyordu. Ona kızgın değildim. Pek sayılmazdı. O masadaki aptallıklar yüzünden öfkeliydim.

"Güzel," dedi Zuri, elinde tuttuğu ince siyah çantayı açarak. "Ayrılmadan önce ikinizle de konuşmak istedim, yaklaşık üç dakika sonra ayrılmış olacağım."

"Akşam yemeğine kalmayacak mısınız?" Ben sordum.

Çantasından bir kartvizit olduğu belli olan bir şey çıkarıp kapattıktan sonra tiksintili bir ses çıkardı.

"O adamlarla asla yemek yemem. Onlar benim arkadaşlığımı istemez, ben de onlarınkini istemem. Rol yapmaktan nefret ediyorum. Sadece loncadaki huzuru korumak için bile bunu yeterince yapmak zorundayım."

"Yanılıyor muyum, yoksa sende kurt adamlar kan bağı mı seziyorum?" diye sordu Ruben.

Zuri ilk kez gülümsedi ve köpek dişlerinin bir kısmını ortaya çıkardı. "Ruh sana pek çok hediye veriyor, vampir."

"Ve görünüşe göre sana."

Güldü, gırtlaktan gelen hoş bir sesle. "Kan bağı uzak ama evet, büyük büyükbabam bir kurt adamdı. Onun sayesinde, gittiğiniz yere yakın bağlantılarım var." Kartını bana uzattı. "İngiltere'ye vardığında beni ara. İskoç Dağlık Bölgesi'ndeki bir kuzenimle konuşacağım ve sana yardımcı olup olamayacağımı öğreneceğim." Doğruldu ve tül perdelerin arasından bana baktı. "Güven bana, orada yardıma ihtiyacın olacak."

"Teşekkür ederim." Altın mürekkepli koyu kırmızı karta baktım. "Londra'ya yerleşir yerleşmez seni arayacağım."

Zuri elini bana uzattı ve el sıkıştık. "Asıl ben size teşekkür etmeliyim Bayan Savoie. Bu çok uzun zamandır göz ardı edilen bir dava. Direniş güçlü görünse de, lütfen sizi destekleyecek pek çok kişi olduğunu bilin."

Zuri daha sonra Ruben'in elini sıktı ve daha yakına eğildi. "Onu orada koru."

"Hayatım pahasına," güvence verdi Ruben, gözleri benim üzerimdeydi.

Sonra perdelerin ardında kayboldu ve beni Ruben'le yalnız bıraktı.

Ben daha ona tam olarak dönemediğim öne doğru bir adım attı ve dirseğimi kavradı. "Özür dilerim. Orada yönetimi devralmamam gerektiğini biliyordum ama kapatacaklarını biliyordum. Eğer bir ihtimalle ertelersek, en azından bir şansımız daha olurdu. Oynamayı bu kadar erken kaybetme riskini göze alamazdık."

Ruben'e kızdığımından ya da benim liderlik etmem gerekirken kontrolü ele almaya çalıştığına inandığımdan değil, ama bu bana daha önce haddini aştığı bir zamanı hatırlattı. Ondan ayrıldığım günü. Mide bulandırıcı his artmaya devam ediyor, yüzeye çıkmak isteyen pişmanlık ve keder dalgaları beni hasta ediyordu.

"Sorun değil. İhtimalleri göz ardı etmekte haklıydın." Durakladım, dudaklarımı yaladım. "Bu bizi kurtardı. Bunu biliyorum."

"Ama hâlâ kızgınsın."

"Sana değil." Sonra içimi çektim, ellerimi taş tırabzanın üzerine koydum ve yarım aya baktım. "Bir konuda haklıydın. Bu yaşlı vampirlerin çoğu kadın düşmanı pislikler."

"Benim gibi."

Ona döndüm. "Değildin Ruben."

"Biraz," diye düzeltti, ifadesi gergindi, gözleri yanıyordu.

"Hırslıydın. Ve saldırgandın."

"Bu değişmedi, ama seninle bir daha asla o çizgiyi aşmayacağım. Sana bunun sözünü verebilirim."

Hatıralarımın kabardığını hissedebiliyordum ve o zamanlar itiraf edemediğim şeyi sonunda ona itiraf etmek zorunda kaldım. "Ruben, sırf bu yüzden ayrılmadım."

"Sen de bana güvenemezdin." Bir zamanlar söylediğim ve bizi ayıran sözleri tekrarlayınca çenesi kenetlendi.

"Biliyorum, ama bundan daha fazlasıydı." Ona bakarken sertçe yutkundum, gelgit dalgası şimdi tüm gücüyle geliyordu. "Kendime de güvenemiyordum... sana karşı."

Göz açıp kapayıncaya kadar, on iki yıl öncesine geri döndüm, çağrıldığım olay yerine koşuyordum.

BANA VERİLEN ADRESİN GARAJ YOLUNA GIRDIM.

Arayan Clara'ydı. İki araba daha vardı.

Ruben'e ve diğeri de adamı Gabriel'e aitti.

Yolda durduğum yerden feryatları duyabiliyordum. Hemen bir susturma büyüü yaptım, tılsımı mırıldandım ve kolumu ön bahçeye ve sokağa doğru salladım. Ruben'in neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ilk iş olarak bir büyü yapmalıydı. Etrafta dolaşan herhangi bir insan onu duyup şehir polisini arayabilirdi ve bu da ihtiyacım olmayan bir baş ağrısıydı.

Açık kapıdan içeri girdiğimde Sal ve Roland tarafından kanepeye yatırılmış, gözleri delilik ve ıstırapla parlayan bir cadı buldum. Midem çalkalandı. Bunun ne olduğunu hemen anladım.

Ruben ve Gabriel kanepenin arkasındaki açık mutfakta , tanımadığım başka bir vampirle alçak sesle konuşuyorlardı, bu da kurban olmalıydı.

"Kokusunu alabiliyorum," dedi kanepedeki cadı, acı çekiyormuş gibi kıvranarak. "Ona ihtiyacım var. Lütfen, onu bana getirmeyecek misin? Sadece küçük bir ısırık ve ben-" Sonra tekrar acı içinde feryat ederek sırtını kamburlaştırdı.

Kanım dondu. Resmi olarak vampir toksini psikoza olarak bilinen diş çılgınlığının tüm sancılarını yaşıyordu. Gözleri çılgınca dönüyordu, zihni tamamen çılgınlığa kapılmıştı. İçimi bir ürperti kapladı ve ruhuma bir korku fısıldadı - bu ben olabilirdim.

"Sal"-onların yanına gittim-"Onu hemen büyüleyin."

Sal başını salladı ve elini kadının alnına bastırarak birkaç kelime mırıldandı. Cadı gevşedi. Büyü bir tür yatıştırıcı görevi görebilirdi.

"Ruben," diye seslendim, ona ve diğerlerine doğru adım attım. "Burada ne yapıyorsun?"

Gabriel çemberden geri çekildi. Evinde bulunduğumuz diğer vampirin yüzünde telaşlı ve gergin bir ifade vardı ve kanayan yarasının üzerine bir bez tutuyordu.

Kolunu. "Onu aradım. Hemen yardıma ihtiyacım vardı, ben de Derebeyi Dubois'yı aradım."

Vampiri azarlamadım ama ilk aradığı kişi olmalıydım, vampirlerin efendisi değil. Bu bölgenin tüm doğaüstü vakalardan, özellikle de cadılarla olanlardan ben sorumluydum. Bir olay olduğunu bilmemin tek nedeni Clara'nın şu anda kanepede inleyen cadının oda arkadaşından bir telefon almış olmasıydı. Oda arkadaşı onun çaresiz bir şey yapacağını düşünmüş ve görünüşe göre haklıymış.

"Ne oldu?" Kurban olan vampire sordum.

"Ondan sadece bir kez beslendim, geçen Cuma gecesi." Çılgınlık o zamandan beri çok hızlı ilerlemişti. "Beni her gün takip ediyordu. Onu reddettim, artık benim kan taşıyıcım olamayacağını söyledim. Sonra bugün eve geldim ve onu çoktan evimin içinde buldum. Beni kesmeye çalıştı. 'Eğer benden beslenmeyeceksen, onun yerine senin kanını alacağım' dedi. Onu banyoma kilitlemeyi ve Ruben'i aramayı başardım."

"Sen doğru olanı yaptın." Ruben güven verici bir şekilde adamın omzunu sıvazladı.

Ama doğru olan bu değildi. Önce beni aramak gerekirdi. New Orleans'ın yöneticisi olarak yeni atamam yine sorgulanıyordu. Mississippi'yi yöneten zorba büyücü, kötü bir karar yüzünden konumuma şüphe düşürmüştü bile. Ve muhtemelen yerime geçebilmek için beni beceriksiz ilan etmek istiyordu. Ve şimdi olay yerine ilk gelen olacak kadar bile güvenilmiyordum. Hayır, onun yerine benden yüzyıllarca yaşlı olan ve aynı zamanda sevgilim olan deneyimli derebeyi vampir ilk çağrılan oldu. Ve belli ki, baskı altındaki vampir bunda yanlış bir şey görmedi.

"Sorun yok," dedi Ruben, yüzümdeki üzgün ifadeyi fark etmiş ama bunun gerçek nedenini anlamamıştı. "Ben her şeyi hallettim. SPS yolda."

Doğaüstü Psikiyatri Hizmetleri sadece büyüünün neden olduğu ağır psikoz vakaları için çağrılırdı. Ve gerekli olmasına rağmen, hastalarını tedavi ederken kullandıkları yöntemler genellikle aşırı ve acı vericiydi.

"SPS'yi aradım da ne demek? Yapılacak ilk arama bu değil."

Ruben kaşlarını çattı. "Ona bak, Jules. Acı içinde. Yardıma ihtiyacı var. Senin de çok iyi bildiğin gibi bunu daha önce de gördüm ve SPS'nin onun tek alternatifi olduğunu söylediğimde bana güven."

Bana zaten bir kadını fang-indüklenmiş maniye soktuğunu hatırlatması duymak istediğim şey değildi. Sadece sinirlerimi daha da gerdi ve bana ateşle oynadığımı hatırlattı. Bir ısırıkla bu kadın aklını kaçırabilirdi. Ya bu benim başıma gelseydi?

Daha dün gece Ruben içime gömüldüğünde, ağzı boynumda sıcakken, neredeyse beni ısırması için ağızımdan kaçıracaktım. Dişlerinin boğazıma battığını hissetmek istemiştım, hayır, buna ihtiyacım vardı. Neyse ki, içimi farklı bir açıdan okşadı ve beni öyle bir doruğa çıkardı ki, cümle kurmak şöyle dursun, doğru dürüst düşünemez hale geldim.

Bu vampire olan saplantım irademi ve aklımı çalıyordu. Gecenin büyük bir bölümünde uyuyamamış, onun yanında kendime güvenemediğim için acı çekmişim. Onun esareti altındayken dürtülerimi kontrol edemiyordum. Ona her şeyimi vermek istememe neden oluyordu. Her şeyden vazgeçmek.

Ve şimdi de benim yetkimi aşıyordu, hem de pervasızca ve yaptığı şeyde en ufak bir şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde. Bir adam daha benim üzerime çıkıyor ve New Orleans meclisinin başı olarak benim yerimi hiçe sayıyordu. Artık benimle yattığına göre, emir komuta zincirinde onun üstünde olduğumu kabul edemeyeceğini merak ediyordum.

"Bu doğru bir karar olabilir Ruben, ama asıl mesele şu ki, bu kararı vermek sana düşmezdi."

Kaşları çatıldı ve sustu. "İhtiyacı olan bir vampir ve cadıya yardım etmek için buradayım Jules. Yetkinin kimde olduğuna dair hassas duyarlılıklarının üzerinden geçmeye değil."

Alevler yanaklarımı doldurdu. Alçak sesle konuşmasına ya da Gabriel'in vampir kurbanı kenara çekmesine aldırmadan adamları bizi gayet net bir şekilde duyabiliyordu. Vampirlerin duyuları tüm doğaüstü varlıklar arasında en gelişmiş olanıydı. Bu yüzden meydan okuması, diğerlerine benim otoritemi hiçe saydığının açık bir işaretiydi.

Bunu bana söylemiş olması, konumumun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını gösteren bir başka kırmızı bayrak gönderdi. New Orleans'ı yöneten en genç kişi olan otuz bir yaşındaki bir kadın İnfazcı, şimdi benden çok daha yaşlı ve deneyimli olan ve benim irademe itaat etmeleri beklenen doğaüstü varlıklardan sorumluydu. Ve işte kendi erkek arkadaşım beni adamlarının önünde görevden alıyordu ve ne yaptığının farkında bile değildi.

"Bana bir şey söyle Ruben." Kelimelerim artık kesik kesikti. "Bu olayla ilgili telefon ne zaman geldi?" Kanepede acı çeken kadının soluk soluğa nefes alışları dışında sessiz odada bir el salladım.

"Yaklaşık bir saat önce. Sonra doğruca buraya geldim." "Neden beni aramadın?"

"Gerek yoktu. Yapabileceğimi biliyordum..."

Neyi itiraf ettiğini anladığında bakışlarını tuttum. Ben de onun yerine cümleyi tamamladım.

"Çünkü bunu kendi başına halledebileceğini biliyordun. Bana ihtiyacın yoktu."

Dişlerini birbirine geçirdi, yalancı olmadığı gerçeğine karşı savaşıyordu ama gerçeği kabul etmek de istemiyordu.

Tam o sırada SPS'den iki iri yarı büyücü oturma odasına girdi. Gidip onlarla konuşmak için Ruben'i bıraktım. SPS'yi durdurmak için artık çok geçti ama ben olsam bu şekilde davranmazdım. Aşırıya kaçmadan önce kız kardeşim Isadora'nın onu muayene etmesini .

Cadıya beklediğimden daha nazik davranan iki adamla konuşurken, kendi şifacımı muayene etmesi için gönderene kadar tedavi görmemesi gerektiğini söyledim.

onu. En azından Ruben'in çıkardığı bu durumu düzeltmeye çalışırken kendine zarar vermemesi için onu güvende tutabilirlerdi.

SPS görevlileri onu minibüslerine bindirirken Ruben dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Durmuş minibüsün gidişini izliyordum, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefesimin kesilmesinden korkuyordum. Çünkü ne olacağını biliyordum. Başka seçeneğim yoktu.

Ruben derin bir iç çekti. "Bak, seni aramalıydım. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı biliyordum, seni bu işe bulaştırmanın ne anlamı vardı? Sana anlatırdım."

Yine de anlamadı. Çünkü o bir erkekti.

"Sana şunu sorayım," dedim, sonunda onunla yüzleşmek için döndüm, ruhum onun ne kadar güzel olduğunu haykırıyordu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. "Eğer Gabriel seni olay yerine çağırmadan serseri bir vampirin baksaydı, ne hissederdin?"

İrkildi, safir gözleri farkına vararak genişledi.

"Kesinlikle," dedim ona.

"Ben öyle düşünmüyordum."

"Öyle olmadığını biliyorum. Ve buradaki asıl sorun da bu. Ve ayrıca bunun neden daha da zor

olacağını." "Sen neden bahsediyorsun?"

Geciktirmenin bir anlamı yoktu. Her zaman açık sözlü ve doğrudan olmaya inanmışımdır. Bağırsaklarım sıkıştı, içindekileri boşaltmakla tehdit ediyordu. "Artık birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Yüz ifadesi anında açık bir paniğe dönüştü. "Bu çok saçma. Sadece bir olay."

"Ama öyle değil Ruben. Geçen ayki takip eden kurt adam olayını hatırlıyor musun?"

"Çünkü Lewis beni tanıyor ve takip edilen kişi arkadaşının kız kardeşiydi. Önce beni aramayı düşünmüş." Bir adım öne çıktı, artık üzerime geliyordu.

"Biliyorum. Sen ve adamların kurtadamlarla kendi başınıza başa çıktınız ve bana bundan bahsetmeyi hiç düşünmediniz.

Violet sayesinde öğrendim, o da kurt adamın takip ettiği cadıyı tanıyordu."

O zamanlar, ona çok aşık olduğum için beni devre dışı bıraktığı gerçeğini görmezden ve belki de uğruna savaştığım ve kazandığım rolde bana saygı duymadığı gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Onun, güç kazanmak için teyzemi kullanan vampir Broderick'le aynı olduğunu ama Ruben'in farkında olmadan beni çıkarları için kullanmayacağından da emin değildim.

İnfazcı olarak üstlendiğim rolün aynı zamanda aile mirasım ve hayatım boyunca arzuladığım bir pozisyon olması, iktidara geçişimi bir rüyanın gerçekleşmesi haline getirmişti. Özellikle de her şeyi annemden öğrendiğim ve onun emekli olmayı planladığını bildiğimiz son iki yıl boyunca yakından eğitim aldığım için.

Ancak bu pozisyona adım attığımdan beri yaşadığım tüm sorunlar nedeniyle umduğum gibi bir rüya gerçekleşmemişti. Ve sürekli olarak kendimden şüphe duymama neden olan ve fark etse de etmese de benden şüphe duyan tek kişi Ruben'di.

"Benden ayrılmıyorsun," diye kesin bir dille belirtti. "Böyle bir şey yüzünden mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sadece bu değil."

"O zaman ne?" diye bağırdı, göğsü kabarmıştı.

Boynumu eğmek zorunda kaldım çünkü neredeyse tepemdeydi ve duruşunun ne kadar agresif olduğunun farkında olduğunu sanmıyordum.

"Bu senin ve benim için tehlikeli."

"Vampirler ve cadılar her çıkarlar. Bana bu saçmalıkları anlatma, Jules."

"Vampirler ve Siphonlar değil."

Tam bir dakika boyunca tek kelime etmeden bakiştık.

Ellerini kalçalarına dayadı. "Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Eğer beni ısırırsan, bir Sifon olarak gücümü alabilirsin. gibi kullanın."

"Senin lanet gücünü istemiyorum. Ben seni istiyorum!"

Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü ama onları kırıştırarak uzaklaştırdım. "Bazen ne istediğimiz, birlikte olmanın sonuçları kadar önemli değildir. İkimizin birlikte olması tehlikeli. Ve sadece kendimi düşünmek zorunda değilim. Ailem ve New Orleans'taki tüm doğaüstü varlıklar var."

"Ben olsam bunu yapmazdım." Sertçe yutkundu, öfkesi daha da alevlendi ve acıyla karıştı.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken nefes alış verişlerim hızlandı. "Isırığın beni de değiştirebilir," diye itiraf ettim sonunda neredeyse fısıltıyla. "Ona dönüşme ihtimalim var." Minibüsün az önce ayrıldığı sokağı işaret ettim.

"Böyle bir şey olmaz."

"Bunu bilmiyorsun, Ruben! Olabilir. Beverly'nin başına geldi."

"Seni ısırmayacağım, Jules. Yemin ederim."

"Bu riski göze alamam." Her şeyden vazgeçmem için beni nasıl ayarttığına dair hiçbir fikri yoktu.

Sonra çıktı, beni sertçe ama acı vermeyecek şekilde duvara itti, elleri başımın iki yanını kavradı. Damarlarımda bir korku kıvılcımı dolaştı ve nabzımı daha da yükseltti. Onun insanüstü gücünün farkındaydım. Kalın bileklerini kavradım, kasları sıkıydı, parmak uçları kafatasıma baskı yapıyordu ama acı verecek kadar değil. Yine de isterse beni göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirdi. Ama ben de onun güçlerini yok edebilirdim.

"Lütfen bunu yapmayın." Gözleri aynı anda korku, acı ve kederle parlıyordu. "Sana yalvarıyorum," diye umutsuzca mırıldandı.

Vücudum kilitlendi ve kalbim dibe vurdu. Teslim olmak, kollarına atılmak ve iradesine boyun eğmek çok kolay olurdu.

Ama o zaman kendime olan saygımı kaybederim. Kahretsin, kendimi tamamen kaybederdim. Ve o bunu anlamadı.

"Yapamam," diye fısıldadım acı içinde.

Dişlerini gösterdi, azı dişlerini uzattı, gözleri şimdi gümüş bir ateşle parlıyordu, acısı öfkeye dönüşmüştü. "Burada oturup bana sahip olduğumuz şeyin hiçbir şey ifade etmediğini mi söyleyeceksin?" Vücudunu daha da yaklaştırarak başımı ona bakmak için yukarı doğru eğmeye zorladı.

"Ruben, dur."

"İçinde olduğum her saniyeyi, benim olan bu amcığı sikhemi sevmemiş gibi davranacaksın." Öfkeliydi, kötü niyetli kelimelerle zalimlik saçıyordu. "Seni sikhem için bana nasıl yalvardığını unutacaksın. Benim için çılgık attığını ve ağladığını."

"Dur, Ruben. Lütfen!" Tırnaklarımı bileklerine geçirdim, acıyla kazıyordum.

Tutuşuyla bana zarar vermiyordu ama sözleriyle benden parçalar koparıyordu.

"Benden, bizden, sahip olduklarımızdan uzaklaşabileceğini ve bu lanet olası yarayı sonsuza dek taşımayacağını düşünüyorsan, sen lanet olası bir yalancısın, tatlım."

"Ruben." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

"Seni yapabilirim, biliyorsun." Ağzı zalim bir gülümsemeye dönüştü, dişleri sivriydi. "İstersem seni yatağıma geri getirebilir, benim için yalvarmanı sağlayabilirim. Bunu sen de biliyorsun."

"Dur!" Çılgık attım, sihrimi telekinezinin bir sarsıntısına dönüştürerek dalgalandırdım ve onu bir adım geriye doğru salladım.

Dondu kaldı, sonra aniden ellerini indirdi. Karnından gelen derin kükremeye benden uzaklaştı, döndü ve verandadaki ahşap sütuna yumruk attı. Sütun ikiye bölündü, ahşap dışa doğru parçalandı ve zar zor dik durdu.

Gabriel kapıyı açıp dışarı çıktı, Sal ve Roland kapı aralığındaydı. Roland hâlâ duvara yaslandığım yerden bana doğru bir adım attı.

"Ondan uzak dur," diye hırladı Ruben, baskın saldırganlığı baskıcı, büyüdü dalgalar halinde üzerinden

akıyordu.

"Ve içeri geri dön!" Kanlı eliyle evin arkasını işaret etti.

Onlara başımı salladım. Önce Sal ve Roland isteksizce eve döndüler. Gabriel bir süre daha baktı, sert yüz hatları okunmuyordu, sonra sessizce ayrıldı.

Ruben yüzünü benden çevirmiş, verandanın korkuluklarına tutunmuş, başını kambur omuzlarının arasına eğmiş, nefes nefese kalmıştı.

Titreyen ellerimle duvarı ittim ve ayağa kalktım. Şiddet gösterisi karşısında içim titredi. Hem onunki hem de benimki. Sihrimi hiç öfkeyle kullanmamıştım. Ruben'in de böyle davrandığını hiç görmemiştim. Korkunçtu ve onunla birlikte olmak için her şeyi riske atacak kadar onu iyi tanımadığımı bir kez daha hatırlattı.

Ellerimi yumruk yaparak arkasında durdum, sesim güçlüydü. "Sana güvenemem."

Dönmeden önce vücudu kaskatı kesilmişti. Yüz ifadesi sert, boyun eğmez ve soğuktu ama "Seni bir korkak sanmamıştım," derken sesi duyguyla titriyordu.

"Beni tanı mıyorsun," diye tükürdüm, sonra eğilmiş sütunu işaret ettim. "Ben de seni tanı mıyorum."

Gözleri kısıldı. "Yalancı."

"Kendimi, ailemi ve halkımı korumak korkaklık değildir!"

"Onları benden mi koruyorsun?"

Alçak ses tonundaki acı beni derinden yaraladı ve az önce şiddetli ve öngörülemez bir şekilde davrandığını belirtecek değildim. "Bunun benim için nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun" derken kendi sesim titriyordu. Bir avucumu kabaran göğsüme bastırdım. "Ve umurunda bile değil gibi görünüyor. Tek istediğin kendi istediğin."

Erkeklerin dünyasında, New Orleans'ın sahip olduğu en genç İnfazcı olmanın eşiğinde bir kadın. Dikkatli olmazsam her şeyi kaybetmenin eşiğindeydim. Onu tutmanın riski çok büyüktü. "Kaybedecek çok şeyim var."

"Ve kazanacak hiçbir şey yok," diye ekledi acı acı. Sesi şimdi daha yumuşaktı ama duygularla kabalaşmıştı. Acı dolu bir kabulleniş.

"Öyle değil Ruben. Sen-" Boğazımda şişen katı yumruyu yuttum. "Sen iyi bir ." Ama aynı zamanda benim sonum da olabilirsin.

"İyi mi?" Acı bir kahkaha attı. "Görünüşe göre yeterince iyi değil."

"Lütfen böyle yapma," diye yalvardım, sonunda bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzüldü.

Bakışları onu buldu ve çenemin altında asılı kalana kadar yolunu takip etti. Bana doğru uzandığında irkildim. O da dondu kaldı, yumruklarını iki yana açtı.

"Ruben," diye fısıldayarak yalvardım. Yapabildiğim tek şey buydu çünkü her şey çok yanlış gitmişti. Orada dururken bile bunun acısı ağrıyan bir uçurum açıyordu. Beni bütünüyle yutmasını diledim, böylece yok olabilecektim. "Lütfen Ruben. Bırak gideyim."

Bana çok kolay merhamet gösterebilir, beni evine götürebilir ve hayatımda ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu kanıtlayabilirdi. Saplantımla oynayabilirdi. İsteğimi görmezden gelebilir ve bana hayır diyebilir, gitmeme izin vermeyeceğini söyleyebilir ve şimdiye kadar istediğim her şeyi riske atabilirdi. Bedenimi ve ruhumu avucunun içine alabilirdi ama kalbimi değil. Kendimi onun içinde kaybettiğimi fark etmek zorunda kaldığım her gün biraz daha kırılacaktı.

Sanki yüzümün her kıvrımını ve çizgisini hafızasına kaydetmiş gibi beni dikkatle incelerken uzun, korkunç bir duraklama oldu. Sanki bana bir daha hiç bakmayacakmış gibi. Sanırım bir bakıma, bir çift olarak, bu son .

"Bir gün buna pişman olacaksın," dedi usulca, bana dokunmadan yaklaşarak.

Onun dokunuşuna sahip olmamanın kaybını ve işkencesini zaten hissediyordum. Bana hatırlatmasına gerek yoktu ama beni cezalandırmaya niyetli görünüyordu. Onu uzaklaştırdığım için beni incitmeye. Ve ben acıyı memnuniyetle karşıladım.

Sonra o kadar yaklaştı ki ona bakabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Yine de bana dokunmadı, gözleri yüzümde bir iz bıraktı.

"Buna pişman olacaksın," diye tekrarladı. "Ama umarım şu anda hissettiğim acının yarısını bile hissetmezsin." Sesi kırıldı, gümüş mavisi gözleri acı veren bir kalp kırıklığıyla camlaştı. "Ama gitmene izin vereceğim, Juliana. Nasıl ."

Arkasını dönüp uzaklaştı ama bu, gözünden tek bir damla yaş süzülüp yüzüne düştüğünü görmeden önce olmadı.

GEÇMİŞE GÖZ KIRPTIM VE BİR DAMLA GÖZYAŞININ AKTIĞINI FARK ETTİM.

O günkü gibi. Elimin tersiyle sildim ve Ruben'in yüzüne döndüm. "Çıktığımızda, ayrıldığımızda şu an olduğum kadın değildim."

Hiçbir şey söylemedi, hiç kıpırdamadan duruyordu, ay ışığı sarı saçlarını gümüş gibi parlatıyor ve güzel yüzünün keskin açılarını şekillendiriyordu.

"O zamanlar benim için çok fazla risk vardı. New Orleans'ın İnfazcısı olarak kendi yolumu çizmeliydim. Benden önce annem ve büyükanнем gibi. Ama beni seninle kalmaktan alıkoyan başka şeyler, korkular da vardı."

"Isırığının seni delirteceği korkusu."

Bunu alay ederek ya da acıyarak değil, bir gerçek olarak söyledi. Sanki uzun zamandır bu konuşmayı yapmak için bekliyormuş ve gerçekler parmaklarının ucundaymış gibi. Belki de vardı.

"Evet ama bu sana güvenmemekten de öte bir şeydi. Bu doğru ama aynı zamanda haksızdı çünkü"-yutkundum ve ben kalbimi çıkarıp Ruben için bir tepsiye koyarken içeride eğlenen diğerlerine dalgali perdelerden baktım-"Seninleyken kendimden korkuyordum."

Kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"Biraz utandım." Gergin bir şekilde boğazımı temizledim. "Ama sana o kadar delicesine ve inanılmaz derecede takıntılıydım ki kendimi zor tanıyordum. Sanırım bunu o zaman da biliyordun."

Bana o kader gününde onu geri almamı sağlayabileceğini söylediğinde yanılmamıştı.

"Beni ısırman için yalvaracağımından korktum. Ve yapardın. Yapacağını biliyorum. Ve kendimi tamamen kaybetme riski - ya vampir toksini psikozu ya da sadece senin caziben - beni mantığın ötesinde korkuttu. Özellikle de büyük ve güçlü bir doğaüstü topluluğun lideri olarak yolumu çizmeye çalışırken. Ve o zamanlar bu konuda zaten başarısız oluyordum."

Göğsü daha hızlı inip kalkıyor, nefes alışları hızlanıyordu. "Seni ısırabilirdim. O zamanlar, sen isteseydin," diye itiraf etti, bu bir şekilde zaman kaybının acısını hafifletti. "Ama şimdi yapmayacağım. Asla." Bir adım daha yaklaştı, ben gölgesinden korunana kadar vücudu ay ışığını engelledi. "Seni istiyorum Juliana," dedi açıkça, gözleri metal grisi ve ölümcül keskinlikteydi.

Büyüsünün somut bir çıkırtısı havada vızıldadı ve aramızdaki boşluğu doldurdu. Hareket etmedi. Hiçbir şey söylemedi. Başını, ilkel içgüdülerimi kırmızı alarma geçiren bir şekilde eğdi. Bir keresinde yırtıcı orman kedileriyle ilgili bir belgesel izlemiştim ve orada bir jaguar, sıçrayıp avını yakalamadan iki saniye önce aynı şekilde donup kalıyordu.

Ben yaklaşırken Ruben mükemmel ve olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldı, gölgesi tarafından yutuldu. Bir elimi ceketinin üzerinden göğsüne doğru kaydurdım ve ensesini kavradım. Boynuna baskı uygulayıp onu aşağı çektiğimde, sonunda kıpırdandı ve başını aşağı eğdi.

Gözlerimi açtım, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim, tüy kadar yumuşak ve fısıltı kadar hafifti. Beni bedenine doğru çekip ağzını ağızıma yapıştırmadan bir saniye önce çaresiz, acı dolu bir ses çıkardı. Dilini içeri sokup bir zamanlar onun olan bir bölgeyi istila ederek, tadarak, yiyip bitirerek yeniden haritalandırdığında inledim.

Elleri kafatasımı kavradı, beni istediği açıda tutarken, ben ceketinin yakalarına yapıştım, ayak parmaklarımın üzerine , daha yakın olmak, daha sert öpmek, daha fazlasını almak için çaresizdim.

"Tanrım... siktir," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, sonra ağzımı tekrar aldı.

Tüm vücudum bir barut hattı gibi hissediyordu, kıvılcım patlayıcı bir patlamaya doğru ilerliyordu. Dolu ağzı benimkini ayırdı, böylece tekrar tekrar içeri girebildi, elleri vücudumdan aşağıya, belim boyunca ilerledi, sonra kıcımlı kavradı ve beni horozunun sert uzunluğuna doğru bastırdı. Elleri kıcımlı acı verici bir şekilde sıkı.

Nefesim kesildi ve geri çekildim, önce kabarık perdelere sonra da Ruben'e baktım. Declan ve misafirleri iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı, yumuşak mırıltılar ve bir kadının kahkahası perdelerin arasından yankılanıyordu, oysa benim dünyam onun balkonunda altüst olmuştu.

Ruben kaşlarını çatı ve kollarından kurtulduğumda beni bıraktı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Declan ve lonca üyelerine bir gösteri yapacak değildim. Eğilerek elimdeki çantayı düşürdüğüm yerden aldım ve perdelere doğru yürüdüm.

"Juliana." Sesi hırçın, boğuk ve emrediciydi.

Omzumun üzerinden ona baktım, yakıcı bakışları karşısında neredeyse eriyordum. Derin bir nefes daha alarak odaya geri döndüm ve Declan'ı hemen sol tarafımdaki barda ikinci adamı Jarek'le konuşurken gördüm. Yanında da ona yapışmış, çilek yediren hoş bir Asyalı kadın vardı.

"Jules, yemekten önce bir kokteyl ister misin?" Declan kibarca sordu.

"Üzgünüm," dedim ona, "ama akşam yemeğini atlamak zorundayım. Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Uyarılmışlığımın kokusunu alamadığını umuyordum çünkü Ruben tek bir öpücükle hem kanımı hem de külotumu ateşe vermişti.

"Bu çok kötü," dedi odanın etrafına bakarak. "Odanıza bir şey getirmemi ister misiniz?"

"Hayır. Sorun değil. Sabah görüşürüz. İyi geceler." Beni bir konuşmanın içine çekmeye çalışıyor gibiydi, Ama aklımda tek bir şey vardı. O da çıkışa doğru yürürken arkamda hissettiğim adamdı.

Odada yürümek için arkamı , loncanın geri kalanının ne yaptığını fark ettim. Hepsi bir mobilya parçasının üzerine yayılmış, dişlerini kan ev sahiplerinin boğazlarına geçirmişlerdi. Phillip, altın süslemeli siyah kadife bir kanepede güzel ve gömleksiz bir adamın üzerinde yarı uzanmış yatıyordu. Phillip avuçlarını adamın kot pantolonla kaplı kasıklarına sürterken adamdan içki içiyordu, adamın başı bariz bir coşkuyla geriye doğru eğilmişti.

Kızıl saçlı kadın Cassius'un kucağına oturmuş, Cassius da onun boynunun dibini emiyor, parmakları elbisesinin eteğinin altını sabit bir ritimle okşuyordu. Odada en yüksek sesle inleyen oydu. Büyücü Dean ise vampir gibi davranıyor, arkalıklı bir sandalyeden gösteriyi izliyordu. Röntgenci bakışları Cassius ve kızıl saçlı kızın üzerindeyken, kendi sevgilisi kucağında çaprazlama oturmuş, boynunu öpüyordu.

Hem utançtan hem de erotik gösteriden duyduğum tahrikten dolayı yüzüm alev alev yanıyordu ve aceleyle merdivenlere yöneldim. Mermer merdivenlerden yukarı çıkarken arkama bakmaya cesaret edemedim ama Ruben'in beni takip ettiğini hissettim ve spiral merdiven ikinci kata kıvrılırken onu çevresel görüşümde gördüm. Halı kaplı koridorda attığım her adımda nabzım hızlanıyor, kapıma geldiğimde adrenalın kanımı hızlandırıyordu. Kapı tokmağına uzandığımda, iki büyük, güzel, uzun parmaklı el kapıya yaslandı, onun sıcaklığı beni içeri sokmadı.

"Dur," diye emretti.

Açtım, düğmeyi çevirmedi, beklerken başım öne eğikti.

"Bunu yapamazsın ," gürledi, sıcak nefesi çıplak sol omzumun üzerinden süzülüyordu. "Beni öpüp öylece gidecek misin?" Göğsü sırtıma bastırdı. "Seni işkenceci cadı. Bunu bana yapamazsın."

Onunla oynamak gibi bir niyetim yoktu ve beni takip etmesini bekliyordum. Benim de onun kadar büyülenmiş olduğumu hâlâ anlamamış olması beni çok şaşırtmıştı. Kollarının kafesinde döndüm.

"Ne istiyorsun?" Tüm vücudum ihtiyaç alevleri içinde kaynarken elimden geldiğince eşit bir şekilde sordum.

"Bana vereceğin her şeyi alırım." Çıldırtıcı arzu onun her yerinden yayılıyordu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, elleri kalçalarımı kavradı. "Acınası bir bakış, basit bir dokunuş için ayaklarına kapanacağım." Açık ağzını karnımın üzerinde gezdirdi, elbisemin ince kumaşı içimi yaktı. "Senin kölen olacağım. Ne istersen, Juliana. Sadece beni bu lanet sefaletten kurtar."

Titreyen ellerimi yanlarımdan kaldırarak parmaklarımı saçlarında gezdirdim, gözleri bir iniltiyle başının içinde geriye yuvarlandı. Sonra saçlarını acıttığını bildiğim yumrukla sıkıttım ve başını bir kez salladım. Gözleri açıldı, siyah ve gümüşten başka bir şey yoktu, köpek dişleri uzun ve sivriydi.

"Ne istiyorsun?" Vampirimden tüm gerçeği öğrenmek için tısladım.

Normal, kendini koruyan herhangi bir insanı korkutacak vahşi bir hırıltı havada titreşti. Ses sadece göğüs uçlarımı sıkılaştırdı ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık havuzu oluşturdu.

"Dölün ve kanın boğazımdan aşağı akıyor."

Arkamda sağlam bir kapı olması iyi bir şeydi çünkü aksi takdirde yerde bir havuz olacaktım. Sanki kaçmaya çalışacakmışım gibi parmakları kalçalarımın kavrıldı. Tepkimi izledi ve bekledi, muhtemelen bir tokat ya da en azından bir kahkaha bekliyordu.

Bunun yerine, kalçalarımın yanlarına uzandım ve şeffaf siyah dantelli külotumu görebileceğini bildiğim kadarıyla elbisemin kumaşını yukarı kaldırdım. Burun delikleri açıldı, bakışları lazer gibi kalçalarımın tepesine odaklandı.

"İlkin sana verebilirim," dedim kararlı bir şekilde, elbisemi daha da yukarı kaldırarak. "Ne istiyorsan al, Ruben."

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

~RUBEN~

İLKEL, YERALTI DUYGULARI İÇİN HIÇBİR KELİME YOKTU.

bedenimde ve zihnimde beyaz bir ateş gibi parlıyordu. Öne doğru eğilip ağzımı şeffaf siyah dantel üçgenin üzerinde açarak onun özünü açgözlü ağzıma çekerken daha önce hiç kullanmadığım bir kontrol seviyesini kanalize etmek zorunda kaldım.

Onun ilk tadını aldığımda, derin derin içime çektiğim sarhoş edici kokusuyla karnımın derinliklerinde gırtlaktan bir inilti yükseldi. Uzun zamandır duymadığım o miyavlayan, erotik çığlık, ayırık dudaklarından kaçtı ve beynimde bir dizi sinyali harekete geçirdi. Almak, onu sıkıştırmak, sertçe becermek istiyordum ama onun küçük teslimiyetinin ve tatlı çığlıklarının tadını çıkarmak için bu andan mahrum kalmayacaktım. Parmakları saçlarımı pençeliyor, güzel elleriyle tuttuğu dizginlerimi sarsıyordu.

Evet.

Sağ elimle sol uyluğunun arkasını avuçladım ve dizini omzumun kıvrımına doğru kaldırıp sardım.

Danteli yaladım, daha fazlasını tatmak için çaresizdim, vampirimin hırıltısı sürekli bir uyarı olarak yuvarlanıyordu.

Böylece ona olan ihtiyacımı kesintisiz olarak karşılayabilecektim. Tehlikenin farkında gibi görünüyordu çünkü kalçalarının hafifçe sallanması dışında hareketsiz kaldı.

"Yeterli değil," diye tısladım, uzandım ve külotunu yırttım.

Şişmiş klitorisinin etrafında bir parmağımı dolaştırırken artık bana karşı çok çıplaktı. İrkildi ve yine o şehvetli sesi çıkardı, bu da olduğum yerde kalmak için kaslarımı kilitlememe neden oldu. Henüz işim bitmemişti. Bunca zaman sonra beni aceleye getirip akılsız bir hayvana dönüştüremeyecekti.

"Daha iyi," diye mırıldandım, artık onun pembeliğini ve ıslaklığını görebiliyordum.

Ağzımı klitorisine yapıştırdım, sonra bir parmağımı kaygan amına soktum.

Lanet olsun, çok sıkı.

Kalça itişleri daha düzensiz hale geldi ve sonra saniyeler içinde boşalıyordu, iç duvarları parmağımın etrafında kenetleniyordu. İşi bitmeden onu kollarıma aldım - hala orgazmın etkisiyle inliyordu - yatak odasının kapısına doğru fırladım ve kapıyı tekmeleyerek kapattım.

Ağzımı onunkine yapıştırarak onu derinden öptüm, kolları beni daha da yakınlaştırmak için çaresizlikle boynuma dolanıyordu. İhtiyaçtan aklını kaçırmak üzere olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi. Onu yere bıraktım ve ceketimi çıkararak geri çekildim.

Yavaşça benden uzaklaştı, kıyafetlerimi çıkarırken, düğmelerimi patlatırken ve kendi gömleğini yırtarken keskin, agresif hareketlerime odaklandı. İçimdeki aç hayvanla olan savaşımı kaybediyordum. Ona saldırmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Onu kolayca incitebilirdim. O kadar küçük ve kırılmalı ki.

Ben boxer külotumdan kurtulduğumda, o kendini yatağa atmıştı. Nabızı o kadar hızlı atıyordu ki heyecanını, gerginliğini ve uyarılmışlığını tadabiliyordum. Canavarımı çağırdı. Alçak bir mırıltı boşluğu doldurdu

Aramızda. Gözleri arzu ve biraz da korkuyla açılmıştı, bu da sikimi daha da sertleştiriyordu.

Odanın karşısındaki ızgarada yanan ateş dışında oda karanlıktı. Açıkça görmesini istedim. Onun için geldiğimde yüzümü görmesini, beni görmesini istedim. Onu aldığım da. Ağır perdeleri çektim, ay ışığı açık tenini ışıltılı bir parıltıya boyadı. Mükemmellik. Ben yaklaşıp acımı hafifletmek için kendimi okşarken bakışları vücudumda gezindi.

Bu kez, on yılı aşkın bir süredir yaptığım gibi kendimi rahatlatmayacaktım. Bu gece geldiğimde ait olduğum yerde olacaktım.

"Kımıldama," diye emrettim.

Tam önünde durdum ve elbisesini ortadan ikiye ayırdım. Parçaları yere fırlattığımda nefesi kesildi. Kollarının altından ve etrafından uzanıp askısız sütyenini çözdüm, yere bıraktım, sonra eğildim ve ağzımı gergin bir meme ucuna yapıştırdım.

"Ah!" Tırnaklarını pazuma ve omzuma batırdı. Hassas tepesinin ucuna bir dişimi geçirdim. "Ruben!"

Tırnaklarını derime geçirdi.

Acıyan yumruyu dilimle fiskeledikten sonra diğeriyle uğraştım. Dizleri büküldüğünde bir kolumla onu belinden yakaladım ve parmağımı kayganlığında kaydırmak için bedenlerimizin arasından aşağı uzandım.

"Her zamanki gibi benim için sulu," diye fısıldadım göğsüne karşı, boğazına doğru bir yol emiyordum, sikim beni bu ön sevişmeyi bitirmeye ve içine girmeye çağırıyordu.

"Her zaman," diye fısıldadı nefes nefese. "değil."

"Beni özledin mi, Juliana?"

"Evet." Nefes nefese, nabızı yeniden hızlandı.

"Söyle bana. Sikimi bu tatlı, dar amcıkta istediğini söyle." İki parmağımı içine soktum ve hızlı pompalarla içeri ve dışarı okşadım.

"Oh, Tanrım, Ruben!" Gözleri kayarak kapandı.

"Şimdi söyle sevgilim," diye mırıldandım kulağına usulca, parmaklarımı hızlı bir tempoyla pompalarken, her içe doğru vuruşta başparmağımla klitorisine vuruyordum.

"Evet, evet, Ruben. Seni çok fena istiyorum. Beni gerdiğini ve acıtana kadar doldurduğunu hissetmek istiyorum." Dudaklarını yaladı. "Lütfen sik beni. Lütfen," diye boşuk bir fısıltıyla son nefesini verdi.

Parmaklarımı vücudundan çektikten sonra elimi saçlarına doladım ve başını geriye doğru çekerek boynunu eğdim. Gözlerini şehvet dolu yarıklara açtı.

Başımı yaklaştırmak alt dudağını yaladım, sözlerini yutmak ve iradesini tüketmek istiyordum. Onun tamamen ve bütünüyle itaatkâr olmasını istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Özellikle de bu ilk seferde.

Başımı kaldırdığımda yarı sersemlemiş bakışlarını üzerimde tuttum. "Çok sert olduysa özür dilerim ama nazık olamam." Kontrolüm olağanüstü bir hızla yıpranıp parçalanırken kelimelerim sabit ve eşitti. "Seni o kadar sert becereceğim ki muhtemelen yarın yürüyemeyeceksin."

Kelimeleri tenine doğru söyledim, dişimi boğazındaki damar boyunca kaydurdum, içine batmak için can attığım derinin dışını çizdim. "Doğaüstü ya da insan, herhangi bir erkek yanına yaklaştığında kokumu duyana kadar döllerimi içine pompalayacağım."

Gözleri irileşti, kalp atışları küçük bir korkuyla birlikte hızlandı. Önce onu sakinleştirmek için içimde bir güç olsaydı, yapardım, ama onun telaşlı hali içgüdülerimi daha da kamçılardı ve kendimi daha fazla tutamayacağım kadar uzun zaman olmuştu.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde onu yatağın kenarına yatırdım, elim ensesindeydi ve onu vücudumla sıkıştırmıştım. Yokluğumda bilmesini istediğim tüm ahlaksız, baskın şeyleri fısıldarken siyah saçları yanağına düştü.

"Bu daracık amcığın benim." Sesimin herhangi bir medeni varlığın ötesinde olduğunun farkındaydım, hepsi gırtlaktan ve

cinsel. "Bu güzel vücut, bu parlak zihin, bu hassas ruh, hepsi benim. Ve bir daha hiçbir erkek sana dokunamayacak."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı, dinlerken ve onları özümserken gözleri kapalıydı. Sonra dizlerimle kalçalarını araladım ve sikimin başını ıslak yarığında aşağı yukarı gezdirerek kendimi onun kayganlığıyla kapladım.

Bilincimin normal düzleminde bir yerlerde, aramızdaki bağın derinliğini henüz bilmediğinin ve belki de taleplerime hazır olmadığının da farkındaydım. Ama şu andan itibaren her zaman benim olmayacakmış gibi bir saniye daha davranmamın imkânı yoktu.

Beni tekrar içeri alırdı ve şimdi onu benden almaya çalışan her erkeği öldürürdüm. Bunun olmasına izin vermeden önce kendim ölürüm.

"Evet, Ruben' de." Dişlerim acı verecek kadar keskindi. Uçlarını çenesinin hemen altından boynu boyunca deriyi kırmadan sıyırdım ve sonra aynı yolu yaladım.

Nefesi nefes nefese geliyor, her nefeste saçlarının telleri uçuşuyordu. "Evet, Ruben." Boğazının dibindeki nabzını emdiğimde inledi. "Lütfen sık beni. Lütfen, lütfen, lütfen."

Bir hırıltıyla sikimi kavradım, kendimi hizaladım ve içine girdim.

"Oh! Tanrım!" diye bağırdı.

Sonunda beş pompa sürdü, uhrevi hırıltım odayı doldurdu, teninde tüyleri diken diken etti, büyüm titreşen bir aurayla mekâna hükmetti. Yumrukları yorganın içinde sıkılaştı. İnledi. Bir an için tek yapabildiğim, bir elim ensesinde, bir elim kalçasında, kalçalarımı masaj hareketleriyle dolaştırırken, etrafımda gerilen sıkı vücudunun tadını çıkararak, beni hatırlayarak onu tutmak oldu.

"Benim," diye fısıldadım keskinleşmiş köpek dişlerimin arasından, kanım yanıyor ve zihnim bulanıyor at the unfathomable

Onun içinde bu kadar derin olmanın verdiği zevk. "Sonunda," diye bağırdım.

Sonra onu gerçekten sikmeye başladım.

Uzun, sert kayışlarla, kendimi eşimin içine gömmenin baş döndürücü hissiyle, kalçalarım kıvrımlı kıcıyla buluştuğunda etin tatmin edici tokadıyla, onun içinde olmanın doğruluğuyla, ağzından kayan şehvetli inlemeler ve sızlanmalarla inledim. Kaçmak istercesine yatakta daha uzağa sürünmeye çalıştığında, saçlarını çektim, onu şiddetle tuttum ve daha sert vurdum. Daha hızlı.

"Ruben! Ohhh!"

Bekleyişimi sürdürmek için bir ön kolumun üzerine düşerken, diğer elimi narin boğazının ön kısmına dolayarak onu sıkıca ama nazikçe tuttum. "Bu sefer benden yok, Juliana." Bir başka derin itiş ve kalçalarımın çemberi, sonra ucuma kadar okşamaya ve sertçe geri sürmeye geri döndüm. "Beni alacaksın. Her santimimi. Her birimi."

Tekrar inledi, gözleri kapandı, yanakları pembeleşti. "Evet." Bir eliyle arkaya uzandı ve kalçamı kavrayarak tırnaklarını etime geçirdi. "Çok iyi. Daha sert."

"Siktir, siktir, siktir."

Amcığı sikimin etrafında çırpınmaya başladı, o kadar sıkıyordu ki görüşüm kenarlarda bulanıklaştı. İki saniyeden kısa bir süre içinde onu ters çevirdim, kıcını yatağın kenarına sürükledim, dirseklerimi dizlerinin altına kilitledim ve onu genişçe açtım, sonra tekrar içeri girdim. "Sikime boşaldığında o güzel gözlerini görmek istiyorum. Bunu her zaman ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Küçük ellerini saçlarımda kavuştururken ağzının bir tarafı yarım bir gülümsemeye dönüştü. Sonra gülümsemesi kayboldu, ağzı uzun bir feryatla açıldı.

"Kahretsin evet, o sesi özlemişim," diye homurdandım, ayrılırken onu izledim, sikimi sağdığını hissettim, tırnakları

omuzlarıma gömölüyordu. "Sen de beni özledin, değil mi?"

"Evet," diye boğuk bir fısıltıyla cevap verdi, seksi hala etrafımda çırpınıyordu.

İlkel ihtiyaç beni sürekli tahrik ediyor, benim olanı almaya, almaya, almaya zorluyordu. Benden sakladığı şeyi. Beynimin bir yerinde, onu çok fazla yaralayabileceğimden endişe ediyordum ama içimdeki canavar rahat durmuyordu. Henüz tatmin olmamıştı.

Hâlâ sikimin etrafında nabızı atarken bile, vücudundan kurtuldum, kalçalarının arkasını tuttum ve dizlerini göğsüne doğru bastırdım, böylece tüm sularını yalayıp emebildim.

Kayganlığın taşmasıyla homurdandım. "Evet, beni özledin," diye fısıldadım klitorisine karşı.

Orgazm sonrası aşırı hassas olduğu için irkildi ama işim henüz bitmemişti. Çok hafifçe, dişimi zonklayan klitorisinin üzerine batırdım.

"Ruben!" Beni uzaklaştırmak için uzanıp saçımı tuttu, eminim ama onu kaldırıp omzuma attım.

"Bu da ne?" diye yarı bağırdı, yarı güldü onu şöminenin yanına taşırken. Giderken bir masaya çarptım ve bir vazoyu yere düşürdüm, onu pelüş halının üzerine biraz nazikçe indirmeyi zar zor başardım.

Yüzümü gördüğünde gülmeyi kesti ve ağzına kaygan bir öpücük kondurmak için üzerine eğildim. Yeni bir uyarılma ile inlediğinde, yüzümü yakın tutarak öpücüğü kestim.

"Dört ayak üzerine kalkmanı, kıcını kaldırmanı ve kendini bana sunmanı istiyorum. Bana teslim ol, Juliana."

Daha önce birlikte olduğumuzda hiç bu tür taleplerde bulunmamıştım. Elbette, eşim beni reddettiği için sekse on iki yıl ara vermemiştim. Şimdi tam olarak istediğim gibi bana teslim olmasını istiyordum. Bana kanını vermeyecekti ama

tam olarak talep ettiğim gibi. Bedenime, kalbime ve ruhuma sahip olan vampir, eşinin tam bir bedensel teslimiyet içinde olmasını istiyordu.

Bir an için beni reddedeceğini düşündüm. Kaslarım kilitlendi, kaçmaya çalışırsa saldırmaya hazırdım. Bir elini göğsüme koydu ve beni yavaşça yukarı itti. Sonra yüzüstü döndü, dizlerinin üzerine kalktı, omurgasını kıvrarak kıcını yukarı kaldırdı ve omzunun üzerinden bana baktı, gri gözleri yumuşak, çekici ve itaatkârdı. "Seninim Ruben," diye fısıldadı o seksi-kısık sesiyle

Ses.

"Evet, Juliana." Arkasından yaklaştım, kalçasını kavradım ve tam içine girdim. "Öylesin."

Yanağını halıya bastırırken gözleri kayarak kapandı. Öne doğru düştüm, iki elimi omuzlarının iki yanına koyarak tüm vücudunu kolayca kapladım. Artık memnun bir şekilde, yavaş ve eşit bir tempoda itiyordum, ona tekrar kimin sahip olduğunu bildiğinden memnundum.

"Çok sıkı ve tatlı," diye fısıldadım ona.

Parmakları her iki bileğimin etrafında kıvrıldı. Bacaklarını açtı ve dizlerini halıya doğru kaldırdı, ben daha hızlı pompalarken beni daha derine buyur etti. Yine çok kaygandı, vücudunun derinliklerine doğru ilerlememi kolaylaştırıyordu.

"Bütün o balı benim için yapıyorsun."

"Evet," diye mırıldandı şaşkınlıkla. "Hepsi senin için Ruben. Sadece senin için."

Şiddetli bir güçle kendi orgazmımı bedenimden söküp aldı. Yüzümü boynuna gömüp nabzını dibinden emdim, derisini delmemeye dikkat ettim ama iz bırakmak istiyordum. Dişlerimi geçirip kanını içme dürtüsü neredeyse acı verici olsa da, onu benden ayıracak bir çizgiyi asla geçmeyecektim. Bir daha asla.

Sikişiyordu, "Benim." Kelimeyi tenine doğru gürledim, sikim içinde titreşirken daha yavaş ama daha derine pompaladım.

Orgazmım sonsuza dek sürecektir gibiydi, beni o kadar yükseğe çıkarıyordu ki asla aşağı inmek istemiyordum. Onun güzel, sıcak, misafirperver bedenini asla terk etmek istemedim.

Ağzını bulana kadar dudaklarımla çenesini ısırdım ama bu şekilde onu düzgün öpemiyordum. Çekildikten sonra onu yerden kaldırdım ve yatağa götürdüm. Yorganın altına girer girmez tekrar üstüne çıktım. Daha yeni boşalmış olmama rağmen yarı sertleşmişim ve yavaşça tekrar içine girdim. Tısladı ama sonra kabzaya kadar yerleştiğimde gülümsedi.

Dudaklarını araladım ve tatlı, sıcak ağzının içine daldım, dilimle yumuşakça okşadım. Topuklarından birini birinin arkasına doğru sürükledi ve kıcıma ulaşana kadar bacağına sonuna kadar bükte.

Öpüşmeyi keserek, yüzüne yerleştirdiğim yumuşak, doygun ifadeye baktım. "Birileri hâlâ esnek."

Sırıttı. "Formumu koruyorum. Ayrıca Devraj harika yoga hareketleri biliyor."

"Devraj'dan yoga dersleri mi alıyorsun?" Ona kaşlarını kaldırdım.

"Evet. Kışkandın mı?"

"Son derece. Şunu yapmayı kes."

"Saçmalıyorsun. Eğer fark etmediysen, o benim kız kardeşimle evli ve senin en iyi arkadaşın. Kışkanacak bir şey yok."

"Ayrıca seni küçücük bir kıyafetin içinde aşağı doğru köpek hareketi yaparken görecektir."

Güldü, cinsel organı sikimin etrafını sıkıyordu.

"Oh, lanet olsun. Yapma bunu." Burnumu onunkinin üzerinde gezdirdim. "Aslında. Tekrar yap."

İç kaslarını sıkılaştırdı, bu da düşündüğüm etkiyi yarattı, aletim onun içindeyken zaten sertleşmişti.

"Juliana." Ağzımı onunkine sürttüm.

Bir elini saçlarımda, diğerini ensemden kavradı. "Öp beni, Ruben. Sonra beni tekrar becer."

"Kraliçemin emrettiği gibi."

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

~JULES~

BANYO AYNASININ ÖNÜNDE DURDUM, BİR HAVLU SARILMIŞTI.

Kendimi incelerken ortama bir göz attım. Yakamın üzerinde üç -evet, üç- çentik görünüyordu ve daha aşağıda iki tane daha vardı, biri köprücük kemiğimin altında, diğeri sağ göğsümün üzerinde. Parmak uçlarımla izlerden birini takip ettim.

Ruben tenimi emmeyi hep sevmiştir. Vampirlere özgü bir şey sanırım. Ve dişleriyle beni işaretleyemediği için, bir sonraki en iyi şeyi bıraktı. Herkesin görebilmesi için yüzde yüz görünür işaretler bırakıyordu.

Tabii ki yatak odasında da birkaç görünür işaret bırakmıştık. Yırtık bir yorgan, kırık bir sehpa, lamba ve çatlak bir cam arasında Declan ya burada ölümüne dövüştüğümüzü ya da vampirler gibi seviştiğimizi anlayabilirdi. Yatakta sarıldıktan sonra kalkıp bir bardak su bulmak için aşağı inmeye çalıştığımda pencere camı kırılmıştı. Ruben buna izin vermedi. Beni cama yaslayarak sikmişti ve orgazm sırasında cama vurduğunda camı kıran onun avuç içi olmuştu. Sonra bana su getirmeye gitti.

Buna gülümseyerek fırçamı aldım ve Ruben banyoya çırlıçplak girip sırtımda durduğunda saçımı tarıyordum. Fırçayı benden aldı ve nazikçe devam etti. Kollarımı indirerek yansımasına baktım, vücudu benimkinden çok daha büyüktü, fırçayı kısa saçlarımda gezdirirken kollarının yontulmuş kasları esniyordu.

Sonra durdu, öne doğru eğildi ve fırçayı tezgâhın üzerine koydu, çıplak göğsü omuzlarıma değdi. Titredim. Bu basit ten tene temas duyularımı anında uyandırdı. Parmaklarıyla kısa, nemli saçlarımı taradı, iki yandan kulaklarımın arkasına sıkıştırırken aynadan beni izledi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bu sabah tüm ciddiyetiyle.

"İnanılmaz," diye cevap verdim hemen, o da gülümsedi. "Ve acıyor."

Başını salladı, ifadesi ağırlaşmıştı. "Öyle olacağını biliyordum. Bunun için özür dilerim."

"Yanlış hatırlamıyorsam, dün gece yardım edemediğini ama sert olduğunu söylemiştin."

"Neye ve nasıl yaralandığınız konusunda üzgün değilim. Bu kaçınılmazdı. Sadece acı çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm." "Acı çekmiyorum, Ruben. Hem de hiç."

"Daha nazik olmaya çalışacağım, ama sizi uyarmak zorundayım, bir süre mümkün olduğunca sık üzerinizde olacağım, kayıp zamanı telafi edeceğim."

"Benim için sorun değil. Nazik olmana da gerek yok. Sert vampirleri severim."

O safir gözlerinin bir parıltısı aynada beni yakaladı, sonra vücuduma bakmaya geri döndü. Elleri boynumdan omuzlarıma, oradan da kollarıma inip tekrar yukarı çıktı. Transa geçmiş gibiydi, sıcak avuç içleri yavaş hareketlerini hiç durdurmuyordu. Çok zevkliydi.

"Ne yapıyorsun?" Alay ettim. "Beni okşuyor musun?"

İfadesi ağırbaşlı ve ciddi kaldı. "Çok uzun zamandır sana dokunmam yasaktı. Şimdi durmak istemiyorum."

Midem bulandı. Bir elimle arkaya uzandım ve bileğini kavradım, eli omzumdaydı. Gövdesine ve göğsüne bastırmak için geriye doğru eğilerek bileğini kaldırdım ve iç tarafına bir öpücük kondurdum.

Gözleri erimişti. Öpücüğün iffetli ve güven verici olmasını istemiştım ama bir şekilde kanında başka bir ateş yakmıştı. Elleri havlu kumaşla kaplı kalçalarımı buldu. Beni döndürdü ve tezgâhın üzerine kaldırdı, çıplak bedenim ona görünene kadar havluyu açtı.

Aleti tamamen sertleşmişti. O güzel uzantısına her baktığımda nefesimi içime çekmek zorunda kalıyordum. Tanrıça, bana yardım et. Mükemmel uzunlukta, çevresi ve şekli vardı. Eğer görünüşü çekici gelmiyorsa, bir kızın tek yapması gereken sikine bir kez bakmaktı ve o kız onun olurdu. Ama sikiinin içimde ne kadar mükemmel göründüğünü ve hissettirdiğini düşünürken bile, bu sabah tekrar seks yaparsak zevkten çok acı olacaktı.

Dün gece beni iki kez uyandırdı. Kırık cam olayını saymıyorum. Bir keresinde gece yarısı beni üstüne çekti ve ikimiz de boşalana kadar ona binmemi istedi. Göğsümdeki aşk ısırığı da o zaman olmuştu. İkincisinde, sadece kaşıkla bana sarılmıştı. Beni göğsümü okşayarak, meme ucumu sıkarak uyandırdı. İçimi çekip sırtımı dikleştirdiğim ve kıcıımı ona bastırdığım anda içime kaydđ ve beni tekrar yavaşça becerdi.

"Bunu söylemekten bile nefret ediyorum Ruben, ama bir ertelemeye ihtiyacım var."

"Seni becermeyeceğim," dedi, dizlerinin üzerine çökerken gözleri gümüş gibi parlıyordu. "Ama hâlâ açım."

"Ah, oğlum," diye mırıldandım, ağzını asla ve asla geri çeviremeyeceğimi biliyordum.

Bu adam kafasını arasına sokarak ne yaptığını biliyordu. Şimdiden, klitorisim titreşti ve nemlendi

beklenti içindeydi. Vücudumun ona ne kadar çabuk tepki verdiğinin kanıtını görerek sırttı.

Başım ve omuzlarım aynaya değene kadar arkama yaslandım, bacaklarımı kaldırdım, ayaklarımın tabanlarını omuzlarına koydum ve dizlerimin açılmasına izin verdim. Kolayca itaat etmem karşısında çenesi sertleşti. Ruben'i neyin tahrik ettiğini biliyordum ve hiçbir şey onu benim ona boyun eğmemden daha fazla tahrik edemezdi. Özellikle de ben itaatkâr biri olmadığım için.

"Benim için her zaman hazırsın, değil mi sevgilim?" Dilinin ucunu klitorisimin etrafında dolaştırırken bakışlarımı tuttu.

"Evet, Ruben." Sesim dumanlıydı ve şehvetle doluydu. Uzandım ve çenesini kavradım, beni yalarken kaslarının çalıştığını hissettim. "Seni özledim," diye itiraf ettim baş döndürücü bir duyguyla.

Metalik bakışları benimkilere yöneldi. Ona karşı ne kadar derin hisler beslediğimi yüksek sesle söyleyemiyordum. Bu sefer gerçekten aşık olduğumu biliyordum, çılgınca, manik bir saplantıya değil, güçlü, kuvvetli bir bağa.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunca zamandır ona aşıktım, özellikle de sürekli birlikte çalışıyor gibi göründüğümüz son birkaç yıldır. Kendi kalbime karşı savaştım, ama o beni yavaş yavaş kollarına geri çekiyordu. Doğaüstü topluluğumuza olan kararlı bağlılığı, masum kurbanlar için sürekli adalet arayışı, ama en önemlisi, bana olan kesintisiz sadakati, her zaman cadılar meclisinin başı olarak hakkım olan hakkı bana vermesi. O bilse de bilmesede, ben istesem de istemesem de, ayrı kaldığımız süre boyunca ona aşık olmuştum.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ama her zamankinden daha gerçek, doğru ve derindi. Artık daha net görebiliyordum. Ayrı geçen zaman canımı yakmıştı, akut bir işkence ama aynı zamanda ne istediğimi de netleştirmişti. Kimi istediğimi.

"Düşünde bana zamanımın dolduğunu söylediğinde," dedim, klitorisime yavaşça işkence etmeye devam ederken biraz nefessiz kalmıştım, "hem dehşete düşmüş hem de rahatlamıştım."

Yaptığı şeyi bırakmadı ama gözleri benimkilere dikilmişti.

"Korkum on iki yıl önce olduğu gibi aynı yerden kaynaklanmıyordu."

Elini kaldırdı, dilini ve dudaklarını amımdan hiç çekmedi. Bir avucunu sol yanağımın altına yerleştirerek başparmağıyla girişime masaj yaptı, alaycı hamlelerle zar zor giriyordu. Diğer eli sikinin üzerindeydi ve yavaşça okşuyordu. Ben göremiyordum ama aşağıdaki diğer kolunun hareketlerinden belli oluyordu.

Yumuşak bir çığlık atarak ellerimi göğüslerime götürdüm ve gergin meme uçlarımı hafifçe sıktım. Gözleri, şişmiş göz bebekleri yüzünden çoğunlukla siyahtı ve sadece ince gümüş halkalarla çevrelenmişti.

"Artık kendimi daha iyi tanıyorum. Ve ne istediğimi biliyorum. Kimi istediğimi."

Ağzını girişime doğru kaydırıp dilini içime soktuğunda inledim, sonra başparmağını daha derine soktu. Ağzının sıcaklığı ve nazikçe yoklaması oradaki acıyı azalttı.

"Düğünde beni dehşete düşüren şey," dedim ona, göğüslerimi kabartarak, doruk noktamın hızlandığını hissederek, "şuydu..." Ama söyleyemiyordum, henüz itiraf edemiyordum. Çünkü onu bu sefer kaybedersem, bunun beni öldüreceğini biliyordum.

Ayağa kalkarken Ruben'in gözleri parlıyordu, başparmağı hâlâ içimi okşuyordu. Üzerimde yükselirken tek kelime etmedi, güçlü hâkimiyeti duyularımı bastırıyordu. Sıkı bir yumrukla sikini okşadı ve kasları gerilmiş bir halde kendini çalıştırırkenki görüntüsü beni doruğa doğru fırlattı.

Başparmağıyla beni becermeye devam ederken, diliyle yaptığı gibi aşağı uzandım ve bir parmağımın ucuyla klitorisimin etrafında döndüm, çok derine inmedim, ama beni daha hızlı döndürmeye yetecek kadar. Kendime dokunuşumu izlerken homurdandı, şimdi daha yüksek sesle inliyordu, artık konuşamıyordu.

"Geliyorum," dedim ona gelmeden hemen önce, kalçalarım sarsılıyordu.

Homurdandı ve başparmağını içeri soktu, sonra tuttu, kendini daha hızlı salladı, ağzı açıldı ve köpek dişlerinin uçları ortaya çıktı. Kalçalarını benimkilerin arkasına bastırıp daha geniş açarak, fıçı derinliğinde bir iniltiyle boşaldı, amıma, göbeğime ve göğüslerime sperm ipleri fışkırttı.

Başparmağını içimden kurtarıırken titredi, sonra dölünü yarığıma bulaştırdı, bir kısmını içime geri bastırdı, bakışları tohumunu yaydığı yere sabitlendi.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, karnımdaki dölleri tenime ve göğüslerime yaydı. Fazlalıkların bir kısmını silmek için kuru bir havlu aldı ve arkasında ince, yapışkan bir parlaklık bıraktı.

"Bir duşa daha ihtiyacım olacak," dedim, hâlâ nefesimi tutuyordum.

"Hayır, yapmayacaksın."

Beni nazikçe oturur pozisyona çekti, gözleri gözlerimin içine bakıyordu, sonra yüzümü avuçladı. Bir başparmağı yanağımı okşarken, birkaç dakika önce dildom olmakla meşgul olan diğer başparmağı da alt dudağımı okşadı.

"Cildinde kurumasına izin vereceksin, sonra da gidip giyineceksin."

Ağzını benimkinin üzerine eğdi, dilini içime sokarken zevkle mırıldandı. Öpüşü dün gecedен daha yoğundu, dilinin darbeleri, dudaklarının ısırıkları ve şefkatli hayranlığıyla beni tüketiyordu.

Alnını benimkine bastırduğında gözleri kapalıydı ve dışarıya doğru yayılan ezici duyguyu hissedebiliyordum. Biraz Clara'nın büyüsüne sahip olup olmadığımı merak ettim çünkü onun duyguları elle tutulur, hissedilir bir şeydi. Girdap gibi dönüyor, bizi koza gibi sarıyor ve çılgınca, yapışkan bir tutuşla sıkıyordu. Ağlamamak için dudağımı ısırdım.

"Hepsinin bilmesini istiyorum," dedi sesi çatlayarak.

Boynunu kavradım ve parmaklarımın yumuşak saçlarının kenarlarına sürtünmesine izin verdim. "Bence ne olursa olsun bunu bilecekler, Ruben. Bunların hiçbiri için endişelenmene gerek yok."

Güldü ama bu çaresiz bir sestti. Yüzümü şefkatle kavrayarak başını kaldırdı.

"Vampirlerin çoğu hakkında anlamadığın bir şey var hayatım, biz kurtadamlardan bile daha hayvanseveriz. Bunu yapmak için sana ihtiyacım olduğunu söylediğimde bana güven. Benim kokumu sürersen, bugün sana çok yaklaşan adamlarımdan birini sakatlamayabilir ya da öldürmeyebilirim."

Isadora ve Devraj çıkmaya başladıklarında bu düzeyde bir sahiplenmeyi hiç fark etmemiştim ama Isadora da Devraj'ın kollarına oldukça hızlı düşmüştü. Ruben'de gördüğüm bu baskınlık seviyesinin uzun ayrılığımızdan ve beni elinde tutma konusundaki çaresizliğinden kaynaklandığından oldukça emindim. Bu sefer bir yere gitmem konusunda endişelenmesine gerek yoktu ama ben de ona istediğini vermek istiyordum. Kendini güvende hissetmek için ihtiyacı olan şeyi.

"Tamam," diye kabul ettim. "Vampirler hakkında bunu daha önce hiç fark etmemiştim."

Sonunda "Daha önce bilmediğin birkaç şey vardı" demeden önce çenesini sıktı.

"Ne gibi?"

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Daha sonra. Daha fazla zamanımız olduğunda. Otuz dakika sonra gidiyoruz, o yüzden yola koyulsak iyi olur."

"Oh, kahretsin!"

Beni belimden kavradı ve aşağı inmeme yardım etti, sonra havluyu tekrar üzerime geçiremeden kıcıma bir tokat attı.

"Hey!" O gülerek duşa doğru yürürken popomu ovuşturdu.

Gözlerimi devirerek havlumu sıktım ve yatak odasına yöneldim. "Sen yıkanabiliyorsun ama ben yıkanamıyorum mu?"

"Merak etme," diye karşılık verdi, duşa girip suyu açmadan önce müstehcen bir sırıtışla göz kırptı. "Akşam yemeğinden önce döllerini yine yüzüme bulaştıracağım, yani her şey yolunda ve güzel."

"Ruben!" Ona bakarken bile karnım tahrikle sıkıştı. Bu çok saçmaydı!

"Mmmm." Başını duştan çıkardı, saçları tapılacak kadar ıslaktı ve bir iblis gibi sırtıyordu. "Kokusuna bakılırsa bu fikir hoşuna gitmiş."

Vampir duyularının ne kadar iyi olduğundan bir kez daha nefret ederek, kahkahalarının sesiyle odadan çıktım. Ama giyindiğim ve Londra'ya gitmek üzere eşyalarımı topladığım süre boyunca gülümsedim.

"LONDRA DÜNYANIN EN İYİ VAMPIR INLERINE SAHIP." SAL VE Roland uçakta karşımdaki iki kova koltukta oturuyordu. Sal dirseğiyle Roland'ı dürttü. "Değil mi, Roland?"

Roland, "Almanya'da oldukça sağlam inler vardı," diye onayladı. "Peki ya Paris?"

Sal gözlerini devirdi. "Londra hepsini yener. Güven bana, Jules."

"Herhangi bir vampir inine gitmekle ilgileneceğini sanmıyorum," diye ekledi Roland.

Sal bana baktı, kaşları çatılmıştı, sanki birden benim aslında bir vampir olmadığımı hatırlamış gibiydi. "Ah, evet. Belki de değil."

Uçak havalandığından beri beni Londra'nın neden dünyanın en havalı şehri olduğuna ikna etmeye çalışan Sal'in durmaksızın gevezelik etmesiyle tamamen eğlenmiş olduğum için sadece sırttım. Roland son yarım saattir gözlerini deviriyor ve bana mahcup, özür dileyen bakışlar atıyordu. Özellikle de Sal, ikisinin altı yerel vampirle kavgaya tutuştukları ve Sal'e göre sadece ikisinin kışlarını tekmeledikleri hikâyeyi anlattığında.

Roland dağ gibi bir vampir deviydi, Ruben'in adamlarının en korkutucusuydu, özellikle de temiz traşlı

kafası, devasa, kare çenesi ve boynundaki dövmeler. Ama aslında üçü arasında en cana yakın ve en nazik olanıydı. Onu bir kez tanıdığınızda nazik bir devdi.

"Ama şunu da ekleyeyim," diye araya girdi Roland. "Dünyanın en iyi insan barlarına sahipler."

"Ah, evet. istediğimiz yerin adı neydi? Eski şarkıların söylendiği yer mi?"

"The Bird and Whistle."

Sal'ın gözleri parladı. "Ah, evet! İşte bu. Seni oraya götürüyoruz." Ruben tam otururken bana bir göz kırptı. Sal doğruldu, gözleri korkuyla biraz büyüdü.

Ruben elimi tuttu ve parmaklarımızı kucağında birleştirdi. "Kızımı nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

Kız arkadaşı mı? Ona lanet bir kız öğrenci gibi sııttım, bu sırada yanaklarımı bir sıcaklık kapladı. Bana doğru baktı ve hızlıca göz kırptı.

"The Bird and Whistle," dedi Sal, avuçlarını terlemiş gibi pantolonunun paçalarına sürterek, "ama tabii ikiniz de gitmek isterseniz."

"Bu ona bağlı." Ruben'in yıkıcı bakışları üzerime düştü. Ani ve ağır ilgisi karşısında midem altüst oldu.

"Gitmeyi çok isterim," dedim Sal'a, ona ve Roland'a gülümseyerek.

İkisi de sııttı. "Gördün mü Roland. Sana gitmek isteyeceğini söylemiştim."

"Bunu bana ne zaman söyledin?"

"Buraya gelirken sana onun iyi biri olduğunu ve bizimle takılmak isteyeceğini söylüyordum. İstemeyeceğini söylemiştin."

Roland irkildi. "O Gabriel'di. Ben değildim!"

Gabriel uçağın arka tarafındaki koltuğundan bize bakmadı bile, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu ve Ruben az önce onunla görüşüyordu. Ama oldukça net ve yüksek sesle, "İkinizin uydurduğu saçmalıklar için zamanı olmayacağını söyledim," dedi.

Sal homurdandı ve komplocu bir tavırla bana doğru eğildi, ama sonra Ruben'e baktı ve biraz uzaklaştı. Kaşlarımı çattım.

Ruben, Sal'in ödünü ne yaptığını merak ediyordu.

"Bu saçmalık değil. Çok eğlenceli. Bir New Orleans kadını olarak oradaki insanları ve atmosferi seveceğinize bahse girerim."

"Eminim bulacağım, Sal. İkinizin Londra'da eğlenceyi nerede bulacağınıza dair nabız tuttuğunuza bahse girebilirim."

Sal arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve Roland'a başıyla selam verdi. "Akıllı kız, bizim Jules."

Ruben'in göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Sizin yapacak işiniz yok mu?"

"Ah. Evet." Sal, Roland'ı dürterek hızla ayağa kalkmasını sağladı. "Perry Baxter'ın adamlarıyla güvenliği kontrol etmeliyiz."

Ruben, "Northumberland'e gitmeden önce sadece birkaç gece kalacağımızın farkında olduklarından emin ol," diye emretti.

"Anladım, efendim," dedi Roland.

"Seninle sohbet etmek güzeldi, Jules." Sal, Ruben'e bir kez daha baktıktan sonra boğazını temizledi ve aceleyle uzaklaşmadan önce, ona doğal gelen o büyüleyici gülümsemesini bana verdi.

O ve Roland, Gabriel'le birlikte arkaya doğru ilerlerken Sal'e, "Sen de," dedim. Ruben'e döndüm ve "Senin yanında hep böyle kıpır kıpır mıdır?" diye fısıldadım.

"Hayır." Ruben birbirine dolanmış ellerimizi kaldırdı ve köpek dişleri o anda uzatılmamış, küt dişleriyle parmak eklemimi kemirdi.

"Zavallı Sal'e ne yaptın?" Ağzının ve dişlerinin diğer eklemime doğru kaymasını izledim.

"Hiçbir şey." Dili ısırıldığı yerde kaldı. "Yalancı."

Derin mavi gözleri muziplikle parladı. "Sana asla yalan söylemem."

"Bu konuda yalan söylüyorsun. Sal'i senin etrafında milyonlarca kez gördüm ve hiçbir zaman kendini

her saniye boğazını parçalayacaksın diye korkuyorum."

Güldü, nefesi elimin arkasındaki deriye çarpıyordu. "Seninle flört etmesine dikkat etmesi için onu biraz fazla sert uyarmış olabilirim."

Başımı koltuk başlığına yasladım ve ona sııttım. "Ruben. Ciddiyim. Ne? Dün geceden sonra-"

"Ve bu sabah," diye ekledi gözlerinde şeytanla. "Ve bu sabah," diye tekrarladım, sıcaklığın

"Birden fikrimi değiştirip Sal ile kaçacağımı mı sanıyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden kendi erkeğini benimle flört etmekten korkutuyorsun?" "değil, sevgilim." Bana doğru eğildi ve Birbirine kenetlenmiş ellerimizi koltuk başlığıyla yanağı arasına sıkıştırdım, elimin arkası şimdi onun tenine dayanıyordu. "Seninle ilgili olarak delicesine kıskanç ve sahipleniciyim ve artık bunu dünyaya gösterme iznim olduğuna göre, duygularımı daha fazla saklamayacağım."

Küçük bir çocuk gibi görünüyordu, gözlerindeki o parıltıyla yanağını elimin arkasına dayamıştı. Tatlı, yaramaz küçük bir çocuk. Gülümseyerek, bir an için Ruben'in sevgisinin merkezi olmanın lüks zevkinin tadını çıkardım, sonra işime geri döndüm.

"Neden Sal'e Londra'da birkaç gün geçirdikten sonra Northumberland'e gideceğimizi söyledin?"

"Gabriel'in aile kalesi orada. Kardeşi Londra'nın kuzeyindeki tüm cadılar meclisinin başı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kale mi? Hendekli gibi mi?"

Ruben'in ifadesi yumuşadı, gözleri ısındı, ağzı eğlenceli bir gülümsemeye dönüştü. "Hendekli gibi. Gargoyleler. Cereyanlı kuleler. Her şeyiyle."

"Yine shebang de," diye takıldım.

"Neden?"

"Çünkü bunu senden duymak kulağa saçma geliyor."

"Öyle mi?" Diğer eliyle uzandı ve parmaklarını göğüs kafesine sokarak gıdıkladı.

"Kes şunu!" Kahkahalarla ciyakladım ve kurtulmak için kıvranarak elimi onunkinden çekmeye çalıştım.

"Oh, hayır ." Beni kolayca kucağına başardı ve gıdıklamaya devam etti.

Lanet olsun! Ne kadar gıdıklandığımı ve neremi gıdıklayacağını biliyordu.

"Ruben," diye nefesimi tutmaya çalışarak soluklandım.

"Stoop."

Sonunda gevşedi ama yapmaya çalıştığım gibi kucağından inmememe izin vermedi. "Dur, görecekler," diye tısladım, boynumu koltuklara doğru uzatıp arka sıralarda kimsenin oturmadığını görünce. "Nereye gittiler?" Nefes nefese ve şaşkın bir halde, gözümün kenarından akan bir kahkaha gözyaşını silerek sordum.

Kollarını daha sıkı bir şekilde belime ve kalçalarım doladı, beni rahatça kucağına oturttu ve bana ay ışığı görmüş bir okul çocuğu gibi baktı. "Onlara bir süreliğine konferans odasını kullanmalarını söyledim."

"Bir konferans odası var mı?" "Ve

bir ofis ve bir yatak odası." "Oh."

"Oh." Gözleri parlıyordu.

"Ruben Archibald Dubois, beni bu uçakta baştan çıkaramazsın."

Tiksintiyle dudağını büktü. "Archibald mı? Şimdi de göbek adımı mı çıkarıyorsun?"

"Güneyli kadınlar ciddi olduklarında böyle yaparlar. Özellikle de yaramazlık yapan çocuklara karşı."

Azarlanmış, pişman olmuş ya da birazcık kırılmış gibi görünmek yerine, belli ki çocuk olmadığı için, daha geniş sırttı ve bana daha sıkı sarıldı. Dizlerimi yukarı kaldırarak göğsüne sarıldım. Ben gömleğinin gıdıklama şenliğimiz sırasında gevşeyen düğmesini yeniden iliklerken bir dakika sessiz kaldık.

Burnuyla alnımı sıyırdı. "Harika kokuyorsun, tatlım."

Ona ters ters baktım. "Bu sabah bana yapmamı söylediğin şeyi yaptığıma inanamıyorum."

"Ben de yapamam."

Omzuna vurdum, bu da onu sadece güldürdü. "Benim yapmamı istemedin mi?"

"Kesinlikle yapmanı istedim. Kokumun her yayılmasını istedim. Sadece bunu kabul edeceğini düşünmemiştim."

"Bunu kabul etmedim ama seninle bu konuda tartışmadım."

"Şu anda uçakta seni baştan çıkarmama izin vermeyeceğine göre iyi ki yapmışsın."

"Bundan bahset..." "Bu mu?"

"Baştan çıkarma," diye kibirli bir şekilde açıkladım. "Dün gece yaşanan baştan çıkarma olayından sonra doğum kontrol hapı kullanıyor olmam çok iyi bir şey."

"Seni hiçbir şekilde tehlikeye Juliana," dedi biraz daha ciddi bir şekilde. "Doğum kontrol hapı kullandığın ve ikimizde de cinsel yolla bulaşan hastalık olmadığı için güvende olduğumuzu biliyordum."

"? Peki kaynağım nereden biliyorsunuz?" "Benim kaynaklarım var."

"Bahse girerim ki bu belli bir acımasızlıktır."

Omuz silkti, bu da beni tersledi. "Peki senin yapmadığını nereden bileceğim-?"

Sonra hatırladım. Bunca yıl New Orleans'ın güzel kadınlarını ezip geçtiğini düşündükten sonra, öyle olmamıştı.

Başını benimkine yaklaştırırken yüz ifadesi ciddileşti ama üzgün bir şekilde değil. "Birlikte olduğum son kadın sendin, bu yüzden hiçbir şeyim olmadığını biliyorum."

Parmaklarım refleks olarak gömleğinin yakasına kıvrıldı, sanki kaçma ihtimali varmış gibi. Carter'la birlikteyken ayrılmıştık ama o zaman bile yanlış hissettirmişti.

"Özür dilerim Ruben." Sesim boğazıma tırmanan duygulardan dolayı paslanmıştı, özrüm kulağa acınası geliyordu ve yeterince yakın değildi.

Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemedi ya da önemsizmiş gibi klişe laflar etmedi. Çünkü önemliydi. Başka bir adamla birlikte olmak beni hasta etmiş, utandırmıştı. O kadar ki başka biriyle asla denemedim bile.

Ruben konuşmadı ama bana sarıldı, beni izledi. Ben de devam ettim ve utancımı biraz daha itiraf ettim.

"Carter ile aramda bir bağ yoktu. Pek sayılmaz. Hoş biriydi. Uyumluydu. Ama o... sen değildi."

Ruben'in kolları büküldü ve etrafımda sıkılaştı, ama hareketsiz ve sessiz kaldı.

"Sadece bir kez oldu," diye açıkladım, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. Bir damla gözyaşı serbest kaldı. "Ve beni hasta etti. Fiziksel olarak hasta etti. Seni unutmak için Carter'la birlikte olmaya çalıştım." Kuru dudaklarımı yaladım. "Ama işe yaramadı. Sadece ne kadar kaybolduğumu fark etmemi sağladı. Ne kadar mahvolduğumu."

Bir elini kafatasımın arkasına doladı ve başımı çenesinin altına sıkıştırdı. "Mahvolmadın ama evet, kayboldun. Tabii ki hastalandın."

"Ne demek istiyorsun, tabii ki?" Acıyla sordum. "İnsanlar her zaman ayrılır ve yollarına devam edip başka insanlarla ilişki kurarlar."

"Öyle," diye kabul etti o sessiz, sabit, kontrollü sesiyle. "Ama onlar ruh eşi değiller."

Ona bakabilmek için kendimi ittim. "Ruh eşinin insan tanımından mı bahsediyorsun?"

Çünkü bu, bir kişinin romantik bir partner için ideal olduğu anlamına geliyordu. Doğaüstü varlıklar için aynı şey geçerli değildi. Hem de hiç.

"Hayır, Juliana. Gerçek dostları kastediyorum."

Kurtadamlar ve vampirler -ve aslında Livvy bana atalarından bahsettiğine göre Grimler de- eşlerini kokularından tanırlardı. Vampirler için bu kan kokusuydu. Ruben benim kanımı hiç içmemişti ama ben de onun kadar iyi biliyordum ki

Beni tatmadan kokumu alabiliyordu. Doğaüstü dünyada bir eş, aynı bütünün iki yarısı demekti.

Eğer bu doğruysa, Ruben benimse, o zaman evet, hasta olurum. Başka biriyle yatmak kendimden bir parça koparmak gibi bir şeydi.

Sakin bakışlarını tuttum, içimde hissettiğim bu korkunç, içi boş durgunluğun şok olup olmadığını merak ediyordum. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Çenesini sıktı ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Biz çıkarken şüphelenmiştim. Ama sen benden ayrılana kadar emin değildim."

"Ne kadar süre sonra?"

"Altı ay."

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Nabzım çılgınca atıyordu. "Bunu fark etmen için ne değişti?"

"Tekrar çıkmaya çalıştım. Senin Carter'la yaptığın gibi."

Ellerimi omuzlarına kenetlerken içimi bir bıçaklanma hissi parçaladı. "Duymak istemiyorum." Gözlerimi kapattım.

"Tatlım." Yanaklarımı nazikçe avuçladı. "Bana bak."

Gözlerimi açtım.

"Randevuyu sonlandırmadan önce kısa, dilsiz bir öpücükten öteye gitmediğini söylediğimde bana güvenin. Kadını evine bıraktım ve bir daha asla çıkmayı denemedim. Gerçekte hiçbir şey olmamış olsa bile hissettiğim ihanetin yıkıcı seviyesi gerçeği içime kazımaya yetti."

"Keşke ben de böyle bir işaret

alsaydım." "Aldınız. Carter'la

birlikte."

Boğazımdan bir hıçkırık patladığında, başımı göğsüne doğru çekti. Titreyerek, hıçkırıklar içinde ağladım. Daha önce hiç böyle ağlamamıştım. Duygularımın beni böyle ele geçirmesine daha önce hiç izin vermemiştim.

"Çok üzgünüm Ruben." Pahalı kumaşı gözyaşlarımla ıslatırken parmaklarımı gömleğinin içine soktum. "Ben çok

Özür dilerim." Bir çocuk gibi hıçkırdım.

"Her şey yolunda, sevgilim." Büyük avucunu omurgamda aşağı yukarı gezdirdi, beni kendine yaklaştırdı ve şakağımı öptü. "Şşşt. Her şey yolunda."

O ne kadar tatlıysa ben de o kadar çok ağladım ve yarım yamalak cümleler kurdum. "Bilmem gerekirdi. Çok özür dilerim. Benden nefret etmiş olmalısın."

"Asla," diye homurdandı başımın tepesine doğru. "Senden asla nefret edemem."

Bir yerlerden bir mendil tedarik ederek beni rahatlattı. Sadece Ruben. O yüzümü silerken hem güldüm hem de hıçkırarak hıçkırarak ağladım, ta ki yeğenim Celine'in ağlayarak uyuduğunda çıkardığı o küçük hıçkırık seslerini çıkarana kadar. Mendili aldım ve yüzümü silmeyi bitirdim.

"Neden bana söylemedin?" Neredeyse suçlarcasına sordum.

"Hazır değildiniz. Hâlâ yeni liderliğinin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordun. Kendin için bir şeyler bulmaya çalışıyordun. Doğru zaman değildi. Ve daha sonra, doğru zamanın ne zaman olacağından emin olamadım. Dürüst olmak gerekirse... korkuyordum."

"Korkuyor musun?" Sonunda ona baktım, okyanus mavisi gözleri belirsizlik içinde yüzüyordu. "Neyden?"

"Belki de eşim olduğunu bildiğimi söylesem de fark etmezdi. Belki de benim bu zahmete değmeyeceğime karar vermiştin."

"Oh, Ruben."

"Ben de zamanımı bekledim ve senin güçlü, kendinden emin bir meclis lideri olmanı izledim, kaderin bana bir işaret vermesini bekledim. Mateo o büyüyle ve o vampir kanı taşıyan yüzükle lanetlendiğinde birlikte çalışmaya başladığımızda ve sen benim varlığımdan tiksiniyor gibi görüldüğünde, belki de hâlâ bir şansım vardır diye düşündüm" - omuz silkti, kaşları kederle çatılmıştı - "belki de hâlâ bir şansım vardır."

"Ama yine de beni takip etmedin."

Sertçe yutkundu, gözlerini önce başka tarafa sonra tekrar bana çevirirken adem elması çalışıyordu. "Devraj ve

Isadora'nın düğünü. Yolda, zamanın geldiğine karar verdiğim ve bunu sana söylediğim o an ve senin bana bakışın. İşte o zaman nihayet umut etmeye başladım."

"Sana nasıl baktım?"

"Sanki sen de beni bekliyormuşsun gibi. Aynı anda hem korkmuş hem heyecanlanmış hem de umutlanmış gibiydin. Benim gibi."

"Ben... bunların hepsiydim."

"Benim yaşımdaki bir vampir için o kadar da uzun bir zaman gibi görünmüyordu. Ama aynı zamanda sonsuzluk gibi de geldi. Sana bir daha şu anki gibi sarılacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ben de bilmiyordum." Parmaklarımı ensesinde dolaştırırken gülümsedim ve diğer elimle saçlarının yumuşaklığını okşadım.

Hâlâ yüzümü kavlıyor, başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde geziniyor, ifadesi açık ve dürüsttü. Kollarımı boynuna dolayarak beni sıkıca tutarken sıcaklığının tadını çıkardım, avuçlarını sırtımda aşağı yukarı gezdirerek beni rahatlattı. Uykuya dalmaya başladığımda koridora doğru kaydığını, sonra ikimizin üzerine bir battaniye örttüğünü ve koltuğu arkaya yatırdığını hissettim. Koridorun karşısındaki boş koltuğun üzerinde katlanmış bir battaniye vardı.

Onun kollarında, bedeninin yanında, yıllardır, belki de tüm yetişkin hayatım boyunca yapmadığım bir şeyi yaptım. Bana bakma, beni güvende, emniyette ve sıcak tutma yükünü bir başkasının taşımasına izin verdim. Kız kardeşlerim için bunları yapan hep ben olmuştum. Ailem için. Hatta bazen kendi ailem için bile. Anaç olmak benim içgüdümdü. Bazen aşırı derecede. Kız kardeşlerim beni desteklemek ya da bana yardım etmek istemiyor değillerdi. Her zaman son derece içine kapanık biri oldum, yüklerimi tek başıma taşımayı tercih ettim.

Tüm endişelerimi bir kenara bırakıp tüm yükü bir süreliğine başka birinin taşımasına izin vermenin ne kadar güzel bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Aslında biz çıkarken bunu küçük çaplı da olsa yaşamıştım. Ama çok meşguldüm, endişeleniyordum.

ve meclis lideri olarak geçişimi planlıyordum. O zaman bile, dizginleri elimden bırakıp sadece bana ilginin tadını çıkaracak kadar uzun süre bırakamadım. Sevilmenin ve en önemlisi sevmenin.

Ruben başımın ve saçlarımın üzerinde rahatlatıcı bir avuç gezdirirken, bu çiçek açan bağı değer verdim. Çok hoş ve tatlıydı. Dünyadaki yerimle ilgili eski güvensizlik duygularım beni durdurmuyordu.

Bir ortak istedim. Bir eşit. Ruh eşimi istedim. Derin, gerçek aşkımı. Ve onu bugünden itibaren her zaman yanımda istedim.

Memnun bir şekilde iç çekerek dudaklarımı boynuna bastırdım ve dünyanın en baştan çıkarıcı kokusunu -Ruben'i- içime çektim.

Göğsünün içinden gelen hırıltı her şeyden çok mırıltı gibiydi. Şakağıma tekrar bir öpücük kondurdu. O anın acı-tatlılığı -kaybın kederi, ikimizin de yaptığı hatalar ve sahip olduğumuz, çok daha fazlası olabilecek şeyi yeniden canlandırmanın sevinci- içime işledi.

"Ayrıldığımız günü hatırlıyorsun ve bana pişmanlık duyacağımı, senin çektiğin acının yarısını hissedeceğimi umduğunu söylemiştin."

Bana daha sıkı sarıldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Evet, öyle. Ve çok acıyor, Ruben."

Dudakları şakağıma değdi ve yatıştırıcı eli beni okşamaya devam etti, kolları beni çok yakın tutuyordu. "Uyu, sevgilim. Birbirimizi yeniden bulduk. Her şey yolunda. Şimdi dinlen."

İç çekerek boynuna sokuldum ve vampirimin kollarında mutlu bir uykuya daldım.

On Beşinci Bölüm

~RUBEN~

", GÜZELİM."

Başının tepesine bir öpücük kondurduğumda Jules uyandı. Adamlarım çoktan gemiden inmişti.

"Bütün uçuş boyunca nasıl uyudum?" diye sordu, battaniye gövdesinden düşene kadar gerinip doğruldu.

Uykulu bir kedi yavrusu gibi görünüyordu ve keşke insanlarla, işle ve... insanlarla uğraşmak için karaya çıkmasaydık. Onu tamamen kendime istiyordum. Sonunda ona sahip olmuştum ama şimdi önümüzdeki birkaç hafta boyunca lonca içi politikalarla ve güç gösterileri yapan karanlık vampirlerle iç içe olacaktık.

En büyük engelimizin kendi kardeşlerim olacağını biliyordum. İngiltere'den ayrılalı uzun zaman olmuştu ama buradaki siyasi arenanın nabzını tutmaya devam ediyordum. Bin yılı aşkın bir süredir olduğu gibi burada da vampirler hüküm sürüyordu.

Massachusetts'te uçağa bindiği anda tekmeleyerek çıkardığı ayakkabılarını uzattım. "Uyuduğuna sevindim. Buna ihtiyacın vardı. Bir süre meşgul olacağız. Artık yatak ve kahvaltılara rahatça gitmek yok."

Her zaman kaşlarını çatmış gibi görünen endişe çizgileri görünürde yoktu. Dinlenmiş ve mutlu görünüyordu.

"Bu çok kötü." Eğik bir gülümsemeyle ayakkabılarını giydi. "Şimdi keşke Willow'un Tantrik seks atölyesine geri dönebilseydik."

Çenemi sıkıca kapattım ve başımı ona doğru salladım. Yüzümü görünce güldü ve göğsümdeki öfke yumağı hafifledi.

"Merak etme, sevgilim. Benim de deneyeceğim bir sürü numaram var."

Dizüstü bilgisayar çantasını alırken pembe bir kızarıklık yanaklarını ısıttı.

"Bekle, şunu giy," diye ekledim, Roland indirmeden önce bavulundan çıkardığım gece mavisi ceketini tutarak. "Hava soğuk."

"Louisiana'daki bir Kasım gibi değil, anladığım kadarıyla?" diye sordu hafifçe kollarını kolların içine sokarken.

"Hiç de değil."

Onu kendime doğru çevirdim ve önünü ilikledim. Kuşağı bağladı, sevimli gülümsemesi keskin kenarlarımı her seferinde bir iplikle yıprattı.

"Ciddi ve mesafeli Jules'u o kadar uzun süre idare etmeye alıştım ki, bu yumuşak ve gülümseyen Juliana ile ne yapacağımı bilemiyorum."

Narin elleriyle çenemi kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Yumuşak, güler yüzlü olana alışsan iyi edersin çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu ve dilinin ucunu ağzımın içine kaydırıldı.

İnleyerek onu ayaklarından kaldırdım ve öpücüğünü devraldım, dilini aynı şiddetli arzuyla karşıladım. Şu anda

bundan başka bir şey istemiyordum, kızım kollarımda güvendeydi ve kaybettiğim zamanı derin, zevkli öpücüklerle telafi ediyordum. Onun ve benim kalbimizi hızlandıran uzun bir kucaklaşmadan sonra onu tekrar ayağa kaldırdım ve elini tutmadan önce gri yün paltomu üzerime geçirdim. Onu

Londra'nın serin havasına doğru yönlendirdim, asfaltta uzun boylu, ince yapılı, koyu sarı saçlı kadını fark ettim

başının üzerinde düzgün bir düğüm haline getirmişti. Şık paltosu, atkısı ve eldivenleriyle merdivenden inmemizi ve pistte ilerlememizi bekledi.

Perry Baxter'ın asistanını bekliyorduk, bu o olmalı. Asfaltta bizi bekleyen ilk siyah cipte Gabriel ve Roland'a katılmadan önce Sal ile sohbet etti.

"Bu Eleanor Young olmalı," dedi . "Öyle olmalı."

Biz yaklaştıkça genç cadı gülümsedi, Aura kişiliği ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Merhaba. Ben Eleanor Young, Perry'nin yönetici asistanıyım. Londra'ya hoş geldiniz," diyerek nazikçe selamladı ve önce Jules'un sonra da benim elimi sıktı.

"Merhaba. Teşekkür ederim. Ben Jules Savoie, bu da Ruben Dubois."

Bunu zaten bildiği için formalite icabı söylemişti. Melodik bir sesle, "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Hoş, inişli çıkışlı bir İngiliz aksanıyla. "Neden bu soğuktan kurtulup hepinizi Perry'nin aynı zamanda karargâhı olarak da kullanılan konutuna yerleştirmiyoruz? İşleri gayri resmi tutmayı seviyor." Güldü. "Gerçi onun evi pek de gayri resmi sayılmaz."

"Oh, gerçekten mi? İkametgahı nerede?"

"Başkentimizin en saygın Gotik binalarından biri olan St. Pancras Renaissance Hotel'in en üst katındaki çatı katı dairesi. Otelde sizin için iki yatak odalı bir süit ayırdım."

Jules gözlerinde muzip bir parıltıyla bana doğru eğildi. "Sonunda sadece bir yatak odasına ihtiyacımız varken iki yatak odası."

Ona kapıyı açarken gülümseyerek "İkisinden de yararlanabiliriz," diye takıldım.

İkinci siyah SUV'ye bindik, Eleanor şoförle birlikte ön koltukta, Jules ve ben arkada oturuyorduk.

"Jules ve Ruben, bu Daniel. Londra'dayken şoförünüz olacak."

"Merhaba." Dikiz aynasına hızlı bir bakış atarak başını salladı. İri yarı bir büyüdü ve Influencer havası veriyordu. Görünüşüne ve dikkatli gözlemlerine bakılırsa sadece şoför değil, muhafız olarak da görev yapıyordu. Bu iyiye işaretti.

"Merhaba Daniel. Bizi gezdirdiğin için teşekkür ederim," dedi Jules kibarca.

"Memnuniyetle," dedi ürkek bir sesle ve diğer cipi takip ederek küçük özel havaalanından şehre açılan kapıya doğru ilerledi.

"Eleanor, Bay Baxter ile ne zaman buluşacağız?" Jules sordu.

"Ona Perry diyebilirsiniz. Kendisi bu konuda ısrarcı olacaktır," dedi gülümseyerek ve konuşurken bize profilini gösterdi. "Bugün başka toplantıları var ama bu akşam içki ve yemek eşliğinde konuşmak istiyor.

Lanet olsun.

"Eleanor," diye araya girdim, "bunu içki ve aperatif olarak değiştirebilir miyiz? Bu gece Jules'la kendim için planlar yaptım."

Ve kırılmazlardı.

"Oh, elbette. Sorun değil. Önce size sormam gerekirdi. Şefe haber veririm." Telefonuna hızlıca bir mesaj gönderdi.

Jules bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. Ona bir şey söylemeyecektim. En azından henüz. Yine de gece için planlarımı düşününce vücudumda bir gerginlik oluştu.

Jules'a dönmeden önce Eleanor'a "İkinci komutanım Gabriel'in kardeşi de Londra'da," dedim. "Sana söyleyecektim ama sen uçakta dinleniyordun."

"Edmund Stonebridge'i mi kastediyorsun?" diye sordu Eleanor. "Evet," diye cevap verdim, sesinin aşağıya doğru eğimini yakalayarak.

Ön koltuktan yüzünü tamamen bize döndü. "Onu iyi tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Yıllar önce birkaç kez karşılaşmıştık ama şimdi onu sadece Gabriel aracılığıyla tanıyorum. Biliyorum ki o bir

İngiltere'deki loncaların büyük bir kısmı."

Eleanor ön tarafa döndü ama konuşurken profilini bize doğru tuttu. "Bu hafif kalır."

"Neden ondan hoşlanmıyorsun?" diye sordu Jules, benim kadar çabuk anlamıştı.

"Onu sevmediğimden değil. Mesele burada, Birleşik Krallık'ta muazzam bir güce sahip olması. Sadece kuzey İngiltere'de büyük bir nüfusa liderlik etmekle kalmıyor, etkisi güneye de ulaşıyor."

Jules'a baktım. O da benim meraklı ifademe karşılık verdi.

"Bu bir sorun mu?" diye sordum.

"Bu her şeye bağlı," diye yanıtladı Eleanor.

"Neye bağlı?" diye sordu Jules.

"Hangi tarafta olduğu."

"O ve kardeşinin aynı fikirde olup olmadıklarını biliyor musun?" diye sordum. "Gabriel yakın olduklarını ima etti ama siyasi eğilimleri hakkında bir fikrim yok."

"Olabilir ama bu Edmund'un kolayca hizaya gireceği anlamına gelmez. Yine de bu gece bir fikir edineceğiz."

"Nedenmiş o?" Jules sordu.

"Edmund bu sabah bir e-posta göndererek şu anda şehirde olduğunu ve ikinizi Baxter Hall'da şahsen karşılamak istediğini bildirdi."

Gabriel bundan bahsetmemişti. Acaba kardeşi onu bir amaç için mi bu döngünün dışında tutuyordu? Gabriel benim ikincim olduğu için kardeşinin bizim tarafımıza daha kolay ikna edilebileceğini ummuştum ama Eleanor onun o kadar da yumuşak başlı olmadığına dair bir fikre sahip gibiydi. Gabriel ile ne kadar yakın olursa olsun.

"Bunda yanlış bir şey mi var?" diye sordu Jules, Eleanor'un sesindeki gerginliği okuduğu belliydi.

Gülümseyerek ön koltuktan döndü. "Bu pek kibarca değil. Perry eski görgü kurallarına sadık kalmayı seviyor, yani kendini davet ettirmek yerine önce sen davet ediliyorsun."

"Anlıyorum." Jules başını salladı. "Güneyliler de Amerika'daki Perry gibi hissediyor."

King's Cross İstasyonu'nun yanından geçerek yoğun trafikte yolumuza devam ettik.

"Perry'nin evi kulağa ilginç geliyor," dedi Jules. "Bana daha fazla bilgi verebilir misin?"

"Elbette." Eleanor tekrar bize doğru döndü. "Bahsettiğim gibi, 1873 yılında inşa edilmiş olan St. Pancras Renaissance Hotel'in tepesindeki çatı katı dairesi. Çatı katı yenilenmiş ve King's Cross İstasyonu ile civarının muhteşem manzarasına sahip. Ama bence Perry evinin ve binanın güvenliğinden hoşlanıyor."

"Doğüstü varlıklarla çok sorunu var mı?" Ben sordum.

"Çatı katını satın aldığından beri değil," diye cevap verdi arsız bir gülümsemeyle.

Belki de burada işler bana söylendiğinden daha karışıktı. Jules bana bilmiş bir bakış daha attı.

Daniel arabayı St. Pancras Renaissance Otelinin önüne çektiğinde Jules pencereden dışarı baktı. "Vay canına. Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim, evet. Çok güzel bir bina."

Gotik tarz, koyu kırmızı tuğla ve krem rengi taştan kemerli pencerelerle tamamlanmıştır.

Eleanor'u otele kadar takip ederken ben bavulumu aldım, Daniel da Jules'un çantasını taşıdı. Gabriel, Sal ve Roland çoktan kapıda bizi bekliyorlardı.

"Tekrar merhaba," dedi Eleanor onlara. "Beni takip ederseniz hepiniz aynı kattasınız."

Adamlarım arkamızda ve önümüzde yerlerini aldılar; ikisi arkada, Gabriel ile Daniel öndeydi. Süslü ve ışık dolu lobiden geçip doğruca asansörlerin olduğu bölüme yürüdük. Eleanor bize döndü ve adamlarım da dahil olmak üzere her birimize birer kart anahtarı verdi.

"Hepiniz otelin beşinci katındasınız ama çatı katına çıkmak için ayrı bir asansör setine binmeniz gerekecek. Jules ve Ruben, telefon numaralarınızı alabilir miyim, kokteyl saati için size mesaj atabilirim?"

"Elbette." Jules çantasından telefonunu çıkardı.

Asansör çaldığında ve açıldığında Eleanor ile numaralarımızı değiştirdik.

"Ben hallederim," dedim Daniel'a, Jules'un çantasını alarak.

"Harika," dedi Eleanor, "o zaman saat beşte kokteylde görüşürüz."

"Biz de mi?" diye sordu Sal, ona göz kırparak.

"Sen de öyle. Aynı binada olmasaydınız çok iyi bir güvenlik olmazdınız, değil mi?" Asansör kapıları kapanırken Sal'e kaşlarını kaldırarak baktı.

"Çok . Ondan hoşlanıyorum."

"Bütün kadınlardan hoşlanıyorsun," dedi Roland.

"Neden sevmeyeyim ki?"

"Siz ikiniz çenenizi kapatabilir misiniz?" Asansörün kapısı açılıp koridorda ilerlerken Gabriel iddialı bir şekilde konuştu.

"Gabe, memleketine döndüğümüzde biraz gevşeyecek misin?"

"Bana bir daha Gabe dersin, çeneni gevşetirim. Ve burası benim memleketim değil. Londra'da doğmadım. Newcastle yakınlarında doğdum, ailemin malikanesinin olduğu yerde."

"Nerede bu?" diye sordu Jules.

Gabriel adımlarını yavaşlatarak Jules ile konuşurken onun yanında yürüdü. Duvarlar tavus kuşları, altın ve yeşil telkari ile zarif duvar kâğıtlarıyla süslenmişti, halılar pelüş ve şıktı.

"Wulfric Kulesi, Bayan Savoie. Hazır buradayken size evimi göstermekten memnuniyet duyarım."

"mutlu olacağım. Lütfen bana Jules de, Gabriel."

"Elbette... Jules."

"Gabriel'in kusuruna bakma," dedi Sal arkamızdan. "Kıçında bir sopayla doğdu ve henüz onu kıpırdatmayı başaramadı."

Gabriel homurdandı, kara gözleri Sal'e gümüş rengi parlıyordu. "Yeter, Sal." Jules'un dikkatini çektim.

"Gabriel'in tercihi resmiyet ve kibar davranışlar. Diğer adamlarımdan birkaçının uymadığı bir şey."

"Hey!" diye karşı çıktı Roland. "Neden hep Sal'le birlikte oluyorum? Ben kibar bir adamım."

"Bu biziz," dedi Gabriel. "Siz ikiniz bu odayı alın. Ben Ruben ve Bayan Sa'nın, yani Jules'un karşısındakini alacağım."

Jules'u biraz ilerideki kapımıza doğru yönlendirdim. "Neden tek kişilik odayı sen alıyorsun?" diye sızlandı Sal.

"Böylece bütün gece horlamayı dinlemek zorunda kalmayacağım," diye karşılık verdi Gabriel.

Jules kapıyı açarken güldü ve iki çanta da bende olduğu için kapıyı açık tuttu.

Kapıyı kapattıktan sonra, "Gabriel'in biraz kuru da olsa bir mizah anlayışı var," dedi.

"Öyle," diye kabul ettim.

"Burası çok güzel. Daha önce hiç 5 yıldızlı bir otelde kalmamıştım," diye itiraf etti utangaç bir şekilde, odaya bakarken.

Tek renk tonlarında ve maun renginde dekore edilmiş zarif bir oturma alanındaydık. Adaçayı yeşili perdeler ve oval şekilli beyaz mermer sehpa odadaki diğer tek renkti. İki yatak odası kapısı süite açılıyordu.

Arkasından yaklaştım, valizleri yere bıraktım ve kollarımı göğsüne doladım. "Sadece 5 yıldızlı otellerde kalmalısın." Ve eğer bu konuda yapabileceğim bir şey olsaydı, bunun olmasını sağlardım.

"Bunu neden hak edeyim ki?" diye alay etti, köprücük kemiğinin üzerinde çaprazlama duran kollarımı kavradı.

"Çünkü herkes için her zaman çok çalışıyorsun," dedim şakağına doğru. Oraya hafif bir öpücük kondurdum ve güzel kokusunu içime çektim. "Ve ne zaman evden ayrılmak zorunda kalsan sana bir kraliçe gibi davranılmalı."

"Çok çalıştığım için özel muameleyi hak etmiyorum." "Bu senin fikrin."

"Biraz , değil mi?"

"Muhtemelen. Ama bana izin verirsen, ne kadar özel olduğunu unutmana asla izin vermeyeceğim Juliana."

İçinden bir ürperti geçti. Dudaklarımı kulağının arkasından boynuna kadar takip ettim.

"Sanırım bu hoşuma giderdi." Daha iyi erişebilmem için başını yana eğdi.

"Bunu yapacağımı biliyorum."

Salem ve onun uçaktaki çöküşünden beri, ikimiz de hatalarımızla, geçmişte bizi en çok inciten şeylerle ve bizi ayıran şeylerle yüzleştığımızden beri, aramızda huzurlu bir sakinlik yayılmıştı. Bu, ona duyduğum şiddetli şehvetin azaldığı anlamına gelmiyordu ama şu anda burada durup ona sarılmaktan daha memnun hissediyordum.

Salem'de tek istediğim ve ihtiyacım olan şey adımı onun vücuduna mümkün her şekilde damgalamaktı. O gece duyularımın kontrolünü neredeyse kaybetmiş olmam neredeyse şok ediciydi. Ama ayrı geçirdiğimiz onca zamandan sonra birlikte geçirdiğimiz ilk gece olduğu için beklenen bir şeydi de. Şimdi kendimi daha sakin ve huzurlu hissediyordum. Belki de bunun nedeni onun her zamankinden daha çok benim gibi hissetmesiydi.

"Beni yemeğe nereye götürüyorsunuz Bay Gizemli?" diye sordu kollarımdan çekilip çantasını alırken.

Ve aniden sükûnetimi kaybettim. "Sonra öğrenirsin."

"Şimdi duş alıyorum." Bavuluna doğru yürüdü ve omzunun üzerinden bana kaşlarını kaldırdı. "Eğer senin için de uygunsa."

Bütün gün benim kokumu taşıması ve seks gibi kokması canavarımı rahatlatmıştı. Ama ben tam bir Neandertal değildim. Bir ara duş almasına izin vermeliydim.

"Bana uyar." Bavulundan bir şeyler alıp banyoya yönelmesini izledim. "Sana katılabilirim."

Kısık bir kahkaha attı ve yürümeye devam etti. Yanımda ve kollarımın arasında olmasından, onu istediğim zaman kucaklayabileceğimi bilmekten kalbim o kadar memnundu ki. O da bana sevgiyle karşılık verecekti.

Yine de yapılacak çok şey vardı: Perry Baxter ve ortaklarıyla buluşup davamızı tartışmak, Birleşik Krallık'taki Yüksek Lonca oylaması için bir plan hazırlamak, Edmund Stonebridge'le buluşup kimin tarafında olduğunu öğrenmek ve Gabriel'den kardeşi üzerinde gerçek bir etkisi olup olmadığını öğrenmek. Tüm bunlar Jules ve benim bu kampanyayı kazanıp kazanmayacağımız konusunda büyük rol oynadı. Birleşik Krallık'taki oylama sadece Declan'ın meclisinin ve muhtemelen ABD'deki diğer birçok meclisinin ne yapacağını belirlemekle kalmadı, aynı zamanda Birleşik Krallık çoğu Avrupa meclisi üzerinde de en büyük etkiye sahipti.

Bu büyük bir olaydı. Yine de tek düşünebildiğim, bu akşamki büyük toplantıdan sonra gerçekleşecek olan dört kişilik akşam yemeğiydi. Onu Bloomsbury'deki belli bir eve götürdüğümde Jules'un ne düşüneceğini merak ediyordum.

On Altıncı Bölüm

~JULES~

"EDMUND STONEBRIDGE. SIZINLE TANIŞMAK BİR ZEVK." "EDMUND Vampir elimi sıktı ve hafifçe sıktı. Uygun olandan biraz daha uzun süre tuttu, sonra beni bırakırken işaret parmağının nabzımın üzerinde kaymasına izin verdi.

Muhafazakâr giyinmişim - Violet'in ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiği bir başka küçük siyah elbise - ve yine de Edmund neredeyse çıplakmışım gibi bakışlarıyla beni yuttu.

Edmund'un davranışını görmezden geldim. Vampirler doğaları gereği flört ederlerdi ama bu adam Ruben'in bana duyduğu sahiplenme duygusunu tam olarak anlayamamıştı. Eğer görünüş öldürebilseydi, Edmund'un şu anda kafası kesilmiş ve Perry Baxter'ın çok pahalı çatı katı oturma odasının halısının üzerinde küçük parçalara ayrılmış olurdu.

"Ben de memnun oldum," diye karşılık verdim resmi sesimle.

Otel dışına çıktığımda İnfazcı rolüne geri dönmüştüm. Sadece ben, Ruben ve adamları varken rahatlamak kolaydı. Ama Edmund Stonebridge beni hemen alarma geçirdi. Kardeşi Gabriel'in karanlık ve iyi görünümüne sahipti ama tavırları tamamen farklıydı. I

onun ve ikinci komutanı Aaron'ın yanında beni rahatlatmak için Siphon kıyafetlerime ihtiyaç duyuyordu.

Aaron onun arkasında, kapıda Gabriel'in yanında duruyordu. Ancak Gabriel'in tipik ciddi ifadesi ona işinin ehli bir adam görüntüsü verirken, Aaron'un beni cesurca süzerken - ya beni arzulu bulurken ya da iyi bir seks oyuncağı olacağıma karar verirken - şehvetli bir şekilde sırtması sadece profesyonelce değildi. Küstahça bir saygısızlıktı. Hiyerarşide Aaron'dan daha üst sıralardaydım. Ama tavırları bana gerçekten umursamadığını söylüyordu.

Neyse ki Ruben'in öfkeli bakışları Edmund'un üzerindeydi, arkasındaki astının üzerinde değil. Son beş dakika içinde, tüm nüfuza sahip olan bu adamsa, İngiltere'deki devamımızla ilgili tırmanmamız gereken ciddi bir tepe olduğunu açıkça görebildim.

"Çok güçlü bir imza," diye yorumladı Edmund sonunda elimi bırakırken.

"Bu seni şaşırttı mı?" diye sordum.

"Biraz."

"Amerikalı bir cadı meclisi liderinin benden daha zayıf olacağını mı düşündünüz? Yoksa sadece bir cadı olduğum için mi daha zayıf olduğumu düşündünüz?"

Gözleri neşeli bir muziplikle parlıyordu. "Aslında ne beklediğimden emin değilim ama daha önce senin kadar güçlü bir cadıyla hiç karşılaşmamıştım."

Benim gibi bir Sifon olan ve tüm İngiltere'yi yöneten Perry Baxter - daha doğrusu büyücü - dahil olmak üzere üç cadı daha varken bunu yüksek sesle söylemek oldukça aşağılayıcıydı. Edmund hepsine özetle, odada duran türümün en güçlüsü olduğumu söylemişti.

"Lütfen, oturalım, olur mu?" diye önerdi Perry, sesinde kızgınlık vardı.

Bunun nedeni onun cesareti hakkında yapılan bariz hakaret ya da Edmund'un beklenmedik bir şekilde erken gelmiş olması olabilirdi. Daha yeni tanışmıştık ve Perry birkaç dakika yalnız kalmak istediğini söylemişti.

Edmund gelmeden önce asansör çatı katına çıkmak için vızıldadı. Elbette Edmund'du, daha başlamadan baş başa görüşmemizi yarıda kesmişti.

Edmund şehvetli sesiyle, "Beni güzel evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Çok etkileyiciydi, bunu daha önce de belirtmiştim. Kırmızı kadife kanepelerin üzerinde, yüksek tonozlu tavanlara kadar Gotik tarzda çaprazlama uzanan koyu renkli ahşap kirişler vardı. Bir duvarda muhteşem bir şehir manzarasına sahip dev bir pencere vardı. Artık hava karardığı için şehrin ışıkları altımızda güzelce parlıyordu.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordu Eleanor, az önce bana bir kadeh kırmızı şarap, Ruben'e de bir viski getirmişti.

"Olumsuz, sıcacık," diye yanıtladı Edmund.

Ruben yanımda oturduğu yerde kasıldı, Eleanor ise donup kaldı ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak baktı. Bir cadı ya da büyücünün evinde bir bardak kan istemek kabalıktan da öte bir şeydi. Elimizde asla böyle bir şey olmazdı.

Edmund güldü. "Sadece şaka yapıyordum."

Ruben kısık bir sesle, "Hiç de komik değil," dedi.

"Ruben," diye dirsek attım ona.

Bu adam kaba bir pislik olsa bile, nazik davranmak zorundaydık, ama Ruben bunu gerçekten kabul etmiyordu.

"Hayır, haklısın. Buzlu burbon, Eleanor." Karşımızdaki kanepeye, Perry ve yeni tanıştığım bir başka büyücü olan Russell'ın yanına oturdu.

"Büyükelçimi tanıyorsun, Russell." Perry tersledi ve kanepelere dik duran deri kulüp sandalyesinde oturan ince, beyinsel görünümlü Medyum'u işaret etti.

"Evet, seni tekrar görmek güzel." Edmund başını salladı ve gri kravatını kömür rengi gömleğiyle düzelterek oturdu.

Güçlü vampirlerin çoğu gibi o da kusursuz giyiniyordu. Yine de Ruben kadar yakışıklı görünmüyordu ama önyargılı olabilirim.

"Londra'yı nasıl buldun Jules?" diye sordu Edmund kayıtsızca.

"Henüz fazla bir şey görmedim ama güzel bir şehir."

"Bunu bu gece düzeltmemiz gerekecek."

"Planlarımız var." Ruben'in soğuk yanıtı biraz fazla sertti.

"Bu çok kötü oldu. Bu gece hep birlikte eğlenmeye gideriz diye düşünmüştüm. Kardeşimle vakit geçirmeyi umuyordum." Yüz ifadesi her zamanki gibi boş olan Gabriel'e baktı.

"Gabriel bu gece izinli olacak. Gidebilir. Ama Juliana ve benim planlarımız var."

Russell ağırbaşlı ve işine bağlı bir ses tonuyla, "Konumuza dönelim mi?" diye sordu.

"Evet, yeterince doğru Russell. Teşekkür ederim Eleanor," dedi Perry içkisini alıp sehpanın üzerindeki kristal bardak altlığına koyarken.

Eleanor elindeki beyaz şarapla yanındaki kanepeye oturdu. Yüzü ifadesiz olsa da Edmund'u izlerken bir ihtiyat parıltısı vardı.

"Bayan Savoie ve Bay Dubois'nın teklifinin sunumunu ve oylamasını bir hafta içinde Londra'da yapabiliriz. Bu, kuzeydeki cadı meclislerine seyahat etmeleri için yeterli zamanı verir."

"Doğru," diye onayladı Edmund. "Yapabilirdik ve yapardık da. Ancak meclis liderlerimden bazılarının güneye, Londra'ya gitmeyeceğini hatırlatmalıyım. Bazıları kuzeyin güvenliğinden ayrılmamayı tercih ediyor."

"Güvenlik mi?" Ben sordum. "Neden güvende olmasınlar ki?"

"Büyük Londra Yangını hala birçoğunun peşini bırakmıyor."

Ruben öne doğru kayd. "1666'daki Büyük Yangın mı?" diye sordu kuşkuyla ve ağır bir alaycılık dozuyla.

"İşte bu." Edmund içkisini yudumladı.

Güldüm. "Hala korkuyor olmaları için biraz uzun zaman önce değil miydi?"

"Senin gibi genç bir cadı için bunun doğru olacağına eminim. Yine de oldukça korkusuz görünüyorsun," diye alay etti, sonra daha ciddi bir şekilde devam etti, "ama kuzeyin cadı meclisi liderlerinin hepsi yaşlıdır, görüyorsun. Uzun bir hafızaları var. Ayrıca yangının nasıl başladığını da hatırlıyorlar, bu da teklifine gölge düşürebilir Juliana."

Ruben'in göğsünden derin bir hırıltı yükseldi. Ondan başka kimse bana böyle seslenmemişti. Edmund oyun oynuyordu. Ve eğleniyordu.

"Nasıl başladı?" Ben sordum.

"Cadılar meclisi liderlerimden birine göre, alkolle dolu bir barda bir fenerin devrildiği bir kurt adam kavgası."

"Doğru değil," diye savundu Perry. "Bir fırında başladı." "insan tarihi kayıtlarına göre," diye ekledi Edmund. "Ama elimde hem kendi kayıtlarım hem de bir görgü tanığı var. Manchester'daki lonca meclisi liderim de oradaydı."

Perry sinirlendi. "Tobias huysuz, suratsız, küskün bir vampir ve Londra'nın kontrolünü ben ele geçirdiğimde ele geçiremediği için hâlâ kızgın."

"Doğru," diye onayladı Edmund, "ama bu onun görgü tanıklığı ifadesini gerçek dışı kılmaz."

"Öyle bile olsa," diye araya girdim, "neredeyse dört yüz yıl önceki Büyük Yangın kurtadamlar tarafından başlatılmış olsa bile, bu bugün onlara yapılan haksızlıkların suçlusunun onlar olduğu anlamına gelmez. Dürüst olmak gerekirse, bu bir vampir kavgasında da kolaylıkla meydana gelebilirdi. Vampirler de en az kurtadamlar kadar vahşi olma yeteneğine sahiptir. Sadece içlerindeki canavarları saklamakta daha başarılılar."

Suçlamam ya da daha doğrusu gerçek bombası yere düştüğünde oda sessizliğe büründü. Hem Gabriel'in hem de Aaron'un bakışlarını hissedebiliyordum. Son derece sinirli olan Russell bile bana şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ruben hayranlık dolu bir ifadeyle sırtıttı.

Edmund bana bu kez flörtöz bir tavırla değil, saygılı bir şekilde gülümsedi. Bunu daha çok tercih ettim.

"Siz Amerikalılar çok cesursunuz." Güldü ve başını salladı. "Bunu sevdim. Ve tamamen haklısınız."

"Sanırım asıl soru şu," diye ekledim, "yaşlı meclis liderleri içinde yaşadığımız modern çağda adaleti desteklemek istemeyecek kadar eski önyargılarına mı saplanmışlar?"

Perry öksürdü ve Eleanor şarap kadehine gülümsedi.

Edmund aynı donmuş ifadeyi sürdürdü. "Yine doğru. Soru bu, ancak bunu daha az agresif bir şekilde oluşturmak isteyebilirsiniz."

"Neden?" Soğukkanlılıkla sordum. "Yaşlılar geri kalmış düşünce tarzlarının gerçekliğiyle yüzleşmesinler diye mi?"

Sonra Edmund bir kahkaha attı. Saatine bakarak, "Bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey ," dedi. "Ama bir akşam yemeği randevum var."

Daha önce bizimle yemek yemek istediğini ima ettiği için bunu duymak garipti.

"Ruben, eğer sakıncası yoksa Gabriel'i de yanımıza alacağım." "Dediğim gibi, bu gece serbest. Sal ve Roland bende."

Ruben bunu sanki Edmund bir tehditmiş gibi büyümlü bir baskınlıkla ifade etmişti. Sanırım içeri girdiğimizden beri beni süzmesi ve benimle flört etmesi Ruben'i kızdırmak için yeterli bir nedendi. Ama Edmund'un neden böyle davrandığını da merak ediyordum. Genelde insanlarla oynamayı seven bir tip miydi?

"Meclis liderlerinizi toplamak için en uygun gün hangisi?" diye sordu Perry. "Benimkiler Bayan Savoie'nin ziyaretinden çoktan haberdar edildi ve her an katılmaya hazırlar."

"Bugünden bir hafta sonrasına ne dersiniz?" Ayağa kalktı ve Ruben ile Perry de onunla birlikte ayağa kalktılar. "Ruben, senin partinin daha erken gelmesini istiyorum." Ceketinin cebine uzandı ve önünde altın kabartmalı yazılar olan siyah bir zarf çıkardı. "Wulfric Kulesi'nde bu ünlü konukların onuruna bir balo düzenleyeceğim."

Yine o boğucu gülümsemesini bana yöneltti. Ruben uzanıp zarfı aldı ve sonra bir kolunu belime doladı.

Kendi gülümsememi gizlemek için başımı eğdim. "Memnuniyetle."

"Harika." Edmund şimdi daha içten gülümsüyordu. "O zaman birkaç gün sonra Northumberland'de görüşürüz."

Ruben başını salladı. Edmund ceketinin düğmelerini ilikledi ve kapıya doğru yöneldi. Durdu ve Gabriel'e bir şeyler fısıldadı, o da yerinden ayrılp bize doğru yürüdü.

"Gecenin geri kalanında bana ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Sorun değil. Çıkarken Sal ve Roland'a birazdan aşağıda olacağımızı haber verin." Şu anda alt kattaki asansör girişini koruyorlardı.

"Emredersiniz, efendim." Gabriel saygıyla başını eğdi, sonra da kardeşini ve Aaron'u takip ederek asansörün bulunduğu ana kata inen dolambaçlı merdivenlere yöneldi.

Vampirler ve cadı gözden kaybolduktan sonra Perry, "Ruben, sen ve Jules biraz bekler misiniz?" diye fısıldadı. "Ben-"

Ruben, Perry'nin konuşmasını engellemek için elini kaldırdı ve başını iki yana salladı. Aşağıda onların çıkışını dinliyordu. Uzun bir süre sonra Ruben tekrar yanıma oturdu. Perry de oturdu.

"Gittiler," dedi Ruben.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Eleanor.

"Bu ikimiz için de geçerli." Perry kanepeye yaslandı.

"Sinir bozucu ve kibirli biri," diye itiraf ettim, "ama bilmediğimiz başka bir şey mi var?"

Perry başını salladı. "Edmund yavaş yavaş kuzeyi daha fazla kontrol ediyor, rüşvet, vaat ve hediyelerle destekçiler kazanıyor."

"Ne tür hediyeler?" Bilmek istediğimden emin değildim.

"Arabalar, ailesinin yıllardır sahip olduğu mülkler, kanlı ev sahipleri, aklınıza ne gelirse."

"Demek ki yolsuzluk yapmış," diye ekledim.

"Hem evet hem hayır." Eleanor öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve şarap bardağını iki elinin arasında tuttu. "Verdiği hiçbir hediye herhangi bir oylamayla doğrudan ilişkili değil. Zaten Birleşik Krallık'taki en büyük cadılar meclisinin lideri. Ama nedense müttefik topluyor gibi görünüyor."

"Ya da insanların kendisine iyilik borçlu olmasından hoşlanıyor," diye mırıldandı Russell tiksintiyle.

"Bu muhtemelen doğru," diye kabul etti Ruben. "Onu Gabriel'i tanıdığım kadar tanımıyorum ama her zaman kibirli bir orospu olmuştur."

"Yeterince doğru." Perry düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Sanırım Edmund'un ikinizi de bu oylamayı geçme konusunda sayıca az olduğunuz konusunda uyardığını söylemeye gerek yok, ama yanıldığını söylemek istedim."

Ruben öne doğru oturdu. "Ne biliyorsun?"

"Öncelikle Edmund, eski hizipten olan ve arkaik yöntemlerini değiştirmeye niyeti olmayan düzinelerce lonca üyesi olduğu konusunda haklı. Ancak doğru argüman öne sürüldüğünde ona karşı oy kullanacakların sayısı sandığından çok daha fazla. Hepsi onun cebinde değil. Henüz değil."

"Katılıyorum," dedi Russell, "ve önceden gönderdiğiniz portföyden ve Perry'nin kızı Clarissa'nın Houston'daki teklifiniz hakkında bize anlattıklarından, bizim tarafımızda epeyce kişi olduğunu biliyoruz."

Russell ciddi, saçma sapan bir adamdı ve İngiliz tarzı bir tavır sergiliyordu. Onu severdim.

"Bunu duyduğuma sevindim." Russell'a başımı salladım. "Başka bir şeyimiz daha var."

"O da ne?" diye sordu Perry.

"En azından ben öyle düşünüyorum. Salem'de Zuri adında bir vampir olan bir cadılar meclisi lideriyle tanıştık ve ailesinde kurt adam kanı var. Oldukça eskiye dayanıyor."

Ama görünüşe göre uzak kuzenlerinden biri İskoç Dağlık Bölgesi'nde bir sürüyle birlikte yaşıyor ve ona yardımcı olabilir."

Perry kaşlarını çattı ve Eleanor'a baktı. "Sence bu onun sürüsü mü?"

"Öyle olmalı," dedi Eleanor. "İskoçya'da bir tek onlar var."

"Sen neden ?" Ruben sordu.

Eleanor Perry'nin yanına oturdu, aslında oldukça yakınına. "Bilmen gereken bir şey var ki, kurtadamların çoğu kuzey İngiltere topraklarını tamamen terk etti ve İskoç Dağlık Bölgesi'nde yaşamayı tercih etti. Her yerde yalnız kurtlar var ve burada, Londra'da da birkaç sürü var. Ama hiçbirisi bu kadar organize değil."

"Ya da çok az şiddet gösteren" diye ekledi Perry.

"Evet. Ya da Highland sürüsü olarak kendilerine verilen en az şiddet suçuna sahip olanlar. Kendilerine Sutherlands diyorlar."

"Klan gibi," dedi Ruben.

"Evet. Bu onların liderinin klanı. Adı Magnus Sutherland."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Ben sordum.

"Çok az," diye yanıtladı Eleanor. "Tek bildiğimiz, yaklaşık yirmi yıl önce kurtadamları sürüsüne toplamaya başladıktan sonra, kurtadamların karıştığı şiddet suçlarının azaldığı. Sorun şu ki, onunla daha önce iletişime geçmeye çalıştık ama son derece ketum biri. Sorgularımıza yanıt bile vermiyor. Çok korumacı."

"Bir kurt adam özelliği," diye ekledi Russell.

Kısa bir kahkaha attım. "Göletin bu tarafında işler nasıl bilmiyorum ama benim geldiğim yerde vampirler, grimler ve kurtadamlar oldukça korumacıdır. Sadece kurtadamlar değil."

Perry kaşlarını kaldırdı. "Belki de öyledir. Paranoyak da olabilir."

Şarabımı sehpanın üzerine bıraktım. "Muhtemelen ikisi de. Sana söyleyebilirim ki Amerika'daki kurtadamların Amerika'daki

Aynı tür ayrımcılığa maruz kaldım," diye suçlulukla itiraf ettim. "Kendimden bile. Demek istediğim, yakın zamana kadar uzun süre kurtadamları dışlayan aynı eski kuralı izledik ve bir Büyü Bozucu olan kız kardeşim Evie'nin bir büyü konusunda yardımımıza ihtiyacı olan bir kurtadamlarla ilişkiye girmesine izin vermekte isteksizdim. Ancak onunla tanıştıktan sonra, sırf atamız kendi atası tarafından avlandığı için onun türünden uzak durmanın ne kadar yanlış olduğunu anladım. Ne kadar saçma bir intikam ve adaletsizlik döngüsü."

Ruben elini dizime koydu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Herkes cadıların ve büyücülerin kurtadamlara karşı önyargılarının, atalarının cadıları acımasızca avlayıp yakmalarından kaynaklandığını biliyordu. Bu asırlık kan davasını sürdürerek kurtadamları haksız yere dışlayanlar benim türümdü. Kurt türüne yapılan yanlış düzeltmek için bu kampanyaya liderlik etme konusunda bu kadar güçlü hissetmemin bir nedeni de buydu.

"Bu kurt adama ne oldu?" diye sordu Eleanor. "Kız kardeşin ona yardım etti mi?"

"Evet, öyle." Evie, Mateo ve çocuklarını düşünerek gülümsedim. "Sonra onunla evlendi ve ondan üçüzleri oldu."

"Oh!" Eleanor güldü. "Ne kadar harika."

"Öyle," diye itiraf etti Ruben, dizimi bir kez daha sıkarak. "Savoie ailesi, kökenleri ne olursa olsun şefkat, nezaket ve sevgi göstererek doğaüstü varlıkların birbirlerine karşı nasıl olması gerektiğinin bir işaretidir."

Elimi Ruben'inkinin üzerine koydum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Zuri'ye mesaj atıp kuzeninin onunla bizim için bir buluşma ayarlayıp ayarlayamayacağını soracağım." Ruben'e baktım. "Northumberland'de olmamız gerekmeden önce bir buluşma ayarlayabilir miyiz bilmiyorum."

"Neyse ki Wulfric Kulesi İskoçya sınırına çok yakın." Ruben saatine baktı ve ayağa kalktı, elinde hâlâ

Elimi. "Oradayken bir günlüğüne kaçabiliriz diye düşünüyorum."

Hepsi bizimle birlikte durdu.

"Güzel. Madem bu gece için planların var," dedi Perry. "Yarın akşam birlikte yemek yemeyi planlayalım. Umarım o zamana kadar bazı haberler alırsın."

"Ve bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Eleanor elimi sıktı ve tatlı bir şekilde gülümseyerek basit bir tokalaşmayla bana o huzurlu Aura büyüsünü verdi.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Russell, Perry ile bir şey hakkında konuşmaya devam ederken biz asansöre yöneldik. Aklım çoktan karışmıştı. Zuri'ye hemen mesaj atabilmek için aşağıdaki çantamdan o kartviziti almam gerekiyordu.

Asansör çaldı ve açıldı, sonra içeri adım attık.

"Yola çıkmadan önce aşağı inerken odamıza uğrayabilir miyiz? Mümkün olduğunca çabuk Zuri ile irtibata geçmek istiyorum."

"Tabii ki." Ruben siyah zarfı açmış ve içindekilere kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Bu bir top değil." İç geçirdi. "Bu bir vampir maskeli balosu."

"Ne fark eder ki?" Zarfı uzattı ve ben de ayrıntılara göz attım.

Hiçbir şey bana olağandışı gelmedi. Zaman, yer, tarih. Resmi kıyafet gerekli. "Sorunu anlamıyorum."

"Çünkü sen bir vampir değilsin." Parmaklarını tekrar elime doladı.

"Gizemli olmaya devam mı edeceksin yoksa büyük, şok edici sürprizi açıklayacak mısın?"

"Şok edici bunun için iyi bir kelime."

Asansör sesi duyuldu ve açıldı. Sal ve Roland orada durmuş bekliyorlardı.

"Kokteyl partisi nasıldı?" diye sordu Sal, bizi otel katları için ayrı asansöre kadar takip ederken.

"Sürükleyici," diye yanıtladı Ruben.

"Aydınlatıcı," dedim daha hafifçe.

"Harika. Peki nereye gidiyoruz?" Hepimiz otelin asansörüne adım atarken Sal sordu.

"Bu iyi bir soru." Ruben'e kaşlarımı kaldırdım ama daha çok merak ettiğim başka bir şey vardı. "Sal, bir vampir maskeli balosunu bu kadar özel kılan nedir?"

Sal güldü ve ellerini birbirine vurarak, kulaklarının uçları pembeleşirken bile kaşlarını çatan Roland'ı omuzladı.

"Maskeli baloya mı gidiyoruz?" Davetiyeyi elimden kaptı. "Vay anasını! Wulfric Kulesi'nde mi? Harika."

Ruben büyük bir hayal kırıklığıyla iç çekti. "Sal? Bu kadar özel olan ne?"

"Konu röntgencilik olduğunda vampirlerin hiçbir çekingenliği yoktur diyelim."

Ruben elimi sıktı, görünüşe göre istemsizce. "Vampir maskeli balosu eski bir gelenektir. Maskeli balonun ve maske takmanın sosyal sınıfların birbirleriyle kaynaşmasına ve konumlarının dışında bir şekilde davranmalarına izin verdiği döneme benzer şekilde, vampir maskeli baloları bu fikri bir adım öteye taşıdı. Maskeler onlara kalabalık bir odanın ortasında arzularına teslim olma izni verir."

"Bir seks partisine davet edildiğimizi mi söylüyorsun?" Kalabalık bir balo salonunda Ruben'in beni köşeye sıkıştırma fikri kalbimi hızlandırdı.

"Evet, ," diye güldü Sal.

Başparmağı nabzıma dokunarak dikkatimi onun ateşli bakışlarına çekti. "Her zaman değil," diye düzeltti Ruben. "Ama evet, müstehcen olabilirler."

"Ve gitmememiz kabalık olur," diye ekledim.

"Neden gitmek istemiyorsunuz?" diye sordu Sal.

"Çünkü herkes senin gibi azgın bir köpek değil, Sal," diye homurdandı Roland.

Onlar tartışırken Ruben beni kendine çekti ve dudaklarını elimin arkasına bastırdı. "Eğer gitmek istemiyorsan, gitmek zorunda değiliz."

"Ve kampanyamın oylamasında büyük etkisi olan ev sahibimize hakaret mi edeyim? Hayır, teşekkür ederim. Biz gidelim. Bir avuç şehvetli vampir beni endişelendirmiyor."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü beni koruyacak, kendime ait belalı biri var."

Elimin tersiyle yaptığı sırtış o güne kadar gördüklerimin en hınzırcasıydı. "Bu konuda haklısın, sevgilim." Sonra deriyi kırmadan bir dişiyle parmak eklemimi ısırды ve hemen ardından sıcak dilinin bir hareketiyle onu yatıştırdı.

Ve aniden, gizemli akşam yemeği randevumuza gitmekle hiç ilgilenmedim.

On Yedinci Bölüm

~RUBEN~

"NE A GÜZEL MAHALLE." JULES BAKTI DIŞARI VE beyaz Georgian Terrace evlerine bakıyordu. "Sonunda bana akşam yemeği için nereye gideceğimizi söyleyecek misin? Çünkü yakınlarda bir restoran göremiyorum."

Şoförümüz Daniel, ayrılırken ona verdiğim adrese yanaştı. Pirinç tokmağı olan orman yeşili bir kapıyı işaret ettim. "Oraya gidiyoruz."

Şaşkın gri gözlerini bana çevirdi. "Peki içerde kim var?"

"İki saat içinde işimiz biter," dedim Daniel'a. "Ben burada olacağım."

Kendi tarafımdan çıktım, sonra diğer tarafa geçtim ve ondan önce arabasının kapısını açtım.

"Ruben." Bana gülümsedi. "Kiminle yemek yiyeceğiz?"

Bunu daha fazla erteleyemezdim. "Ailem."

Gözleri korkuya yakın bir şekilde açıldı. "Ne?"

Eski panik ve reddedilme korkusu çirkin yüzünü gösterdi. İfademi mümkün olduğunca pasif tutarak, "Sorun olur mu?" diye sordum.

Ağız bir karış açık, öylece duruyordu ve bu sırada içimdeki korku kurşunu bir top gibi midemin çukuruna çökmüştü.

Boğazımı temizleyerek arabaya doğru işaret ettim. "İstemiyorsan başka bir yere gidebiliriz. Onları arabadan arayıp işin çıktığını söyleyebilirim."

Sonunda sersemliğini üzerinden attı. "Deli misin sen? Ve ailenizi ayağa mı kaldıracaksınız?"

Nabzım göğüs kafesime sertçe çarpıyordu ama kendimi sakın ve sabit tuttum. "O halde sakıncası yok?"

"Elbette, ailenizle tanışmak benim için sorun değil." Ceketinin altında olmasına rağmen hemen elbisesine baktı. "Ama neden bana söylemedin? Daha güzel bir şey giyerdim."

Elini tutmadan önce dudaklarımdan gergin bir kahkaha döküldü. "Harika görünüyorsun. Hadi gel."

Omzunun üzerinden Roland ve Sal'e başımı salladım ve Perry'nin ekibinin sağladığı ikinci şoförle birlikte caddeyi ve karşıımızdaki Bedford Square Gardens'ı inceledim. Jules onun güvenliği konusunda aşırı korumacı davrandığını düşünmüştü. Yeterince korunmamaktansa fazla hazırlıklı olmayı tercih ederim. Adamlarım ve ben Londra'ya geldiğimizden beri hiçbir tehdit hissetmemiş olsak da, onu şansa bırakmıyordum.

Ona ailemin ön kapısına kadar rehberlik ettim ve sonra ona baktım. "Hazır mısın?"

"Hayır, lanet olsun." Koluma hafifçe vurdu ve ardından fısıldayarak "Beni uyarmalıydın, böylece kendimi hazırlayabilirdim" diye bağırdı.

Gülümseyerek ailemin kapısını açtım ve eve getirmek istediğim tek kızı içeri aldım.

Annemin heyecanla "İşte oradalar," dediğini duydum ve ardından babamla annemin arkasından gelen yumuşak sesleri işittim.

Kemerli kapıdan geçip geniş oturma odasına girdiğimizde bizi karşıladılar. Annem her zamanki rahat pantolonunu ve hırkasını giymiş, uzun beyaz-sarı saçlarını topuz yapmıştı. Babam, onun üzerinde yükseliyor, haki pantolonunu giyiyor ve düğmelerini ilikliyordu. Jules'un ne giydiğini merak ettim.

düşündüm. Beş yüz yaşındaki bir vampir çiftten beklenebilecek sosyetik Londralılardan ziyade basit bir çifte benziyorlardı.

"Ruben!" Annem kollarıma atılırken ısıltı ısıltı parlıyordu.

"Merhaba anne." Çok daha küçük olan bedenini kendime çektim ve ona sıkıca sarıldım. "Seni özledim."

"Çünkü eve hiç gelmiyorsun, sevgilim." Sesi ve aksanı da en az kendisi kadar güzeldi.

Kollarımdan kurtuldu ve tıpkı Jules'un kapı eşiğinde yaptığı gibi omzuma hafifçe . Sonra her zamanki gibi yanaklarımı avuçladı ve annelerin yaptığı gibi beni takdir etti. Evet, neredeyse dört yüz yaşındaydım ama annem için ben hâlâ onun küçük oğluydum.

"Bırak onu, Catherine. Bizim de bir misafirimiz var."

"Ah, nerede benim terbiyem?" İki koluyla uzandı ve Jules'u kucakladı. "Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum, Jules."

Jules'un yüzünde beliren şaşkınlık, dehşet ve sevinç ifadeleri beni rahatlatan bir nefes aldırdı.

Yanakları ve kulakları pespembe kızardı. "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Evimize hoş geldiniz." Annem lafı dolandırıyor ama bunun nedeni muhtemelen ona eşimi bulduğumu ve onu eve getireceğimi söylemiş olmamdı.

"Benim sıram, Catherine. Git ve şarabı getir, canım."

Babam içeri girerken annem mutfağa doğru aceleyle uzaklaştı.

Jules'la olan ilişkiyi ailemden saklamıştım çünkü en hafif tabiriyle karmaşıktı. Evet, benden ayrıldığında derin bir şehvete kapılmıştık ve aşka doğru ilerliyorduk. Bir süre ona çünkü haklıydı. Onun için nasıl bir şey olduğunu ve bunun neden birlikte olamayacağımız anlamına geldiğini anlamıyordum.

Zamanla, uzaktan izledikçe ve New Orleans meclisi üzerinde tam güç ve kontrol sahibi olmaya başladıkça, sonunda anladım. Sonra, kısa bir süre önce, gerçekten umut etmeye başladım. Bu yolculuğa çıkacağımızı öğrendiğim geçen aya kadar, sonunda aileme bu iş seyahatinde bir cadı olan eşimle birlikte eve döneceğimi ve onları karşılamak için onu eve getireceğimi itiraf ettim.

Jules'a önceden söylememenin kabalık sınırında olduğunu fark etmiştim ama yine de kelimeleri ağzımdan çıkaramıyordum. Herhangi bir nedenle onlarla buluşmamaya karar verdiyse, bunun hâlâ hazır olmadığının bir işareti olmasından korkuyordum. Hâlâ bunu istemediğinin. Beni istemediğini.

Annem ve babamla basit bir buluşmaya bu kadar çok şey bağlamak garipti ama babam onun elini iki elinin arasına alıp evlerine hoş geldin derken yüzünde beliren o anki sevinç ifadesi tüm şüphelerimi ve korkularımı tutan son ipliği de çözdü.

"Lanet , Ruben. Bana güzel olduğunu söylemiştin ama bu kadar güzel."

"Baba." Jules pembenin daha derin bir tonuna dönerken ben kahkahamı zorlukla bastırdım.

"İşte " Annem hem bana hem de Jules'a birer bardak Merlot getirdi.

"Çok teşekkür ederim." Jules bardağı annemden aldı. "Benim favorim."

"Evet, biliyoruz," diye alay etti annem. "Ruben seni bizimle tanıştırmaya getireceğini söylediğinde ona yüzlerce soru sordum."

"Yüz bir," diye düzelttim.

"Her ne pişiriyorsanız Bayan Dubois, kokuyor."

"Oh, lütfen bana Catherine de, canım. Aslında, benim için test etmende bir sakınca var merak ediyorum. Şef sensin tabii ki."

"Tat testi yapmaktan her zaman mutluluk duyarım. Yemek ne?"

"Tavuk Tikka Masala. Sadece sosun çok baharatlı olmadığından emin olmak istiyorum." Annem onu mutfağa götürmeye başladı. "Gerçi geldiğin Louisiana'da baharatlı yiyecekleri sevdiğini duymuştum."

"Evet, hanımefendi." Jules annemi mutfağa kadar takip ederken omzunun üzerinden tatlı bir şekilde gülümsedi ve ben oracıkta mutlu bir adam olarak ölebilirdim.

"O çok güzel,
oğlum." "Teşekkür
ederim, baba."

Rahat oturma odalarında oturmam için bana işaret etti. Macallan bardağını eline aldı. Annem ve babam zenginliklerini dış görünüşlerinde, hatta süslü arabalarında göstermeseler de, babam sadece Macallan 25 Yıllık Sherry Oak içiyordu.

"Şarap yerine bir tane ister misin?" diye sordu. "Ben iyiyim." Bardağımı yere bıraktım, gerçekten istemedim bu gece içmek. "Ama biraz kadınlara bakmak istiyorum."

Ona yakın olma, onu izleme ihtiyacımı anlıyor gibiydi. Basitçe, "Ben burada olacağım." dedi.

Jules söz konusu olduğunda takıntılı eğilimlerim birçokları tarafından aşırı hevesli olarak değerlendirilebilirdi. Ama babam yeni çiftleşmiş bir vampirin takıntısını anlıyordu. Ayrıca, onu ailemin mutfağında görmek istiyordum.

Babamın çalışma odasının arka kapısından içeri girdiğimde Jules'u ocağın başında tencereyi karıştırırken, annemi de ciddiyle izlerken gördüm.

"Tarifimdeki tereyağı miktarını ve kremayı iki katına çıkarıyorum." Jules tencereye daha fazla krema döktü. "Asla çok fazla tereyağı ya da kremaya sahip olamazsınız."

Annem gülümsedi. "Ben her zaman tarife sadık kalırım. Aksi takdirde berbat edeceğimden korkarım."

"Yemek yapmanın çok sevdiğim bir yanı da bu. Eğer doğru malzemelere sahipseniz, bunu berbat etmek çok zor. Siz sadece içgüdülerinizi takip edin ve sevdiğiniz şeyleri ekleyin. Ya da

sevdiklerin için pişiriyorsun." Jules baharatlardan birine uzandı ve sosa biraz daha serpti. "Bunu bazen kayınbiraderim Devraj için yapıyorum ve o kimyon ve kişniş ağırlıklı seviyor."

"Oh, evet. Devraj'ı tanıyoruz. Oğlumuzun sevgili arkadaşı. Ziyarete geldiğinde bunu hatırlamam gerekecek. Umarım kız kardeşinle, yeni geliniyle birlikte." Annemin yüzü umutla aydınlandı. "Uzun bir ziyaret için gelmeniz çok hoş olur ve aileniz burada çok hoş karşılanır. Ne zaman bizi görmek istersen gelebilirsin. Sormana bile gerek yok."

Jules başını çevirip tatlı tatlı gülümsediğinde nefesimi tuttum. "Bunu gerçekten çok isterim."

Annem bir kolunu onun beline doladı ve ona yandan sarıldı. "Harika. Şimdi, işimiz bittiğinde bana sosu süslemenin en iyi yolunu göster."

Annemle babamın mutfağında meydana gelen güzellik karşısında kalbim sıkışmıştı. Göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzaraydı. Kaybolarak çalışma odasına döndüm ve kendi kendime gülümseyerek oturdum.

Babam gözlerinde bilmiş bir parıltıyla yüz ifademi yansıtıyor gibiydi ama bunu belirtmedi. "Peki ikiniz de ne kadar süre şehirde olacaksınız?"

"Yarından sonraki gün Londra'dan ayrılacağız ama oylamadan sonra Northumberland'e dönüp biraz daha kalmak istiyorum."

Babam kaşlarını çattı ve bana bir zamanlar kendisinin de zorlu bir vampir efendisi olduğunu hatırlattı. Londra'yı 1800'lerden 1920'lere kadar bir asırdan fazla yönetmişti. Annemle daha sakın bir yaşam sürmek için emekli olduğunda ve Perry Baxter görevi devraldığında, Kükreyen Yirmiler'in ve New York'ta yaşama fikrinin heyecanıyla Amerika'ya gittim. Bunun Juliana'yı bulmak için atacağım ilk adım olduğunu bilmiyordum.

"Annen ve ben Northumberland'deki işin bittiğinde biraz daha kalmanı çok . Pek memnun olduğumu söyleyemem."

İkinizin oraya gitmesinden hiç memnun değilim." "Neden olmasın?"

Bana doğrudan ondan nasıl kullanılacağını öğrendiğim o kararlı, çelik gibi bakışını attı.

"Dengeli değil. Çok fazla vampir var."

Gülümsedim. "Kendi türünüze karşı biraz acımasız mısınız baba?"

"Hiç de değil. Öğrendiğim bir şey var ki, doğaüstü bir varlık çok fazla alan kazandığında, kötülük de onu takip eder."

"Nasıl yani?"

Babam beş yüz yaşındaydı ve benden çok daha fazlasını görmüştü. "Bizim türümüz, büyülu yeteneklere sahip olanlar, bazıları ister inansın ister inanmasın, hepimiz birbirimize bağlıyız. Tanrıça'nın kendisi ve Yaratıcı tarafından bağlandık, her kim olarak görüyorsanız. İnsanlık ve sihirle yaratılmış varlıklar. Sihrimizi toplumun iyiliği için kullanabilmek için türümüz arasında uyum ve denge olmalıdır."

Babamın idealist olmasını seviyordum ama aynı zamanda zamanın yüzde doksan dokuzunda haklıydı. "Nüfuslarımız değiştiğinde bunun Tanrıça'nın niyetlerini dengelediğini mi ?"

"Gerçekten de, ve onun arzuları. Bizim bir bütün olmamızı istemesi doğrudan güç dengesiyle ilgili. Bir doğaüstü ırk bir bölgeyi ele geçirdiğinde, bu durum büyü dengesini bozar ve daha karanlık güçlerin ortaya çıkmasına yol açar."

Ne söylediğini düşündüm. "Tarihimizde daha önce hiç böyle bir şey oldu mu? Bir doğaüstü ırkın dengeyi bozduğu?"

"Evet, evlat. O döneme karanlık çağ denmesinin bir sebebi var." "Hmm. Ve sonra Aydınlanma."

Ben Rönesans'tan ve kendisi de oldukça zeki bir büyücü olan DaVinci gibi adamların öncülük o görkemli keşif çağından sonra doğdum.

Babam iç çekti. "Güzel bir çağdı. Gerçi ben hala modern çağın su tesisatını tercih ediyorum."

Tekrar ayılmadan önce güldüm. "Bu tür bir dengesizliğe doğru gittiğimizi söylemiyorsunuz, değil mi Peder?"

"Hayır, hayır." Temiz traşlı çenesini kaşıdı. "O tür bir tehlike içinde olduğumuzu hissetmiyorum. Ama vampirler, Ruben... Eğer herhangi bir doğaüstü türün dengeyi bozma yeteneği olsaydı, bu biz olurduk. Ve beni kuzey hakkında endişelendiren de bu."

"Kurt adamların büyük ölçüde yok olduğunu öğrendim."

"Öyle. Cadıların ve büyücülerin çoğu kuzeydeki toprakları terk etti bile. Peki ya orada bulunan Grimler?" İki kaşını da kaldırdı. "Yakınında olmak isteyeceğin türden değiller. Karanlık dürtülerini tatmin eden vampirlerin de o grimlerin yakınında olmasını istemezsin."

Başka biri konuşsaydı, bir tür önyargıdan şüphelenirdim. Ama babam bir ırktan ayrılmaktan bahsetmiyordu; kötülüğe yakın olmaya karşı uyarıyordu. İçlerindeki karanlığın kendilerini ele geçirmesine izin veren Grimler diğer doğaüstü varlıklar için tehlikeli ve hatta ölümcül olabilirdi, özellikle de iştahlarının onları yönlendirmesine izin veren açgözlü vampirler için. İçlerindeki canavarı beslemek için kendi insanlıklarını hiçe sayan vampirler. Kan.

"Anlıyorum," diyebilirdim sadece, kuzeye yapacağım bu yolculuk için daha da endişeleniyordum. Juliana'yı oraya götürmek konusunda.

" kimler var?" diye sordu bana. "Gabriel, Sal ve Roland. En iyi adamlarım."

"Mmm. Başka kimse yok mu?"

"Perry ve müttefikleri birkaç gün içinde bizden sonra gelecekler." Öne doğru eğildim, babamın şüphelerini düşününce ensemdaki tüyler diken diken oldu. "Gerçekten bu kadar tehlikeli olduğuna inanıyor musun?"

"Bu bir inanç değil evlat, daha çok zamanın işaretlerini izliyorum. Dengesizlik. Kuzeyden gelen karanlık hikayeler."

"Ne gibi?"

"Ritüeller, ormanlık alanda ilahiler, kurtadamların tahliyesi. Bazıları tamamen kayboluyor. Karanlık işaretler

büyü yapıyor." Macallan'ını yudumladı.

"Kaybolmak mı? Bunu nereden duydun?"

"Arkadaşım Abrams, onu hatırlıyor musun?" "Evet, hatırlıyorum."

"Hâlâ Derbyshire'da yaşıyor. İki yeğeninin ve bir kurt adam arkadaşlarının Yorkshire'a sırt çantalı bir gezi yaptıklarını söylemişti. Bir gece küçük bir köyde bir barda mola vermişler. Kurt adam arkadaşları sigara içmek için dışarı çıkmış ve bir daha geri dönmemiş."

"Tuhaf," diye itiraf ettim. "Ve anladığım kadarıyla arkadaşları öylece ortadan kaybolacak bir tip değildi."

"Asla. İlkokuldan beri arkadaşlardı ve bu macerayı bir yıldır birlikte planlıyorlardı."

"Diğer hikâyelerin yanında bu bir tesadüf olabilir."

"Olabilir," diye kabul etti. "Ve olmayabilir de." İçkisini yudumladı. "Kurtadamlar hakkında sana söyleyebileceğim tek şey bu evlat. Eğer gitmeyi akıl etmişlerse, bir şeyler dönüyor demektir. Doğrusunu söylemek gerekirse kurtlar içgüdüsel doğaüstü varlıklardır ve hayvanlarıyla çoğu vampirden daha fazla uyum içindedirler. Wulfric Kulesi'nde mi kalıyorsun?"

"Evet."

"Edmund Stonebridge tarafından korunacaksın o zaman."

İsmi duyunca irkildim. O hergelenin Juliana'ya dişlerini geçirmek istediği taze bir et parçası gibi bakmasından nefret ediyordum. Onu suçlayamazdım ama denerse dişlerini dökeceğimden emindim.

"Onunla ilgili endişelenecek bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Ona güvenmiyor musun?"

"Pek değil."

"Ama onun kardeşi senin ikincin değil mi?"

"Evet, ama Gabriel eşime Edmund gibi bakmıyor."

Babam bir kahkaha patlattı, beni gülümseten içten ve derin bir ses.

"O zaman ondan nefret ettiğin için seni suçlamıyorum," dedi sonunda, hâlâ kıkırdıyordu. "Stonebridge ailesinin çok uzun bir mirası var. Vampirlerin yayılmasını teşvik edebilir ama kuzeyin vampir kralı olarak yerini tehlikeye atacak bir şey yapacağını sanmıyorum."

Tiksintili bir nefes çektim. "Kendini kral sanıyor, değil mi?"

"O kibirli bir yaratık." Macallan'ından bir yudum daha aldı ve özellikle dalgınlaştı. "Yine de evlat, oradayken güzel kızını yanından ayırma. Evet, kuzey topraklarından garip, karanlık hikâyeler geliyor ama söylentilerin ve hikâyelerin olduğu yerde her zaman bir gerçek vardır."

Sözleri soğuk bir titremeyle iliklerime kadar yankılandı. "Merak etme baba. Juliana'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

On Sekizinci Bölüm

~JULES~

"SEN SÖZ VERİYORUM SEN GEL HARCAMAK A AZ
GÜNLER SONRA SEN
dönecek misin?" Ruben'in annesi bana sarılıp vedalaşırken
samimi bir şekilde fısıldadı.

"Evet, kesinlikle. İkinizi de daha yakından tanımayı çok
isterim."

"Sen bir sevgilisin."

Geri çekildi, elleri hâlâ kollarımı tutuyordu. O zaman göz
göze geldiğimizi fark ettim. O da benim kadar kısaydı. Zarif
çerçevesi, güzel bir kadındı.

Nedense Ruben'in anne ve babasının hep asık suratlı, ciddi
ve son derece resmi olduklarını hayal etmişim. Onlar bunun
tam tersiydi. Onlarda bir kibarlık havası vardı ama cana
yakındılar ve beni evimde hissettirdiler. Ruben'e itiraf
etmesem de, babası saf bir gümüş tilkiydi. Ruben'in bu olgun
halini görmekten oldukça memnundum ve oğlunun yaşlılıkta
babasına çekmiş olduğu düşüncesiyle gülümsedim. Elbette
Ruben ve benim yaşlılığımızı birlikte geçireceğimizi
umuyordum.

"Ona iyi bakacaksın, değil mi?" diye fısıldadı, Ruben'in
babasıyla konuştuğu kapı aralığından duyabileceğini bilmeme
rağmen.

"Elbette yapacağım," diye verdim ve bunda ciddiydim.

Ruben'le ilgilenmek istedim. Tıpkı onun da benimle ilgilenmesini istediğim gibi. Omzumun üzerinden baktım, babasını dinlerken kısa bir anlığına göz göze geldik.

"Ah! Ruben," dedi annesi aniden, fuaye girişinin hemen yanındaki küçük çalışma odasına doğru aceleyle giderken. "Geçen tatilde buradayken bir şey unutmuşsun."

Ruben'e katıldım ve babasının elini sıkarken Mrs. Dubois her neyse onu getiriyordu.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Jules." Elimi nazik ve tanıdık bir şekilde iki elinin arasına aldı ama daha birkaç saat önce tanıştığımız için rahatsız edici bir şekilde değil.

"Ve sen. Bayan Dubois'ya döndüğümüzde birkaç gün geçireceğimize dair söz verdim."

"Harika."

"Sana bana Catherine demeni söylemiştim, Jules'cuğum." Koli kâğıdına sarılmış bir kitap gibi görünen şeyi uzatırken gülümsüyordu.

"Kargoya vermediğiniz için teşekkür ederim," dedi Ruben, paketi açmadan.

"Yapmamamı sen söyledin. İşte buradasın."

Uzandı ve annesini tek kollu bir kucakla sardı. "Seni görmek güzel, anne." Sonra onu beyaz-sarı başının tepesinden öptü ve kalbim biraz eridi.

Annesini seven bir adam gerçekten de iyi bir adamdı.

"Baba." Ona da sarıldı.

"Kendine iyi bak evlat. Bir hafta kadar sonra görüşürüz sanırım."

Sonra döndük ve kapıya doğru yöneldik. Kolumu onunkine doladım ve yakınına eğildim. "Annenle baban harika insanlar."

Bana attığı gülümseme göz kamaştırıcı olmaktan başka bir şey değildi. "Böyle düşünmene çok sevindim."

"Ve buraya geldiğimizden beri İngiliz aksanının geri dönmesini çok sevimli buluyorum."

Ağız orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Fark etmemiştim ama döndüğümde fark edeceğimi sanıyorum."

"Ambalaj kağıdında ne var?"

"Buraya son geldiğimde bıraktığım bir kitap sadece." Sokağa baktı ve elimi tutarak cipi çalıştırmakta olan Daniel'in yanına gitti.

"Ah, senin değerli kitaplarından biri," diye takıldım. "Annenin postalayacağına güvenmedin mi?"

"Bu değil," dedi oldukça ciddi bir şekilde. "Nedir o?"

"Hey!" diye bağırdı Sal, bizimkinin üç araba arkasına park etmiş araçlarının açık camından kocaman bir sırtışla. "Haydi hep birlikte Kuş ve Düdük'e gidelim."

Ruben gülerek başını salladı ve bana baktı. "Gitmek istiyor musun?"

"Haydi, Jules!" diye seslendi Sal. "Burası Londra'daki en iyi bar."

"Burası bir vampir ini değil mi?" Sorumu Sal'e yönelttim. Gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. İnsan barı. Hadi ama!"

"Peki, Sal. Sadece senin için," diye takıldım, bu da onun sırtmasına ve küçük bir heyecan çılgılığı atmasına neden oldu.

Ruben, "Sanırım az önce onun bütün haftasını güzelleştirdin," dedi.

"Benimle arkadaş olduğu için ona kızmadığına sevindim."

Ruben benim için kapıyı açtı ve içeri girdim. "O zaman olduğumdan biraz daha memnunum."

"Ben de."

Ruben, Bird and Whistle'a giderken sessiz ve dalgındı.

Ben de aynıydım, geceyi düşünüyordum. İçerik. Hissettiklerim için iyi bir kelimeydi. Akşam yemeği çok lezzetliydi ve sohbet de kolay ve keyifliydi. "Annen olağanüstü bir aşçı."

Elinin dayandığı dizimi sıktı. "Bunu senden duymak büyük bir iltifat."

Elbette, normal yiyecekler büyülerini beslemiyordu. Sadece kan beslerdi. Ailesi akşam yemeğinde sadece şarap ve su içerdi, Salem'deki gibi kan kadehleri içmezlerdi. Ruben benim önümde hiç kan içmemiştir. Bu beni bir süredir rahatsız eden bir şeyi merak etmeme neden oldu. Vampir çiftler kan için ne yaparlardı?

"Ailen kan konakları için kimi kullanıyor?"

Bu onun tüm dikkatini çekti. Dönüp bana baktı, sokak lambaları ve arabanın karanlığı yüz hatlarını daha da keskin açılarla kesiyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Sesi alçak ve samimi bir şekilde gürlledi. O hoşnutluk hissi kayboldu, yavaşça yanan bir ısı uzuvlarımı eritti.

"Birbirlerini kullanıyorlar," diye cevap verdi kasıtlı bir yavaşlıkla.

"Sadece birbirimizi mi?"

Gözleri taksinin karanlığında gümüş rengine dönmüştü. "Sadece birbirimizi."

"Bunu yapabileceğinizi bilmiyordum. Sadece bir kişiden."

O kadar durgundu ki, mükemmel bir ses tonuyla konuşuyordu. Yine de aramızdaki ipliği dokuyan yeni bir his vardı. Bu konu hakkında konuşmamıştık. Aslında hiç konuşmamıştık, çünkü daha önce birlikte olduğumuzda bir ya da iki kez gündeme geldiğinde sinirlenmişim. Bu beni her zaman kızdırmıştı çünkü onun için o kişi olamıyordum. Nedense hep vampirlerin kan içmek için birden fazla konakçıları olduğunu düşünürdüm.

"Bu onları incitmiyor mu?" Sonunda sordum.

"Bildığınız gibi, yaşlı vampirler büyülerini yenilemek için içmeden uzun süreler geçirebilirler. Dönüşümlü olarak. Tıpkı insanlar gibi, vücutları da partnerlerinin tekrar içmeye ihtiyaç duyacağı zamana kadar kan kaybını bol bol telafi eder."

"Yani"-dudaklarımı yaladım, ağzım aniden kurudu-"çoğu vampir çift sadece birbirlerine mi güveniyor? Bu yaygın mı?"

"Tek eşli partnerlerden bu beklenir. Bildiğiniz gibi kan içmek mahrem bir şeydir."

"Doğru." Bakışlarımı kucağıma düşürdüm.

Ruben bir parmağının ucuyla çenemi hafifçe kaldırdı. "Damon'dan içmeye devam edeceğim. Bu bir daha aramıza girmeyecek."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

Avucunu çenemi kavrayacak şekilde kaydırды, parmakları saçlarımın arasına girdi. "Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu usulca.

"Elbette . Bu konuda sana güveniyorum.

Sadece-" "Neymiş o?"

Omuz silktim. "Tam olarak bilmiyorum."

Bu zevki paylaşamamamız hoşuma gitmiyordu. Bir vampirin doğasında kan ve toksinler aracılığıyla partnerine zevk vermek ve almak vardı. Bu seks kadar samimi bir alışverişti. Yine de benimle birlikte olmak için bu ilkel yanından sonsuza dek vazgeçecek ve kanını Damon'la platonik bir takas yoluyla ya da bir vampir kan bankası hizmeti aracılığıyla alacaktı. Bu hiç adil değildi. İkimiz için de.

Düşüncelerimin nereye gittiğini anlamış gibiydi. "Buraya gel." Sonra beni kendine doğru çekti, böylece başımı omzuna yasladım.

Ondan sonra sessiz kaldık. Neyse ki bar çok uzakta değildi. Sahip olamadığımız şeyleri aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

Bird and Whistle tıklım tıklımdı. Daha kapıyı açmadan şarkı seslerini duyabiliyorduk.

"Vay canına. Burası kaç yıllık?" Ruben'e arka tarafta dört kişinin çıkmak için beklediği kabini işaret ederken sordum.

"Yaklaşık iki yüz yaşında ya da öyle."

Roland herkesten önce masayı kapmak için önümüze geçmiş, ellerinde bira fiçileri, bazıları müzisyenlerle birlikte şarkı söyleyerek etrafta dolaşan ve ayakta duran insanları iterek geçmişti.

"Çok gürültülü," diye seslendim Ruben'e.

Gülümsedi ve başını salladı, elimi sıkıca tutmaya devam etti.

En uzak köşede, aslında yerden bir karış yükseklikte bir kürsüden ibaret olan küçük bir sahnede üç müzisyen oturuyordu. Biri keman, biri akordeon, bir diğeri de bir çeşit flüt çalıyordu. Kemancı şarkıya öncülük ediyordu. Denizdeki karısına ve yedi çocuğuna dönmek istemeyen bir denizci hakkında canlı bir şarkıydı.

Denizcinin eve her gelişinde karısını yeniden hamile bıraktığı, sonra da aile saadetinden kaçmak için mutlu bir şekilde yola çıktığı anlatılırken güldüm.

"Ne alırsınız?" diye sordu kırmızı yanaklı bir garson.

"Dört Newcastle Brown lütfen," diye yanıtladı Sal ve sonra gitti.

"Ama ben bira içmiyorum," dedim Sal'e.

"Burada yaparsın, Jules. Süslü şarap falan yok."

İki masa ötede elinde bir kadeh beyaz şarap olan bir kadını işaret ettim. "Ne olmuş ona?"

Sal gözlerini devirdi. "Tam bir Londra pub deneyimi yaşamak istiyor musun, istemiyor musun?"

"İyi, iyi." Birkaç yudumdan fazlasını içemeyeceğimi bildiğim için güldüm.

Gerçekten bir bira kızı değildim. Newcastle Brown Ale'yi daha önce JJ Cauldron'da yerel halk için stoklamaya başladığında bir kez tatmıştım. Benim için fazla sertti. Ama Sal'in eğlencesini bozmayacaktım. Benim için dışarıda eğlenmek ve Cauldron ya da Enforcer işleriyle hiç ilgilenmemek nadir görülen bir şeydi. Mutlu ve neşeli halimi tanımakta güçlük çekiyordum. Ruben yüzümde gördüğü ifadeden hoşlanmışa benzeyen bir ifadeyle bana baktı.

"İşte bu iyiydi." Sal ayağa kalktı ve başka bir gürültülü şarkı başladığında kalabalıkla birlikte alkışladı. Daha fazla insan dans etmek için sahnenin önündeki boş alana doğru ilerlemeye başladı. "Ruben, hanımınla dans edebilir miyim lütfen?"

Ruben her zamanki gibi Sal'in kafasını koparmak ister gibi bakmak yerine gülümsedi. "Tabii ki. Eğer seninle dans etmek isterse."

Beni kabinden çıkarıp piste götürmesine izin verirken, "Ben pek dansçı sayılmam," dedim. "Ve ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu sadece bir jig. Sana göstereceğim."

"Ama bunu nasıl yapıyorsunuz?" Onu itip kakan partnerine yaslanmış çakırkeyif bir kadını izlerken . "Sadece aşağı yukarı zıplayın ve ayaklarınızı her

Arada bir."

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldandım kendi kendime, Sal beni belimden ve elimden kavrayıp dans ederken. Sayılır.

"Harika gidiyorsun!" diye bağırdı, bana gülümseyerek.

"Yapmıyorum!" Ben de çığlık attım.

Başını arkaya atıp güldü ve sonra beni daireler çizerek döndürdü. Sal müthiş bir dansçıydı ve ben de vasat ama en azından hevesli bir partnerdim. Bir kez ayak parmaklarına bastım ve iki kez de çakırkeyif kadına çarptım. Ama Sal sadece gülümsedi ve beni cesaretlendirdi, "Harika gidiyorsun!"

"Tam bir yalancısın, Sal."

Dönüp duran jig ve benim sürekli kahkahalarım, şarkı keman ve flüt sesleriyle sona erdiğinde beni nefessiz bırakmıştı.

"," dedi Sal başıyla masamıza dönerek.

Gabriel'in kabinin yanında durup duvara yaslandığını ve beni dikkatle dinleyen Ruben'le konuştuğunu görünce şaşırdım. Yaklaştığımda kabine kaymama izin vermek için yanıma geldi.

"Merhaba, Gabriel. Seni beklemiyordum."

"Merhaba." Sıkıca gülümsedi. "Erken kaçabildim." Bunu açıklamadı ve Ruben de açıklamadı.

"Bizi nasıl buldun?"

Sal telefonunun ekranını bana doğru salladı. "Hepimizde bir telefon takip uygulaması var. Güvenlik nedeniyle."

Tabii ki. Bu mantıklı olurdu. Biramdan bir yudum aldım, o danstan sonra bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı. Roland kupasını çoktan bitirmişti. Dudağındaki köpüğü silip

Elinin tersiyle Sal'i iterek kabinden çıkmasını sağladı ve dans pistinde daha fazla kişiyi cezbeden bir başka hareketli parça çalmaya başladı.

"Benim sıram," dedi Roland. "Şimdi sana gerçekten nasıl dans edileceğini göstereyim, Jules."

Ruben'e sırtarak biramdan cesurca bir yudum daha aldım, her nasılsa bu atmosferde tadının çok daha iyi olduğunu fark ettim, sonra büyük Roland'ı dans pistine kadar takip ettim.

"Demek daha iyi dans eden sensin?" Ona seslendim. En az bir buçuk metre boyundaydı ve Ruben'den daha iriydi.

"Dürüst olmak gerekirse, Jules, Sal söz konusu olduğunda ben her konuda daha iyiyim. Belki hikaye anlatıcılığı hariç."

Diğer dansçıları kolayca atlatarak beni zarif bir döngü içinde döndürürken güldüm.

"Sen harika bir dansçısın."

"Bunu sanki beklenmedik bir şeymiş gibi söylüyorsun." "Şey, sen biraz... büyüksün ve hepsi bu."

Güldü, derin bir gürleme sesi. "Öyleyim. Ama annem İrlandalıydı ve köydeki her kadından daha iyi dans edip şarkı söyleyebilirdi. Tüm çocuklarının da aynısını yapabilmesini sağlardı."

"Çocuklar bile mi?"

"Özellikle de oğlanlar. Yoksa güzel bir bayana nasıl kur yapacaktık?"

Uzun zamandır bu geceki kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Ruben'in ailesiyle yediğimiz yemek harikaydı. Ailesi, özellikle de annesi, sanki beni tüm hayatım boyunca tanıyorlarmış gibi hissettirdiler, sanki Ruben'le anlaştığımızı biliyorlardı.

Masaya dönüp baktığında Gabriel'i dinlerken bizi izliyordu ama gülümsemesi tamamen bana yönelikti, tatlı, duygusal bir ifadeydi. Daha geniş bir şekilde sırttım ve sonra dikkatimi vermek zorunda kaldım çünkü Roland dev gibi olmasına rağmen ayaklarının üzerinde hafifti ve beni utandırıyordu.

Şarkı yine coşkulu bir şekilde sona erdiğinde, kemancı yayını yüksek bir akorla tellerden çekene kadar beni döndürdü ve döndürdü. Hepimiz döndük ve alkışladıksonra kemancı kendi başına daha yavaş bir melodi çalmaya başladı. Roland'ı masaya kadar takip etmek için döndüğümde Gabriel önüme çıktı.

"Bir tane daha, lütfen Jules?" Elini uzattı. "Dışlanmak istemiyorum."

"Tabii ki."

Gabriel elimi avucunun içine aldı ve diğer elini sırtıma koydu. Saygılı bir yerleştirmeydi, Ruben hâlâ ilgiyle beni izlediği için bu iyi bir şeydi.

"Kardeşinle güzel bir akşam yemeği yedin mi?" Keman hüzünlü bir melodi çıkararak sordum.

"Ben buna güzel demezdim ama kardeşimi tekrar görmek hoşuma gitti."

"Oh." Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Yani," diye devam etti, kaşları çatılmıştı, "kardeşimi seviyorum. Elbette onunla vakit geçirmekten mutluyum ama o biraz..."

"Zorba mı?" Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibi görüldüğünde ben teklif ettim.

"Bu uyuyor. Diğer şeylerin yanı sıra." Başımın üzerinden baktı. "Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Ve lütfen bu soruya alınma."

Bu kulağa hoş gelmedi.

"Bu sefer gerçekten samimi misin? Efendimize karşı?" "Samimi mi?" Ne demek istediğinden emin olamayarak sordum.

"Bunun biraz ileri gitmek gibi görünebileceğinin farkındayım ama Ruben'e büyük saygı duyuyorum."

Sesinin kalınlığında ve kara gözlerinin bana bakışındaki yoğunlukta onun ağır bağlılığını hissedebiliyordum.

"Ama şimdi onu gerçekten önemsiyor musun?"

Daha önce birlikte olduğumuzda onu umursamadığım ima ediliyordu. Kızgın öfkeden başka bir şey olmayan anlık tepkimi soğutmak zorunda kaldım.

"Onu daha önce de önemsiyordum," diye açıkladım bakışlarını tutarak.

Çenesini sıktı. Sanki aklımdan geçenleri bilmiyormuşum gibi, "Belki de biliyordun," dedi. "Sadece Ruben'e daha sonra ne olduğunu gördüm. Sonunda iyileşti ama görünüşe göre..." Tekrar uzaklara, sahneye, kaybolan ve seilmeyen bir periyle ilgili şarkıya baktı. "Hiçbir zaman gerçekten seilmemiş. Sadece duygularını iyi saklamış."

Ruben'in beni unutamamış olmasından dolayı oldukça sinirli görünüyordu. Gerçekten neye üzüldüğünü anlayamıyordum, bu sefer Ruben'i gerçekten istiyor muydum yoksa hayatına geri dönmüş olmam mı?

Bu vampirin Ruben'in ikinci adamı olduğunu ve efendisine tamamen bağlı olduğunu unutmamalıydım. Vampirler hiyerarşilerini ve efendilerine olan bağlılıklarını çok ciddiye alırlardı. Cadılardan ve büyücülerden çok daha fazla. Neredeyse saplantılı gibi görünüyordu. Ya da en azından şu anda öyleydi çünkü Gabriel belli ki ilişkimizi bitirmeme ve Ruben'in kalbini ilk kez kırmama kişisel olarak gücenmişti. Aslında bu karşılıklı bir kalp kırma olmuştu. Gitmesine izin vermek zorunda kaldım. Bunu hiç istememiştim. Ama bu Gabriel'i de ilgilendirmezdi.

"Sana Ruben'in benim için her şey demek olduğunu söylediğimde bana güven, Gabriel. Ve onu bir daha terk etmeyi planlamıyorum. Asla."

Belki sesimin tonundan ya da ona söylediklerimin derinliğinden, hatta belki de bu yemini ettiğimde dışarıya doğru alevlenen büyüden dolayı irkildi. Ruben'e henüz bu kadarını bile söylememiştim ama burada durup Gabriel'in farklı bir şey düşünmesine izin vermeyecektim.

"Anlıyorum."

İlginç bir cevap.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi sonunda, tutuşu beni sıkılaştırdı, sonra bir anda gevşedi.

Bunu duyduğuna sevinip sevinmediğinden emin değildim ama benim de umurumda değildi. Şarkı bittiğinde ve kabine dönebildiğimizde rahatlamıştım.

Sal ve Roland 1800'lerde bir sirkte iki trapezciye kur yaptıkları ve üç ay boyunca fil bakıcılığı yaptıkları bir hikâyeyi anlatıyorlardı. Hepimiz onları dinleyip maskaralıklarına gülerken Ruben kolunu omuzlarıma doladı.

Sonunda Ruben beni dürttü. "Gitmeye hazır mısın?" "Mmhmm. Uzun bir gündü."

Başka bir şey söylemeden elimi tuttu ve beni kulübeden çıkarıp bara doğru yönlendirdi. Sal, Roland ve Gabriel önden ve arkadan bizi kuşatmış, biz araca binerken sokağı dikkatle izliyorlardı. Diğer cipe doluştular ve otele doğru yola koyulduk. Asansörle yukarı çıkarken konuşan tek kişi Sal'di, Çoban pastası istediğinden ve lüks otelimizin oda servisi menüsünde olup olmadığını merak ettiğinden bahsediyordu. Ruben'e yaslandım, o da beni tuttu ve hepimiz odalarımıza doğru ilerledik.

Nihayet yalnız kaldığımızda ve yatak odamıza girdiğimizde derin bir iç çektim.

"Yorgun musun?" diye sordu, ceketini çıkarmadan önce kâğıda sarılı kitabı yatağın üzerine koydu.

"Evet. Ama güzel bir geceydi Ruben. Ailenle tanışmak hepsinden güzeldi."

Şefkatle gülümsedi, biraz bastırdı ve soyunmaya başladı, ceketini astı ve ayakkabılarını çıkardı.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ceketimi pencerenin yanındaki sandalyeye atarken bakışlarım yatağa kaydı. Yürüyerek kitabı elime aldım ve kahverengi kâğıdı açtım. "Muhteşem Gatsby mi?" İyi kullanılmış olduğu belli olan cildi yavaşça açarken mırıldandım. "Bunu sevdiğini söylediğini hatırlıyorum."

Ruben'in nadir kitaplar satan bir dükkânı olması tesadüf değildi. Eski kitapları gerçekten takdir eder ve severdi. Bir keresinde

Fitzgerald'ın klasiğine olan düşkünlüğünden bahsetti.

Kitap avuçlarımın içinde yer imli bir sayfaya doğru açıldı. Ayrıca altı çizili bir bölüm de vardı. Tuhaf, diye düşündüm okumaya başlarken, Ruben'in- Düşüncelerim aniden dağıldı. Okuduğum şeyle ilgili şaşırtıcı ve yürek parçalayıcı bir farkındalık oluştu. Altı çizili alıntı, Gatsby'nin gecenin bir yarısı çimenlikte durduğunu, titreyen elini uzattığını ve karanlığın içinden limanın diğer tarafındaki yeşil ışığa doğru uzandığını anlatıyordu. Bu, Daisy'nin yaşadığı rıhtımın sonundaki yeşil ışıktı, sevdiği ve umutsuzca özlediği kadın.

"Yeşil Işık," diye fısıldadım kendi kendime, sesim titriyordu.

Başımı kaldırdığımda Ruben'in yatağın diğer tarafında, gömleksiz ama hâlâ pantolonunun içinde durduğunu gördüm. Kolları iki yanındaydı, vücudu gergindi, göğsü derin ve yavaş nefeslerle kabarıyordu.

"Sen," diye başladım, boğazımdaki yumruyu zorlukla yutarak, "kulübünün adını Yeşil Işık olarak değiştirdin... benim için mi?" Kelimeleri ağzımdan güçlkle çıkarabildim.

"On yıldan uzun bir süredir içim kan ağlıyor," derken yüz ifadesi -yakıcı, hayranlık dolu ve sert- sesinin sakın tonuyla örtüşüyordu.

Boğazımdan hıçkırıkla karışık keskin bir nefes kaçtı. Dudağımı ısırdım ve titreyen ellerimle kitabı göğsüme bastırarak kapattım.

"Ruben," diye fısıldadım, aramızda bir sihir kıvılcımı tutuştu.

Biz.

O büyülü iplik daha sıkı örüldü, havayı gererek Aramızda.

Kıpırdamadı ama o melodik, sabit sesiyle devam etti, gerilim artmaya devam ederken bile. "Ayrıldığımızda, seni öylece bırakamayacağımı biliyordum. Beni sana bağlayan, kelimelerin ya da açıklamaların ötesinde bir şey vardı. Ama aynı zamanda sana istediğin şeyi vermediğimi de biliyordum.

hak ettiniz. Güvenini kazanmak için yola çıktım. Ve umarım, bir gün, sevgini."

Kitabı göğsüme bastırdım.

Şöyle bir baktı, sonra sessizce devam etti: "Kendimi kulübe, işime verdim, kendimi işimde kaybedebileceğimi umuyordum. Ama aynı zamanda seni hatırlatacak bir şey istedim. Özlemimin hayatımda somut bir yeri olsun diye adını Yeşil Işık olarak değiştirdim. Böylece kaybettiklerimin ve hâlâ istediklerimin sürekli bir hatırlatıcısı olabilecekti. Ve senin benim için bir saplantıdan daha fazlası olduğunu, birlikte olmam gereken tek kişi olduğunu fark ettiğimde, sana söyleyebileceğim bu günü izledim, bekledim ve özledim."

Onun yürek parçalayan itirafı karşısında gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı süzüldü. Vücudumdaki titreme sakın sözlere ve odanın sessizliğine uymadı. Yüz ifadesi hem şefkat hem de umutsuzluk karışımına dönüştü.

"Senin tüm kalbim olduğunu fark ettiğim günden beri, seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Acı dolu felç edici bir dakika bile."

Sertçe yutkundü ve kıpırdamadan durdu, yumrukları iki yanında toplanmıştı. Parmaklarımı açtım ve kendimi kitabı arkamdaki masanın üzerine koymaya zorladım. Yatağın etrafında dengesiz bir şekilde yürürken, parmaklarımla gözyaşlarını sildim, böylece ona berrak gözlerle bakabilecektim.

"Aramızdaki özlem kendi başına bir canavara dönüştü," dedim nazıkçe, avucumu göğsünün sol tarafına yerleştirerek. Elimin altında esnedi ama kıpırdamadan durdu, gözleri erimiş gümüş havuzları gibiydi. "Sen birbirimiz için yaratıldığımızı bilerek acı çekerken, ben de kaderin sana sahip olmama asla izin vermeyeceğine inanarak acı çektim."

Bir anda odadaki gerilim yumağı yok oldu. Bakışlarını tuttuğumda sihirli bir karıncalanma tenimde uğuldayarak göğsüme battı. "Seni seviyorum, Ruben."

Titreyen bir nefesle göğsü elimin altında çöktü.

"Bundan da öte, sana güveniyorum."

Büyüm göğsümün içinde ısındı. Tanrıça bana bir şey söylüyordu. Bakışlarım onun ayrılmış ağzına kaydı; elimi kendi eliyle kapatıp elimi kalbine doğru tutarken dişleri uzun ve keskindi. "Ruben, ısırığımı istiyorum."

İrkildi, gözleri bir an için irileşti. "Ne?"

"Haklısın. Sen benim eşimsin, ben de senin. Her yönden birleşemeyecek olsaydık Tanrıça bizi bir araya getirmezdin."

Kelimeleri söylerken bile, hakikat taşları gibi bilincime battılar. Parlaklık kıvılcımları içimi sıcaklık ve ezici bir güvenceyle doldurdu. Şimdiye kadar, kendimi ve karşımda duran muhteşem adam ve vampir efendisinin gerçekliğini bilmeden önce bu kesinliği asla bulamazdım.

"Peki ya mani olasılığı?" diye sordu, kaşları inançsızlıkla birbirine yapışmış, sonunda soğukkanlı yüz ifadesini kırmıştı.

"Bunu senden almayacağım. Benim dostum değilsin." "Nereden biliyorsun?"

Gülmek istedim. Sanki beni en az benim kadar arzuladığını bildiğim bir şeyden vazgeçirmeye çalışıyordu.

"Çünkü biliyorum. Tanrıça bana öyle söylüyor." Ruh bana tatlı tatlı şarkı söyledi, neşe mırıldandı. Clara'nın mutluluk büyülerinden biri gibi, ama benim tarafımdan, doğru ve gerçek olması gerektiğini bildiğim şeyi keşfetmem ve ona olan inancım tarafından yaratılmıştı.

"Peki ya bir Sifon olarak senin gücünü kazanmama ne demeli?" diye tartışmaya devam etti.

O da benim kadar bu ana . İlk kez birlikte olduğumuzda böyle hissettiğimi hayal bile edemezdim. Kelimelerle ifade etmekte zorlandığım bir bilişti bu.

"Ruben, sana güveniyorum. Sana inancım var. Bize inanıyorum." Sonunda sesim kesildi.

Hâlâ kıpırdamıyordu, görünüşe göre korkudan ya da inançsızlıktan ya da her ikisinden birden donup kalmıştı. Geri çekildim ve elbisemin fermuarını açarak vücudumdan aşağı kaymasına ve çıplak ayaklarımın altında göllenmesine izin verdim. Sütyenimi açıp yere düşmesine izin verdiğimde beni kırmızı dantel külotumla izledi. Elini tutarak onu geriye, yatağa doğru çektim.

Sırt üstü uzandım, onu çektim ve geldi, üzerime çıktı, ön kolları ağırlığını taşıyordu. Bacaklarımı açtım ve yerleşti, sert siki beni inletti.

"Doğru olan bu," diye fısıldadım üzerimde kaskatı ve donmuş bir şekilde duran güçlü vampirime. Sanki uzun zamandır yasak olduğuna inandığı o adımı atmak için kendini zorlayamıyormuş gibiydi.

Gözleri siyah tarafından yutulmuş, arzuyla büyümüş ve kendi uyarılmışlığımın farkındalığını artırmıştı. Parmağımın ucunu alt dudağında gezdirdikten sonra içeri kaydurdım ve uzun, keskin bir köpek dişini ucuna kadar takip ettim. Parmağımın pedini uca kaydurdım ve acıyana ve bir damla kan birikene kadar bastırdım.

Gözleri kapandı, burun delikleri açıldı, tek bir damla toksin kan dolaşıma karışırken göğsü daha hızlı kabardı. İçimde cızırdayan coşkuyla inledim, kalçalarım istekle yukarı doğru bastırdı. Kanlı parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirerek vampirimi oynaması için ikna ettim.

Baştan çıkarıcı olan hiç ben olmadım. Bu her zaman onun rolüydü, ama ona doğruyu söylediğimi kanıtlamak için dizginleri memnuniyetle ele aldım. Bunun olması gerekiyordu. Bu tanımın her yönü, şekli ve biçimiyle birlikte olmamız gerekiyordu.

"Tadıma bak," diye fısıldadım, dantelle kaplı amımı onun sert sikine doğru sallayarak.

Acı dolu bir iniltiyle ağzını parmağımın ucuna kapattı ve emdi, gözleri açıldı, siyahı çevreleyen tek bir gümüş halka vardı.

"Evet." Kalçalarımı tekrar salladım, elimi saçlarının arkasında sıktım. "Daha fazla... lütfen daha fazla."

Göğsünden benimkine doğru titreşen, meme uçlarımı onun sıcak teninde gergin noktalara çıkaran bir hırıltıyla bileğimi yakaladı ve parmağımı ağzından çekti. Bir saniye içinde, iki bileğimi de başımın üzerinde tek eliyle tutmuş, yüz hatlarını keskinleştiren ilkel bir açlıkla dişlerini gösteriyordu.

"Bu çizgiyi geçtikten sonra geri dönüş yok," diye gürledi, sesi sert ve kabaydı. "Emin ol."

Yoğunluğu dehşet vericiydi, bakışlarındaki vahşi değişim bana içindeki canavara baktığımı söylüyordu. Sofistike efendinin tüm izleri gitmiş, yerine vahşi, yırtıcı bir hayvan gelmişti.

" bak, Ruben. Her al."

Şimşek hızıyla dişlerini boğazıma geçirdi ve dünya yok oldu. Keskin bir acı beni felç etti, hemen ardından hayal edilemez bir zevk geldi. Omurgamı dikleştirdim, göğüslerimi ona bastırdım, acı veren bir coşkuyla haykırdım ve inledim. Büyü, onun ve benim büyümüz, şiddetli bir dalgalanmayla titreşti ve birbirimize dolandı, etrafımızı sardı.

Dudakları, dili ve dişleri çalışıp kanımı emerken ve damarlarıma daha fazla toksin akıtırken inledi.

"Oh, Tanrım!" Çığlık attım. "Ben-" Sonra emiyordum, başka bir kelime oluşturmıyordum, aklım başımda değildi, bedenim kemiksizdi. Saf, çıldırtıcı bir coşkudan başka bir şey değildim.

Lamba sehpanın üzerinde tıkırdadı. Pencerenin önündeki masanın ayakları sallanırken halı kaplı zemine çarptı. Telekinezi gücüm serbest kalmış, içimden ezici duygular akarken çırpınacak bir şey arıyordum.

Boştaki eliyle aşağı uzanıp pantolonunu çekiştirirken şiddetli hırıltısı boğazımın derisinde titreşti.

ve fermuarımı açtı, külotumu kenara çekti ve içime daldı.

"Ahh!" Zevk çok fazlaydı. Orgazmım şiddetliydi, derin, vurucu itişlerle içime girerken seksim sıkılıyordu.

Zonklama azaldığında, göğüslerimden birini avuçlamak için bileklerimi bırakmadan önce daha yavaş okşayarak gevşedi. Bir ön kolunun üzerinde durarak meme ucumu okşadı ve bana baktı. Açlığı azalmamıştı ama biraz daha kontrollü görünüyordu. Ben değildim. Kendimi tamamen kaybetmişim ve bu harikaydı.

Kollarımı başımın üzerinde tuttum, yastığı kavradım ve içimden akan beyin yakıcı zevki içime çektim. Eğilip dilini dudağımda gezdirene kadar çıkardığım yumuşak iniltilerin farkında değildim, beni yavaşça becermeye devam ediyordu.

"Benim için çıkardığın bu sesleri seviyorum." Dudağımlı ısırdı, kırılan etin acısı boğazımdan başka bir istekli inilti çıkardı. Acıyı yaladı. "Ama senin kanın." Karanlıkta bir gümüş parıltısı. "Kanın kalbim için bir siren şarkısı."

Hâlâ kalın ve sert olan sikini içimden çıkardığında nefesim kesildi. Daha yakına eğilerek boğazıma bir öpücük kondurdu, ısırığın yumuşak ve çiğ olduğu yere. Toksinin sakinleştirici etkisi altında bile bunu hissedebiliyordum.

"Bu ısırık herkesin görmesi için."

Vücudumda aşağıya doğru ilerledi, bir meme ucumu dilledi ve sonra aşağıya doğru devam etti. Külotumu, pantolonunu ve külotunu göz açıp kapayıncaya kadar çıkardı, sonra açık bacaklarımın arasına yerleşti ve iç uyluğumu okşadı.

"Ama bu," sesi ipek ve kadife gibiydi, gözleri benimkilere kilitlenmişti, "bu sadece benim için."

Sonra iyice açıldı ve köpek dişlerini kalçama batırdı.

~RUBEN~

YUMUŞAK TENİ DİŞLERİMİN ALTINDA BOYUN EĞDİ, DUDAKLARIM ipeksi tenine. Onun tatlı kanının hücumu beni yarı bilinçli bir duruma getirdi, bedenimi sarsan zevk içimde dalgalanıyordu. Cenneti tadacağımı hiç düşünmemiştim. Ama şimdi içimi dolduruyor, damarlarımda coşkuyla alevleniyordu.

Saçlarımı tırmaladı, tırnaklarını geçirdi. Küçük bir acı, şiddetli bir zevk kırbacına dönüştü ve beni ele geçiren ilahi hissin saldırısına eklendi. İnledim, hala ondan tatlılığı emiyordum, ihtiyacım olanı alırken onu hareketsiz tutmak için ellerim her iki kalçasına kenetlenmişti. Bana tatlı bir şekilde, isteyerek verdiği şeyi.

"Tanrıça bana yardım et," diye haykırdı, görünüşe göre benim kadar coşku içinde kaybolmuş, kalçalarını sallıyordu.

Telekinezisi tekrar harekete geçti. Hayal meyal, çatırdayan ve parçalanan tahta sesleri duydum. Yere bir şey çarptı ama umurumda değildi. Bedenim ve beynim sadece ve sadece ona aitti.

İlk ısırık kör edici bir zevk yumağı olmuştu. İkinci ısırık, acımasız bir vahşetle benden dalga dalga süt sağıyor gibiydi.

"Yapamam- yapamam-" başını yastığa vurdu, kalçaları yataktan çıktı.

Sol tarafımdan bir cam sesi geldi ama bakmadım bile.

Mırıldanarak uyluğundan mandalı çözdüm ve iyileşmesine yardımcı olmak için yarayı yaladım. Aynı şeyi boğazındaki ısırık için yapmamıştım. Bilerek. Gezegendeki her orospu çocuğunun onun üzerindeki izimi görmesini, onun sadece ve sadece benim olduğunu bilmesini istiyordum.

Sonra ağzımı onun tatlı amına kapattım.

"Hayır, dayanamıyorum," diye yalvardı, parmaklarını saçlarımda kenetledi.

"Evet, yapabilirsin. Ve yapacaksın," diye fısıldadım dişlerimle delmeden önce klitorisine karşı.

Ağzımı klitorisinin üzerine açıp emerken kalçaları bir çılgılla daha yataktan fırladı. Toksinim zonklayan çekirdeğine ulaşırken, kanını ve spermini ağzıma aldım, burun delikleri bunun saf mutluluğuyla alevlendi. Sikim o kadar sertleşmişti ki boşalmadan önce içine giremeyeceğimden korkuyordum.

"Siktir, Ruben. Oh, Tanrım."

İnledi, kıvrandı ve ağladı, gözyaşları yastığa aktı. "Lütfen, lütfen, sana ihtiyacım var."

"Bana nerede ihtiyacın var?" Dilimle klitorisini okşayarak fısıldadım, bu da onun bir nefesle irkilmesine neden oldu.

"İçime gir, Ruben. Lütfen."

Hışırtılı sesindeki çaresizlik beni harekete geçirdi. Dizlerimin üzerine çöktüm. Bacaklarını yukarı çekip birbirine ve sağ omzuma yasladım. Aletimi hizalayıp dar kılıfının içine doğru kaydırırken bir ayağının tepesine bir öpücük kondurdum.

Dudağını ısırarak, tutunmak için iki elini de örtünün içine soktu.

"Hayır, Juliana. Seni duymama izin ver," diye vurguladım derin bir hamleyle.

Ağzı açık kaldı ve boğazından o güzel ahlaksız sesler döküldü.

"İşte benim güzel kızım."

Her iki kolumu da kalçalarına daha sıkı doladım ve onu gerçekten sikmeye başladım. Damarlarımda dolaşan kanın etkisiyle inledim ve daha fazla kan akıtmadan ayak bileğini ısırdım. Sadece ağzımın ve dilimin onun üzerinde olmasına ihtiyacım vardı.

"Çok iyi hissettiriyor bebeğim," diye mırıldandım, bir elimi amına götürdüm ve başparmağımı klitorisine kaydırđım, hızlı daireler çizerek okşadım.

"Ruben!"

"Kahretsin, evet," diye homurdandım, kendimi derinden tuttum ve onun çırpınan orgazmının başladığını hissederek öğüttüm. "Bana tekrar ver, Juliana."

Neredeyse vahşi bir çığlıkla doruğa ulaştı, başını geriye attı ve boynunu eğdi. Onun savunmasız boğazını ve benim ısırık izimi tam olması gereken yerde görmek beni uçurumun kenarına gönderdi. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşaldım.

İçine pompalamaya devam ederken gevşedi, uzun, derin iniltilerim yüksek tavanda yankılandı. Tekrar tamamen oturana kadar ittim ve sonra kalçalarımaya yavaş daireler çizerek masaj yaptım, sikim hala içinde titreşiyordu. Doyamıyordum. Sonsuza kadar bu tatlı cennetin içinde kalmak istiyordum.

Sonunda bitirdim ama hâlâ bedenini terk etmeye hazır değildim. Onu olduğum yerde tutarken, bacakları hala göğsümden yukarı uzanıyor ve bir omzumun üzerinden sarkıyordu, uzandım ve başparmağımı ısırık izinin üzerinde hafifçe okşadım.

"Yaralandın mı?" Endişeyle sordum.

"Hiç de değil," diye cevap verdi, gülümsemesi korkularıma tatlı bir merhem oldu.

Kapı çalındığında gülümseyerek birbirimize bakıyorduk.

Kaşlarımı çatarak ondan ayrıldım, yataktan kalktım ve pantolonumu giydim. O da yorganın altına girdi.

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce "Burada kal," diye emrettim.

Süitin dış kapısını açtığımda, daha önce alt katta gördüğümde tanıdığım bir çalışan olan şef garsonu buldum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Yarı giyinik halimi görünce gözlerini kırıştırdı ve telaşla, "Rahatsız ettiğim için bağışlayın efendim ama bu kattaki bir misafirimizden şikâyet aldık. Odanızdan çığlıklar geliyordu. Ve kırılan mobilyalar. Siz ve ortağınız için her şey yolunda mı, Bayan Savoie."

Ortağım. Gülümsedim, kulağa hoş geliyordu. Gerçi karım daha da iyi olurdu. Bir gün.

"Gürültü için özür dilerim ama ikimiz de iyiyiz. Mobilyalara gelebilecek her türlü zararı karşılayacağız."

Sal daha sonra koridora çıktı ve yüzünde çatık bir ifadeyle bize doğru yaklaştı.

Şef garson önce ona, sonra da endişeyle bana baktı. "Teşekkür ama Bayan Savoie'nin güvende olduğunu görmek için ısrar etmek zorundayım."

Ne olduğunu düşündüğünü görünce gülümsemekten kendimi alamadım. "Bayan Savoie acıdan değil, zevkten çılgık atıyordu."

Şef garsonun gözleri büyüdü, yüzü koyu pembe bir renge büründü.

"BEN, BEN,"

Sal oflayıp pufladı, sonra da beni kahkahalara boğan birkaç söz söyleyerek adamı yola getirdi. Bayılmak üzere olan şef garsona hemen bir büyü yaptım. İfadesi önce karardı sonra hoş bir hale büründü.

"Teşekkür ederim, efendim. İyi akşamlar dilerim." Ve yoluna devam etti.

"Ve teşekkür , Sal. İyi geceler."

Bana göz kırptı. "Ben de sana aynısını söyledim ama görünüşe göre zaten iyi bir gece geçiriyorsun."

O gülerken kapıyı çarpıp yatak odasına döndüm, sonra enkaza baktım. TK'sı masanın ayaklarını kırmış, lambayı parçalamış, şifonyeri parçalamış ve yan çevirmişti.

"Ne?" diye sordu, sarhoş bir rock yıldızı gibi odayı darmadağın etmemiş gibi davranarak.

Burada alem yapan şımarık ünlüler yok. Sadece benim sorumlu olduğum orgazmik coşkunun etkisi altındaki telekinetik cadım. Pantolonumu iterek çıkarırken güldüm, bakışlarının nasıl düştüğünün tadını çıkardım, bu anla ilgili her şeyin tadını çıkardım.

Onunla birlikte yorganın altına girdikten ve göğsüme sarmak için kollarıma çektikten sonra nihayet, "Görünüşe göre hakkımızda bir şikâyet varmış," dedim.

"Kim?" diyerek eliyle göğsümü itti.

"Görünüşe göre, koridorun sonundaki biri bir kadının öldürülüyormuş gibi çığlık attığını ve bir boğuşma yaşanıyormuş gibi kırılan mobilyaların sesini duymuş."

"O kadar bağırdım mı?" Yerde parçalanmış halde duran lambaya bakarken boynunda hoş bir kızarıklık belirdi. "Mobilyalar için üzgünüm. Parasını ödeyeceğim."

"Hayır. Memnuniyetle öderim. Hatta evdeki odam için bazı kırılacak eşyalar bile alabilirim, sırf ben aklını kaçırmayı sağlarken onların parçalandığını duymak için."

"Dur." Gülmemek için dudağını ısırды. "Şikayetle ilgili kapıda kim vardı?"

"Nöbetçi şef garson." Sırıtmamı engelleyemedim. "Ona her şeyin yolunda olduğunu ve çığlıkların cinayetten değil, coşkudan kaynaklandığını teyit etmek zorunda kaldım."

Karnıma bir tokat attı. "." "Ona başka ne söyleyebilirdim ki?"

"Sal'i duyduğumu sandım."

"Sen yaptın. Kapımda birinin olduğunu duyunca odasından çıktı. Şef garson seninle konuşmak istediğinde, aslında yatak odasında paramparça olmadığından emin olmak için, Sal ona dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Eğer efendim kadınının çığlık çığlığa orgazm olana kadar siktiğini söylüyorsa, o zaman sikmiştir, o yüzden defol git.'"

"Kes şunu, Ruben. Öyle bir şey demedi."

"Gerçekten de öyle. Şef garson hâlâ tereddütlüyken, her şeyin yolunda olduğunu düşünmesi için bir büyü yaptım ve neşeli yoluna devam etti."

Başını omzuma yaslayarak tekrar uzandı. "İnanılmaz derecede utanç verici. Sal duyduysa Roland ve Gabriel de duymuştur."

"Bu kadar küçük biri için iyi ciğerlerin var."

"Benimle alay etmeyi bırak."

Üstüne yuvarlandım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak onları nazikçe ayırdım. Çoğunlukla dudaklardan oluşan cızırtılı öpücüğümüzün içinde eridi. Daha fazlasını isteyerek inlediğinde ve bastırıldığında, geri çekildim ve iki elimi saçlarına geçirerek yüzünü kucakladım. "Seni seviyorum, Juliana."

Gülümsedi, yüzünde içtenlik ve derin bir şefkat parlıyordu. "Her zaman bunu söylediğini duymak istemişimdir."

"Bu doğru sevgilim," diye söz verdim ona. "Benim de seni sevdiğimi biliyorsun."

Boğazına baktım, başparmağımın boğazının altını hafifçe okşadım ve onunla vampirlere özgü bu en mahrem şekilde bağ kurduğuma hayret ettim. Ondan asla almamaya karar verdiğim bir şeyi o kadar kolay ve özgürce veriyordu ki.

"Çok uzun zamandır bilmiyordum." Bakışlarını tuttum ve güzel ağzına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildim. "Ama artık biliyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

~JULES~

"BU ÇOK GÜZEL." PERRY'NİN ASISTANI ELEANOR

Butik soyunma odasının bekleme alanından başını kaldırıp elbiseme bir göz attı. Son birkaç gündür hızlı bir arkadaş olmuştı.

"Sadece güzel mi?" Mercan rengi elbisemin yansımasına bakarak sordum.

"Bence daha iyisini yapabilirsin. Bir dahaki sefere altın rengi olanı dene."

Perdenin arkasına döndüm ve önerdiği kıyafeti giymeye başladım. "Sen, Perry ve beraberindekiler ne zaman geliyorsunuz?"

"Sizden iki gün gerideyiz. Edmund maskeli balosuna davet edilmediğimizi açıkça belirtti, bu yüzden ertesi sabah kalkacağız. Her şey yolunda giderse, o gün öğleden sonra oylama yapabiliriz. Tanrı biliyor ya, ahbablarının çoğu maskeli balo için çoktan şatosunda olacak."

"Umarım bu doğrudur." Göğüs kafesime kadar uzanan ve göğüslerimi harika gösteren derin yırtmaçlı, spagetti askılı elbisemi yukarı çektim. "Dürüst olmak gerekirse, bu işi bir an önce bitirmeyi umuyorum." Açıkçası bu beni şaşırtmıştı.

"Gerçekten mi? Acelen ne?"

"Bilmiyorum," diye seslendim perdenin arkasından, arkası açık elbisenin zarif kesimine bakmak için döndüm. Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey giymemiştim. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım sadece evimi özlüyorum."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi ben perdeden çıkarken. "Aman Tanrım!" Sırıttı. "İşte bu. Son dükkânda bulduğumuz maskeyle mükemmel görünecek."

Aslında kenarları güzel telkari işlemeli ve üzerine altın yaldız tozu serpilmiş siyah bir maske bulmuştuk. Ruben'in buna bayılacağını bildiğimden elbisenin kesimine ve detaylarına baktım.

"Ama o elbisenin içinde Ruben'e yakın dur," diye ekledi Eleanor, "yoksa başka bir vampirin akşam yemeği olursun."

Gülümseyerek boy aynasındaki yansımama baktım ve dün gece Ruben'le yaşadığım olağanüstü zevki hatırladım. Kendimi ona vermek o kadar kolay ve normal gelmişti ki, saçmalık sınırındaydı. Yaptığım şeyin bir hevesle karar verilecek bir şey olmadığını biliyordum ve açıkçası yapmamıştım da.

Ruben'in kan taşıyıcısı olma düşüncesi beni yıllarca rahatsız etmişti. Sonsuza dek bir partnerde ihtiyaç duyduğu şey olamayacağım hissi. Ama bana çarptığında, o kadar sert çarptı ki, gerçeği görmezden geledim.

Ben Ruben için yaratılmıştım, tıpkı onun benim için yaratıldığı gibi. Ruh eşleri ya da vampirlerin sıkça söylediği gibi kan eşleri. Adı ne olursa olsun, fark etmezdi. Tek bildiğim, Ruh'un onu kabul etmemi, beni her yönden ele geçirmesine izin vermemi fısıldadığıydı. İçgüdülerime inanmalı ve Ruben'e güvenmeliydim.

Haklıydım. Hiçbir çılgınlık beni ele geçirmemişti. o ilk orgazm beden dışı bir deneyim gibi hissettirdiği için bir iki an merak etmişim. Ve artık Ruben'in sevgimi asla kötüye kullanmayacağından ve şu anda paylaştığımız güçten yararlanmayacağından kesinlikle emindim.

İlginç bir şekilde, büyüm onun toksinine tepki vermiş, onun gücünü ve kuvvetini de emmişti. Bir vampir gibi iz süremiyordum ama kendi büyümün güçlendiğini hissediyordum.

ona benimkilerden vererek. On iki yıl önce hayal bile edemeyeceğim bir bağdı bu. Sanırım her şeyin bir zamanı vardı. Ve benim ve Ruben'in zamanı şimdi başladı.

"Vay, vay, vay. Bir vampir lordunun birilerine iyi davrandığını söyleyebilirim," diye alay etti Eleanor.

"Haklısın," dedim ona. "Ve bu elbiseyi onun aklını başından almak için alıyorum."

"Seni temin ederim ki ondan daha fazlasını çalacaksın."

Üzerimi değiştirdikten ve kasaya doğru ilerledikten sonra Eleanor, "Northumberland'deyken dikkatli ol," diye fısıldadı.

"Merak etmeyin. Bizi uyardılar. Ruben bu sabah kahvaltıda bana babasının son zamanlarda kuzeyden garip hikayeler geldiğini söylediğini anlattı."

"Buyurun," dedi kasiyer, fişi ve plastik bir poşet içindeki elbiseyi uzatarak.

"Gerçekten de tuhaf," diye onayladı

Eleanor. "Ne duydunuz?"

Bond Sokağı'na doğru yürüdük ve Daniel'in direksiyonda beklediği cipe yaslanan Sal ve Roland'a başımızla selam verdik. Ruben ve Gabriel, Perry ve adamlarıyla birlikte Wulfric Kulesi'nde ulaşım ve güvenlikle ilgili ayrıntılar üzerinde çalışıyorlardı. Eleanor da maskeli baloya gideceksem resmi bir elbiseye ihtiyacım olduğunu açıklamıştı. Küçük siyah elbiselerimin hiçbirisi işe yaramazdı.

"Hadi içeri girelim, sana anlatacağım."

Roland kapıyı bizim için açık tuttu. Eleanor önce arka koltuğa geçtikten sonra ben de onun yanındaki koltuğa oturdum. Roland sağıma .

Sal öne atladı. "İhtiyacın olanı aldın mı?" "Evet.

İlk vampir maskeli balom için hazırım."

Güldü. "Bundan şüpheliyim." Daniel trafiğe çıkarken omzunun üzerinden bana göz kırptı.

" et," dedim Eleanor'a. "Bana hikayeni anlat."

"Ooo, hikayeleri severim." Sal ön koltuktan dönüp arkasına baktı. "Bu ne hakkında?"

"Jules'a kuzeydeyken neden dikkatli olması gerektiğini anlatmak üzereydim. Ve sizin de neden ona göz kulak olmanız gerektiğini."

"Merak etme," dedi yanımdaki Roland. "İnfazcımızı canımız pahasına koruyacağız."

Ani bir sıcaklık patlaması göğsümü doldurdu. Ruben'in eşi olduğum ve o da onların efendisi olduğu için beni koruyacağını söylemesini bekliyordum ama liderleri olarak bana olan bağlılığı tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Teşekkür ederim Roland," dedim usulca. "Gerçek bu." Ciddiyetle başını salladı.

"Ne tür hikâyeler?" diye ısrar etti Sal. "Şimdi beni çok heyecanlandırdın, orada neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Mesele şu ki, kimse neler olduğunu tam olarak bilmiyor. Sadece kurtadamlar ve cadıların çoğu taşındı. Benim gibi bir Aura olan kuzenim Jessica, yaklaşık dokuz ay öncesine kadar Nottingham'da bir Hex Breaker olan başka bir cadıyla aynı daireyi paylaşıyordu."

Roland, Sal ve ben Eleanor hikâyesini anlatırken ona kilitlenmiştik.

"Jessica'nın ev arkadaşı Cori, ailesini görmek için Yorkshire'a gideceğini söyleyerek günlerce evden ayrılıyordu. Jessica, Yorkshire'da küçük bir kasaba olan Boroughbridge'deki bir restoran için daireyi temizlerken bazı makbuzlar buldu. İşin tuhaf yanı, Jessica'nın ev arkadaşının kuzeyde bir ailesi olmamasıydı."

"Peki ya işi?" Ben sordum.

Eleanor hafifçe ofladı. "Cori Nottingham'da bir barda barmenlik yapıyordu. Yorkshire'da bir işi ya da akrabası yoktu. Jessica ona seyahatlerinin nedenini sorduğunda, bunun kendisini ilgilendirmedığını söylerdi. Sonra bir gece Jessica onun geç geldiğini ve biriyle konuştuğunu duydu. Onların Yorkshire hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuş.

Şeytan Okları. Cori bir şeyin iğrenç olduğunu söyledi ama Jessica duymadı. Sonra onunla birlikte eve gelen adam bunun birini çok mutlu ettiğini söyledi ve güldü. Jessica adamın bahsettiği kişinin adını duyamadı. Tek bildiği Şeytan Okları'ndaki iğrenç olaydan dolayı mutlu olduklarıydı."

"Şeytan Okları'nda ne oldu?" diye sordu Sal.

"Daniel buna biraz cevap verebilir ama bekle, dinle. Jessica mutfağa girdiğinde hemen konuşmayı kestiler. Yanındaki adam acımasızdı. Karanlık ve ürkütücü hisler yaydığını söyledi. Jessica ertesi gün ona adamın kim olduğunu sormuş. Cori, Yorkshire'dan bir arkadaşı olduğunu söyledi. Jessica onu orada ne yaptığı konusunda sorgulamaya başladığında ve aurasının renklerinin daha koyu bir tona dönüştüğü konusunda uyardığında, Cori endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Ertesi gün Cori tüm eşyalarını topladı ve tek kelime etmeden daireyi terk etti."

"Bu çok çılgınca bir şey," diye mırıldandı Sal. "Daniel, tüm bunlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Eleanor'dan biraz daha fazlası. Ama Bay Baxter bir ekibimize Yorkshire'daki Şeytan Okları'nı kontrol ettirdi."

"Sanırım bunlar dikili taşlar, harabeler?" Daniel'a sordum.

"Evet. Turistik bir yer. Biz gittiğimizde her yerde polisler vardı. Orayı turistlere kapatmışlardı. Arkadaşım Rick bir Influencer'dı, bu yüzden ne olduğuna dair bazı cevaplar almak için ikna yöntemini kullandı. Polisler Şeytan Okları'nda bir tür şeytani ayin yapıldığını söylediler."

Sal kaşlarını çatı. "Şeytani mi?"

"Evet. Bir domuz leşi ve tebeşirle çizilmiş bazı şeytani işaretler bulduklarını söylediler."

"Ama şeytani işaretler değildi," diye ekledi Eleanor. "Cadı işaretiydi."

"Şeytani ayinler değildi o zaman," diye düzelttim. "Kara büyü büyüleyiciydi."

"Gerçekten de öyle." Eleanor içini çekti. "Perry, Edmund'la orada karanlık sanatlarla uğraşan vahşi bir cadı meclisini kontrol edemediğini konuşmuş. Edmund bütün adamlarını bu cadıları aramaya gönderdiğini ama onlardan hiçbir iz bulamadığını söyledi."

"Evet," diye kabul etti Daniel. "Ama hikayeler gelmeye devam ediyor. Gençler kayboluyor. Polisler kaçaklar olduğunu söylüyor. Doğru olabilir. Ama kaçaklar, her kim olurlarsa olsunlar, kan büyüsüyle kara büyü yapan bu kaçıkların baş hedefi olabilir."

Otele dönüş yolculuğunun geri kalanında sessizdik, ruh halimiz öncekinden daha ciddi ve kasvetliydi. Ruben'e tüm bu olanları anlatmam gerekecekti. Görünüşe göre kuzeyde kurtadamlara karşı ayrımcılıktan çok daha fazlası yaşanıyordu.

Sanki sihirle yaratılmış gibi, belki de öyleydi, telefonum Zuri'den gelen bir mesajla çaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Eleanor.

"Amerika'daki bağlantım Magnus Sutherland ile buluşmamız için bir zaman ve yer ayarladı."

"Nerede?"

"Bamburgh adında bir kasabadaki Castle Inn'de mi? Maskeli balodan bir gün önce."

"Mükemmel," diye ekledi. "Ertesi sabah varmış oluruz."

"Ve ve teklif SUNUM o Öğleden sonra.

Her şey yerli yerine oturuyor gibi görünüyor."

Ama nedense gergin bir enerji bedenime ve zihnime girmişti. Edmund'un kara büyü raporlarını nasıl görmezden gelebildiğini anlayamıyordum. Bu ele alınması gereken bir konuydu ama ancak teklifi ve oylamayı atlattıktan sonra. Her seferinde bir sorun.

Sal ve Roland otel odama güvenli bir şekilde girdiğime emin olduktan sonra kapıyı kilitledim ve süiti boş buldum. Ruben hâlâ Perry ve ekibiyle birlikte olmalı. Elbisemi topladım.

Sabah yola çıkacağımız için rahat bir pantolon ve kazak çıkarıp sandalyenin üzerine serdim.

Eleanor'un anlattığı hikâyeler yüzünden evimi özlediğimi ve biraz da tedirgin olduğumu hissederek süitin penceresinin yanındaki masada duran dizüstü bilgisayarımı açtım ve Evie'ye mesaj attım.

Üç dakika sonra, gelen bir görüntülü arama aldım. Hemen cevap verdim, ekrandaki üç gülümseyen yüz karşısında kalbim sevinçten yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hey, Jules!" diye bağırdı Evie.

Oh, dört yüz. Celine'i kollarında daha da yukarı kaldırdı. Küçük yeğenim annesinin kumral saçlarından bir tutamı avucunun içine almış, hem saçı hem de avucunu ağzına tikiyordu.

"Hey, abla!" diye seslendi Violet.

"Londra nasıl?" diye sordu Clara. "London Eye'a bindin mi?"

Hepsi aynı anda konuşuyordu ve kalbim bu küçük ev ve aile kaosu karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hey, hepiniz." Sesim duygusallaştıkça biraz güldüm. Onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. "Hayır, Clara. Gezip görecektik vaktimiz olmadı. Ama Northumberland'deki lonca oylamasından sonra bir hafta kadar kalmayı planlıyoruz. Sonra da turistik bir şeyler yapmaya gideceğiz."

"Weeee?" Violet kaşlarını salladı. "Söylesene, biz kimiz?"

Kahkahamı ya da yanaklarımın kızarmasını bile bastıramadım. "Ruben ve ben."

"Oooooo!" Evie bir şeytan gibi sırıttı. "Ruben ve ben. Bunu duydun mu Violet?"

"Evet. Bana öyle geliyor ki... yüzünün neredeyse mor rengine ve takındığın o cam gibi, silik gözlü ifadeye bakılırsa Ruben'le resmen yeniden birliktesiniz."

Gözlerinin beklenti içinde yuvarlandığı hafif bir duraksamadan sonra, "Öyleyiz," diye cevap verdim.

Clara bir ölüm perisi gibi ciyakladı ve ellerini çırpıttı.

"Lanet olsun, Clara." Violet başını ikizinden uzaklaştırdı. "Lanet olası kulak zarımı patlatacaksın."

"Ah, Jules." Evie'nin geniş yeşil gözleri yaşlarla doldu ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Senin adına çok mutluyum."

"Evet, senin ne kadar mutlu olduğunu kesinlikle görebiliyor," diye homurdandı Violet.

"Kim o?" diye seslendi Livvy arka plandan, elinde tatlı yeğenim Joaquin'le ekrana doğru yürürken.

"Bu Jules!" Violet başını çevirdi. "Ve Ruben Dubois ile sikişiyor!"

"Neee?!" Livvy heyecanla yanına koştu.

Joaquin gözlerini kocaman açarak ekrana baktı ve sonra beni tanıdığında ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Bu kesinlikle yaşlı bir ruhtu. Zaten yüzünde yaşlı bir dedenin ifadesi vardı.

"Aman Tanrım, hepiniz. Hepinizi çok özledim."

"Evet, evet. Ama bana daha fazlasını anlat." Livvy'nin mavi gözleri şeytani bir neşeyle kısıldı. "Hatırladığın kadar iyi mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Size daha önce yattığımızı hiç söylemedim."

Violet ve Livvy gözlerini devirdi. Violet ellerini Celine'in kulaklarının üzerine koyduktan sonra eğildi. "Ama cidden, öyle miydi? Eminim o vampir yarın yokmuş gibi sevişiyordur."

"Peki ya Joaquin'in kulakları?" Elimle işaret ettim.

Violet alay etti. "O zaten her şeyi biliyor."

"Ne demek istiyorsun?" Evie hâlâ yüzünü siliyordu. "O sadece bir bebek."

"Ha! O"-şu anda Violet'i yaşlı gözlerle dikkatle incelemekte olan asık suratlı Joaquin'i işaret etti

-"Şurada üç aylık bir kurt adam/vücut bebeğinin bedeninde elli yaşında bir adam var. Ben bir Kahin'im. Size söylüyorum. Seks konuşmalarından rahatsız olmuyor. Ya sen, Joaquin?"

Söz konusu bebek gözlerini kırptırdı, sonra yüzünü bana döndü ve minik elini dizüstü bilgisayar ekranına koydu, tabii ki bu da elinin kaybolmasına neden oldu. O bir bebek olabilir

Yaşlı ruh, ama ekranın kamera olmadığını bilecek kadar teknolojiden anlamıyordu.

Ona doğru eğildim ve gülümsedim. "Ben de seni özledim küçüğüm. Yakında evde olacağım."

Livvy tatlı tatlı içini çekti. "Jules, senin adına çok mutluyum."

İşte o zaman Celine, annesine, Violet'e ve Livvy'ye aynı anda çarpan bir süt akıntısı kusmaya karar verdi. Sonra Celine kıkırdadı.

"Vay canına, hatun, Vezüv Yanardağı gibisin." Violet kirlenmiş gömleğini vücudundan uzaklaştırdı.

"Ağzını topla Vi. Bebeklerin yanında küfretmeyi kes," diye yaygara kopardı Evie, sonra hepsi zıplayıp ekrandan uzaklaştı.

Mutfaktaki musluğun çalıştığını, hepsinin telaşlandığını ve Celine'in güldüğünü duyabiliyordum. Son derece keyifliydi.

Süt felaketinden hiç etkilenmemiş olan Clara ona doğru eğildi ve tatlı tatlı gülümsedi. "Jules, auran," diye fısıldadı ve başını salladı, cam gibi gözlerini hızla kırptırarak, "çok şaşırtıcı derecede güzel."

"Gerçekten mi?"

Clara her zaman nazik ve kibardı, bize her zaman ihtiyacımız olan duygusal desteği verirdi. Onu hiçbir zaman o anda takdir ettiğim kadar takdir etmemiştim. İngiltere'nin kuzeyinde yaşanan karanlık ve tuhaf olaylar yüzünden moralim bozulmuştu ve Clara aynı odada bulunup bana büyü yapmasa da, onun tatlı sesini duymak bile beni canlandırdı.

"Işıl ısl bir altın, özünde koyu turuncu," diye devam etti. "Neşe dolusun, değil mi?"

Ruben'i düşününce, kesinlikle .

"Aman Tanrım." Clara'nın mavi gözleri ekrana yaklaşırken genişledi. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Ruben istemese de ısırtığı kapatmak için alışverişe çıkarken bir eşarp takmışım. Elbise denerken Eleanor görmüştü elbette. Tek kelime etmemişti ama ilk elbisemle dışarı çıktığımda bana arsızca sırtıtmıştı. Döndükten sonra eşarbmı yatağın üzerine bırakmışım.

alışverişten. D n gecenin anısının tadını çıkararak parmaklarımı hafifçe ısırığa dokundurdum.

"Evet."

"Bu harika." Clara da hemen karşılık verdi. "Sonunda ona g vendiğın için çok mutluyum. Onu gerçekten sevdiğın için."

Elbette, Clara ben daha aşk hakkında tek bir kelime bile etmeden bunu bilirdi. O kız kardeşi gibi bir Kahin değıldi ama sezgileri ve bir Aura olarak insanları okuma yeteneğı onu insanların kalplerini daha iyi tanımasını sağılıyordu. Dün gece attığım adımı onaylaması, yaptığımın doğıru olduğına dair inancımı pekiştirdi.

İhtiyacım olduğından değıl. Ruh, dün gece uyuduktan çok sonra ve sabaha kadar beni yükseklerde tuttu. Eleanor kahveyi fazla mı kaçırdığımı sormuştu çünkü alışverişe çıktığımda en ufak şeylere bile deli gibi sırtımayı ve gülmeyi bırakmıyordum.

"Teşekkür , Clara. Evde her şey nasıl?
Celine'in aşırı yiyip geri tükürmesi dışında."

Celine her zaman a ğızlı k  k bir şeydi, gecenin bir yarısı biberonu için ağılama konusunda Diego'ya rakipti.

"Her şey yolunda. Annem ve babamın burada olması harika ama tabii ki seni  z yoruz."

"Bu yüzden mi birdenbire bu kadar  zg n görünüyorsun?"

"Oh, hayır." Uzun, beyaz-sarı saçlarını bir omzunun üzerinden çekti, bu onun gergin bir alışkanlığıydı. "  nk 

Henry'nin neden benden hoşlandığını itiraf etmediğini anlamıyorum." "Henry... Blackwater?" Gareth'ın kuzeninin

nasıl

bir süredir en k  k kız kardeşime bakıyordu. Ruben'in vampir ininin dışında çalışmaktan hoşlandığı ve böylece Mystic Maybelle'e gelip gidenleri izleyebildiğı biz kız kardeşler arasında bir sır değıldi. Özellikle de iyi kalpli kız kardeşimin geliş gidişlerini.

"Başka kimi kastetmiş olabilirim?"

"Clara, sanırım senden çok hoşlanıyor."

" yle olduğunu biliyorum." Gülümsemesi emin değılmiş gibi duraksadı. "Bence biliyor. Ama harekete geçmek istemiyor,

Birlikte olmamız gerektiğini anlamasını bekliyorum. Yani, çoğu erkek inisiyatif almayı sever, değil mi?"

"Evet, öyle. Bu doğru."

"Bu yüzden ona bir şans veriyordum. Düşünde, özellikle de mihrapta benimle eşleşebilmek için gül pembesi ve altın rengi bir Sherwani giymeyi kabul ettikten sonra, kaderi görmezden gelmeyi bırakıp bir sonraki adımı atmanın zamanının geldiğini anladığını düşündüm."

"Sana çıkma teklif etmek için yani."

"Tabii ki. Evlenmeden ve Travis'in öngördüğü yedi bebeğimizi doğurmadan önce çıkmamız gerekiyor."

"Bekle." Güldüm ve bir an göz kırptım. "Ne yani? Travis senin Henry'yle evleneceğini ve yedi çocuk doğuracağını mı tahmin etmişti?"

Travis, kuzenlerimiz Drew ve Cole ile birlikte Lafayette'de yaşayan büyücüydü. Kendi mikro bira fabrikalarını işletiyorlardı ve fırsat buldukça sık sık ziyarete geliyorlardı. Travis de Violet gibi bir Kahindi.

"O yaptı. Henry ve benim altı oğlumuz ve bir kızımız olacak. Ama bana çıkma teklif etmezse olmaz."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. Clara hiçbir zaman sinirli olmazdı ama şu anda yüzü pembeyle kızarmış, elmacık kemiklerinin tepesine kadar çıkmıştı. Kaşlarının arasında öfkeli bir damar vardı. Bu ona hiç benzemiyordu.

"Belki de utangaçtır," diye önerdim.

"Henry mi?" Düşünceli bir şekilde başını eğdi, bunun üzerine kafa yoruyordu. "Belki."

"Belki de ona çıkma teklif edecek kişi sen olmalısın, Clara."

"Hmm." Bir an düşündü ve sonra gülümsedi. "Belki de haklısın, Jules."

Geç oluyordu ve Ruben dönmeden önce duşumu almak istiyordum. "Gitsem iyi olacak. Kızlara kuzeye yaptığım yolculuktan sonra tekrar arayacağımı söyle."

"Onlara söyleyeceğim." Bana bir öpücük verdi. "Kendine iyi bak ve seni seviyoruz."

"Ben de hepinizi seviyorum. Yakında konuşuruz."

"Jules'a g le g le deyin, millet!"

Ekran dışından ani bir vedalaşma ve sevgi seli geldi. El salladım ve güldüm, sonra da aramayı sonlandırdım. Kendimi muazzam derecede iyi hissederek kalktım ve toparlanmayı bitirdim, kuzeye yapacağımız yolculuğa ve orada bizi bekleyen her şeye hazırdım.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

~RUBEN~

BİZ SÜRDÜ ARACILIĞIYLA VE SARMA TEPELER DOĞRU
WULFRIC

Kule. Kayalık bir tepeye ve Gotik kaleye doğru eğimli bir yoldan tırmanarak yaklaştıkça sis daha da yoğunlaştı. Hâlâ yerinde duran bir asma köprü bile vardı ve indirilerek kale duvarlarından geçip koyu gri kalenin önündeki kavisli yola çıkmamızı sağlıyordu. Üst kornişlerden gargoyller bile çıkıntı yapıyordu. Kuzey tarafında merkezi bir kule yükseliyordu, ancak kalenin geri kalanının etrafında dev bir kare içinde mazgallar vardı.

"En vampire benzeyen ödülünü kazanmaya mı çalışıyoruz?" Jules alaycı bir şekilde fısıldadı.

Elini sıktım, neşeli bir ruh hali içinde olmasına sevindim. Edmund'un bölgesine girdiğimiz andan itibaren hiç iyi hissetmemiştim. Sanki burayı yoğun bir şekilde korumak için zaman harcamış gibi baskın büyüyle baskıcıydı.

Stonebridge'in adamlarından birinin kullandığı araba durduğunda ona "Sanırım öyle," diye cevap verdim.

İnsanları bir tür ikna cazibesiyle uzak tutan koruma büyüleri vardı. Neden gitmek istemediklerini asla anlamasalar da, insanlar otomatik olarak onun sınırlarından uzak dururlardı. Hatta doğaüstü varlıklar bile

Tılsımın ağırlığını hisseder ve istemeden ona yaklaşmak istemezdim. Edmund tuhaf biriydi ve Gabriel'in kardeşinin sadece eksantrik olduğuna dair sürekli güvence vermesi bana pek de iyi gelmiyordu. Bu lanet oylamanın bir an önce bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

"Ve orada," diye ekledim.

Edmund demir çift kapının önündeki geniş taş basamaklarda durdu.

"Eğer bir tunik, pantolon ve kürklü bir pelerin giyseydi, tam olarak kraliyet atalarından birine benzeyebilirdi." Jules gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Ne de olsa şoför Edmund'un adamıydı. O da pek dost canlısı değildi. Araba durduğunda beklemedim, inip diğer tarafa geçtim ve Jules için kapıyı açtım.

"İşte buradasın!" diye seslendi elbise gömleği ve pantolonuyla Edmund. "Karanlık çökmeden yetişip yetişemeyeceğini merak etmeye başlamıştım."

Güneş yeni batmıştı ama gri bulutların ve sisin ardında bunu söylemek zordu.

"Karanlıktan korkmuyoruz," dedim ona, Jules'u elinden tutup merdivenlerden yukarı çıkarırken.

"Tabii ki hayır." Ağzı, omurgamda bir ürperti yaratan bir sırtışa dönüştü.

Ona her baktığımda dişlerini yumruklamak istememe neden olan adamı Aaron, kapının girişinde arkasında durmuş, kibirli bir eşek gibi sırtıyordu.

Edmund omzumun üzerinden, "Kardeşim, gelebilmenize sevindim," dedi. Gabriel, Sal ve Roland arkamızdan geliyorlardı. "İçin akşam yemeği misafirleri getirttim. İsterseniz beni yemek odasına kadar takip edin."

Jules yanımda kaskatı kesildi. Tam olarak ne planladığını biliyordum, akşam yemeği misafirlerinin kanından bir vampir ziyafeti.

"Bağışla beni Edmund," dedi Jules tatlı bir sesle, elini uzatmak için öne çıktı. "O kadar yorgunum ki doğruca yatağa gitmeyi tercih ederim."

Elini sıkmak istercesine tuttu ama bırakmadı ve bir şekilde boğazını parçalamamayı başardım. Dürüst olmak gerekirse bu bir mucizeydi.

"Ama senin için de insan yiyeceğim var, Juliana. Seni unutacağımı sanmıyorsun herhalde."

Onun tam adını kullandığında donup kaldım. Beni kıskırtıyordu ve bunu çok iyi biliyordu. Yine de gözleri sadece kızın üzerindeydi, başparmağı kızın elinin arkasını okşuyordu. Gerçekten onu kapısının önünde öldürmemeye çalışıyordum çünkü bu iyi bir görgü kuralı olmazdı ama kontrolü sağlamamı çok zorlaştırıyordu.

"Buna minnettarım ama çok yorgunum."

Gözleri köşelerde sıkılaştı. Kızın yatıp salonunda herkesin sakso çekmesini ve sevişmesini izlemek istememesine sinirlenmişti. Onu bunun için de ekmezsek maskeli baloda buna yeterince katlanmak zorunda kalacaktık. Jules, biz zorunda kalmayana kadar oyununu oynamaya, oylamaya kadar barışı korumaya niyetliydi ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

Sonunda elinin arkasına bir öpücük kondurdu ve bıraktı. "Bu taraftan gelin, hizmetçim Hazel size odalarınızı gösterecek."

"Ruben ve benim sadece bir odaya ihtiyacımız var," diye yüksek sesle ve net bir şekilde belirtti.

Göğsüm gururla kabardı. Elimde değildi. Edmund'un bakışları boğazına kaydı. Bugün eşarbını çıkarmıştı ve iz iyileşiyor olsa da vampirlerin kazağının üstünden görebileceği kadar belirgindi.

"Elbette," dedi ipek gibi.

Bu şerefsiz. Oyununun ne olduğundan emin değildim, ama Jules için bir oyun yapacağını düşünüyorsa, ne yazık ki yanılıyordu.

Bizi içeri götürdü. Kale tıpkı yüzlerce yıl boyunca nasıl görünmüş olması gerekiyorsa öyle görünüyordu. Ortaçağ savaşlarını ve kalkanlarını gösteren duvar halıları ve dev yağlı boya tuvaler

ve kılıçlar duvarları süslüyordu. Sanki Edmund hâlâ dünyanın buranın düşmanlarına karşı kanlı zaferler kazanılan bir yer olduğunu bilmesini istiyordu.

"Hazel, bunlar Juliana Savoie ve Ruben Dubois. Ve onun adamları, Sal ve Roland. Lütfen onlara odalarına kadar eşlik edin. Gabriel kendi odasında kalabilir elbette."

"Evet, efendim," dedi uysal vampir.

Kolunun ön kısmında ısırık izi vardı. Edmund'dan korkuyor gibi görünmüyordu ama kesinlikle ona itaat ediyordu. Sanırım evinde sadece bu tür hizmetçilere izin veriyordu.

O diğerlerini merdivenlerden yukarı çıkarırken, ben Edmund'a döndüm. "Sakıncası yoksa bir şey söyleyebilir miyim?" Rica falan etmiyordum.

"Elbette Ruben. Bu taraftan."

Beni merdivenlerin ötesindeki bir koridora, bir kemerden geçerek büyük bir salona ve sonunda çalışma odası olması gereken yere açılan bir kapıya götürdü. Aaron peşimizden geldi ama arkamdan girmeye çalışınca döndüm ve avucumu göğüs kafesine dayadım.

"Ah, ah, ah." Başımı salladım. "Bu büyük çocuk konuşması. Sen burada kal."

Gözleri yarıklara dönüştü ve bu aptalın bana meydan okuyacağını düşündüm, ki bu onun için korkunç bir hata olurdu. Cesaret ederse bir uzvunu kaybedebilirdi.

Gabriel sert bir sesle, "Git adamlarının yerleşmesine yardım et Aaron," dedi.

Ofladı ve o daha arkasını dönmeden kapıyı suratına kapattım.

Beklendiği gibi, Edmund'un çalışma odası zengin, koyu kırmızı kumaşlardan başka bir şeyle dekore edilmemişti. Kitaplarla dolu bir duvarın yanı sıra, karşı duvarda çapraz kılıçlar ve kraliyet kıyafetleri içinde geçmiş Stonebridge krallarının portreleri vardı. Ve yine başka resimde Anglosakson savaşı tasvir edilmişti ama bu resimde yağmacı galiplerin belirgin gümüş gözleri .

"Birileri geçmişe saplanıp kalmış gibi görünüyor, Stonebridge."

"Atalarımızı onurlandırmanın yanlış bir tarafı yok."

İstilacılardan birinin kollarında çaresiz bir köylü kadını tuttuğu ve belli ki boğazından kan içtiği barbarca resme tekrar

"Yağmacı, talancı ve tecavüzcü atalarınızı onurlandırdığınız zaman vardır."

Gözleri parladı, ifadesi yavan ve kayıtsız görünümünü kaybetti. Şimdi kaynayan bir öfkeyle gerilmişti.

Bu daha iyi.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Juliana."

Hınzır bir gülümseme bir anlık öfkesini kesti. "Peki ya o?"

"Eğer yeterince açık olmadıysa, size vampirden vampire söylüyorum" -çünkü bu erkekten erkeğe belirgin bir farktı- "o benim eşim."

Bu onu biraz duraksattı ve iğrenç gülümsemesi kayboldu. "Öyle mi?"

"Gerçekten. Eğer baştan çıkarma konusunda hain planlarınız varsa, açıkça söyleyeyim, denerseniz içinizi boşaltırım." Çünkü kesinlikle onun dikkatini çekmek için büyüsünü kanunsuz bir şekilde kullanmayı deneyecek tipti. "Eğer ona herhangi bir zarar gelirse."

"Şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü İnfazcıya zarar vermek gibi bir niyetim yok, özellikle de bu kadar güzel bir pakette olanına."

Yumruklarımı sıktım ama Stonebridge yine gülümsedi. Beni kavgaya çekmek için saçma sapan şeyler söylediği için ona saldırmayacaktım.

"Bir vampirin kokusunu aldığımda avda olduğunu anlarım." Sesim alçak ve ölümcül çıkmıştı. "Bu yüzden seni uyarıyorum. Yapabiliyorken rotanı değiştir. Onun üzerinde büyü kullanırsan, ona dokunursan ya da herhangi bir şekilde ona zarar vermeye çalışırsan ölürsün. Kaç yüce atanın zaferleriyle duvarlarını kana buladığı umurumda bile değil. Kafanı büyük büyükbabanın kılıcıyla fuayeye asacağım."

Hareketsiz kalmıştı. Tek bildiğim, hareketsizliğinin verdiğim sözün ciddiyetini ve samimiyetini yansıttığıydı. Çünkü bu bir tehdit değildi; lanet olası bir sözdü.

"Anlaşıldı mı?" Daha medeni bir tonda sordum.

"Benim de kendait güzel ve güçlü bir kadınım var Dubois," diye cevap verdi o itici, ipeksi sesiyle. "Seninkinden ne isteyebilirim ki?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Hızla oradan ayrıldım ve Juliana'nın kokusunu merdiven boşluğundan takip ederek üçüncü kattaki koridordan doğuya bakan bir odaya indim. Açık bir pencerenin önünde durmuş tepelere bakıyordu, ay yükselmeye başlamıştı.

Stonebridge'in artık durumumu net bir şekilde anladığından emin olarak kollarımı arkadan ona doladım.

Parmaklarını gevşekçe ön kollarıma doladı. "Burası oldukça güzel."

"Evet, öyle. Üşümüyor musun?" Hava ısıırıyordu.

"Biraz, ama bütün gün uçakta ve arabada tıkılıp kaldıktan sonra ferahlatıcı bir his."

"Mm."

"Stonebridge ile ne hakkında konuştun?"

"Endişelenecek bir şey yok. Sadece aramızdaki bazı şeyleri halletmemiz gerekiyordu."

"Bu da benim hassas duygularımı rahatsız etmeme gerek olmayan erkek meselelerinden biri mi?" Sesi hafif ve alaycıydı ama üstünlük sağlamaya çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

"Oylamayla hiçbir ilgisi yoktu." "Ne hakkındaydı?"

"Sen."

Küçük bir kahkaha attı ve başını bir tarafa eğerek bana baktı. "Bu endişelenmem gereken bir şey değil mi?"

Başımı eğdim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Onu öldürmek zorunda kalacağım konusunda uyarmak zorundaydım.

Eğer seni baştan çıkarmaya karar verirse." "Yapmadın."

"Ben yaptım."

Güldü. "Bir erkeğin benimle flört etmesi-"

"Juliana." Alt dudağını ısırđım, köpek dişlerim o anda dışarıda değildi ama dikkatini çekti. "Vampirleri tanıdığımı söylediğimde lütfen bana güven ve onun planları vardı. Ya da yapıyordu. Ama ben onları durdurdum."

Ve eğer onları durdurmazsa, sonuçlarını biliyordu. ", " dedi yumuşak bir sesle, hâlâ kanayan yarama bir öpücük kondurarak.

dudaklarını indirdi. "Sana güveniyorum."

Ve bu cümle şimdi o kadar anlamlıydı ki, arkasında o kadar çok inanç ve sadakat vardı ki, bir elimle çenesini kavrayarak ağzını tahrip etmekten kendimi alamadım. Hafifçe inledi ve dilini ağzımın içinde gezdirdi. Tam öpücüğü daha da derinleştirdiğim anda tepelerden ve açık pencereden ürkütücü, uzak bir uluma yükseldi.

Ayrıldık ve dışarı baktık. Üç saniye geçti, sonra bir uluma daha.

"Ama dolunay yok," diye fısıldadı. "Sadece yarısından fazlası dolunay."

"Haklısın."

"O zaman neden yer değiştiriyorlar?"

İngiltere'de doğal kurt yoktu. Bunlar sadece yer değiştiren kurtadamların ulumaları olabilir.

"Bu çok iyi bir soru. Özellikle de herkes bize kurtadamların bu bölgeden taşındığını söylediğinden beri."

"Belki Magnus bilir."

"Belki de öyledir," diye kabul ettim, ama kendimi huzursuz hissediyordum.

Bir kale duvarının arkasında, üçüncü katta olmamıza rağmen, başıboş dolaşan kurtadamlar -belki de haydut olanlar, aslında vahşi hayvanlar- düşüncesi pencereleri kapatıp kilitlememe neden oldu.

"Hadi yatağa gidelim, sevgilim. Birkaç gün sonra Londra'ya dönebiliriz."

"Bu çok harika olacak Ruben." Açık bavuluna doğru giderken şefkatle gülümsedi. "Sonra da ailenle geziler ve akşam yemekleri. Clara London Eye'a binmem gerektiğini söyledi."

"O zaman seni alacağım, aşkım. Merak etme."

Sesime elimden gelen tüm hafifliği kattım ama tüm yırtıcı içgüdülerim tetikteydi. Sadece Edmund'un eşime olan bariz aşkı değildi sınırlarımı yıpratın. Bu yerin baskıcı atmosferi ve şimdi de bozkırlarda dolaşın haydut kurtadamların olma ihtimaliydi.

"Ben duş alacağım," dedi Jules, yatak odamızla bağlantılı banyoya girerken.

Telefonum çaldı.

"Siz . Bir dakika içinde sana katılacağım."

Bir mesajdı.

Roland: Kurtadamları duydun mu?

Ben: Onları kaçıramazdım. Sal'e söyle iç kapılarını kilitli tutsun.

Roland: Kurt adamların kaleye girebileceğini mi düşünüyorsun?

Ben: Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama riske girmeyeceğim. Stonebridge'e güvenmiyorum. Bu Sal ile senin aranda kalsın.

Gabriel'e söyleme dememe gerek yoktu.

Roland: Anladım.

Sal'e söyle, odasından çıkarsa Jules'a yakın dursun.

Roland. Evet, efendim.

Roland ve ben sabah bu kurtlar hakkında küçük bir araştırma yapabiliriz. Kaleye ne kadar yakın olduklarını görmek isterim.

Kapıyı kilitlemek için odanın içinde yürüdüm, sonra önüne bir gardırop çektim. Elbette güçlü bir kurt adam ya da vampir yine de buradan geçebilirdi ama bu onları yavaşlatırdı.

O kapıdan girmeye çalışırlarsa boğazlarını kesmeye hazır olmamı sağlayacak kadar uzun bir süre.

Gabriel bir asırdır benim sağ kolumdu. İngiltere'den ayrıldığımdan beri hep yanımdaydı. Ona hayatım pahasına güvenirdim ama kardeşine güvenmediğimden emindim. Gabriel'in burada bir şeyler döndüğünden şüphelendiğimi ya da kardeşinin hatası olan bir tür ihmal olduğunu bilmesini istemiyordum. Gabriel'in bağlılığına güveniyordum ama kan bağıını da anlıyordum ve bu riski göze alamazdım. Ne adamlarımın, ne kendimin, ne de eşimin hayatı söz konusuydu.

"Geliyor musun?" diye seslendi tatlı sirenim.

"Hayır aşkım," diye karşılık verdim, gömleğimi çıkarırken. "Ama yakında olacağım."

Onun kahkahaları ruhuma merhem oldu, eski acıların katmanlarını her seferinde biraz daha tıraş etti. Ben de sadece onun sağlayabileceği teselliği aramaya koyuldum. Yarın, kuzeyde ne tür bir şeytanlık varsa onunla uğraşacaktık.

Bölüm Yirmi Bir

~JULES~

"TEŞEKKÜR , HAZEL."

"Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Bu fazlasıyla yeterli. Bunun yarısını bile yiyemeyeceğim."

Arka bahçelere bakan verandadaki masanın üzerinde duran kahvaltı ziyafetine baktım. Masa sosis, domuz pastırması, çırpılmış yumurta, baharatlı kahvaltılık patates, bisküvi, kızarmış ekmek ve her çeşit reçel ve jöleyle doluydu. Ayrıca bir demlik kahve ve sıcak çay da vardı. Küçük bir yığın pastırma ve yumurta yemiştım ve neredeyse doymuştım.

"Aşçımız yemek pişirecek birini bulduğu için çok heyecanlı. Amerikalıların kahve sevdiğini biliyor ama en iyi çayından da bir demlik göndermek istedi."

"Bunu çok takdir ediyorum. Edmund biraz burada değil mi?"

"Bay Stonebridge? Neden sordunuz?"

"Bernard'ın yemek pişirecek birinin memnun olduğunu söylemiştin, ben de sık sık eve gelmediğini düşünmüştüm."

"Ah." Kaşları birbirine çarptı ve tereddütle cevap verdi, "Çoğu zaman evde, ama... yemek yiyor

dışarı. Ve genellikle sıvı beslenmeyi tercih ediyor, ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Evet. ."

Hazel aniden gerginleşti. Belki de bunu paylaşmaması gerekiyordu. Benimle kahvaltıda buluştuğunda Ruben'e bundan bahsetmem gerekecekti.

"Burada çok güzel bir bahçeniz var." Kış yaklaşıyor olmasına ve hiç çiçek olmamasına rağmen, bahçenin etrafını çevreleyen güzel, bakımlı bir çit vardı. Ayrıca şu anda çiçek açmamış çiçek yataklarının ötesinde bir çit labirenti de vardı.

"Evet, Bayan Savoie. Ama lütfen çok uzaklara gitmeyin."

Bu benim dikkatimi çekti. Kahve fincanım ağzımın yarısına kadar gelmişken ona baktım. "Nedenmiş o?"

"Demek istediğim, şuradaki çeşmeye kadar gitmekte özgürsünüz, ama çitlerin arasına girmeyin." Kadın gergin bir kahkaha attı. Çeşme, çitlerle çevrili girişin önündeki verandanın birkaç metre ötesindeydi. "Orada tamamen kaybolan misafirlerimiz oldu ve şu anda hava o kadar soğuk ki ölürsünüz."

"Hazel," diye mırıldanan Edmund'un sesi arkamızdaki açık kapıdan geldi. "Bayan Savoie'nin kulağını çınlatmak yerine işinin başına dönmenin zamanı geldi."

"Emredersiniz, efendim." Aslında bir reverans yaptı ve sonra aceleyle şatoya geri döndü.

iştahım kaçtı.

"Ona aldırma," dedi bana. "İnsanların ne kadar kolay ürktüğünü bilirsin."

"Neden korksun ki? Doğaüstü varlıkların varlığından haberdar." Isırık izleri, vampirlerin varlığından ve muhtemelen geri kalanımızdan haberdar olduğuna dair yeterli kanıtı.

"Evet, ama bu küçük kasaba köylüleri kendilerini eğlendirmek için hayalet hikayeleri ve saçmalıklar anlatmayı severler."

Kahvemi yudumladım ve konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde tabağımı ittim. "Bahçenizin baharda çok güzel olduğunu hayal ediyorum."

"Evet, öyle. Bu benim büyük büyük büyükbabam tarafından yaptırılan orijinal çeşme. Ortaçağ'dan kalma."

Çit labirentinin girişinde güzel bir şekilde konumlanmış olan çeşmeye pek dikkat etmemiştim. Eski heykelin neyi tasvir ettiğini görmeye çalıştım ama bu açıdan zordu. Bize bakan tarafı yapraklı dalları olan bir ağaç gibi görünüyordu.

"Görmek ister misiniz?"

Sal'in köşede nöbet tuttuğu verandanın sağ tarafına baktım. Ruben dün gece ve bu sabah beni rahatlatmaya çalışmıştı ama Sal'a kahvaltıda beni korumasını söylediğinde burası için endişelendiğini anlamıştım. Bu sabah şafak vakti ben daha yataktayken çıktı ve uzun sürmeyeceğini söyledi.

Ayağa kalkıp geniş basamaklardan indiğimde Roland da beni takip etti.

"Yani atalarınız İngiltere'ye ilk gelenlerden mi?" Sanki peşimde iki koruma olması gayet normalmiş gibi rahatça sordum.

"Öyleydiler," diye cevap verdi, sesinde gurur vardı. "Sakson fatihlerinin ilk dalgası, bir gün bu kaleyi inşa edecek olan ilk Stonebridge'i taşıyordu."

Başka bir şey de söyleyebilirdi ama mermerde sergilenen manzarayı, ironik bir sükûnet sesiyle şırıldayan berrak suyu seyrederken zihnim dağıldı. Heykel iri yarı bir adamdı, ağzından ince köpek dişleri görünen bir vampir. Kılıcını sallıyor, bir tunik giyiyor ve ayağını düşmüş düşmanın göğsüne koyuyordu. Zaferini kutladığı düşmanı, kürkünün altında insan fiziğinin ipuçlarını verecek kadar sekilsiz dev bir kurttu.

"Atalarım aynı zamanda uzun zaman önce köylülere dehşet saçan kurtları bu topraklardan temizleyen ilk kişilerdi."

O yapamadım olmak Ciddiyim. Budeğildi. a
tasvir doğal kurtları temizlemenin bir yolu.

"Wulfric Kulesi," diye düşündüm. "Kalenize kurtların adı verilmiş. Daha doğrusu fethettiklerinizden."

"Aynen öyle. Zeki kadın."

Üstün bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Artık etrafından dolanamazdım. Nerede durduğunu bilmem gerekiyordu. "Yani, anladığım kadarıyla lonca masamızda kurtadamlar için bir koltuk açılmasına karşısınız. Teklifimize karşısınız."

Ağzı kıvrıldı, yakışıklı yüz hatlarıyla ona çocuksu bir görünüm verdi ama bu vampirde çocuksu olan hiçbir şey yoktu.

"Sana hayranım, biliyorsun." Yaklaştı ama neyse ki kişisel alanıma girmede. "Kaybedeceği kesin olan böyle bir kampanyaya liderlik ediyorsun. Sadece senin gibi güçlü bir kadın böyle bir şeyin üstesinden gelebilir."

Patronluk taslayan pislik.

"Katılmıyorum. Kaybetmeye mahkûm değil. Ve beni bunu yapmaya iten şeyin sihrimin ne kadar güçlü olduğuyla hiçbir ilgisi yok. Doğru olan bu."

Alay etti. "Kurt adamların içindeki canavarı çıkaramazsınız. Lanet onların kanında var."

"Seninkinde olduğu gibi."

Kızmak yerine daha geniş gülümsedi. "Ama vampirler canavarlarımıza, arzularımıza boyun eğmezler. Örneğin, senin kanın yüzyıldır kokladığım her şeyden daha tatlı kokuyor. Seni tatmanın cazibesi dayanılmaz. Ama yine de... Seni ısırmayacağım."

"Eğer deneseydin, seni durduğun yerde kızartırdım," diye cevap verdim, en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermeden. Çünkü kızmamıştım. Sadece onun inanılmaz kibrine sinirlenmiştim. "Göz açıp kapayıncaya kadar sihirsiz bir kemik torbası olurdun."

Güldü, köpek dişleri sivriydi. "Senden hoşlanıyorum."

Bir rüzgâr esti ve birden Ruben öfkeyle titreyerek yanımda durdu. Hemen elini tuttum ve sıktım. Mermer kadar sert ve katı olmasına rağmen

Önümüzde bir çeşme vardı, bakışlarını bana çevirdi. Bir anda yüz ifademi okumuş gibiydi. Şiddet istemiyordum. Bu sadece buradaki tüm görevimizi mahvederdi. Belki de Edmund'un istediği buydu.

"Gidelim, sevgilim. Randevumuz bizi bekliyor." Beni çekti ve Edmund'dan hızla uzaklaştık.

"Bu ne randevusu Dubois?" diye sordu Edmund.

"Seni ilgilendirmez, Stonebridge. Oh, ve arabalarınızdan birini alıyoruz."

"Gabriel'i mi götürüyorsun?" diye arkamızdan seslendi ama Ruben cevap vermedi.

Şato koridorundan geçip çift kapıdan çıktığımızda Sal ve Roland, Ruben'in özel havaalanındaki jetinden buraya gelene benzeyen şık bir sedanın ön koltuğundaydılar. Kemerlerimizi bağlayıp arabaya bindiğimizde Ruben arkasına yaslanmış, öfkeden kuduruyordu.

Elimde olmadan gülümsedim, kızgınlığına değil ama arkasındaki korumacılığa. "Biliyor musun, gerekirse onu çitlerin üzerinden atabilirdim. Telekinezim güçlüdür."

"Biliyorum. Ama içimdeki mağara adamı kafana vurup seni mağarama geri götürmem için çılgılık atıyor. New Orleans'a."

Kollarımı onunkilerden birine doladım ve çenemi pazusuna bastırarak ona baktım. "Senin bir mağaran yok."

"Bir tane alacağım."

"Bu bir vampir olayı mı? Yarasalar falan mı?"

Nefes nefese kaldı, sonunda bana baktı, öfkesi biraz yatışmıştı. "Böyle davranmayı bırak."

"Ne şekilde?"

"Saygısız. Muhalif. Komik."

"Komik olduğumu mu düşünüyorsun?" Kocaman gözlerle sırttım. "Beni kız kardeşlerimden biriyle karıştırıyor olmalısın. Violet, muhtemelen. Ya da Livvy. Ben ciddi olanım."

"İmkânsız olan sensin." Emniyet kemerimi çözdü ve beni kucağına çekti. "Saçlarımı erkenden beyazlatacak olan."

"Eğer saçların beyazladığında babana benzeyeceksen, o zaman yaşlanmaya devam et."

"Oh, gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı ve parmakları kaburgalarımda yavaşça kıvrıldı, diğer eli de dizimin hemen üzerindeydi.

"Sakin buna cüret etme."

Yine de beni gıdıkladı, bu da beni gülmeye, tekmelemeye ve tamamen utanç içinde kıpırdanmaya itti. Roland ve Sal'in önünde tüm soğukkanlılığımı kaybetmiş görünmek beni biraz utandırmış olsa da Ruben'in yüzündeki vahşi ifadeyi yok ettiği için mutluydum. Yaylaların kurt sürüsü lideriyle o halde karşılaşmak olmazdı ve bir saatten az bir süre sonra karşılaşmak üzereydik.

Sonunda beni tekrar koltuğuma oturtup kemerimi bağladığında, "Bu sabah Roland'la neredeydiniz?" diye sordum.

Dizimdeki eli sıkılaştı. "Dün gece duyduğumuz kurtadamları hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Roland ve ben izlerini bulduk. Araziye ne kadar yaklaştıklarını görmek istedim."

"Ne buldun?" Merakla sordum.

"Aslında arazideler, görünüşe göre yaklaşık yarım mil ötede bir çember oluşturunlar. Sence de öyle değil mi Roland?"

"Evet, efendim. Biraz daha yakında bir dizi iz buldum."

"Ama eğer mülkün içindeyseler, Edmund'un diktiği korumaların , değil mi? Neden haydut kurtadamların evine bu kadar yaklaşmasına izin verecek büyüler yapsın ki? Az önce onunla yaptığım konuşmadan sonra, belli ki kurtadamlardan nefret ediyor."

"Bilmek isterim, sevgilim."

"Belki Magnus'un bazı cevapları vardır," diye ekledi Sal. "Belki," dedi Ruben.

Sonra yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük, hepimiz dünyada gerçekte neler olup bittiği konusunda düşünceliydik.

Wulfric Kulesi.

~RUBEN~

BAMBURGH KÖYÜ KÜÇÜK ŞIRIN BİR KASABAYDI VE Castle Inn'deki pub, sessiz bir köşede kesintisiz buluşmak için mükemmeldi. Köy, turistlerin ve gezginlerin dolaşmasına alışkın görünüyordu, bu yüzden çok fazla tuhaf veya sorgulayıcı bakışla karşılaşmadık.

Ancak kendisine benzer büyüklükte iki kurtadamlı birlikte içeri giren devasa kurtadam dikkatleri üzerine çekti. Kumral saçlı dev doğruca bize doğru yürüdü. İki adamına Sal ve Roland'la birlikte yakındaki bir masaya oturmalarını işaret etti, odadaki vampirlerin kokusunu kolayca aldı ve vücudunu karşıımızdaki bankın üzerine katladı.

"Ben Ruben Dubois. Bu da Jules Savoie."

"Kim olduğunu biliyorum." İskoç aksanıyla konuşuyordu. Kehribar sarısı bakışları aramızda gidip geliyordu. Güç ve kudret saçıyordu, emir vermeye alışkın bir adamdı. "Magnus Sutherland, sanırım senin de tanıştırmaya ihtiyacın yok."

Kaba ve açık sözlüydü. Oldukça ferahlatıcı.

"Zuri sana loncalara yaptığımız tekliften bahsetti mi?" Jules sordu.

"Evet. Sanırım son birkaç on yılda şiddet suçlarımızın nasıl azaldığını bilmek istersiniz."

Doğrudan işe. Ayrıca ferahlatıcı. "Var," diye onayladım.

Jules'a doğru büyük bir pençe salladı. "Sen herkesten daha iyi bilirsin. Kız kardeşin, dövmeleri yapan cadı."

"Violet."

"Bizde de onun gibi biri var."

Jules ve ben şaşkın bir bakış paylaştık.

"Adamım Collin orada." Sal ve Roland'la birlikte masadan bizi izleyen siyah saçlı kurtadamı işaret etti. "Eşi bir cadı, kız kardeşinin Amerika'da yaydığını duyduğumuz dövme büyüsünü bilen bir druid'in soyundan geliyor."

"Bu harika." Jules öne doğru eğildi, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Kız kardeşim Violet da Avrupa'da cadıların yanında çiraklık yapıyor."

"Yaptığı iyi bir şey. Bu toplantıyı seninle bu yüzden yaptım."

"Sana şunu sorayım Magnus," dedim. "Teklifimizi birkaç gün içinde Yüksek Lonca'ya sunmayı planladığınızı biliyorsun değil mi?"

"Yüksek Lonca mı?" Geniş kaşları çatıldı. "Cadı Loncası'nı mı kastediyorsun?"

"Hayır," dedi Jules gururla doğrulurken. "Adını Yüksek Lonca olarak değiştirdik. En azından Amerika'nın bazı bölgelerinde son zamanlarda öyle. Eğer herkesi kapsayacaksa Cadı'yı unvanından çıkarmanın zamanı geldi." Magnus'un okunamayan bakışlarını değerlendirerek durakladı. "En azından ben böyle düşünüyorum. Ve bu yüzden değiştirilmesini önerdim."

Boş yüzü bir sırtışla genişledi. "Senden hoşlandım cadı."

Başka bir adam eşimi baştan çıkarıcı bulduğunda kendime engel olamadığım için hafifçe kılandım ve "Teklife geri dönelim. Zuri sana birkaç gün içinde burada sunacağımızı söyledi mi?"

"Evet."

"Birleşik Krallık Yüksek Lonca Meclisi'nde kurtadam klanları adına ilk koltuğa oturmaya ne dersiniz?"

Jules ve ben bunu dün gece konuşmuştuk. Dünyanın en güçlü ülkelerinden birinde ilk kurt adam lonca meclisi lideri olarak kendi başının çaresine bakabilecek biri varsa o da Magnus Sutherland'dı.

"Kıçımı bir kova yengece daldırmayı tercih ederim." İç geçirdi ve daha koyu bir renkle dönmeden önce yana baktı

Bana baktı, gözleri kurt gibi parlıyordu. "Ama artık birinin öne çıkıp işi yapması gerekiyor, değil mi? Şu Stonebridge denen serseriyle aynı masada oturmayı çok isterdim."

"Onun hakkında ne duydun?" Çabucak sordum.

"Duyduklarım değil. Bildiklerim."

"Peki bu ne?" diye sordu Jules.

"Doğaüstü varlıklar kayboluyor. Çoğunlukla gençler. Wolfkind'in yanı sıra cadılar diğerleri de."

"Perry Baxter'dan da benzer bir şey duyduk," dedim ona. "Sence Stonebridge mi?"

"O mu bilmiyorum ama kalesinin ve topraklarının etrafında iyi bir şey yok. Burası kötü bir şeylerin döndüğü kokusunu alıyor. Neden kalenin etrafında bu kadar ağır büyü ve sihir var?"

"Ben de onları hissettim," diye ekledim.

"Eğer orada kalıyorsan, başın belada demektir. Kurtadamlar oradaki pisliğin kokusunu alabilirler. Fazla yaklaşmazlar. Pek çoğunun bu toprakları tamamen terk etmesinin bir nedeni de bu."

"Buna gelince," diye ekledim, "olabilirsin?"

"Yine mi geldin?"

"Adamım Roland ve ben," diğerleriyle birlikte masada oturan onu işaret ettim, "dün gece kalenin etrafında haydutların uluduklarını duyduk. Ne kadar yaklaştıklarından ya da neden geldiklerinden emin değildik, bu yüzden bu sabah izlerini inceledik. Kalenin çevresinde dolaşıyorlardı. Sanki onu koruyorlarmış gibi."

"Buna inanmıyorum. Benim bildiğim hiçbir kurt adam oraya yaklaşmaz."

"Ama öyleler," diye ekledi Jules. "Kara büyü uygulamalarını duydun mu? Kuzeydeki diğer yerlerde?"

"Evet. Biliniyor. Bazı cadı bokları oluyor. Alınmayın."

"Alınmadı," dedi.

"Yarın öğleden sonra teklif ve oylama yapılacak." Kabine yaslandım. "Oylamaya gelecek misin? Wulfric Kulesi'nde olacak. Desteğiniz işimize yarayabilir."

Oturduğundan beri sert adamın yüzüne ilk kez sinsi, şeytani bir sırıtma yayıldı. "Evet."

"Teklif toplantısı öğleden sonra saat beşte başlıyor."

"Evet. Orada olacağım. Garanti edebilirsin."

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

~RUBEN~

"İŞTE YINE ORADA," DEDI ROLAND, ÜÇÜNCÜ PENCEREDEN DIŞARI BAKARAK.

merdiven sahanlığına yakın kat penceresi.

"Biliyorum." Artık Edmund'un mülkünü çevreleyen ve koruyan haydut kurtadamlar olduğuna daha da ikna olmuşum. Hangi nedenle, hiçbir fikrim yoktu ama haydutlar sadece tehlikeli değillerdi. Öldürücüydüler.

Orkestranın tınları Jules'u beklediğim üçüncü kat koridoruna kadar ulaştı. Konuklar yaklaşık yarım saat önce gelmeye başlamıştı. Mırıltılı konuşmalar, kahkahalar ve kadeh şingırtıları -herhangi bir resmi kokteyl partisinin sesleri- alt kattaki balo salonunu doldurmuştu. Ama bunun sıradan bir parti olmadığını bilmek beni geriyordu.

Jules'u bu gece kendimizi yatak odasına kilitlememiz ve maskeli baloyu unutmamız gerektiğine ikna etmeye çalışmıştım ama o bunun bu gece burada olacak meclis liderlerinden bazılarını tanımak için harika bir fırsat olduğunu söylemişti. Kimlerin müttefikimiz olup olmadığını öğrenecektik. Ne de olsa yarın akşamki oylamaya, partiye davet edilmeyenlerin yanı sıra bu insanlar da katılacaktı.

Ona Edmund'un bu geceki konukları kesinlikle kendi dalkavukları ve müttefikleriyle doldurduğunu belirttiğimde, bunun yüzümüzü göstermemiz, oyunu oynamamız ve akliselime yönelecek olanları ikna etmeye çalışmamız için mükemmel bir neden olduğunu tekrar savundu.

"Magnus'un adamı muhtemelen geceyi Bamburgh'da geçireceklerini ve yarın erkenden buraya geleceklerini söyledi," dedi yanımdaki Sal.

"Highlander'ın burada, Birleşik Krallık'ta High Guild'de bir rol oynamaktan çok mutlu olacağını düşünüyorum."

Sal kıkırdadı. "Sanırım öyle."

"Bamburgh'a bizim oraya vardığımızdan daha fazla kurt geldi." Roland kollarını kavuşturdu, siyah Venedik maskesi kimliğini hiç saklamıyordu. "Biz ayrılırken onları hanın köşesinde toplanmış gördüm."

"Onları ben de gördüm," dedim ona. "Ama buraya yanında birkaç muhafız olmadan gelseydi Magnus'un zekâsından şüphe ederdim."

"Stonebridge'den pek hoşlanmıyor," dedi Sal.

"Onu suçlama. I-"

Yatak odamızdan adım atan görüntüyü yakaladığımda hava ciğerlerimi terk etti. Üçümüz de donup kaldık ve Jules'un en çarpıcı ve açıklayıcı kıyafetiyle bize doğru yürümesini izledik.

-Onu gördüğüm en güzel elbiseydi.

Hiç giymediği ince topuklu ayakkabılarıyla birkaç santim daha uzun dururken, üzerinde spagetti askılı, ışıltılı altın rengi bir elbise vardı. Elbisenin kumaşı göğüslerini geçerek derin bir kıvrım oluşturuyor ve burada sevgiyle sarılıyordu. Arkasını döndüğünde aynı şekli arkada da göreceğimi biliyordum. Yürüdüğünde, yere kadar uzanan elbisenin kumaşı uyluğun ortasından aşağıya doğru püsküller halinde saçaklandığı için düzgün bacakları ortaya çıkıyordu. Kısa, koyu kumral saçları geriye doğru taranmış ve kulaklarının etrafında kıvrılmıştı. Yirmili yılların modasını taklit ettiği, biraz Gatsbyvari görüldüğü dikkatimi çekti. süslü siyah maske, tozlu altın , şu

Mavi-gri gözlerinin etrafındaki kıvrımlar sadece onun topluluğunu ve güzelliğini arttırıyordu.

Yutkundum ve ağızımda hiç tükürük kalmadığını fark ettim. Sonra Sal kurt gibi ılık çaldı ve beni şok ederek gerçeğe döndürdü.

"Sal," diye homurdandım onu karşılamak için ilerlerken. "Elimde değil, efendim. Jules, harika görünüyorsun."

Roland boğazını temizledikten sonra nefesinin altından bir şeyler söyledi. Tartışmalarını duymazdan gelip onu kendime çektim, ellerimi beline koydum, avuçlarımı ipeksi kumaşın üzerinde gezdirirken bir yandan da içime bakıyordum.

"Tanrıça beni korusun, sevgilim. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" "Beğendin mi ?" diye sordu , dolgun , kırmızı dudakları kıvrıldı

Duygusal bir şekilde.

"Bu elbiseyle ahlaksız vampirlerle dolu bir odada bulunmana izin verebileceğimden emin değilim." Ellerimi belinde ileri geri kaydırmaya devam ettim, avuçlarımı kışına doğru kaydırmak istiyordum ama Sal ve Roland hemen arkamızdaydı.

"Bu elbiseyi beğeneceğini ." "Bu benim için, değil mi?"

"Tabii ki öyle. Düşündüm ki" -zarif, solgun bir omzunu silkerek gözümü tekrar yakasına çekti- "Daisy'ni aldığına göre... hoşuna gidebilir."

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı, kalbim onun benim olduğunu hatırlayınca hızla çarpmaya başladı. Kollarımdaki bu kadından asla yorulmayacak ya da onu hafife almayacaktım. Başımı kulağına yaklaştırdım. "Seni seviyorum, Juliana."

"Ve seni seviyorum," diye kolayca cevap verdi.

Doğal olarak. Cennetten gelen bir kudret helvası gibiydi.

Kolumu uzattım, o da tuttu, sonra Sal ve Roland'ı merdivenlerden aşağıya kadar takip ettik. Gabriel smokini ve beyaz maskesiyle merdivenlerin başında bekliyordu.

"Efendim." Önce bana sonra da Jules'e başıyla selam verdi. "Çok hoş görünüyorsunuz, Bayan Savoie."

"Teşekkür ederim, Gabriel." Dev kemerli kapıdan balo

salonuna doğru önümüzde yürüdü, tamamen değişmişti

Geldiğimizde geniş, boş salondan. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Jules.

"Umarım tatmin edici bulursunuz," diye ekledi Gabriel onun şaşkın bakışları arasında.

"Tatmin edici mi? Gabriel, bu evdeki Mardi Gras balosundan bile daha güzel."

Gerçekten de muhteşemdi. Daha fazla yansıtıcı ihtişam ve zarif bir gölgelik sunmak için yüksek tavandan indirilmiş dev altın ve kristal avizeler vardı. Aydınlatma, avizelerden ve yaldızlı duvar apliklerinden gelen yumuşak bir parıltıydı.

Duvarlar kıpkırmızı ipekle kaplanmıştı. Siyah şezlonglar, kanepeler ve sandalyeler -hepsi de aynı lüks kadife brokar deseniyle kaplanmıştı- odanın dört bir yanına yayılmıştı. Bazıları köşelerde küçük gruplar halinde, diğerleri ise partiyi izlemek için dans pistine bakıyordu. Odanın dört bir yanında düzinelerce altın vazo, en koyu kırmızı renkte açmış onlarca gülle dolup taşıyordu. Bu kadar çok çiçek getirtebilmek için bir seraya epeyce para ödemiş olmalıydı, tabii eğer bu kadar çok çiçek getirtebildiyse.

Edmund'un şerefine, bir tarafta sadece kan yerine gerçek likör ve şarap servis eden dev bir bar vardı. Büyük orkestra da salonun ön tarafındaki kürsüde, güzel kıyafetleri içinde dönen dansçıları yansıtan aynalarla dolu bir duvar boyunca oturuyordu. Salon, maskeli balo maskeleri takmış konuklarla daha da ilgi çekici hale gelen savurganlık ve ihtişamla doluydu. Konukların arasında, canlı giysili sunucular ordövr tabakları ve uzun saplı şampanya kadehleri taşıyordu.

"Bir içki ister misin, aşkım?" Jules'a sordum.

"Lütfen."

Onu kalabalığın arasından geçirdim, hepsi vampirdi ve tanımadığım birkaç büyücü ve cadı vardı. Kalabalığın arasında bir ya da iki gaddar da sezdim ama henüz tanınabilir bir yüz yoktu. Hepsi maske takmış olsa da, dostları ya da düşmanları

büyülü imzaları. İngiltere'deki cadılar meclisi liderlerinden bazılarını ailem aracılığıyla hâlâ tanıyordum ama hiçbiri burada değil gibiydi.

Bara vardığımızda, birkaç misafirin bir uçta gezindiğini fark ettim.

"Bu absent mi?" diye sordu Jules.

New Orleans'ta birkaç absinthe barı vardı. Meyan kökü sevgisini bildiğim için Jules'u bir gün Pirate's Alley'dekine götürmek bile istemiştim. Ama bunu içmeyecekti.

Arkasında durdum, ellerimi omuzlarına koydum ve fısıldadım, "Bu senin istediğin türden bir absent değil."

"Neden olmasın?"

Süslü cam kutular, gümüş muslukları olan büyük boy kristal sürahilerdi. Bir barmen, her birinden yeşil likör damlayan üç musluğu dört bir yana açmıştı. Muslukların altında, ağız kenarında gümüş bir süzgeç ve süzgecin üstünde bir küp şeker bulunan tumbler bardaklar vardı. Yeşil absent küpün üzerinden bardağın içine damlıyordu.

"Bu tür şeylerde absinthe'i vampir toksiniyle kaplıyorlar."

Gözleri maskesinin arkasında genişledi. "Neden? Ben..."

Kendini durdurdu, endişeyle etrafına bakındı. Onu biraz kenara ve duyamayacağı bir yere çektim. Bazılarının bizi duyabildiğinden emin olsam da orkestranın sesi yüksekti ve herkes birbirini süzerek dikkatini dağıtıyor ve eğleniyor gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?"

Parmak uçlarında yükseldi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Eğlenceli olanın sevgilinin ısırtığından toksin almak olduğunu sanıyordum."

Tüm vücudum kaya gibi sertleşti. Onu yarı özel buluşmalar ve bir izleyiciye sahip olmamayı tercih eden parti müdavimlerinin kan içmesi için asılmış kadife paravanlardan birinin arkasına taşımamak için derin bir nefes alıp vermek zorunda kaldım. yaptığı tek şey bir içinde sürüklemektir.

Kadınının kokusunun sarhoş edici kokusu. Nabzının havada uğulduğunu hissedebiliyordum, tadına bakabilecek kadar yakındı.

"Benim için," diye usulca kulağına fısıldadım, köpek dişlerim sivriydi, "kanı toksinle değıştirmenin tek yolu bu."

"Biliyorsun, Ruben. Artık Damon'a ihtiyacın olmayacak. Ya da başka birine."

Ona yakından bakabilecek kadar geri çekildim. O güzel gözlerinde parlayan samimiyet beni neredeyse kırıyordu. Bir zamanlar sadece beni geri almasını ve bize bir şans daha vermesini ummuştum ve onun kanını içme ihtimalinden asla bahsetmeyeceğime yemin etmişim. Onu tekrar kaybetme riskini asla göze alamazdım.

En çılgın hayallerimde bile bana bunu özgürce, hatta umutla sunacağını hayal etmemişim. Bana kanını sunmak gibi küçük bir hareketle kanıtladığı güven ve bağlılık seviyesi şaşırtıcıydı.

"Böyle bir teklif için söyleyecek sözüm yok," dedim sonunda. Bu onun gülümsemesini daha da artırdı.

"Ruben," dedi arkamdan uzaktan gelen bir aile sesi. "Sen misin?"

Döndüğümde, babamın birkaç gün önce bana bahsettiğı Derbyshire'ın cadılar meclisi lideri olan arkadaşını görünce rahatlardım. Bay Abrams'ı tanımak kolaydı çünkü ince ve zarıftı, siyah saçlarının ön kısmında şık bir gri dalgası vardı ve bazıları onun bir kuaföre para verdiğini düşünebilirdi. Ama öyle değildi. Oldukça çekici ve nazık biriydi. O yaşta bile, tüm genç erkekler bir sonraki kanlısı ve sevgilisi olma umuduyla ona akın ediyordu.

"Bay Abrams." Elini sıktım. "Sizi görmek çok güzel."

"Ve sen, oğlum. Ailenin Londra'daki yüzyıl başı galasından beri seni görmemişim."

"Aynen öyle. Amerika'da çok meşguldüm."

Bakışlarını Jules'a çevirdi. "Anlıyorum. Peki bu güzel bayan kim olabilir?"

"Bay Abrams, lütfen Bayan Savoie ile tanışın. Kendisi yarın akşam oylayacağınız teklifi yönetiyor."

"Şimdi öyle mi?" Onun elini tuttu ve bir torununu okşar gibi okşadı. Elbette, büyük yeğenlerinin ve yeğenlerinin hepsi yaklaşık iki yüz yaşındaydı. "Peki bu teklifin konusu nedir genç bayan?"

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Abrams. Tüm doğaüstü varlıkların eşitliği için kampanya yürütüyorum."

"Şimdi mi? Bu konuda oldukça haklısın. Ama bu ne anlama geliyor, söyler misiniz?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Özellikle, doğaüstü kardeşlerimiz olan kurtadamlara Yüksek Loncalar'da bir koltuk önermeyi teklif ediyorum."

Kaşları birbirine çarptı ama kırgın değil, dalgın görünüyordu. "Peki her yerde bu kadar şiddet varken bunu nasıl yapacağız? Stonebridge'in raporlarından başka bir olay duymadan sekreterimle oturamıyorum."

Jules ve ben baktık, sonra ekledim. "Elimizde bu rakamların aslında keskin bir düşüşte olduğunu kanıtlayan veriler ve araştırmalar var. Jules, ona kız kardeşinden bahset."

Violet'in keşfettiği ve bu yılın büyük bir bölümünde kurtadamların içlerindeki canavarları kontrol etmelerine yardımcı olmak için yaptıklarını kısaca aktardı.

Bay Abrams topukları üzerinde geriye doğru sallandı, şampanya kadehi bir elinde unutulmuş gibiydi. "Tüm bunlar benim için oldukça açıklayıcı haberler, Ruben. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Lincolnshire ya da Norfolk'taki yurttaşlarım da duymadı."

Jules, Bay Abrams'a dönmeden önce bana bakarak adeta ışınlandı. "Tüm verileri sunmayı ve bu iyi haberi yarın öğleden sonra kamuoyuna açıklamayı planlıyoruz."

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bay Abrams, sizi görmek çok güzel." Edmund küçük partimizi böldü. İçgüdüsel olarak bir elimi Jules'un

ve geri adım attı.

"Sizi hoşlanabileceğinizi düşündüğüm biriyle tanıştırayım. Galli ve Derbyshire'da bir evi var."

Edmund'un, Abrams onu uzaklaştırırken omzunun üzerinden bana attığı sert bakışı kaçırmadım. Ben de sinirlenmişim çünkü ona Derbyshire'daki kayıp kurt adam hakkında daha fazla şey sormayı umuyordum.

"Sanırım Edmund bu konuşmayı duydu." Jules bir kolunu benimkine doladı.

"Kesinlikle yaptı."

O anda orkestra sustu ve ince siyah saçlı bir kadın kürsüdeki mikrofonun başına geçti. Üzerinde, odanın dekoruna ve güllerin koyu kırmızısına mükemmel uyum sağlayan, teni saran kırmızı ipek bir elbise vardı.

Müzik eşliğinde dans eden birkaç çift, cadı şarkı söylemeye başlayınca durakladı. Hem de ne şarkı.

Cadı "A Lullaby of Woe" şarkısını söylerken bir arpın koparılmasıyla birlikte unutulmaz bir melodi odaya taşındı. Çello ve kemanlar cadının sesine ve Witcher'ın onları yakalamak için dışarı çıktığı tüm yaratıkları uyaran mistik sözlere eşlik etti. Karanlıkta canavarları nasıl kesip doğrayacağını. Televizyon dizisinden bir şarkıydı ama sözlerinde havada yankılanan bir şey beni tedirgin ediyordu.

Melankolik melodiyi söylerken, süt solgun kolları iki yanında, karanlık gözleri bana inene kadar odanın üzerinde fısıldadı. Onun uyarısını - tehditkâr ve soğuk - ruhuma kadar hissettim. Tenimde karıncalanan ve ensemdeki tüyleri diken diken eden parıltılı büyüyle oda büyülenmiş, tamamen hipnotize olmuştu. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Bu cadıda bir terslik vardı. Sireni andıran sesiyle cazibesini kullanıyor, şehvetli bir şekilde sallanıyor, elleri yavaşça kalçalarını okşuyor ve sonra tekrar yanlarına iniyordu. Dansçılar tekrar başladı, dönerek akıyorlardı,

hayaletimsi daireler. Kanatlarda, diğer konuklar melodiyle sallanmaya başladılar, kan ev sahiplerinin göze çarpan okşamaları çoktan başlamıştı.

Elimi Jules'un beline daha sıkı doladım ve dudaklarımı şakağına bastırdım. "O bir Warper cadısı," diye fısıldadım.

"Livvy gibi."

"Livvy gibi değil. Onda aldatıcı bir şeyler var."

"Bunu hissetmiyorum ama cazibesinin ağırlığını hissedebiliyorum."

"Sanırım bu içgüdüsel." Ben farkına bile varmadan dişlerim aşağı inmişti. İçimdeki canavar bir tehdit algılayarak cadıya tepki vermişti. Bu beni rahatsız etti.

Jules elini benimkinin üzerine koyarak kalçasının üzerinde gezdirdi. "Onun büyüğü çok güçlü." Sesinde bir parça endişe vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Onun büyüğünün ağırlığını hissetmiyor musun?" "Hissediyorum."

Bakışları benimkilere sabitlenmiş, gözbebekleri büyümüştü. Stresle değil, çok iyi bildiğim başka bir duyguyla. Gözleri ağzıma düştü.

"Juliana-"

"Ruben, seni biriyle tanıştırayım," diye sözümü kesti Edmund.

İkimiz de döndüğümüzde, Savaşçı cadının Edmund'un yanında durduğunu gördük. Şarkı söylemeyi bıraktığını bile duymamıştım. Büyülü melodisi gerçekten de güçlüydü. En tuhafı da bir Grim'e benzer bir işaret yaymasıydı. Bir grim ile aynı olmasa da, onun yakınlığı bana anında Jules'a dişlerimi geçirmeyi ve onu duvara karşı becermeyi düşündürtecek kadar benzerdi. Bu rahatsız ediciydi çünkü aklım başımda olsa onu asla bu şekilde teşhir etmezdim.

"Bu benim eşim, Tatiana."

Kaskatı kesildim. Eş mi? Bu binlerce yıl önce vampir krallarının seçtikleri eşleri, gözde cariyeleri için kullandıkları bir terimdi. Edmund'un kendini olduğundan çok daha büyük gördüğünün bir kanıtı daha. Bir basamak aşağı indirilmesi gerekiyordu.

"Merhaba." Sesi boğuk kadife gibiydi ve seks kokuyordu. Juliana'nın elini sıkmak için yumuşak, uzun parmaklı ve siyah tırnaklı elini uzattığında, kadına dokunmaması için onu uyarmak amacıyla kalçasını sıktım. Dokunmadı.

Tatiana sırttı ve elini bırakarak Edmund'un çenesine doğru mırıldandı. "Benden hoşlandıklarından emin değilim, aşkım."

Bir kolunu kızın beline dolamış, onu kendi tarafına doğru çekerken diğer elini de göğüs kafesinin üzerine koymuştu. Başını çevirip diliyle onu öperken kaburgalarının üzerindeki eli yukarı kayarak göğsünü gevşekçe kavradı.

Şimdi yanımda sertleşme sırası Juliana'daydı.

"Ama senden hoşlanıyorum," diye fısıldadı bize dönmeden önce dudaklarına.

"sen?" Cadiya aniden sordum.

"Oh, burada ve orada. Her yerde." Bir omzunu silkti, ince askısı omzundan düştü. Elbisesinin korsajı sarkıp sol göğsünün yarısını ortaya çıkarırken onu kaldırmaya zahmet etmedi.

Beni bu kadar rahatsız eden onun gardırop arızası değildi; bu tür etkilere karşı koruduğum kalkanıma iğneler gibi batan o acımasız özdü.

"Tatiana dünyevi, güçlü bir kadın," dedi Edmund. Eli örtülü göğüsten diğerine doğru ilerledi, kırmızı ipeği son santimine kadar aşağı kaydırды, böylece esmer meme ucunu ortaya çıkarıp okşayabildi. "Bunlar her zaman en sevdiğim türler olmuştur." Bakışları Jules'e kaydı.

Ondan bunu beklemeseydim açık okşaması kaba görünebilirdi. Ya da geri kalanlar dans edip içki içerken ve izlerken partinin yarısı çoktan açık teşhirciliğe dalmamış olsaydı. Vampir maskeli balolarında bu tür gösteriler beklenirdi.

Tam öfkem kabarmış ve Edmund'un Jules'a başsızken nasıl şehvet dolu bakışlar atamayacağını düşünürken, arkadaşım elimi tutup çekti.

"Gel, Ruben. Dans et benimle."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

~JULES~

TÜM VÜCUDUM TER İÇİNDE KALMIŞTI. BU O TER DEĞİLDİ.

Fransız kapılarının açıldığı, beyaz perdelerin dalgalandığı balo salonunun bir tarafından içeri esen serin havanın eksikliği. Bu odanın her yerinden seks damlıyordu; dekordan, müzikten, elbiselerden, maskelerden ama en önemlisi sihirden.

Odayı hedonistik bir sevişme dürtüsüyle kapladı. Ruben bana vals yapar gibi sarıldı ve dans pistinde ritmik daireler çizerek döndürdü. Bu anı kanımı soğutmak için değerlendirmeye çalışsam da, baktığım her yer duyularımı harekete geçiriyor, kanımı hızlandırıyor ve bacaklarımın arasındaki sabit titreşim daha da artıyordu.

Ruben beni bir tarafa döndürdü, orada hala maskesini takmış, gömleksiz bir adamın vampirinin bacakları arasında diz çökmüş, başını şiddetle salladığını gördüm. Sevgilisi başını sezlonga yaslamıştı, ağzı açıktı ve dişleri görünüyordu.

Ruben beni tekrar çevirdi ve iki erkek vampirin bir kadınla birlikte büyük bir sedirin üzerine uzandığını gördüm. Vampirlerden biri dizlerinin üzerine çökmüş, maskesi dışında tamamen çıplaktı ve kadının ağzını sikiyordu. Diğer adam kadını arkadan örtmüştü, siyah

elbisesini beline kadar sıyırdı. Bir yandan boğazından içerken, bir yandan da acımasız darbelerle onu dövüyordu.

Her tarafımda taze bir ter dalgası oluştu. Sonra bakışlarım en kötüsüne takıldı.

Edmund arkalıklı bir sandalyeye bağdaş kurmuş yayılıyordu. Tatiana yüzünü ona dönmüş, elbisesi beline kadar inmiş, ona biniyordu. Edmund'un elleri kıkında kıvrılmış, onu yukarı ve aşağı yönlendiriyordu. Ama dişlerini Tatiana'nın boğazına geçirdiğinde gümüş gözleri benimkiler gibi parlıyordu.

"Bana bak," diye emretti Ruben, dişleri o kadar uzun ve sivriydi ki konuşmasını bile değiştirmişti.

Yanağımı avuçladı ve başımı yukarı doğru eğdi. "Lanet olsun, sevgilim. Gözlerin simsiyah."

Öyle olduklarını hayal ettim. Şarkı bitti ve bir başkası başladı. Garip bir şekilde bu parçaya bir akordeon eşlik ediyordu. Dansçılar etrafımızda dönerken -bir vampir sevgilisinin bileğinden su içiyordu- Ruben yüzümü kavradı ve endişeyle beni inceledi.

"Biz gidiyoruz." Elimi tuttu ama ben onu geri çektim.

"Bekle." Orkestra kürsüsüne doğru baktım.

Akordeon çalan mummer, 1800'lü yılların sirklerinde görülebilecek türden bir alacalı kıyafet giymişti. Yüzü tamamen bir maskeyle kaplıydı ve başı müzik eşliğinde ileri geri sallanıyordu. Müzik...

"Bu şarkıyı biliyorum."

"Ne?" Ruben dönen dansçıların bana çarpmaması için vücudumu onunkine bastırdı.

"Bir imgelemden, Ruben."

Ardından akordeoncu ve üç kadın kemancı seslerini melodinin ürkütücü ritmine uydurdu.

"Ne vizyonu?"

Müzik içime işledi ve hatırladım. "Tanrıça bana bir imgelem verdi."

"Gel, Jules." Beni daha sert çekti, bu sefer durmadı.

Partinin içinde ilerlerken, tam bir sefahat içindeki vampir maskeli balosunun manzarasıyla ödüllendirildim. Başka çiftler başka mobilyaların üzerinde, duvarda, başka bir üçlü de halının üzerinde eşleşmişti. Hatta Sal'i güzel bir sarışınla balkonun tırabzanına çıkarken bile görmüştüm. Ruben beni odadan çıkarmadan hemen önce, Gabriel'in duvara yaslanmış, kimseyle ilgilenmediğini, tüm ahlaksız kalabalığı izlediğini, iniltilerin müzik kadar yüksek olduğunu fark ettim. Yine de tek başına duruyordu.

Koridora çıkınca Ruben beni kollarına aldı ve göğsüne yasladı, ki bu muhtemelen bir hataydı. Uyarılmışlığım dayanılmazdı, klitorisim ihtiyaçla zonkluyordu. Ağzımı boynunda açtım ve tenindeki tuzlu teri yaladım. O da benim gibi acı çekiyordu.

"Lanet olsun," diye küfrederek balo salonunun karşı tarafındaki odanın kapısını iterek açtı. "Sabırsızlanıyorum."

Sesinin vahşi tınısıyla miyavladım, ona doğru kıvrıldım, boynunu emdim.

Birdenbire bir masanın üzerine sırtüstü uzandım, Ruben bacaklarımın arasındaydı ve elbisem göbeğime kadar yırtılmıştı.

"Evet, evet, evet," diye yalvardım, bacaklarımı onun için daha geniş açtım.

Kalçalarımı kavradı ve beni büyük siyah mermer masanın daha da yukarısına itti. Dişlerini uyluğumun iç kısmına geçirirken tırnaklarımı kafa derisine geçirdim.

"Tanrım, evet!" Haykırdım, görüşüm toksin yüzünden bulanıklaşmıştı.

Aşağı uzandım ve külotumu kenara kaydardım, böylece klitorisimi ovalayabildim, ıslaklık zaten kaygan ve damlıyordu.

Ruben hırladı, damarımdan uzun ve sert bir nefes daha çekti, sonra dişlerini çıkardı ve yarayı yalayarak iyileşmesine yardımcı olmak için toksinini yaydı. Bu esnada bana övgüler ve yaramaz küfürler fısıldadı.

"Seni emmek ve bütün gece becermek istiyorum. Çok güzelsin, değil mi? Beni yavaş yavaş yok ediyor." Parmaklarımı kenara itti ve klitorisimi emdi,

İçime pompalamadan önce üç parmağımı utanç verici ıslaklığımdan geçirdi.

Başını daha sıkı kavradım ve onu aşağıda tuttum, yukarı ittim ve ağzına karşı salladım. Ama arzum, ona hükmetmek isteyen kendi başına bir canavara dönüştü. Birden başını kalçalarımın arasından ittim ve elimi sallayarak onu TK ile birlikte kitap rafına geri ittim. Vahşi, aç ve tahrik olmuş bir şekilde bakıyordu, muhtemelen kontrolü ele geçirmek için onu alt ettiğim için. Çok uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yapmak istedim. Kendimi oturur pozisyona getirdim, sonra masanın üzerinden kayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"Oh, sevgilim." Ben kemerinin tokasına uzanırken o bir elini sağındaki kitaplığa dayadı. "Uzun zaman oldu."

Fermuarını çekerken "Çok uzun," diye nefes aldım.

Parmağı çenemin altına geldi ve yüzümü yukarı kaldırdı. O sert, erimiş bakışlarıyla aşağıya baktı. "Çok uzun doğru," diye mırıldandı, sikini serbest bırakıp elimi tabanına dolamayı başardığımda.

Tısladı, parmaklarını hâlâ nazikçe çenemin altında tutuyordu. "İyice aç, sevgilim. Mükemmel."

Sonra içeri girdi. Dudaklarımı tacının etrafına kenetledim ve yanaklarımı çukurlaştırana kadar emdim, bakışlarını tuttum. Homurdanıp ileri doğru iterken gözleri gümüş şeritlere kaydı.

"Evet, aynen böyle. Beni daha derine götür," diye homurdandı, ağzımı sikerken ve boğazımın arkasına dokunurken beni sabit tutmak için eli ensemeye kaydıldı.

Elimi, onu tam olarak içine sokamadığım tabana doğru pompalamaya çalıştım ama o kontrolü istiyordu. Sikişmek istiyordu, ben de bıraktım ve iki elimi kalçalarına koyarak maskemden yukarı baktım.

"Lanet olsun, evet." Duruşunu genişletti, diğer elini başımın arkasına koydu ve daha derine kaydıldı.

Öğürdüm. Nefes alabilmem için geri çekti, tükürüğüm dışarı akıyordu, gözlerim sulanıyordu.

"Güzel," diye mırıldandı beni tekrar derinlemesine boğazlamadan önce.

Bir elimi altından geçirdim, bir parmağımı arka deliğine doğru kaydırmadan önce kesesini tümsekleştirdim.

"Lanet olsun, Juliana." Yüzümü sikerken sesi hırıltılı ve canavardı, sesinde kadife ve ipek kalmamıştı. Bacaklarımın arasında zonklayan bir nabızla her saniyesini sevdim.

Orta parmağımı içine soktuğumda homurdandı ve küfretti, sonra da sarsılarak ağızından kurtuldu. Beni kollarımın altından kavradı ve kitapların olduğu duvara doğru çekti. Anında bacaklarımı beline doladım, külotumun ağını yırtıp içime kayarken inledim.

İkimizin de maskesini çıkardı. Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, beni sıkıca kavrayıp yavaş ve derin bir şekilde sikerken siki derine gömülmüştü. İnlemelerimi yuttu, sonra çenemden boğazıma doğru öpmek için ağzını ayırdı.

"Çok güzel, aşkım," diye fısıldadı saygıyla, dişlerini nazikçe boğazıma geçirmeden önce.

Vücudu içimde süzülürken damarlarımı dolduran toksininin artık tanıdık gelen tatlı coşkusu beni doruğa itti. Boğazıma doğru inlerken tavana doğru çığlık attım, yavaşça kaldırıp yaramı yaladı.

"Bana bak, Juliana."

Gözlerindeki sevgiyi, özlemi ve bitmeyen sadakati, dudaklarındaki kanımı gördüm. Bakışlarımı tutarak içime pompaladı, derinlere inebilmek için kalçalarımı iyice araladı. Sonra boşalıyordu. Yüzü acı ve zevkle buruşmuş, ağzı açık, dişleri keskin bir ifadeye bürünmüştü.

O çok güzeldi. Ve o çok benimdi.

İniltisi uzun ve derindi, kavrayışı kalçalarımda sıkılaştı, parmakları etime kıvrıldı. Sonunda gözlerini açtığı anda beni derinden öptü. Tatlı tatlı.

"Bu pozisyonu seviyorum," diye takıldım, nefes nefese. "Hatırlıyorum," diye karşılık verdi.

Gülüşük ve yumuşak gagalar ve küçük tatlarla biraz daha öpüştük. Sonunda ayaklarımı tekrar yere bastığımda, alnını alnıma bastırırken ikimiz de nefes nefese .

"Yatak odamıza gitmek istiyordum ama yapamadım."

"Orada baş döndürücü bir büyü karışımı vardı." "En azından seni odadan çıkarmayı başardım."

Güldüm ve bir elimle ensesindeki saçları taradım. "İşte bu."

Sonra gözüme bir şey takıldı. Omzunun üstündeki bir kitabın ince, altın .

"Ruben," diye fısıldadım sessizlik içinde. "Hayalim..."

"Ne?" Gördüğüm şeye bakmak için döndü. "Bu yolculuğa çıkmadan hemen önce bir cadı turu yaptık.

Ve bir imgelem gördüm. Ruh'un beni saçma sapan ya da sembolik imgelerle beslediğini düşündüm. Orkestranın söylediği şarkıyı duyana kadar maskeli baloyu düşünmemiştim bile. İmgelemimdeki şarkının aynısı. Ve bu kitap kesinlikle onun içindeydi."

Uzandım ve kitabı çektim. Eğildi ama elimden kurtulamadı, sonra kitaplığın arkasında ani bir tıkırtı ve vınlama oldu. Ruben beni ayağımdan kaldırdı ve odanın diğer tarafına doğru geriye doğru iz sürdü. Kitaplığın açılması dışında kötü bir şey olmadı.

Kaşlarımı kaldırarak Ruben'e baktım. "Edmund'un gizli bir geçidi var."

"Ama tabii ki var. Ve Ruh sizi doğrudan ona yönlendirdi."

Elimi tuttu ve beni karanlık açıklığa doğru yönlendirdi. Zifiri karanlıktı. Durakladım çünkü önümdeki bir adımı bile göremiyordum.

"Ruben, göremiyorum."

"Yapabilirim. Sadece elimi tut. Sana rehberlik edeceğim."
Ben de her seferinde bir adım atarak ilerledim.

"Koridor ileride biraz daha genişliyor, ancak yaklaşık üç adımda bazı düzensiz zeminler var."

Yamuk parçanın üzerinde yürümeyi başarabilmem için yavaşladı. Topuğum kaydığında nefesim kesildi ama Ruben beni çabucak yakaladı ve sabitledi.

"İleride keskin bir sol var. Paltoma tutun."

Tam arkasına geçtim ve ceketine sarıldım, nefeslerimin sesi bu kapalı alanda hızlı ve çok yüksek geliyordu. Uzak ve muffled, orkestranın balodaki konukları eğlendirmeye devam ettiğini duyabiliyorduk. Daha doğrusu seks partisi.

Ruben durakladı, herhangi bir tehlikeye karşı köşeye bakıyor gibiydi.

"Temiz. Başka bir kapıda duracak."

Bir düğmeyi çevirdiğini duydum. "Kilitli mi?"

Bir klik sesi ve kapının hafifçe gıcırdayarak açılması duyuldu. "Hayır. Çalışma odasına girdiğinde kimsenin onu bulmasını beklemezdi."

Ruben beni çalışma odasına ve kalenin diğer bölümlerine kıyasla oldukça küçük gelen bir odaya götürdü.

"Bekle. Bir mum görüyorum. Kapıda bir ışık var ama bir şekilde Stonebridge'i uyarır diye açmak istemiyorum."

"İyi düşünmüşsün."

Üç katmanlı bir şamdan yaktı. İlk bakışta, bir duvarda daha fazla kitap bulunan bir filozofun çalışma odası gibi görünüyordu, ancak başka bir duvara karşı bir masanın üzerine yığılmış kavanozlar ve şişeler de vardı.

"Al," dedi Ruben. "Ona ihtiyacım yok."

Odanın ortasındaki büyük dikdörtgen masanın iki yanında yürürken şamdanı aldım. Köşede parıldayan uzun bir şeyle irkildim. Yaklaştıkça dehşete kapıldım ve o şeyin ne olduğunu anladım.

Demir bir kızın dik duran metal tabut benzeri dolabı. Daha da yaklaştığımda, mum ışığı Orta Çağ'ın en sevilen işkence aletinin üzerinde titrerken, insan şeklindeki işkence aletinin içini kaplayan dört inçlik çivilerin üzerindeki koyu lekeleri fark ettim. Ya da daha doğrusu, öldürme aleti.

"Ruben," diye fısıldadım.

Birkaç adım sonra yanımdaydı.

"Bu gerçek mi? İspanyol Engizisyonu döneminden mi?"

"Öyle," diye cevap verdi ciddiyetle, sonra dondu kaldı.

"Cennetteki tanrıça." Koklamak için yaklaştı. "Bu kan yüzyıllık değil. Belki bir aylık diyebilirim."

"Edmund'un demir kızıyla insanları öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

Ruben çenesini sıktı. "Onlara işkence ettiğine ve üzerlerinde deneyler yaptığına şüphe yok."

Gözüm sağımdaki rafta duran bir çeşit koşum takımına takıldı. Elime aldım. "Nedir bu?"

Ruben onu benden aldı ve deri kayışlarını açtı.

Ucundaki çelik kafes beni şaşırttı. "Bu bir ağızlık. Bir kurt adam için."

"Hayır." Midem bulandı.

"Kurt adamların kaybolduğunu duyduk," diye ekledi sıkıca.

"Babam, Abrams'ın yeğeninin bir arkadaşının onlardan biri olduğundan bahsetti. Başka bir şey daha var. Gelin de görün."

Beni orta masanın etrafından dolaştırarak uzak duvara götürdü. "Bu kitaplar, Jules. Özellikle de bu." Orta masanın üzerinde duran bir tanesini işaret etti.

Eğildim. Önünde başlık yoktu, sadece altınla kazınmış cadı işareti vardı. Görmek istemediğim işaretler. Sertçe yutkundum. "Bu kara büyü."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senin gibi cadı işareti bilmiyorum ama bu kitapların etrafında kötü bir esans var. Kokusundan cildim karıncalanıyor."

Kitabı çevirerek bir parşömen parçasıyla işaretlenmiş bir sayfaya geldim. Midemde ne varsa dışarı atmak istercesine içim sıkıştı.

"Bunu daha önce görmüştüm. Bir kere." Başımı sallayarak eski dilden parçalar seçebiliyordum ama çok fazla değil.

"Bu dil de ne?"

"Bu eski bir cadı dili. Artık kullanılmıyor." "Neden kullanılmıyor?"

"Binlerce yıl önce ilk cadılardan biri tarafından yazıldı ve yaratıldı. Bu gizli bir dil, artık ölü bir dil. Kelimeleri Tanrıça'nın büyüsüne bağlıyordu. Bir cadı onu kötülük için kullanana kadar iyi bir dildi, sonra lekелendi. Tanrıça'nın büyüsünü doğaüstü güçlerle birleştirdi ve bağladı. Karanlık büyüler yazdı. Onları cadı işaretiyle diktiğinde ve kurban kanıyla bağladığında, Tanrıça bile uyandırdığı kötülüğü engelleyemedi." Parmaklarım titreyerek başka bir büyüye geçtim. "Böylece dil yasaklandı, ama her kötü şeyde olduğu gibi, bazıları hayatta kaldı ve yaşamaya devam etti."

Kitabı kapattım ve gözlerimi kapattım, göğsüm dehşetle kabarıyordu. "Hayatta kalan büyülerden birini biliyor olabilirsin. Cadı Esmeralda'nın son nefesinde yaptığı ve ilk kurtadamı yaratıp lanetleyen büyü. Ama zaman içinde fısıldanan daha da kötü büyüler, cadıdan cadıya aktarılan hikâyeler oldu. Bazılarının ölüleri diriltmek, kendi ordularını yaratmak için büyü kullanması gibi. Ama en kötüsü" -kitaptan uzaklaştım ve onu işaret ettim- "henüz yaratılmamış ama yaratılabilecek olanlardır."

"Ne demek istiyorsun?" Ruben beni kollarımın üstünden kavradı, endişesi alnına kazınmıştı.

"Bazı yaratım büyüler var." Dudaklarımı yaladım. "Yani herhangi bir şeyin, bir cadının hayal edebileceği her türlü büyüünün yaratılması. Sadece iki şeye ihtiyacın vardı."

Korku beni derinden sarsıyordu. Edmund ve hiç şüphesiz balo salonundaki Savaşçısı çok karanlık bir işe bulaşmışlardı. Akıl almaz derecede iğrenç.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Cadı işareti ve yaratılışın kadim dili o kitapta." Başımın kitabı işaret ettim, şimdi onu göstermenin bile içindekileri bir şekilde ruhuma bağlayabileceğinden korkuyordum. "Ve bir kurbanın taze kanı."

"Gönüllü bir kurban mı?"

Başımı salladım. "Kötülük kanın sunulmasını talep etmez. Sadece alınıp kullanılmasını ister."

İkimiz de odayı taradık ve diğer aletleri gördük - neşterler, testereler, bağlama kelepçeleri, kelepçelere bağlı zincirler. İkimizin de bunların ne için kullanılmış olabileceği konusunda hayal gücüne ihtiyacı yoktu. Orta masanın üzerinde, şamdanı üzerine koyana kadar fark etmediğim başka koyu lekeler de vardı. Ve duvardaki kavanozlarda ne tür zehirler olduğunu ancak hayal edebiliyordum. Hızlı bir bakışta yüksükotu, zakkum, karahindiba, kara karaca otunun zehirli yapraklarını ve taç yapraklarını ve felç edici odunotunun ironik bir şekilde güzel sarı çiçeklerini tanıdım.

Isadora'yı ve onun güzel büyülerinin mor hercai menekşelerin tıbbi etkilerini nasıl güçlü ağrı kesici iksirlere dönüştürebildiğini düşündüm. Benzer şekilde, masanın üzerindeki kitapta bulunanlar gibi güçlü karanlık büyüler, duvardaki kavanozların içindekilerle birleştiğinde küçük bir köyü öldürebilirdi.

"Ruben, onun büyüğü burada çok yoğun. Çünkü buranın etrafında dolaşan aurayı saklıyor."

"Haklısın." Kitabı kaptı ve ceketinin iç cebine koydu. "Koşuş büyülerini hissediyordum ama neden kullandığından emin değildim. Artık biliyorum. Wulfric Kulesi üzerinde yarattığı aurayı gizliyor. Warper cadısıyla ne yaptığını gizlemek için. Buraya gel."

Beni kollarının arasına aldı, odadan dışarı çıkardı ve kapıyı kapattıktan sonra tekrar dışarı çıkıp çalışma odasına girdi. Hâlâ karanlıktı ve kimse yoktu. Gizli girişi kapattı ve beni tekrar kucağına aldı.

"Gözlerini kapat."

Tam ben bunu yaparken, merdivenleri şimşek hızıyla çıktı, orkestranın müziği giderek yaklaştı ve yatak odamızın içinde durup kapıyı çarparak kapatırken kayboldu.

"Üstünü değiştir. Rahat kıyafetler."

Kapıyı kilitledi ve hemen soyunmaya başladı. Kitabı çıkardı ve komodinin üzerine koydu. Ben de aceleyle yatağın benim tarafımda duran ve giysilerimi sakladığım küçük şifonyere gittim ve hızla kot pantolon ve kazak giydim.

Yatağın ucundaki sandığın üzerine oturarak çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim. "Planın ne?" diye sordum. Çünkü bir planı olduğunu biliyordum.

Pahalı, koyu renk kot pantolonunun üzerine siyah, kablo örgülü bir kazak giydikten sonra başını kaldırdığında endişeli görünüyordu. Bağcıklı botlarını giydikten sonra dik durdu. "Bu işi benim üstlenmemin bir sakıncası var mı?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Bunu sorma bile. Bu kötü giden bir büyü ya da politik bir manevra değil. Ciddi bir tehlike altındayız ve ortağım olarak sana yol gösterme konusunda güveniyorum."

Yaklaştı ve yüzümü kavradı, başparmakları elmacık kemiklerimde gezindi, yüz ifadesi hayranlık dolu ve şefkatliydi.

"Neye karar verirsen," diye fısıldadım, parmaklarımı kalın bileklerine dolayarak, "bana ne söylersen yapacağım. Sen benim ortağımsın. Eşimsin. Bu işte beraberiz."

Sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi, ama sonra şefkati Ruben'in işle ilgili cephesinin ardında kayboldu.

"Önce Roland ve Sal'i bulacağım. Sonra da buradan siktir olup gideceğiz. Kapının önündeki gardırobu ve bagajı itmek için TK'ni kullan. Benden başka kimseye kapıyı açma."

"Anladım."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, sadece birkaç saniye kaldı ve sonra odadan çıktı. O kapıdan çıkar çıkmaz kapıyı kilitledim. Sihrimi öne doğru çektim ve yatağın ayak ucundaki gardıropla ağır sandığı kapının önüne ittim.

Elimde yazı masasında bulduğum bir mektup açacağı olduğu halde küçük barikatımın yanından geçtim. TK'mı düşmana karşı herhangi bir nesneyi silah haline getirmek için kullanabilirdim, ancak hazırda keskin bir nesneye sahip olmanın beni daha güvende hissettiren bir yanı vardı.

Yaklaşık sekiz dakika sonra, yumuşak adımların sesini duydum. Bir duraklama ve ardından kapı çalındı.

"Jules? Ben Gabriel. İyi misin?"

Neden iyi olmayayım, Gabriel?

Hemen şüphelendim. Ne de olsa bu şato onun ailesine aitti ve dengesiz, deli ev sahibi Edmund da onun kardeşiydi.

"Ben iyiyim, Gabriel."

Cevabım karşısında kaşlarımı çattım. Başka ne söylemem gerekiyordu ki?

Kapı kolunu oynattı. Mektup açacağımı daha sıkı tutarak yaklaştım. İçeri girmeye çalışırsa bunu havaya fırlatabilirdim.

"Beni içeri almayacak mısın?" "Hayır, Gabriel.

İzin vermeyeceğim."

"Neden olmasın? Ruben beni buraya seni kontrol etmem için gönderdi."

Kalbim parçalandı çünkü artık efendisine ihanet ettiğini biliyordum. Ruben onu benim için yukarı göndermedi. Ruben kapıyı kimseye açmamamı söylemişti ve ben aptal değildim.

Tam cevap vermek üzereydim ki kapının diğer tarafından aniden şiddetli bir çarpma sesi geldi ve Gabriel'in homurtularını ve acı dolu seslerini duyabildim. Orada başka kim olduğunu seçemiyordum ama nesneler duvara çarpıp her türlü gürültüyü çıkarırken çarpma sesleri devam ediyordu.

"Ruben! Bu-? Ow!"

Mektup açacağını bıraktım ve keskin bir acı hissettiğim koluma baktım. Kazağın kumaşından beni neyin ısırdığını, uzuvlarımda bu acı dalgasına neyin sebep olduğunu göremiyordum.

"Ne...?"

Görüşüm bulanıklaştı. Acı azaldı, donuk bir uyuşukluk içimi kapladı. Hiçbir şey hissedemiyordum. Yapabildiğim tek şey ciğerlerime hava çekip çıkarmaktı.

"Üzgünüm, tatlım."

Döndüğümde Aaron'ın arkamda durduğunu gördüm, elinde bir şırınga vardı, hâlâ partiden kalma smokinini giyyordu ama maskesi yoktu. Kötü niyetli sırtışından hiç de özür dilemediği anlaşıyordu.

Hızla uyuşan dudaklarımdan ancak "Hayır," diyebildim.

Dişlerini gösterip bana doğru hamle yaptığında sırtışı kayboldu. Yana doğru tökezleyip kendimi yatak direğine tuttuğumda bile diğer elimi havaya kaldırarak Aaron'ı odanın öbür ucuna uçurdum ve yere düşmeden önce ağır bir gümbürtü ve tahta çatırtısıyla duvara çarptı. Onu o kadar sert uçurmuştum ki, şimdi parçalanmış olan duvarda kaba bir iz bırakmış, boya ve sıva yere dökülmüş, kalenin duvarlarını oluşturan kalın keresteyi ortaya çıkarmıştı. Şimdi yan yatmış, gözleri cansız, başından bir kan gölü akıyordu.

Başka bir uyuşukluk dalgası içimi kana buladı. Dizlerim büküldü ve yere düştüm. Sırt üstü yuvarlandım, artık hiçbir şey hissedemiyordum. Baş dönmesi görüşümü bulanıklaştırdı.

"Neler oluyor?" Kendi kendime mırıldandım.

Bir tür felç edici iksirle uyuşturulduğumu fark ettiğimde, halıdaki yumuşak ayak sesleri odaya başka birinin girdiğini haber verdi. İçeri nasıl ve nereden girdiklerini hâlâ bilmiyordum. Sonra Gabriel başımda durdu. Başımın dibinde diz çöktü ve yüzüme düşen bir tutam saç fırçaladı.

"Sadece rahatla."

"Neden?" diye sorarken titriyordum, sesim titriyordu, dudaklarım uyuşmuştu.

Bana sadece gülümsedi. "Yolumdan çekilmeni istiyorum. Kişisel bir şey değil Jules." Aaron'un düştüğü odanın karşısına baktı. "Ona bu işi yapmasını emrettiğime sevindim.

Zor kısmı. GörünüŖe göre kafatasının arkasını parçalamıŖsın. Bunun olabileceğini düşünmüŖtüm."

Aaron için vicdan azabı duymuyordum ama Gabriel'in onun ölümüyle ilgili kayıtsız tavrı bedenimi soğukla doldurdu. Ya da belki de bu sadece hecelenen ilaçtı.

"Oldukça güçlü bir cadısın," diye itiraf etti.

Ceketinden bir Ŗey çıkararak yanıma yaklaŖtı. Başka bir Ŗırınga. Parmaklarımı Ŗıklattım ama hiçbir Ŗey olmadı. TK'm gitmiŖti. Sifon gücümü birleŖtirmeye çalıŖtığım da hiçbir Ŗey hissetmedim.

Koluma iğneyi batırırken inledim. "ŖŖŖt," diye fısıldadı, bir çocuğı sakinleŖtirir gibi. "Bir süre uyusan iyi olur."

İtiraz etmeye çalıŖtım ama kelimeleri bile oluŖturamadım. Gabriel beni kollarının arasına alırken, isteğim dışında gözlerim kapandı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

~RUBEN~

"SAL HANGİ CEHENNEMDE?" ROLAND VE BEN KOŞARKEN SORDUM
Üçüncü kata geri dönün.

Gabriel'i de görmemiştim ama Jules'a güvenli bir yere kadar eşlik edebilmek ve Stonebridge'in icabına bakabilmek için adamlarımı yukarı çıkarmaya odaklanmıştım. Sal muhtemelen biz balodan ayrılırken balkonda birlikte olduğu sarışınla bir yerlere gitmişti. Ama lanet olası bir arama ekibi kuramazdım ya da adamlarımı buradan defolup gitmek için topladığımı belli edemezdim.

Jules'a partiden önce kurt adamların ulumalarını tekrar duyduğumdan bahsetmedim. Ve çılgın bilim adamının alt kattaki atölyesinde o koşum takımını bulduktan sonra, o kurtadamları neyin başıboş bıraktığını ve neden onun mülkünün etrafında dolaştıklarını ancak hayal edebilirdim.

Çalışma odasından doğruca gitseydik onu güvenli bir yere kadar takip etmeyi başarabilirdim ama Edmund'un cadısının ona enjekte ettiği iksir her neyse onunla kafayı bulmuş vahşi bir haydut tarafından saldırıya uğrama ihtimalim de vardı. Kurtadamlar beş inçlik pençeleri, jilet gibi keskin dişleri ve ezebilecek çeneleri olan sekiz ila on metrelik canavarlardı.

Ceviz gibi bir kafatası. İz sürsek de araba kullansak da bir kurt adam bizi her halükarda durdurabilirdi.

Bir haydut tarafından yaralanmış ya da daha kötüsü olmuş olsaydım, Jules'un izini sürebilecek kapasitesi yoktu. Bir kurt adamdan asla kaçamazdı. Özellikle de kan büyülerıyla sihirli bir şekilde değiştirilmiş birinden. Bu düşünce damarlarımı buz gibi soğutmuştu. Hayır, bu boktan yerden kaçmaya çalışırken birimizin düşmesi ihtimaline karşı adamlarımın bana yardım etmesini sağlamalıydım. Ama şimdi sadece Roland ve ben kaldık gibi görünüyordu çünkü bir saniye daha bekleyemezdim. İçgüdülerim beni hemen dışarı çıkmaya zorluyordu.

Tatiana'nın neden karanlık koktuğundan da emindim. Bu kara büyü yapmanın bir belirtisi ya da sonucuydu. Jules'u güvenli bir şekilde Bamburgh'a götürdüğümüzde, çünkü onu Highland klanına bırakmak için en yakın ve kesinlikle en güvenli yerin orası olduğunu hissediyordum, Sal için ve Edmund'la ilgilenmek için geri dönecektim.

"Özür dilerim, efendim."

"Üzülme. Benim hatamdı. Vampir maskeli balolarının nasıl olduğunu biliyordum. Edmund'un üzerinde karanlık büyüler yapabilen lanet olası bir Warper cadısı olduğundan şüphelenmemiştim."

Roland'a bulduğumuz ve şimdi şüphelendiğimiz şeyin kısa hikâyesini anlatmayı başarmıştım.

"Jules'u buradan çıkaracağız sonra geri geleceğiz, efendim."

Belki bize yardım edecek birkaç Highland kurt adamıyla birlikte." "İşte şimdi konuşmaya başladın."

Edmund ve adamlarıyla yüzleşirken arkamda güçlü bir kurtadam sürüsü olduğu düşüncesi içimde bir rahatlama dalgası yarattı. Sonra sahanlığın köşesini dönüp koridora çıktım ve olduğum yerde donakaldım.

"Bu da ne-" diye merak etti Roland.

"Jules!" Bağırdım, yatak odamızın kapısına doğru ilerledim, kırık sandalyeyi, masayı ve vazoyu tekmeledim, tüm mobilyalar burada bulduğumuz süre boyunca koridorun sonunda düzgün bir şekilde sergilenmişti. "Jules!" Kapıya vurarak tekrar bağırdım.

Diğer taraftan hiç ses gelmedi. Ciğerlerinden hava çıkmıyor. Yakınlarda çırpınan kuş gibi kalp atışları yok.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım omzumla kapıya vururken.

Üçüncü vuruşta kapının ortasını kırıp parçaladım, sonra Roland da benimle birlikte cüssesiyle vurmaya başladı.

"Juliana!" Tekrar bağırdım, diğer tarafta hiçbir yaşam sesi duymadığımı çok iyi biliyordum.

Ona nasıl ulaşmış olabilirler?

Kapı hâlâ sağlamdı, gardırop kapıya doğru yığılmıştı, ta ki Roland ve ben son bir hamleyle kapıyı menteşelerinden ayırıp tüm gardırobu yoldan çekene kadar.

"Dur," dedim aniden ona. "Diğer tarafta bilinci yerinde olmayabilir."

Kırık kapının üzerinden geçip gardırobun etrafından dolaşmayı başardığımızda, o hiçbir yerde değildi, ama Aaron pencerenin yanındaki uzak duvara yaslanmıştı. Ölmüştü.

"Onu TK ile öldürdü," dedi Roland.

Banyoya doğru ilerledim ve onun güvende ve saklanmış olduğunu umarak duşu açtım. "Jules!"

Hiçbir şey.

"Efendim. Nabzınız."

Tehlikeli bir hızla koştüğümün farkındaydım ama eşim - sevgilim- bu Allah'ın unuttuğu yerde aniden kaybolduğunda kendimi nasıl sakinleştirebilirdim ki?

"İçeri nasıl girdiler?" Kokladım, odada tanıdığım başka bir koku buldum. Kokuyu yatağın kendi tarafına ve duvarın köşesine kadar takip ettiğimde karnımda bir hırıltı yükseldi.

"Efendim?" Roland sordu, belli ki neden şimdi duvar kâğıdını kokladığım konusunda kafası karışmıştı.

"Kokusunu alıyorum." Parmak uçlarımı duvarda gezdirdim, hafifçe vurdum, inançsızlık ve öfke bedenimi yıkadı. "O hain onunla birlikte benim odamdaydı."

"Kim, efendim?"

Sonra hissettim, sesteki en ufak farkı. Gizli mekanizmayı aramak duvara tekme attım. Ayağım başka bir odaya değil, doğrudan duvara girdi. Omzuma bir darbe daha indirerek gizli bir kapıya vurdum ve başka bir gizli geçit buldum.

Gözlerimi kapattım ve yumruklarımı sıktım. Edmund'un sadece kibirli bir pislik olduğuna ve gerçek bir tehdit olmadığına o kadar güvenmişim ki yatak odamızda güvenlik sorunları olup olmadığını araştırmamıştım. Geceleri uyuduğumuz yere doğrudan açılan gizli geçitler gibi.

Roland benimle birlikte durmuş, karanlık koridora bakıyordu. "Bunu yerde buldum, efendim. Onun kokusu var."

Gümüş mektup açacağını yavaşça aldım, kokusunun gerçekten güçlü olduğu sapını kokladım, sonra Roland arkamdayken koridorda ilerlemeye başladım. Geçit, bir kule merdiveni gibi dairesel bir şekilde kıvrılan ve sadece aşağıya inen bir dizi merdivene açılıyordu. Nihayet en altta başka bir kapı vardı. Kilidi açıktı.

Kapıyı açtığımda serin bir gece havası içeri doldu. Aceleyle dışarı çıktık, her yöne baktık. Mehtaplı geceden başka bir şey yoktu.

Roland'la birlikte yerde onların izlerini ararken, "Demek onu böyle götürmüş," diye mırıldandım kendi kendime.

Boğuşma izi yoktu ama kokuları güçlüydü. Biraz daha yürüdükten sonra ikimiz de kale duvarından birkaç metre uzakta durduk ve bir parça çimin ezildiği yerde diz çöktük.

"Burada yatıyordu," dedi Roland. "Ve bak, lastik izleri. Onu yüklediler ve yola doğru geri sürdüler."

Elimle aşağı uzandım, bir tutam ot kopardım ve burnuma götürüp derin derin içime çektim. Acı verici bir aydınlanma beni dizlerimin üzerinde durdurdu. Bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü Roland başını bana doğru çevirdi.

"Ne , efendim?"

Elimi bir tutam otlarla birlikte uzattım. "Hain."

Kokladı, gözleri beyaz-gümüşe döndü. "Gabriel."

"Bunun için ölecek, Roland."

"Evet, efendim. Bu tür bir ihanetin hak ettiği gibi."

Tepelerden bir kurt adam uluması yükselirken ayağa kalktım ve geceye baktım. Edmund'un küçük laboratuvarını bulduğumuza göre bu haydutlar hakkında içimde kötü bir his vardı.

"Eğer ona zarar gelirse, hepsini öldürürüm. Her birini."

"Her yerde olabilirler, efendim. Onu nasıl bulacağız?"

Cebimden telefonumu çıkardım ve telefon takip uygulamasını kontrol ettim. Tabii ki Gabriel onu kapatmıştı. Bu sabah bana verilen numarayı çevirdim, ellerim çok kötü titrediği için bir kez yanlış çevirdim. Kurt adam cevap verdiğinde, sesimin titremesini güçlükle engelleyebildim.

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Şimdi ve hızlı bir şekilde. Muhtemelen birçok vampirin öldürölmesiyle sonuçlanacak. Muhtemelen bazı kurtadamların da. Var mısın?"

Yirmi Beşinci Bölüm

~JULES~

UYANDIM İÇİNVE HİSSETMEK . BİR ŞEY ZOR AT
BENİM GERİ.

Görmek için boynumu oynatamasam da, soğuk zeminde oturuyor ve bir ağaca yaslanıyordum, bir tür ormanlık alandaki bir açıklığa bakıyordum. Burası kaleye yakın değildi çünkü Wulfric Kulesi'nden kilometrelerce ötede görebildiğimiz tek şey tepelerdi.

Çoraplarım ve ayakkabılarımın olmaması dışında tamamen giyiniktim, bu bana garip geldi. Ama daha da tuhafı lanet olası bedenimi hareket ettiremiyor olmamdı.

İlk başta görüşüm bulanıktı ama sonra önümdeki açıklığın ortasında bir meşale seçebildim. Hayır, bir çeşit kamp ateşi. Ateşin üzerinde sallanan demir bir sehpanın üzerinde devasa, siyah bir kazan vardı, buhar yılan gibi dallar halinde yükseliyordu.

"Ne be?" Mırıldandım.

"Uyandığına sevindim." Edmund önümde çömeldi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

İrkildim ve onu etkisiz hale getirmek için anında sihrimi çağırdım ama... hiçbir şey olmadı. Tıpkı daha önce bayıldığım gibi.

"Kendimi hasta hissediyorum." Derin bir nefes aldım, mide bulantısının gücümü hissetmemenin verdiği ıssızlıktan mı yoksa bana enjekte ettikleri zehirden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Bunun etkisi geçecek. Ve o zamana kadar hiç acı hissetmeyeceksin."

"Bana ne yaptınız?" Her şeyi hissedebiliyordum, gecenin soğuk havasını ve beni titreten korkuyu ama kollarımı ya da bacaklarımı kaldıramıyordum. Başımı çevirmeyi bile zar zor başarabiliyordum.

"Geri alınamayacak bir şey değil. Sadece Tatiana'nın Ruben'le birlikte kurcaladığınız laboratuarda hazırladığı küçük bir felç büyüsü."

Sakin görünüyordu - en azından kalıcı büyü iptaliyle cezalandırılacak büyüler yaptığı ortaya çıkan biri için fazla sakin. Büyülerinin başkalarına ne yaptığına bağlı olarak, sonuçlar bundan çok daha kötü olabilirdi. Bu idam anlamına gelebilir.

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Güldü ve yüzümü avuçladı, avucu yanağıma karşı soğuktu. Öfkeliydim ama bana olanlara odaklanacak enerjiyi zar zor toplayabiliyordum.

"Hayır, tatlı güvercin. Seni neden öldürmek isteyeyim ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama neden bana ilaç verip beni bu ıssız yere sürüklediğin hakkında da hiçbir fikrim yok." Sonra içimi yeni bir korku kapladı. Belki de güçlerimi istiyordu. "Benden mi içtin?"

"Bilincin yerinde bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Ayrıca, önce halletmemiz gereken bazı işler var."

Karanlıkta kazanın ve ateş çukurunun yanında bazı figürler dolaşıyordu. Bir bulut aydan uzaklaşarak açıklığın ortasındaki taş sunağın etrafındaki dikili taşları aydınlattı. Ay ışığının bir parıltısı Tatiana'nın çıplak olduğunu gösterdi ama sonra taşların uzak tarafındaki gölgelere doğru ilerledi.

Taşlar eskidir, taşlar soğuktur ama kan daha soğuktur.

Violet'in cadı odasındaki saçma sapan sözleri aklıma geldi. Şimdi çok daha anlamlıydılar. Hepsi kan büyüleri ve eski dikili taşlarla ilgiliydi. Kazanla, sarmaşıklarla ve boğulma hissiyle ilgili kendi imgelemim. Her şey bu anla ilgiliydi.

Sol taraftaki ormandan bir gölge çıktı. Gabriel omuzlarına asılmış bir ceset taşıyordu. Kim olduğunu görmeye çalışırken kalbim küt küt atmaya başladı ama Gabriel'in buharı tüten kazanın yanına bıraktığı uzun boylu bir adamın cesedinin şeklini zar zor seçebildim. Gabriel'in kendisine bu kadar korkunç bir şekilde ihanet ettiğini anladığında Ruben'in hissedeceği acıyı bildiğim için göğsüm acıyla sıkıştı.

"Edmund." Beni esir alan kişinin soğukkanlı yüzüne odaklandım. "Planladığın şey her neyse, bunun senin için kötü sonuçlanacağını bilmelisin. Hepiniz için."

"Şüpheli. Tatiana özellikle senin için talep ettiğim çok özel bir kan büyüsunü yaptıktan sonra her şey olması gerektiği gibi olacak."

Birden Tatiana önümde durdu, güzel çıplak formu ay tarafından aydınlatılmıştı.

"Vakit geldi kralım." Parmaklarını onun boynunun dibindeki buklelerin arasında döndürdü.

Beni izlemeye devam etti ama elini nazikçe tuttu ve bileğine bir öpücük kondurmak için ağzını çevirdi. "Teşekkür ederim, Tatiana. Biz de geliyoruz."

Bağlanmamış saçları çıplak kalçalarını okşayarak sunağa ve kazanına doğru geri döndü.

"Ne büyü, Edmund? Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Bir dizini yanıma koydu ve beni kollarının arasına aldı, sonra yerden kaldırdı. Başım arkaya düştüğünde, başım omzunun kıvrımına yaslanacak ve kollarım işe yaramaz bir şekilde sallanacak şekilde beni kaydırды ve itti. Gücümün felç olması bir yana, kendimi bedenimle bile savunamıyordum. Onu alt edemezdim ama denerken ölebilirdim.

"Mmm, çok güzel kokuyorsun."

Yükselen panikle savaşarak, "Bana ne büyü yapacaksın?" diye tekrarladım.

"Seni kraliçem yapacak bir şey, küçük güvercin." Sanki beni gerçekten önemsiyormuş gibi bana baktı. "Benim mükemmel tapınan, sadık kraliçem." Sonra gülümsemesi göz açıp kapayıncaya kadar uğursuzlaştı. "Bu toprakların fatihleri olan atalarımın yoluna dönme zamanı geldi. Ve güçlü bir kralın yanında güçlü bir kraliçeye ihtiyacı vardır."

Aklını tamamen yitirdiğini fark ettiğimde paniğimi daha fazla kontrol edemedim, nabzım daha hızlı atmaya başladı ve tenimde ateş gibi soğuk bir ter oluştu. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Öncelikle kurtadamları Cadılar Meclisi Loncası'na sokmak gibi hatalı bir düşünceden kurtulmamız gerekiyor." Tehditkâr bakışları sabit kalırken sözlerine bal katılmıştı. "Onlar bizim eşitimiz değil, Juliana. Onlar canavar. Senin gibi saf ve güçlü bir kana sahip birinin onları kendi ailene almayı düşünmesine şaşırdım." Alay etti. "Bu iğrenç bir şey."

Sesim titreyerek, "Ve sen değil misin? Onlar üzerinde dinsiz deneyler mi yapıyorsunuz? Onlara işkence mi ediyorsun? Canavar olan sensin." Elimden gelen tüm zehri enjekte ettim çünkü geri kalan her şeyim, büyüüm ve bedenim tamamen güçsüzdü.

"Aldırmıyor gibi görünüyorlar." Omuz silkti, sanki ay ışığında gezintiye çıkmışız gibi beni açıklıkta yavaşça taşımaya devam ediyordu. "Aslına bakarsanız, bu deneyler büyüünüz için doğru bileşen kombinasyonunu bulmamıza yardımcı oldu."

"Ne büyü, Edmund? Söyle bana." Sesime sinen dehşeti saklamak mümkün değildi.

Dikili taşların arasında durdu, sunak önümüzdeydi. Bana bakarak çok soğukkanlı bir şekilde şöyle dedi: "Benden başka herkese olan bağlılığını unutturacak olan. Eve, kız kardeşlerine, ailene ve kurtadamlara olan ihtiyacını unutacaksın. Ama hepsinden önemlisi, Ruben'le ilgili her şeyi unutacaksın. Sadece beni isteyeceksin."

Titreyerek, soğuk nefesim beyaz puflar halinde dışarı çıkarken fısıldadım, "Sen delisin. Onları asla unutmayacağım. Asla."

Güldü, köpek dişleri uzun ve jilet gibi keskindi. "Çok safsın, evcil hayvanım. Kan büyülerinin gücünü bilmiyorsun." Bedenimi soğuk taşın üzerine yatırdı.

Taşlar eskidir, taşlar soğuktur.

"Eğer gücümü istiyorsan, beni ısır ve bu işi bitir. Al şunu!" Çığlık attım. "Umurumda değil! Sadece irademi elimden alma. Lütfen. Ailemi almayın, benim-"

Ruben. Sevgili Tanrıça. Onu benden alma.

Arkasında, Tatiana kazanın yanında durmuş, kadim cadı dilinden kelimeler mırıldanıyor, ellerini şimdi teni kadar yeşil parlayan fokurdayan demliğin üzerinde dalgalandırıyordu.

"Sakin ol." Elini tam boğazımın altından göğsüme koydu. "İşimiz bittiğinde bunların hiçbirini hissetmeyeceksin. Senin gücünü istemiyorum Juliana. Bu şekilde değil. Seni yanımda istiyorum. Amerika'da kayıtlara geçmiş en güçlü Siphon cadısı. Sen benim olmalısın. Benim soyum Birleşik Krallık'taki en eski vampir efendisi. Sen yanımdayken, sonunda olmam gereken kişi olacağım. Bir vampir kralı."

"Hayır."

Bu kelime küçük ve önemsizdi ve titreyen bedenimde dolaşan köklü dehşeti yansıtmıyordu ama söylemeyi başarabildiğim tek şey buydu. Tekrar sihrimi çağırmayı denedim ama üzerine koydukları kilit demir gibi sıkıydı. Sanki büyüm, kıramayacağım kadar kalın çelik bir kapının arkasındaymış gibi hissediyordum.

"Vampir manyaklığı mı?" Kısık sesle nefes aldım.

"Benim zeki kraliçem. Evet. Vampir toksini psikozunun kalıcı bir formu."

Büyük bir dehşet içinde baktım, soğuk gece havasında nefeslerim hızlandı. Beni her zaman korktuğum o cehennem psikozuna sürükleyecek bir kan büyü. Benim için önemli olan herkesi benden alacaktı: annemi, babamı, kız kardeşlerimi, ailemi, arkadaşlarımı. Ruben'i alıp götürecek ve onların yerine

sadece Edmund olurdu. Onu sadece istemezdim. Ona sahip olmak için ölür ve öldürürdüm.

Bağırsaklarım çalkalandı.

"Hayır." Bir gözümünden saçlarıma doğru bir damla yaş süzüldü.

Daha yakına eğildi ve bir parmağını alnımda gezdirip burnumdan aşağı indirdi. "İşte böyle, tatlım. Kendini sakinleştir. Çok yakında acıların sona erecek, tek istediğin ben olacağım ve her şey mükemmel olacak."

Sunağın ayak ucuna geldi ve çıplak ayaklarımı kavradı, başparmaklarıyla bir aşığın yapacağı gibi yumuşak bir şekilde kemiklerime masaj yaptı.

Şimdiye kadar Tatiana'nın cadı diliyle mırıldanması azalmıştı ama vücudu yeşil ışıkla parlıyor, büyüsü derisinin altında titreşiyordu.

"Tut şunu," dedi Gabriel'e altın bir kadeh uzatarak.

Onun yanında duruyordu ve yakınlarda duran başkaları da vardı. Son birkaç gündür kalenin etrafında gördüğüm adamlar, hepsi nöbet tutuyor, gerçekleşen cehennem töreni her neyse onu izliyorlardı.

Sonra ağaçların arasında dört ayak üzerinde duran ve dikili taşların etrafında geniş bir yay çizen başkaları da vardı. Sarı gözleri ve özel büyülü işaretleri bana onların kurtadam olduğunu söylüyordu. Ve benim tarafımda değillerdi. İşte o zaman duyduğumuz uluyan kurtadamların, üzerinde deney yaptığı, vampir toksini psikoğunu bulaştırarak kendi küçük kurtadam ordusunu yarattığı kurtadamlar olduğunu anladım.

Tatiana elinde bir hançerle yere eğilmişti. Artık başımı çevirip yerde yatan ve kolunu kaldırdığı kişiyi görebiliyordum.

"Sal," diye nefes nefese kaldım.

Gabriel bana baktı ama benim odağım Tatiana'daydı.

"Ona zarar vermeyin."

"Korkarım bu kaçınılmaz," dedi Edmund, hâlâ bana dokunmaya hakkı varmış gibi ayaklarıma masaj yapıyordu.

"Lütfen, yapma!" Cadiya haykırdım.

Adamın bileğini diklemesine keserken bakma zahmetine bile girmedim. Gabriel eğildi ve kadehe akan kanı yakaladı. Kadehi doldurduktan birkaç saniye sonra Sal'in kolunu, öyle bırakılırsa şüphesiz kan kaybından öleceği yere bıraktı.

"Nasıl , Gabriel? O ölecek! O senin kardeşin!" Edmund acı içinde ayaklarımı sıktı. "Ben onun kardeşiyim."

Gözlerimi Gabriel'den alamıyordum. "Ruben sana güvendi," diye suçladım.

"Ve bundan sonra da öyle olacak. Tatiana artık derin bir hafıza yerleştirme büyüsü biliyor. Ruben burada, kalede olanları hatırlamayacak. Onun yerine başka bir adamı seçmiş olman dışında. Ve bu sefer seni affetmeyecek."

Gelişigüzel söylenmiş birkaç kelimeyle çizdiği iç parçalayıcı tablo beni ikiye böldü. Bu lanet olası kan büyüsüyle zihnimi çarpıtmayı, sonra da geçmişte Ruben'e verdiğim acıyı kullanarak onu bir başkasına aşık olduğuma ikna etmeyi planlıyorlardı. Tatiana'nın bildiği o iğrenç kan büyüsü gerçek anılarımızın yerine sahtelerini koyacaktı. Ve bu büyüden sonra Edmund'a tamamen saplantılı olacağım gerçeği... Her şeyin doğru olduğuna ve onun yerine başka birini, kendi eşimi seçtiğime ikna olacaktı.

"Bu onu öldürecek, Gabriel." Sesim titredi.

"Onun batmasını engelleyeceğim." Gabriel bir adım daha yaklaştı. "Onu teselli etmesi için Beverly'yi her zaman geri çağırabilirim."

"Neden?" Kolayca ihanete uğramasının acısı eziciydi. "Bunu ona neden yaptın?"

"Ona mı? Onu kendinden kurtarıyorum. Soyun önemini, kendi doğumunun gücünü anlamıyor. Hiç anlamadı. New Orleans'ta yetki onda olmalıydı. Biz vampirler her zaman yönetmek için yaratılmışızdır."

Son on iki yılın anıları göz açıp kapayıncaya kadar gözümün önünden geçti. Gabriel'in çok meşgul olduğunu iddia ettiği Ruben'i görmemi engellemesi. Gabriel beni Ruben'in evine geri gönderdi.

Beverly'yi onunla yakalayayım diye. Gabriel sık sık Beverly ile arkadaş oluyordu.

"Bunca yıldır benden uzak durması için onu cesaretlendirdiğine bahse girerim."

"Bir süre geri dönmek istedi ama onu seni yalnız bırakmanın en iyisi olduğuna ikna ettim. Sonra vazgeçer gibi oldu. Ne yazık ki, o lanet kurt adam Mateo bir büyü aldığı anda, sen ve o tekrar yakın çalışmaya başladınız."

Kendi kanımdan ve ailemden biri kadar sevdiğim sevgili bahsederken sesindeki derin nefretten ürperdim.

"Ve bir gece," diye ekledim, "onun güzel bir kadından beslenirken fotoğrafını çekip bana mesaj atmaya karar verdin."

Gabriel'in düz ağzı ilk kez bir gülümsemeye dönüştü. "Bu seni uzak tutmaya yardımcı oluyor gibiydi. Bir süreliğine." Bir adım daha yaklaşarak elini başımın yanındaki taşa dayadı. "Ama sen her zaman geri dönmeye ve ona umut vermeye devam ettin."

Duyduklarımın dehşeti göğsümün ortasında ağrıyan bir yarık oluşturdu.

"Ve böylece," dedim usulca, nefret dolu gözlerine bakarak, "kardeşin için yeterince iyiyim ama Ruben için değil."

Beni dinlemekten ve lanet olası ayaklarıma bir psikopat gibi masaj yapmaktan memnun görünen Edmund'a baktı. "Edmund seni Tatiana'nın pek çok karışımıyla hizada tutacaktır. Belki benim de tadına bakmama izin verir." Bakışları boğazıma indiğinde gerçekten kusmak istedim. "Edmund'un tahtını Ruben'e yaptığın gibi gasp etmeyeceksin. Ve nihayet Ruben, New Orleans meclisinin başı olarak hak ettiği yeri alacak. Oradan çok daha yukarılara çıkacağız."

"Yeter," diye tersledi Edmund. "Vakit geldi. Geri çekil, Gabriel."

Tatiana bir kepçeyi kaynayan kazana daldırdı ve ardından Sal'ın kanıyla karışması için bir kısmını kadehe döktü. Büyünün sözlerini cadı dilinde söylemeye devam etti

dil. Dikili taşların içinde dönen güç nabız gibi atmaya ve artmaya başladı.

Başımı ancak sunağa bakacak kadar oynatabilsem de, orada tebeşirle çizilmiş bir cadı işareti olmadığını fark ettim. Göğsümde bir parça umut yeşerdi. Çimlerin ya da taşların üzerinde bir şey görmedim. Cadı işareti olmadan büyü ev sahibine, yani bana ulaşamazdı.

Tatiana yaklaşırken bilmiş gülümsemesi üzerimdeydi. "Cadı işaretini unutmadım, Siphon. Sayamayacağın kadar çok büyü yaptım," dedi tatlı bir sesle, şimdi tepemde duruyordu.

Başparmağını kadehe daldırdığında, cadı işaretini doğrudan üzerime koyacağını fark ettim.

"Hayır!"

"Şimdi sus. Direnmezsen daha kolay olacak." Ben başımı sallarken Gabriel'e baktı. Omzum ve kolum ilk kez yeniden hissetmeye irkildiler. "Tut onu."

Gabriel ve Edmund iki yanımdaydı ve kollarımı tutuyorlardı. Gabriel başımı sabit tutmak için saçımdan bir avuç tuttu.

Tatiana tekrar ilahi söyleyerek alnıma kan ve demle bir cadı işareti yazdı. Yakıcı acı kafatasımı delip geçen bir çivi gibi hissettirdi. Çığlık attım, çığlığım gecenin içinde yankılandı.

Kurt adamlar uludular, sanki içimde dolaşan acıyı hatırlıyor gibiydiler.

Tatiana ritüeline devam ederek boğazımın ortasına ve bileklerime cadı işareti ekledi. Kazağımı kaldırdı ve karnıma ve son olarak da çıplak ayaklarımın üstüne kanla lekelenmiş bir işaret ekledi.

Bu sırada acı, daha fazla çığlık atamayacak hale gelene kadar arttı. Ağzım sonuna kadar açık, neredeyse dolunaya bakarken acı nefes alamayacak kadar yoğundu. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca sadece acı çekiyordum, başka bir şey değildim. Sanki etimi eritiyormuş gibi yanıyordu.

ve kalbimin bu işkencenin ötesinde nasıl atmaya devam edebileceğini merak ettim.

Sular çekilmeye başladığında Edmund başımda dikildi. Saçlarımı nazik bir dokunuşla alnımdan uzaklaştırdı, gümüş rengi gözleri beni hasta eden bir hayranlıkla doluydu.

"Neredeyse bitti, küçük güvercin. Sadece bir bölüm kaldı."

Ağzını açtı ve başını boynuma doğru indirdi. Ağzım sessiz bir çığlıkla açılırken hiç sesim kalmamıştı. Hiçbir şey yapamıyordum, Edmund dişlerini boğazıma geçirip içerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Bu sırada Tatiana büyümlü sözlerini fısıldıyordu. Kazandan, cehennemden ya da burada olmayan başka bir düzlemde fısıldayan, tıslayan sesler yükseldi. Yasak sanatları uyguladıkları, başkalarına kasten zarar verdikleri için kovulmuş ve mahkûm edilmiş cadılar şimdi Tatiana'yla birlikte taşlardan oluşan çemberin içinde zikrediyorlardı. Kurtadamlar bir ağıt yaktı ve işte o zaman ruhum parçalanmaya başladı.

Toplumum için duyduğum endişe, sanki keskin bir bıçakla kesilmiş gibi önce kesildi. Koparıldığını hissettim. Kayıp şiddetliydi ama bir sonraki kadar kör edici değildi. Arkadaşlarıma olan sevgimin ayrılığı temiz bir şekilde kesildi. JJ, Charlie, Belinda, Sam, Mitch ve tatlı, gülümseyen Finnie. Oradaydılar, Kazanda duruyorlardı, bana şefkat ve nezaketle bakıyorlardı. Sonra gittiler. Bar boştu, bomboştu. Bir boşluk.

Annem ve babam zihnimde belirdeğinde, küçük yeğenlerim, gülen yeğenim, kız kardeşlerimin eşleri -uzun ve güçlü- hepsi evdeki aile salonumuzdan bana gülümsediğinde, o ani ağrının ne için olduğunu hatırlayamıyordum. Hızlı bir kesik ve yok oldular. Yapamadım... Neyi hatırlamaya çalışıyordum? Bir dakika önce burada kim vardı? Acıdı, acıdı!

"Ahhhh!" sesim geri geldi ama yıldızlı gökyüzüne doğru hayalet gibi bir çığlıktı.

Titredim ve , önümde demir bir kapı belirdi, yukarıdaki ayın yerini aldı. Halüsinasyon mu görüyordum? Sonra ben

hatırladım. Sihrim oradaydı, o kalın kapının hemen arkasında. Eğer yapabilseydim-

Kız kardeşlerim ortaya çıktı: Livvy, Violet, Isadora, Evie ve Clara. Gizli bahçemizdeki cadı turumuzdan gülümsediler. Clara el sallayarak beni direksiyona oturmam için çağırdı. Sonra göğsüm, sanki biri kalbimi gerçekten kesip çıkarmış gibi acı veren bir yarıkla çöktü.

"Hayır!" Çığlık attım. Ağladım. Yalvardım. "Hayır!" Bir nefes beni dayanılmaz bir ıstırapla baş başa bıraktı.

Kız kardeşlerim değil. Sevgili Tanrıça, kurtar beni.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadım.

Demir kapıya vurulan koçbaşı çerçevemi titretti. Sihrim mi? Yakın mıydı? Evet. Beni çağırıyordu. Böğürüyordu.

"Lütfen gitmeyin, tatlı kardeşlerim."

Bana gülümsüyorlardı, sonra sisin içindeki ruhlar gibi kayboldular, gizli bahçemizde buhar ve havadan başka bir şey yoktu. Zihnimde, ruhumun içine uzanan ve onları alıp götüren görünmez elleri pençeledim. Tırmaladım ve yırttım ama benden kaçtılar, en iyi parçalarımı aldılar. En önemli olanları. Hepsini.

Birden kendimi eksik hissettim ama nedenini tam olarak bilmiyordum. Bir şeyler eksikti, bir şeyler yanlıştı. Korkunç derecede yanlış. Ama ulaşamayacağım bir yerdeydi. Bilmem gerekirdi.

Neyi kaçıırıyordum? Neden göğsümde bir delik açılmış gibi hissediyordum?

"Ruben," diye seslendim, kaybettiğim şeyi bulmama yardım edebileceğini düşündüğüm tek kişiydi.

Ama kimse cevap vermedi. Sadece çoktan ölüp gitmiş cadıların fısıldayan ilahileri ve Tatiana çaresiz çığlığıma cevap verdi.

Ruben zihnimde belirdi, şaşırtıcı derecede yakışıklı ve kalbimi sızlatacak kadar güzeldi. Bana onu daha da çok sevmemi sağlayan o şefkatli gülümsemesini ve duygusal bakışını verdi. Neden buradaydı ve neden bu kadar üzgündü?

O zaman anladım. Canavar onu benden almak istiyordu. Cadı fısıltıları daha da yükseldi. Rüzgâr kıpırdadı ve taşlardan oluşan çemberin içinden geçti.

"Ona sahip olamazsın," diye söz verdim ve avuçlarımda kanın yapışkanlığını hissedene kadar tırnaklarımı yumruk yaptım. Hissettiğimde de tırnaklarımı daha derine batırdım, ta ki yumruğumdan altımdaki taş sunağa damladığını hissedene kadar. "Kimse onu benden alamayacak."

Çelik kapıya vurulan darbeler zihnimde daha da gürleştirdi ve güzel, ilahi söyleyen cadıya bağırarak canavarla iç içe geçti.

"Sus, Edmund!" diye bağırarak yanıma koştu ve kanlı başparmağını tenime -ellerime, göğsüme, yanaklarıma-koydu.

Gözleri yeşil yeşil parlayarak bana baktığında, bedenimde hâlâ devam eden acıdan dolayı titredim. Ama kırık kalbimden geriye kalanlarla konuşmayı başardım. "Onu benden alamayacaksın. Önce ben öleceğim."

"Öyle olsun." Daha yüksek sesle bağırarak, kanlı avucu alnımda ve bir eli göğsümdeydi, acı beni taş kadar deliyordu.

Nefes alamazdım. Hayatta kalamazdım.

O demir kapı gıcırdadı ve menteşelerinden kırıldı, görünmez eller boğazımı sararken ve ellerimi bağlarken ve pençe uçlu tırnaklarla kalbimi yırtmaya ve kavramaya çalışırken damarlarımda lav gibi akan büyü. Eşimi. Benim tatlı aşkım.

Ruben yok olmaya başladı, onu benden çalan ve bu vadiye musallat olan hayaletler gibi ruhani bir hal aldı. Güçleri o kadar büyük, o kadar baskıcı, o kadar uğursuzdu ki kan büyüünün işe yaramasını istiyordu. İşe yaraması gerekiyordu, karanlık bu dünyada hüküm sürmek istiyordu. Ama ben pes etmedim. Onların anladığından çok daha güçlüydüm. Yakında öğreneceklerdi.

Yumruklarımı daha da sıktım, kendi kanım taşların üzerine damlıyordu.

Boğazımdan sanki bana ait değilmiş gibi ölüm perisi gibi bir çığlık koptu. Sırtım eğildi, omurgam ve boynum şiddetli, kemik kıran bir acıyla kavislendi. Büyü içimde çarpıştı. Zihnimde Ruben'i kuşatan cadı ruhlarını görebiliyordum, onu parçalara ayırmaya ve ait olduğu yerden, ruhumdan çıkarmaya çalışıyorlardı.

Canavarlar umutsuzca onu benden almak istediler ama ben buna izin veremezdim. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Anlamıyorlardı. Kimse onu benden . O benimdi, ben de onun ve hiçbir şey bizi tekrar ayıramazdı.

"Bir daha asla." Sözlerim beyaz hava kabarcıklarıydı, neredeyse hiç nefes almıyordum.

Sonra çığlık attım ve çığlık attım, sunak yukarı doğru süzülüyor gibi görünüyordu, ay yaklaşıyordu. Hayır, öyle görünmüyordu. Uzaklara doğru süzülüyorduk. Büyüm zonkladı ve dalgalandı, altımdaki taşı titreştirdi, bizi uzağa kaldırdı.

Pençeler Ruben'den bana döndü, parçaladı, parçaladı, derimi ve ruhumu lime lime etti. Ama ben sadece gülümsedim, uzuvlarım ve bedenim cansız bir şekilde soğuk taşa düştü.

Taşlar soğuktur, ama kan daha soğuktur.

Altımdaki taşı okşadım, sanki Tanrıça gerçekten de beni izliyormuş, beni rahatlatıcı kollarının beşiğine alıyormuş gibi ayın yaklaşmasını izledim. Ruben'i benden alamazlardı. Onu alamazlardı. Önce Tanrıça'ya gidecektim.

Tıslayan ilahiler ve esen rüzgâr devam ediyordu. Gecenin içinde ulumalar vardı, daha önce duymadığım yeni ulumalar. Sonra... tanıdığım uzak bir ses ruhuma şarkı söyledi.

"Juliana!"

Gördünüz mü? Onu benden alamazsınız, dedim cadılara, pençeleri daha derine batarken, irademi ve kalbimi benden koparmak için çok uğraşırken bile, ama onu yakınımda tuttum ve büyü'nün kanatlarında bana asla ulaşamayacakları uzaklara doğru süzüldüm.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

~RUBEN~

BEN OLSAM ASLA BİLİNEN GERÇEK KORKU KADAR
BEN OLSAM DUYDUM JULIANA'NIN

Biz açıklığa doğru ilerlerken ormandan acı dolu çığlıklar geliyordu. Magnus'un adamı Collin buralardandı ve en yakın dikili taşların nerede olduğunu biliyordu - özel mülkte terk edilmiş bir harabeler kümesi. Birkaç mil yaklaştığımızda araçlardan ayrıldık ve avımızın kokusunu alarak daha da yaklaştık. Yaklaştıkça haklı olduğumuzu anladık.

Ve korkum daha da arttı. Ama bu, açıklığa girdiğimizde gördüğüm gerçeikle kıyaslanamazdı. Düşmanımı bulmak ve Jules'un güvende olduğundan emin olmak için ormanın kenarında durana kadar vampir hızında durmadım. Güvende değildi. Yerden otuz metre yükseklikte yüzen bir taşın üzerinde yatıyordu. O lanet cadı çırılçıplak duruyordu, kolları üzerindeydi, bir ilahi çığlık, hayaletlerin sesleri kendi sesiyle birlikte yükseliyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

"Gabriel bende," dedi Roland yanımda. "Sen Edmund'u al."

Bir saniyeden kısa bir süre içinde dikili taşların içindeydik. İşte o zaman Sal'i yerde yatarken gördüm, kanlar içindeydi.

Etrafında bir havuz oluşmuştu, vücudu cansızdı. Edmund çemberin içinde duruyordu, başı herkes gibi Jules'a doğru eğikti. Ta ki Magnus ve kurtadamları çemberin içine dalıp sekiz adamın boyunlarını kırana ve Edmund daha ne olduğunu görmek için dönmeden kafalarını vücutlarından ayırana kadar.

Üzerine çullanmışım, onu yere yapıştırmışım, pençelerim dışarıdaydı ve şahdamarının iki yanında boğazındaydı.

"Ah, Edmund," diye homurdandım titreyen bir öfkeyle, "onu benden almaya çalışarak ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Sonunda onu sırt üstü yatırıp pençelerini boynuna geçiren ve şahdamarını kesmesine ramak kalan kişinin kim olduğunu anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir sonraki adım kafasını omurgasından ayırmak olacaktı.

Güldü, manyak bir aptal gibi. "Çok geç kaldın. Görmüyor musun?" Gökyüzünü işaret etti. "İşe yarıyor. Toksinim onun kanında. O zaten benim."

"Onu ısırdın mı?" Tınım derinleşti, görüşüm bulanıklaştı, varlığım sadece içimdeki canavarın yaşadığı o vahşi yere düştü.

"Onu başka nasıl kraliçem yapabilirim?"

Bunu acı verecek kadar yavaş yapmak istemişim. Acısını duymaya olan cinsel ihtiyacımı tatmin etmek için acısını uzatmak istemişim ama bu çok fazlaydı.

Pençelerimi daha derine soktum. Öfkenin kükremesi içimi öylesine doldurdu ki ölümden başka tüm düşünceleri emdi. Sesim titreyen bir fısıltıya dönüştü. "Çok fazla, Edmund."

Atardamarını oyamadan önce, boynunun bir parçasını elimde bırakarak altımdan çekildi. Ne yazık ki kaçmak için kendi atardamarını kesmemişti.

Hiç düşünmeden elimi uzattım. Bu içgüdüsel, içimdeki daha güçlü bir şey tarafından yönlendirilen bilinçaltı bir eylemdi.

"Dur," diye emrettim soğuk bir kararlılıkla.

Bedenimden bir büyü ıslığı geçti ve Edmund'a doğru bir ok gibi fırladı. Bir bulanıklıktı, hızla ilerliyor ve uzaklaşıyordu. Aniden durdu ve acı dolu bir çığlıkla tökezledi. Bir an için elime baktım ve az önce yaptığım şeyi düşündüm.

İçimde dolaşan Juliana'nın büyüsyüdü. Katil, adam kaçırır caninin kaçmasını engellememe yardım eden onun gücüydü. Onun tüm büyüsunü kendime çektim. Artık izini süremezdi ve tüm vampir yeteneklerini kaybetmişti. Basitçe telekinezi kullanabilirdim, çünkü onun gücünü içimde de hissediyordum, ama onu kendi ellerimle bitirmek istedim.

Juliana'nın şu anda bile benimle olduğunu, bana yardım ettiğini, saf, ısıltılı büyüsunün kanımda parlak bir alev olduğunu düşünmek beni güç ve kararlılıkla doldurdu.

Bir açıklığın kenarındaydı, bir ağaca yaslanmıştı, kanayan boğazını tutuyordu, şüphesiz tüm büyüsunü bir anda nasıl kaybettiğini merak ediyordu. Yeni bir öfke dalgası beni ileri doğru itti. Açıklık alanda uzun, telaşsız adımlarla ilerledim.

"Benden kaçamazsın," diye söz verdim ona.

Bu sırada hırıltılar, ulumalar ve çığlıklar geceyi dolduruyor, canavarımın kan, katliam ve vahşi cezalandırma ihtiyacını besliyordu.

Başını bana doğru çevirdi, gözleri gümüş gibi parlıyordu. Dişlerini gösterdi ama hepsi boşunaydı. Çoktan kan kaybından ölmüştü.

"Şimdi, şimdi, Edmund." Sesim bilenmiş bir bıçak gibiydi. "Kan kaybından ölürsen tüm eğlencemi mahvedeceksin."

Tısladı ama tökezleyip tekrar düşmeden önce birkaç adımdan fazla yürüyemedi. Çoktan zayıflamış ve güçten düşmüştü, arkasında akan kanı damlayan bir iz bırakmıştı. Bir meşe ağacının budaklı köklerine tutunmuştu, tam ben hırlayan, salyalar akıtan bir kurt adam tarafından yere yıkılırken bakışları yana kaydı.

İki elimi de boğazına koymuş, çenesini yüzümden uzak tutuyordum. Kurt formundayken boyu benden çok az uzundu, bu da muhtemelen ergenlik çağını yeni geçmiş bir çocuk olduğu anlamına geliyordu. Edmund'un kaçırdığı ve dış manyaklığı büyüsunü enjekte ettiği gençlerden biri.

Gözleri tamamen açılmıştı ve irislerinin etrafında küçük bir altın halka vardı. Kalp atışları tehlikeli bir şekilde hızlanmıştı, sanki sarhoş gibiydi ya da büyülenmişti.

Edmund kahkahalarla güldü. "Evcil hayvanım gibi mi?"

Kurtadamları çılgın bekçi köpeklerinden başka bir şeye dönüştürmediği için öfkeliydim ve bunun onların suçu olmadığını bildiğim için yavruya zarar vermeyi reddettim. Abrams'ın yeğeninin arkadaşı bile olabilirdi. Edmund'un isteğini yerine getirmek için istismar edilmiş, işkence görmüş ve çarpıtılmış birinin çocuğuydu.

Canavarı birkaç metre uzağa ittim. O dönüp bana tekrar saldırmadan önce, kurtadam yavrusunun bana yetişebilmesi için hızımı yavaş tutarak çalılıkların arasından geçtim. İhtiyacım olan şeyi çabucak buldum, aldım ve sonra bir ağacın dalına sığırdım.

İri yarı kurt adam altıma girdiğinde, taşla birlikte aşağı atladım ve onu bayıltacağını bildiğim tam kafasına vurdum. Öyle de oldu.

Baygın kurt adamı arkamda bırakarak Edmund'u bıraktığım koruya döndüm, bir şekilde kaçmış olabileceği korkusu içimi kaplamıştı. Ama o hâlâ oradaydı, gözlerini taşlardan oluşan çembere dikmiş, soluyordu. Juliana'nın bulunduğu platform hâlâ yukarıda duruyordu.

Onun için duyduğum endişe beni bu şerefsizle işimi bitirmeye itti. Hızlı adımlarla ağacın dibine doğru yürüdüm, hâlâ köklerine tutunuyordu, maskeli balodan kalma beyaz smokin gömleğinin tamamı kıpkırmızı olmuştu. Bir ayağımı göğsüne bastırdım ve ona baktım. Buğulu gözleri sonunda taşlardan oluşan çemberden uzaklaşıp bana baktı.

"Seni uyarmıştım, Stonebridge. Eğer ona dokunursan, kafanı koparırım. Ve bunda ciddiymdim."

Ağızı korkunç bir gülümsemeye dönüştü, bir köşesinden kan akıyordu. "değdi. Benim saltanatım -."

Boğazını kestim, bu sefer atardamarı temiz bir şekilde kestim. Daha fazla deliliğini dinlemeyi reddettim.

"Sen bir kral değildin ve asla olmayacaktın," dedim ona, gözleri ölümle camlaşıırken. "Ama o benim kraliçem. Ve kimse onu benden alamayacak." Kafasını tuttum, sonra gevşeyene kadar büküp çektim ve hak ettiği saygıyı göstermeden yere bıraktım.

Hemen taşlardan oluşan çembere geri döndüm ve Roland'ı Sal'ın yanında, bileğini Sal'ın ağızına dayamış halde buldum. Sal'ın nabzının hafifçe attığını buradan duyabiliyordum.

Gabriel diğer tarafında ölmüştü. Onun ihaneti kalbimi burktu ama ölümü değil. Bir yanıma ona ölüm darbesini vurmak istiyordu ama diğer yanıma bunun bana duygusal olarak ne kadar pahalıya mal olacağını biliyordu. Roland benim için bu acı verici işi halletmişti ve ben de bundan memnundum.

Cadı yerde, dikili bir taşta yaslanmıştı ve hırlayan Magnus onu köşeye sıkıştırmıştı. Adamlarının ormandaki diğerleriyle ilgilendiğini belli belirsiz duyabiliyordum ama dikkatim üzerimdeydi.

Çok uzaktaydı, o taş levhanın üzerinde yüzüyordu. Kalbim korkuyla çarptı.

"Juliana!"

Cadı fısıltıları hâlâ taşlardan oluşan çemberi dolduruyor, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Hışımın Tatiana'nın yanına gittim, onu kolundan tuttum ve kabaca kaldırdım.

"Durdurun onları! Şu lanet cadılar. Durdurun onları!"

Koruyucusunun uzaktan başının kesildiğini gören kadının solgun yüzündeki kibir çoktan gitmişti.

"Durdur şunu yoksa seni işkence ettiğin ve ömür boyu yaraladığın kurtlara yem ederim," diye ölümcül bir sözle bağırdım.

"Kazanı ters çevirin," dedi titreyerek.

Magnus, on metrelik kurt adam formuyla kazana doğru koştı ve dev pençesini savurarak onu uçurdu. Kazan devrildi ve baş aşağı yere düştü. Tatiana üç kez anlamadığım bir şey söyledi.

Rüzgar kesildi. Cadının ulumaları kesildi. Hava korkutucu bir sessizliğe büründü. Sonra üzerinde Juliana'nın bulunduğu taş levha gökyüzünden düştü.

Kalbim yerinden fırladı. Düşen taşla doğru uçtum. Magnus ve Collin önce davranıp taşı yarı yolda yakaladılar. Roland ve ben, taş aşağı inerken yanlardan destek aldık.

"Tanrı bizi korusun," diye mırıldandı Roland.

Magnus ofladı. Collin homurdandı. Bir an donup kaldım, nefes almakta zorlandım ve dehşete kapıldım.

Her yerinde kan vardı -havaya yayılan kokuya bakılırsa kendi kanı- kazağına ve kot pantolonuna sinmişti.

"Efendim?" Roland'ın sesi boğuk bir sessizlikti.

Diz çöktüm ve onu kollarıma çektim. Kuşa benzeyen nabızı, avcısından saklanacak bir yer bulan avlanmış bir hayvan gibi hızla atıyordu.

"Tuttum seni, aşkım," diye mırıldandım onu yavaşça kollarıma alırken, ölü ağırlığı hem dayanaksız hem de çok ağırdı.

"Artık her şey yolunda sevgilim," diye fısıldadım ayağa kalkarken şakağına doğru. "Yanıdayım."

"Magnus," dedi Roland, "bununla sen ilgilenebilir misin? Juliana ve Sal'i bir an önce şifacılar götürmeliyiz."

Belli belirsiz bir hırıltı duydum. Başıyla ya da başka bir şeyle onaylamış olmalı. Bilemezdim çünkü tüm dünyam kollarımda, kanlar içinde ve baygın bir şekilde orada duruyordum.

"Efendim. Gidelim."

Roland'ın omzunda Sal vardı. Onun sakin varlığı beni harekete geçirdi. O kâbustan uzaklaştık. Ama içimden bir ses kâbusumun daha yeni başlamış olabileceğini fısıldıyordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

~RUBEN~

"GÖZLERİMİ UYANIK TUTAN AŞKIMDIR. BENİM KENDİ GERÇEK Huzurumu bozan aşk, senin uğruna bekçilik yapmak. Sen başka yerde uyanırken ben senin için nöbet tutuyorum. Benden uzakta, başkaları çok yakında."

Shakespeare'in sonelerinden oluşan kitabı kapattım ve komodinin üzerine koydum. "Daha ne kadar senin bekçiliğini yapmamı istiyorsun, aşkım?"

Narin elini kendi elimde tuttum ve diğer elimi kolundan aşağıya doğru okşayarak bileğine doladım, böylece nabzını hissedebildim. Güçlü nabzını hissetmek beni rahatlattı. "İstersen sonsuza kadar bekçilik yaparım. Ama burada olmanı tercih ederim." Parmaklarımı kollarında ve tüm vücudunu kaplayan ve hızla iyileşmekte olan kabarık izlerin üzerinde gezdirdim. Her tarafındaki tırnak izi şeklindeki hafif kabarık et dışında iyi görünüyordu. Fakat uyanmayacaktı.

Elini iki elimle kavradım ve ağzıma bastırdım. "Seni özlüyorum," diye bininci kez itiraf ettim. "Çok çaresizce. Ve bana geri dönmene ihtiyacım var." İçi boş çaresizlik genişledi. "Lütfen beni daha fazla yalnız bırakma."

Başımı eğerek elini alnıma bastırdım ve bana dönmesi için dua ettim. Ne kadar süre böyle kaldığımdan emin değilim, o sırada yukarıdan üç kişinin geldiğini ve annemin yumuşak sesini duydum.

"Odadan çıkmıyor. Uyumuyor. Üç gün oldu. Ona bir bardak su bile içiremiyorum."

Erkeksi bir erkek vampirin kokusuyla göğsümde bir hırıltı yankılandı ama en iyi arkadaşımın ve eşinin kokusunu tanıyarak anında susturdum.

Kapı açıldığında ayağa kalktım. Önce Isadora içeri girdi ve anında aramızdaki boşluğu kapatıp beni sıkı bir kucakla sardı.

Kaskatı kesildim ve tepkisiz kaldım, sonra dedi ki, "O iyi Ruben. Violet onu gördü."

Yere yığıldım, bedenim eğildi, kollarım ona dolandı. İyileştirici büyüü bedenime akarken, teselli ve rahatlık arayan boş, karanlık yerimi yatıştırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Gözlerim yaşardı. Onları yutmaya çalıştım ama uzun zamandır her şeyi içimde tutuyordum - onun asla geri dönmeyeceği, beni sonsuza kadar yalnız bırakacağı korkusunu.

"Uyanmayacak," diye fısıldadım, Isadora'nın iyileştirici merheminin içime daha fazla nüfuz etmesine izin verdim, şatodaki yatak odamıza adım attığım ve onu gitmiş bulduğum andan beri çok korktuğum için hoş bir soluklanma oldu.

Bir süre sonra geri çekildim ve kolumla gözlerimi sildim, boğazımı temizledim ve Jules'a bakmak için döndüm.

"Tamamen tepkisiz. Dinleniyor gibi görünüyor ama düzenli nefes alıp vermesi dışında en ufak bir hareket bile yok."

Onu Londra'ya geri getirdikten sonra onları aradığımda ve Eleanor bir şifacı gönderdiğinde bunu ona zaten söylemiştim. Şifacı büyüü altındayken ona ne olduğunu bilmiyordu, Isadora da bilmiyordu. Ama ona Jules'un büyüü sırasında kendi avuçlarını kestiğini ve kanının taş sunağa düşmesine izin verdiğini söylediğimde bana şöyle dedi

ona olanlarla savaşıma yoluydu. Bu iyi bir şeydi. En azından biz öyle düşünmüştük.

Isadora'nın eli kolumdaydı. Beni sıktı ve başını kaldırıp bana baktı. "Devraj'la git. Dinlenmen gerek."

"Yapamam." Başımı salladım. "Bir saniyeliğine bile uyanırsa burada olmalıyım."

"Ruben," dedi tatlı bir sesle, "söz veriyorum, eğer bir saniye bile uyanırsa gelip seni bulacağım."

Devraj elini omzuma atarak, "Benimle gel kardeşim," dedi. "Biraz temiz hava alalım."

Jules'a bakarken, eğer gidersem onun benden tamamen uzaklaşacağına dair duyduğum mantıksız korkuyu itiraf etmek istemeyerek sertçe yutkundum.

Isadora yumuşak ve güven verici bir sesle, "Onunla oturacağım ve ona iyileştirme büyülerimi yapacağım," dedi. "Eğer herhangi bir değişiklik olursa, bir parmak bile kıpırdarsa, seni arayacağım."

Devraj beni kapıya doğru itti ve bu kez onun beni koridora yönlendirmesine izin verdim. Onu ailemin evinde kaldığım zamanlarda kendime ait olarak tuttuğum yatak odasına yerleştirmiştik.

"Bir içkiye ne dersin kardeşim?" diye sordu Devraj aşağı inerken.

"Kulağa harika geliyor."
"Eminim öyledir."

Öğleden sonraydı. Annem mutfakta, çocukluğumdan beri en sevdiğim yemeklerden biri olan patates çorbasını pişiriyordu. Beni Juliana'nın yatağının yanından uzaklaştırmak için her şeyi deniyordu. Her seferinde onu reddettiğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

"Babanın çalışma odasında güzel bir bar var."

"Öyle," diye kabul ettim ve babamın kendine bir viski yapıp batıdaki ağaçlı parka bakan küçük bir verandada güneşin batışını seyretmeyi sevdiği küçük çalışma odasına doğru onu takip ettim.

Devraj ikimize de birer içki hazırladı ve babamın verandasında oturduk. Alacakaranlıktaki serin hava gerçekten de beni rahatlattı. Bir an için gözlerimi kapattım, dizimde içki, onu kuzeye hiç götürmemiş olmayı bir kez daha

diledim. Çünkü benim

Onu her şeyden koruyabileceğime kendimi inandırmıştım. Ama yanılmışım.

"Kes şunu," dedi Devraj.

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Kendini dövüyorsun. kadar yeter. Cehennem gibi görünüyorsun."

İçkimi yudumladım. "Oldukça iyi görünüyorsun."

Olması gerektiği gibi, kısa süre önce eşiyle evlenmiş ve Fransa'nın güneyinde onu her gün, her gece severek birkaç hafta geçirmişti.

"Senin hatan değildi Ruben," diye beni ikna etmeye çalıştı.

Ama hiçbir işe yaramadı. Suçluluk duygusu beni birkaç önemsiz kelimeyle terk etmeyecekti. "Eğer Isadora olsaydı, her saat kendini kırbaçlıyor olurdun."

"Bak Ruben, Gabriel'in başından beri sana ihanet ettiğini nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Ve ben, bir Stygorn olarak, onun hilekârlığını asla fark etmedim. Benim işim hainlerin ve kötü adamların kokusunu almak ve onun kardeşinin vampir egemenliği günlerine geri dönme hayalleriyle işbirliği içinde olabileceğini hiç düşünmedim bile."

Gabriel'in ihaneti beni derinden yaraladı. Güvenilir bir dosttu ve çok uzun zamandır yanımdaydı. Ama kan bağı ve mirasın merhamet, insanlık ve herkesin eşitliğinden daha önemli olduğu tuzağına düşmüştü.

İlginçtir ki bu dersi bana herkesten çok Jules öğretmişti. On iki yıl önce benden ayrıldığında, ben hâlâ her zamanki kibirli, her şeyi bilen halimdeydim. Onun otoritesini ayaklar altına aldığımı hiç fark etmemiştim. Beni reddetmesi, savunmasızlığı ve gücü konusunda bana güvenemediği için yüzüne okkalı bir tokat gibi inmişti. Sonunda kendime uzun uzun bakmamı sağlayan şey, ortağı olarak konumumu kötüye kullanarak onu aşabileceğime olan inancıydı.

Geçmişe bakış acımasız bir kaltaktır ama mükemmel bir öğretmendir. Jules'u kaybedince yanıldığımı, ona gerektiği gibi saygı göstermediğimi ve Gabriel'in

onu bırakmam için beni zorluyordu. Vampir yöntemlerini anlamayan bir cadı olmadan daha iyi olacağımıza dair incelikli sözlerle araya girdiği onca zamanı hatırladım. Kaybının yasını tutmadım ama kardeşi ve hepimizin diğerlerinin eşitliğine saygı duyması gereken bir dünyada yeri olmayan arkaik bir düşünce tarzı tarafından yoldan çıkarıldığı için üzüldüm.

"Babandan yeni bir haber var mı?" diye sordu Devraj.

"Dün gece, Londra'da Perry Baxter'ın gözetiminde bir duruşma yapılacağını söyledi."

Geçtiğimiz birkaç gün içinde doğaüstü dünya alt üst olmuştu. Babam Perry Baxter'a giderek hikâyeyi benim açımdan anlatmam için devreye girdi. Ülkeyi terk etmemem söylenmişti ve kuzeyin Yüksek Meclis Loncası liderini öldürdüğümü itiraf ettiğim için ev tutuluyordum.

Perry Baxter ve ekibindeki büyücüler, cadılar ve vampirler kuzeyde olup biten her şeyi araştırıyor, Edmund'un müttefiklerini ve cadı Tatiana'yı kan büyülerini yoluyla baskın kötülüğünü yaymak için kimin kullandığını hızla buluyorlardı. Magnus ve adamları İskoçya'ya dönmüşlerdi ama Perry ile açık bir iletişim içindeydiler ve vampir maskeli balosunun yapıldığı gece yaşananların yanı sıra Tatiana'nın deneylerinde kullanılan genç kurtadamların ve diğer doğaüstü varlıkların aylar önce kaçırılıp ortadan kaybolmaları hakkında bildikleri her şeyi anlatıyorlardı.

Neyse ki Magnus ve adamları cadının dış manyaklığı büyüsünün etkisi altında olan haydut kurtadamları hiçbirini öldürmeden zapt etmeyi başarmıştı. Şifacılar ve büyü bozucular gece gündüz çalışarak büyülerini kaldırmaya ve onları kendilerine getirmeye çalışıyorlardı. Edmund artık hayatta olmadığına göre, bu daha kolay görünüyordu ve işe yarıyordu. Yine de Jules bana geri dönmemişti.

"Neyse ki," dedim Devraj'a, "cadı Tatiana, cadılar meclisi liderlerinin isimlerini vermeye çok hevesliydi.

kan büyöleri için."

"O zaman yargısız infaz için hazır değildi."

"Hayır. Görünüşe göre kendini korumaya çalışmış. Artık kralı öldüğüne göre. Gerçi onu çoktan mahkemeye çıkarmışlar ve Perry onun sihirli güçlerini sonsuza dek iptal etmiş."

Dev arkasına yaslandı ve altın rengi gün batımına baktı. "Delilik, Ruben. Stonebridge bundan paçayı kurtarabileceğini nasıl düşünebildi?"

"Tüm megalomanlar planlarında başarılı olacaklarına nasıl inanırlar? Yakalanana kadar buna inanırlar. Ben onu yakaladım." İçkimi yudumlarken göğsümden bir hırıltı yükseldi ve kafasını bedeninden ayırdığım anın tadını çıkardım.

"Oraya gitme Ruben," dedi Devraj nazikçe. "Kendine yeterince işkence ettin. İçindeki nefretin bir kısmını bırakmalısın."

"Ama o bana dönmeyecek, Dev." Sesim günlerdir içimde tuttuğum duygularla yeniden titredi. İçkimi avludaki masaya bıraktım, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Ya bana hiç geri dönmezse?"

"Yapacak. Söz veriyorum. Violet New Orleans'taki tüm kız kardeşleriyle görüştü. Jules'un güvende olduğuna dair söz verdi. Bulunduğu yerde iyi olduğuna."

Jules'un haberini vermek için aradığımda Savoie kardeşler ve aile çoktan uçak biletleri üzerinde çalışmaya başlamıştı. Violet onun iyi olup olmadığını öğrenmek için çabalamıştı ve görünüşe göre, New Orleans'ı terk edip Londra'ya akın etmelerini sakinleştirmek için tek gereken buydu. Bir de Isadora ve Devraj'ın çoktan yola çıkmış oldukları gerçeği vardı. Isadora onları beklemeye ve aceleyle gelmeden önce kendisinin iyileştirme büyülerini yapmasına izin vermeye ikna etmişti.

"Eğer iyiyse, neden bana geri dönmüyor?"

Devraj buna cevap veremedi. Sessizlik içinde güneşin ağaçların arkasından süzölüşünü izledik. Onun varlığı rahatlatıcıydı,

Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok. Yine de kalbim ona gitmeyi arzuluyordu.

"Ona dönmeden önce bir duş al. En azından uyandığında sık görünmeye çalış."

Devraj'ın gülümsemesi ve uyanacağına dair verdiği güvence kalbimin umutla çarpmasına neden oldu. Gülümsedim. "Teşekkür ederim Dev. Geldiğin için. Burada olduğun için."

Uzandı ve sıcak bir hareketle ön kolumu kavradı. "Elbette Ruben. Aile bunun için vardır." Kan bağıımız olmasa da kardeşler kadar yakındık. "O iyi olacak. Sana geri dönecek."

Bunu yapmayacağı korkusunu içime gömerek başımı salladım, ayağa kalktım ve saatime döndüm.

~JULES~

"ÇOK GÜZEL, DEĞİL Mİ?"

Suyun ufkunda altın, pembe ve turuncu şeritler parlıyordu. Çıplak ayak parmaklarımı kuma batırdım ve buraya geldiğimden beri yaptığım gibi Ruben'in kalbini avuçlarımın arasına aldım. Onu o fırtınadan uzağa taşıdığım için beri nazikçe, istikrarlı ve doğru bir şekilde atıyordu. O cadılar onu buraya getiremezdi. Ya da beni. Güvendeydik.

Burası çok güzeldi. Göz alabildiğine uzanan beyaz kumlu bir plaj, palmyelerin arasından hafif bir esinti, ayak parmaklarıma hafifçe vuran dalgalar. Dinlendiğim kum tepesinin hemen üzerindeki bungalovun kapıları mükemmel ılık havaya açılıyordu.

Güneşin doğuşunu izlemek için sık sık orada bir şezlonga otururduk. İlginçtir, güneş hiçbir zaman çok yükselmez ya da

Sıcak. Burası her zaman son derece ılıman olurdu. Büyü ile uğulduyordu.

Burada ilk uyandığımda, Ruben'in kalbi göğsüme yapışmış halde kumların üzerine kıvrılmışım. O ilk gün canım çok yanmıştı. Kumun üzerindeki yumuşak yerimden kıpırdamadım. Esinti beni bir annenin eli gibi okşadı ve sihrimin derimin altında uğuldadığını hissedene kadar rahatlattı. Yavaş, hassas bir uyanıştı.

İkinci gün, yorulana kadar sahilde yürüdüm, sevgilimin kalbini kendime yakın tuttum. Oturduk ve dalgaların yuvarlanışını izledik, ritim avuçlarımda atan organla aynı tempodaydı.

Kimse bizi rahatsız edemezdi. Burada kimse bizi bulamaz ya da incitemezdi.

Eksik olan bir şey vardı ama ne olduğundan tam olarak emin değildim. Yine de zamanı geldiğinde benim için geleceğini biliyordum. Geçen günler boyunca -kaç gün olduğundan emin değildim- sadece var olduk, nefes aldık, dinlendik ve iyileştik.

"Ruben," diye fısıldadım, "sanırım biri geliyor."

Sahilin aşağısında bir hareket gördüm. Biri geliyordu, yavaşça yaklaşıyordu.

Birinin kutsal alanımızı işgal etmesinden korkmak yerine, önemli biri olacağını bildiğim için yabancıyı memnuniyetle karşıladım. Ruh bana bu kişinin iyi olduğuna dair güvence verdi.

Güzel bir kadındı, uzun sarı saçları vardı, sarı bir yazlık elbise giymişti ve yaklaştıkça dizlerinin etrafında dalgalanıyordu. Ayağa kalktım, koruyucu bir kolla kalbimi ona doladım.

Kadın bana tatlı tatlı gülümsedi, gözlerinde tam bir neşe vardı. Bu bulaşıcıydı. Ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Merhaba," dedim ona, bize birkaç adım yaklaşıp durduğunda.

"Hey, Jules."

Beni tanıyordu ama... "Seni tanıyor muyum?"

"Evet. Öyle." Elini uzattı. "Dur sana göstereyim."

Kollarımdaki sağlıklı kalbe bakarak tereddüt ettim.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi. "Ya da ona?"

Kollarıma bakarken kaşları çatıldı, sonra anlayış yüzünü aydınlatır gibi oldu. "Ben de ona zarar vermeyeceğim."

"Onu benden almaya çalıştılar," diye açıkladım.

Yutkundu, güzel yeşil gözleri duygusallıktan cam gibiydi. "Yaptıklarını biliyorum ama başarısız oldular. Sen onlardan daha güçlüydün. İkinizi de onlardan korudun. Tıpkı bizi her zaman koruduğun gibi, Jules. Seni eve götürmek için buradayım."

Önce bungalova, sonra da dalgalara baktım. "Ama burayı seviyoruz. Güvenli bir yer."

"Evet, öyle. Tanrıça seni burada korudu ama şimdi evde sana ihtiyacımız var."

"Ev mi?" Bir adım daha yaklaştım, yüzünü inceledim, burnunun ve çenesinin tanıdık eğimi bana birini hatırlatıyordu. Aklımdan bir anı geçti. Bir sera. Mum yapmak. Nazik kahkahalar. Bir horoz mu? "Seni tanıyorum."

"Biliyorsun." Dudaklarını yaladı, gözlerini hızla kırıştırdı. "Üzgün müsün?"

"Sadece seni özlüyoruz ve hepimiz senin için endişeleniyoruz. Büyülü bir uykudasın."

"Öyle miyim?" Altın rengiyle parıldayan gökyüzüne baktım.

"Evet, öyleyim. Bunu biliyordum. Beni buraya kim koydu?"

"Sen yaptın. Şu anda uyanık dünyada senin yanında oturuyorum. Bunu daha önce hiç yapamamıştım."

"Büyülü bir uykudaki birini ziyaret etmeyi mi?"

"Bu doğru. Ama sanırım kocam Devraj ve eşiniz Ruben çok yakın oldukları ve ikimiz de onların toksinini içtiğimiz için sizi burada bulabildim."

"Devraj?" Gülümsedim, bu güzel sarışını esmer, yakışıklı bir adamla yeniden gözümde canlandırdım. "İyi bir dansçı, değil mi?"

"Öyle!" Güldü ama yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Burayı seviyorum ama bir şeyi özleyorum...
Birisi."

"Evet, var. Ellerindeki kalbin sahibi olan adam. Eve dönmen için can atıyor."

Buraya gelmemin tek nedeni olan, usulca atan amacımı kucakladığım ellerime baktım.

"Beni bekliyorsun," diye fısıldadım.

"Lütfen elimi tut," diye tekrar yalvardı, hâlâ elini bana uzatıyordu. "Ben senin kız kardeşim, Jules. Ve bir kez olsun seninle ilgilenmek için buradayım. Benimle eve gel. Hepimiz seni özledik."

Etrafımızda hızla esen bir rüzgâr ayak bileklerimin etrafındaki kumları karıştırdı. İçimi, kalbimi ve ruhumu bir bilgi ve güvence doldurdu. Elimi uzattım ve güzel kadınıninkine sardım.

Bir büyü darbesi dizlerimi büktü ve nefesim kesildi. Düşmeden önce beni yakaladı.

"Isadora?"

Bir yandan gülerken bir yandan da gözyaşlarına boğuldu. "Evet, Jules. Şimdi benimle eve gel."

Zihnimde bir resim seli oluştu. Kız kardeşlerim, annem ve babam, yeğenlerim, JJ, Charlie, Cauldron'daki arkadaşlarım.

"Ruben." Sesim titriyordu.

"Gel. O bekliyor."

Kolunu bana doladı ve beni sahile doğru yürüttü.

PARMAKLARIM KIPIRDADI. BİRİ ADIMI SÖYLEDİ. TANIDIK BİR içime sıcaklık yayan, sihirli bir büyü gibi tenimde mırıldanan ses. Ruben'di. Sesi o kadar derin ve ağırdı ki ruhumu kazıyordu.

Göz kapaklarım çırpındı ve onları açtım. Başucumdaydı, yüzünde acı ve yorgunluk vardı, uykusuzluktan gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Berbat görünüyordu, tanıdığım Ruben'e hiç benzemiyordu.

"Ruben."

Nefesini içine çekti ama kıpırdamadı. Sadece o ıstırap dolu bakışla bana baktı, sonra sessiz bir çaresizlikle adımı söyledi. "Juliana."

çok uzun süre kitap okumuşum gibi donuk bir zonklamayla ağrıyordu. Tüm vücudum tanımlayamadığım kalıcı bir acıyla ağrıyordu, ama tüm cildimdeki karıncalanma bana bunun bir büyü sonrası etkisi olduğunu söyledi. Kara büyü. Aklıma taşların, ilahilerin ve fokurdayan bir kazanın titreşimi geldi ve sonra kayboldu, sanki ruhum beni kendi anılarımdan korumaya . Sorun değildi. Daha sonra hatırlayabilirdim. Sadece Ruben'e bakmak istiyordum.

Birinin çıkmasıyla kapının kapandığını duydum ve bir şekilde bunun Isadora olduğunu anladım. Onun iyileştirici imzası odayı doldurdu.

Ona uzanmak için elimi kaldırdığımda Ruben nihayet kıpırdandı ve öne doğru sarsıldı. Gövdemi kucağına çekerek titreyen elleriyle başımı kavradı, uzun parmakları kafatasımın etrafında narin bir kafes oluşturdu. Safir gözleri sevgi ve rahatlamayla parlıyordu. Beni içine çekti, sanki yıllardır görmemiş gibi yüzümü inceledi.

"Tanrıya şükürler olsun," diye mırıldandı usulca.

Ama düşüncelerim karmakarışık. Gerçeklik ve bulunduğum güvenli yer arasında gidip geliyorlardı.

"Başka bir yerde kaybolmuştum ve kafam çok karışık," dedim ona, sesim kullanılmamaktan pürüzlüydü. "Ama kalbin bendeydi Ruben. Kimsenin ona zarar veremeyeceğinden emin olmak için onu yakınımda tuttum. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, kimsenin onu benden almasına izin vermedim."

"Oh, Juliana." Alnını benimkine bastırdı. "Sevgilim. Aşkım." Sesi duygusallıktan kırıldı, fısıltıyla söylediği sözler yürek parçalayıcı bir yoğunlukta. "Sen

En başından beri kalbim senin ellerindeydi. Her zaman da öyle oldu."

Duraksayarak, bu yakınlığa değer verdim. "Öyle, değil mi?"

"Evet. Her zaman."

"Sanırım bu adil." "Ne demek istiyorsun?"

"Yıllar önce bedenimi ve ruhumu ele geçirdiğinden beri. Sanırım bu eşit bir takas oldu."

Alnını benimkinden çekti, bana en derin sevgiyle bakarken yüzlerimiz hâlâ birkaç santim ayrıydı. "Bundan sonra birbirimizin tüm parçalarını güvende ve sağlam tutmaya ne dersin?"

Şükran dolu bir nefesle gülümsedim. "Bu çok hoşuma giderdi."

Sonra bedenimi bedenine bastırdı, kalplerimiz tam da olması gerektiği gibi birbirine çarpıyordu. Hâlâ güçsüz olduğum için kollarımı boynuna doladım ve derin bir iç çektim. O da aynısını yaptı, beni nazıkçe salladı, ikimiz de tek kelime etmedik, sadece kalplerimiz ve ruhlarımız doyana kadar birbirimize sarıldık.

Sonsöz

~JULES~

", DEĞİL Mİ?" RUBEN SORDU.

"Gözetlemiyorum. Söz veriyorum."

Güldüm çünkü bu sürpriz konusunda aptalca davranıyordu. Sonunda evden çıkabildiğim için mutluydum. Son iki haftadır, beni kendisi taşımadan yatak odasından çıkmama neredeyse hiç izin vermiyordu. Annesi ve ben onun bizim için markete gitmesini sağlamak için komplo kurmuştuk, böylece Bedford Square Park'a kadar yürüyebilecek ve etrafımızda gagalayan ana tavuk olmadan güneşin tadını çıkarabilecektik.

Annesi o gün bana "Ruben sana sahip olduğu için çok mutluyum" demişti.

"Ve ona sahip olduğum için mutluyum. Söz veriyorum bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim."

Elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Bir anne her zaman endişelenir, biliyorsun."

"Biliyorum." Biraz hüzünle gülümsedim. "Kız kardeşlerime karşı hep bir anne gibi hissettim. Ama bir gün ben de anne olmak istiyorum."

Sonra annesi mutluluk gözyaşları döktü ve beni kucakladı. "Düğünün ne zaman olacağını bize mutlaka haber vereceksin."

"Tabii ki yapacağım."

Geleceğimizde başka bir düğün olacağına hiç şüphe yoktu. Uyandığımdan beri Ruben'le konuştuğumuz tek şey ne kadar çabuk onun evine taşınacağım ve ne kadar çabuk düğünü ayarlayabileceğimizdi. Daha nişanlanmamıştık bile ama bu kesin bir sonuçtu. Bir daha asla ayrılmayacaktık.

"Adımına dikkat et," dedi Ruben, belimden tutup beton zeminde bana rehberlik ederek.

Geceydi ama yine de göz kapaklarımın arasından ışığı görebiliyordum. "Şimdi mi?"

"Evet, gözlerini aç."

Önümüzde altın ışıklarla parıldayan dev bir dönme dolap görmek için onları açtım. Sonra gülümsedim. "London Eye!"

"Kendi özel aracımız. Önümüzdeki bir saat için satın aldım. Tamamen bize ait."

"Bu para israfıydı, Ruben. Parayı nasıl anlamsızca kullandığın hakkında konuşmalıyız."

"Gel bakalım. İçeri gir."

Bir adam arabaya binmemize yardım etmek için oradaydı.

Oturduk, Ruben kalçama yapıştı ve işçi kapıyı kapatırken bir kolum omzuma dolandı. Bir dakika sonra, yavaşça geriye doğru yükseldi ve bizi durduğu Londra'nın yukarısına kaldırdı.

"Thames Nehri'ne bak." Şehrin ışıkları kırılmış cam gibi titriyordu. "Çok güzel. Clara haklıydı."

"Öyle." Ama bakışları nehirde değil, benim üzerimdeydi.

Dışarı baktım, muhteşem gece manzarasını içime çektim. "Çok huzurlu."

Clara London Eye'a binmemi istemişti. Kız kardeşlerimi çok özlemiştim. Onlara yakında evde olacağıma dair söz vermiştim ama Ruben önce bir şifacılar geçidinin seyahatimi onaylamasını istemişti. Ayrıca New Orleans'a dönmeden önce ailesiyle daha fazla zaman geçirmek istemiştim, dönmemizin biraz zaman alabileceğini biliyordum.

Parmaklarımızı birleştirdik ve bir an için sessiz kalarak birlikte dışarı baktık.

"Yani Magnus bu pozisyonu aldığı için mutlu mu?"

Tüm duruşmalar bittikten ve Ruben, Roland, Magnus ve ekibi Edmund, Gabriel ve beni kaçıranların infazlarından aklandıktan sonra Magnus, Birleşik Krallık Yüksek Meclis Loncası'nda kurtadam klanının ilk koltuğuna seçildi. İlk olarak Aaron'u nefsi müdafaa kapsamında öldürdüğüm için aklanmışım. Bir süre bazı meclislerin Ruben'i tam olarak yargılayacağından endişe ettik, ancak bu, babamın maskeli balodan arkadaşı Bay Abrams ortaya çıkıp neler olup bittiğine dair kefil olana kadar sürdü. Maskeli balo gecesinden sonra kendi başına biraz araştırma yapmış ve Edmund'un sadece coven liderlerini manipüle etmekle kalmayıp, kendi eyaletindeki iki kurt adamın kaybolmasından da sorumlu olduğunu keşfetmişti.

"İskoç kurt adamın her şeyden mutlu olacağından emin değilim ama hizmet etmeye hevesli. Kurtadamların burada ihtiyaç duyduğu sağlam el ve güçlü ses olacaktır."

"Clarissa ABD'de bölgemiz için oylama yapılırken bizim de orada bulunmamızı istiyor. Diğerlerinin de aynı şeyi yapacağını düşünüyor. Ortabatı ve kuzeybatı bölgelerinde oyları çoktan aldı."

"Ve Declan da hizaya geldi."

"Öyle mi?" Gülümsedim. "Dün Zuri'ye mesaj atıp Magnus'la röportaj yapmamızı sağladığın için teşekkür ettim."

"Ben daha iyisini yaptım. Ona gülünç derecede pahalı bir kasa Montrachet şarabı gönderdim."

"Ruben." Manzaraya sırtımı döndüm ve ona ters ters baktım. "Bu biraz gösterişli oldu. Eminim basit bir şişe yeterli olurdu."

"Umarım bunu çok gösterişli bulmazsınız."

Sonra önümde tek dizinin üzerine çöktü. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve o şeytani gülümsemesiyle sırtıttı çünkü ritmi duymuştu elbette.

Cebinden mavi kadife bir kutu çıkarıp açtı ve içinden beyaz altın bir bant içinde, beyaz elmaslarla çevrili, kare kesimli, zarif bir sarı elmas çıktı. Bunu yemek yaparken asla takmayacağımı ama mutfak dışında da asla hemen anladım.

"Bildğin gibi, her yönden benim olman için sabırsızlanıyorum. Umarım karım olmayı kabul eder ve beni dünyanın en mutlu vampiri yaparsın."

"Evet," diye cevap verdim bir saniye bile tereddüt etmeden ve titreyen elimi uzattım. "Beni dünyanın en mutlu cadısı yapacaksın."

Titreyen elleriyle yüzüğü parmağıma taktı. Sonra yüzümü kucakladı ve dudaklarıma tatlı, kalıcı bir öpücük kondurdu.

Bu benim için yeterli değildi, bu yüzden parmaklarımı saçlarına geçirdim ve ağzını daha geniş açması için ikna ederken ve dilimi onunkinin üzerinde kaydırırken onu tuttum. Bir inilti üzerine o da beni öptü ve açık dizlerimin arasına daha fazla eğildi.

Sonra dönme dolap tekrar hareket etmeye başladı.

Öpüşmeyi kestim, gülerek. "Saatimiz doldu mu?"

Gizemli bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve beni kendine çekerek yakınımda tuttu ve dudaklarıma şefkatli, yumuşak öpücükler kondurdu. Bu sefer sadece bana karşı hissetmekle yetiniyordum, tatlı ağzı benimkine bastırıyordu. Sonra tekerlek durdu ve kapı açıldı.

Hâlâ Ruben'in kollarındayken dönüp dışarı baktım ve şaşkınlıkla nefes nefese kaldım.

Bütün kız kardeşlerim dışarıda yan yana duruyorlardı. Livvy, Violet, Clara, Evie ve Isadora bana gülümsüyorlardı. Ruben tek kelime etmeden beni dışarı çıkardı, inmemeye yardım etti ve sonra koşarak kollarına girdim.

"Geldin," diye bağırdım, küçükken Noel sabahlarında yaptığımız gibi dev bir grup halinde kucaklaşırken gözlerim doldu.

"Tabii ki geldik," dedi Violet. "Ruben bizi özel jetiyle uçuracağını söyledi ve ben de ne tür bir

sana alacağı çılgın nişan yüzüğü."

"Evet deyip demediğini sorsak iyi olur," diye ekledi Livvy.

"Tabii ki evet dedi," diye homurdandı Evie.

"Evet," dedi Clara, pembe yanakları ışıdayarak ve o anda hiçbirimizin ihtiyaç duymadığı mutluluk büyülerinden birine bizi de dahil ederek.

"Hepinizi çok seviyorum," dedim bir bebek gibi ağlayarak.

"Biz de seni seviyoruz abla," dedi Violet, ilk kez ciddi bir ifadeyle. "Ve hiç kimse mutluluğu senin kadar hak etmiyor."

Bir dakika daha sarıldık, güldük ve ağladık, sonunda Livvy bizi bıraktı.

"Tamam, iyi ama bu yüzüğü hemen görmek istiyorum!" Violet heyecanla sordu. "Ruben bunu Londra'daki lüks bir kuyumcuya tasarlattığını söyledi."

Elimi kaldırdım ve onlar yüzüğe bakarken tekrar gülümsedim. Etrafıma baktığımda Ruben'in Devraj, Nico, Mateo ve Gareth'in yanında durduğunu gördüm; son üçü yeğenlerimi kucaklıyordu. Nefes nefese kalarak kız kardeşlerimden ayrıldım ve onlara doğru koştum.

Celine kıkırdadı, Diego guruldadı ve Joaquin kollarını bana uzattı. Onu tuttum ve kendime yaklaştırdım. "Sizi tatlı melekler, sizi çok özledim." Doğduklarından beri çok sevdiğim o tatlı yeni doğan kokusunu içime çektim. Sonra Mateo'ya baktım. "Ama onları buraya kadar getirdiğine inanamıyorum."

Evie kolunu omuzlarıma dolamış, bir eliyle Joaquin'in kahverengi buklelerini okşuyordu. "Özel jette o kadar da zor değil. Eğer ekonomi sınıfında uçsaydık, başaramayabilirdim."

Clara hariç, kız kardeşlerim şimdi tekrar erkeklerine yakın bir yerde kümelenmişlerdi. Kalbim sıkıştı. Henry hakkındaki tavsiyemi dinleyip dinlemediğini merak ediyordum. Özel bir dakikamız olduğunda ona sormam gerekecekti.

"Ruben gelmemiz için hepimize yalvardı," dedi Violet, şimdi Nico'nun göğsüne bastırılmış, kolları onu sarmıştı.

Nico, "Sanki seni o uçağa bindirmek için iki kez rica etmek zorunda kalmış gibi," diye ekledi.

"Hayır, telefon görüşmesinden on dakika sonra ama Ruben Dubois'nın bize gerçekten yalvardığının bilinmesini istiyorum. O yalvaran bir tip değildir."

Bakışları sadece benim üzerimde olan Ruben'e baktım. "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Yanıma geldi ve kolayca giden Joaquin'i kollarımdan aldı. Ruben'e baktı ve bir avucunu yanağına koydu.

"Aman Tanrım," dedim. "Görünüşe göre bir hayranınız var. Benden, ailesinden ya da annemden başka çoğu kişi onu kucağına almaya çalıştığında telaşlanıyor."

"O da benden hoşlanıyor," diye karşı çıktı Violet.

"Yine de çok seçici," diye onayladı Clara.

"Savoie'ye has bir özellik gibi görünüyor," dedi Ruben. "Şimdi neden hepimiz eve gitmiyoruz. Annem hepimiz için küçük bir ziyafet planladı. Babam da hepinizle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Anne," diye yankılandı Violet. "Bu çok şirin."

Bu bana bir şeyler hatırlattı ve beni biraz üzdü. "Annem ve babam gelmedi mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi Ruben. "Annemin son üç gündür neden her öğleden sonra gizlice dışarı çıktığını merak etmedin mi? Düğünümüzü planlıyorlarmış."

"Ama daha yeni nişanlandım!"

"Sanırım senin ailen daha fazla torun istiyor. Benimkiler de hiç istemiyor." Joaquin'i kollarında tutarken kesinlikle muhteşem görünürken, ateşli bakışları üzerimde yoğunlaşmıştı.

"Biliyor musun?" Joaquin'in üzerinden ona doğru fısıldadım. "Bunu fark etmemiştim ama seni bebekle görmek tam bir afrodizyak."

"Sizi duyabiliyoruz," dedi Devraj birkaç metre . Oradaki her erkek mahcup bakışlarla bize bakıyordu.

"Gidelim," dedi Livvy. "Neyi bekliyoruz?"

Hepimiz kaldırımda bizim için bekleyen birkaç arabaya doğru yöneldik. Roland ve Sal bir tanesinin yanında durmuş bana gülümsüyorlardı. İleri doğru koştum ve onları kucakladım, benden çok daha büyük oldukları için bu büyük bir başarıydı.

"Tebrikler Jules," dedi Roland sırtımı sıvazlayarak.

Sal beni sıkıca kavradı. "İkinizin sonunda bunu resmileştirmenize sevindim."

"Teşekkürler, çocuklar."

Sonra hepimiz arabalara doluştuk. Arabalarında araba koltukları olduğu için Evie Joaquin'i aldı. Ben arka koltuğa, Sal ve Roland da ön koltuğa oturdular ve bu tanıdık güvenlik duygusunu hissetmekten mutlu oldular. Sal o korkunç geceyi atlattığı için çok minnettardım ama artık hiçbirimiz bu konu hakkında konuşmuyorduk. Yavaş ama emin adımlarla geride bırakıyorduk. Ruben'le sadece kötü rüyalar gördüğümde bu konu hakkında konuşuyordum.

Hiçbir zaman duygularımı başkalarıyla paylaşan biri olmamıştım. Yüklerimi kendime saklamayı seven biriydim. Ama şimdi bir ortağım vardı. Eşim. Ruh eşim. Ve bunları ondan saklamak bana yanlış geliyordu. Ben onun olduğu kadar o da benim bir parçamdı. Birbirimize yaslandık ve ikimiz de bir daha asla tek başımıza yük taşımak zorunda kalmadık.

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve sol elimi kaldırarak yüzüğün yanımızdan geçen sokak lambalarında parıldadığını gördü.

"Seni seviyorum," dedim ona kolayca, doğal bir şekilde, minnetle.

"Ben de seni seviyorum, Juliana." Kutlama yapmak ve ailemizle birlikte olmak için birlikte eve dönerken elimin arkasına bir öpücük kondurdu ve kalbine bastırdı.

JULES VE RUBEN'IN HİKAYESİNİ OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR
EDERİZ. EĞER

Kitap 6 GRIM AND BEAR IT'e bir ön bakış gibi, sayfayı
çevirin!

OceanofPDF.com

Ön Gösterim: GRIM AND BEAR IT

~HENRY~

Küçükken sık sık babamın elli dönümlük geniş arazisinin arkasındaki bahçeye kaçardım. Her şeyde olduğu gibi bahçeleri de tertemizdi. Merkeze doğru, özel bir kelebek türünü çeken yabani çiçeklerden oluşan uzun bir yatak vardı. Kanatları sarı ve narin siyah süslemeliydi. Çok güzeldi.

Burası nedense ölümler tarafından hiç rahatsız edilmediğim bir yer oldu. Altın kanatlı böceklerin mutlu ve düşüncesiz bir şekilde çırpınışlarını izler, zahmetsiz güzelliklerinin tadını çıkarırdım.

Bazı Kızılderili kabileleri sarı bir kelebeğin umut ve rehberlik ruhu olduğunu söylerdi. Rehberlik konusunda o kadar emin değildim ama bir büyücü olarak yeteneğimin ağırlığını her zaman kaldırmışlardı.

Kısa bir süreliğine. Kelebek bahçesinde kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok teselli bulmuştum. Ne zaman

babamın evinden ayrılmak zorunda kaldığımda, bir yas dönemine girdim. Sarı keleklerimden mahrum kaldım.

Sonra bir gün, Magazine'deki Ruben's kitabevinin köşesinde dururken, bir kadın dükkândan çıktı ve uzun sarı saçları sırtından aşağıya doğru akarak caddede yürüdü. Bunu karnıma inen bir yumruk gibi hissetmişim. Onu gördüğüm anda acı dolu bir nefes çektiğimi hatırlıyorum, sonunda kelek bahçemi yeniden bulduğumu biliyordum.

Ama o bir bahçe değildi. O bir kadındı. Bir cadıydı. Nefes kesecek kadar çarpıcı, baştan çıkarıcı ve o günden itibaren rüyalarım acı veren bir sıklıkta işkence etmeye başlayan bir kadın. Şimdi onu izlerken, onun aslında benim umudum ve rehberim olup olmadığını ilk kez merak etmiyordum. Çünkü o nereye giderse ben de çaresizce peşinden gidiyordum.

Mayıs 2023'te çıkacak olan Clara ve Henry'nin tatlı ve swoony aşk hikayesini kaçırmayın! GRIM AND BEAR IT İÇİN BUGÜN ÖN SİPARİŞ VERİN!

OceanofPDF.com

Juliette Cross tarafından da

BİR BÜYÜ SERİSİ OLARAK KAL:

- Kurt Vahşileşti
- Hex ve Drive Yapmayın
- Cadılar Dikiş Attırıyor
- Her Zaman Güvenli Hex Uygulayın
- Dinlenen Cadı Yüzü
- Grim and Bear It (Mayıs 2023)
- Cadı Harikalar Diyarında Yürümek: Tatil Antolojisi

BEAUVILLE SERİSİ:

- Orman Yangını Gibi Parlak

YEŞİL VADI KAHRAMANLARI SERİSİ:

- Parklar ve Kışkırtma (#2, Smartypants Romance)

NIGHTWING SERİSİ:

- Ruh Ateşi
- Windburn
- Nightbloom

VALE OF STARS SERİSİ:

- Dragon Heartstring: Prequel
- Ejderhayı Uyandırmak
- Kanındaki Ejderha
- Ejderha Ateşi
- Ejderha Avı

VAMPIR KANI SERİSİ:

- Siyah Zambak
- Kırmızı Zambak
- Beyaz Zambak
- Zümrüt Zambak

GEMİ ÜÇLEMESİ:

- Ateşte Dövülmüş

- Günahla Mühürlenmiş
- Siyah Ciltli

DOMINION SERISI:

- En Karanlık Kalp
- En Sert Düşüş
- En Soğuk

Ateş

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.